

Ai Cứu Vớt Ai

Contents

Ai Cứu Vớt Ai	2
1. Q.1 - Chương 1: Mở Đầu	2
2. Q.1 - Chương 2: Con Người Trầm Lặng	4
3. Q.1 - Chương 3: Chuyện Cũ	8
4. Q.1 - Chương 4: Sĩ Nhục	11
5. Q.1 - Chương 5: Giai Diệu Tự Nhiên	15
6. Q.1 - Chương 6: “lòng Trắng Trứng” Xinh Đẹp	19
7. Q.1 - Chương 7: Xa Cách	23
8. Q.1 - Chương 8: Bị Thương	27
9. Q.1 - Chương 9: Đem Tặng	32
10. Q.1 - Chương 10: Yêu Cầu	36
11. Q.1 - Chương 11: Từ Chối	39
12. Q.1 - Chương 12: Nam Cung Vs Bạch Đạm	43
13. Q.1 - Chương 13: Tin Đồn	47
14. Q.1 - Chương 14: Thăm Hỏi	52
15. Q.1 - Chương 15: Tiếng Nói Từ Đáy Lòng	57
16. Q.1 - Chương 16: Thỏ Lộ (1)	61
17. Q.1 - Chương 17: Thỏ Lộ (2)	65
18. Q.1 - Chương 18: Xuất Phát	70
19. Q.1 - Chương 19: Ôm	76
20. Q.1 - Chương 20: Tình Dường	80
21. Q.1 - Chương 21: Thăm	83
22. Q.1 - Chương 22: Vây Đường	87
23. Q.1 - Chương 23: Coi Như Kẻ Thù	92
24. Q.1 - Chương 24: Lừa	97
25. Q.1 - Chương 25: Hóa Giải Khúc Mắc	101
26. Q.1 - Chương 26: Bước Vào	106
27. Q.1 - Chương 27: Kinh Ngạc	109
28. Q.1 - Chương 28: Hoảng Sợ	113
29. Q.1 - Chương 30: Không Thể Phân Rõ	116
30. Q.1 - Chương 31: Uy Hiếp	120
31. Q.1 - Chương 32: Hi Vọng	124
32. Q.1 - Chương 33: Một Mối Quan Hệ	129
33. Q.1 - Chương 34: Hẹn Ước	133
34. Q.1 - Chương 35: Tranh Cãi	138
35. Q.1 - Chương 36: Sinh Nhật Vui Vẻ	141
36. Q.1 - Chương 37: Lộ	145
37. Q.1 - Chương 38: Lộ (2)	148
38. Q.1 - Chương 39: Bí Mật	152
39. Q.1 - Chương 40: Lộ Xác	155
40. Q.1 - Chương 41: Cơ Hội	159
41. Q.1 - Chương 42: Cuộc Hẹn	163

42. Q.1 - Chương 43: Hoa Hồng	166
43. Q.1 - Chương 44: Kết Thúc	170

Ai Cứu Vớt Ai

Giới thiệu

Trong thế giới của Tả Ngôn Mặc chỉ có mùa đông và mùa hạ ;Thế giới của Tả Ngôn Mặc chỉ có cô đơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-cuu-vot-ai>

1. Q.1 - Chương 1: Mở Đầu

Cô gái trong phòng bối rối lấy tay che dấu cơ thể , cố sức kéo cái chăn bông bọc kín cơ thể của mình.

Thế nhưng vẫn không thể che lấp được sắc hồng bắt mắt kia trên người cô .

Tả Ngôn Mặc ngây ngốc xách cái túi đứng ở ngoài cửa nhìn cô gái trong phòng hốt hoảng ôm quần áo chạy vào phòng tắm , đồng thời khoá luôn cửa phòng tắm lại .

Cô , hoàn toàn không thể suy nghĩ .

Trong đầu trống rỗng , tựa như có vô số bông vải thấm đầy nước nhồi chặt đầu óc cô khiến nó trở nên nặng nề . Thế giới đều trở nên hỗn loạn , trời đất xoay chuyển , bên tai chỉ còn lại tiếng ong ong .

Tim , đau đến không thở nổi . Như thể có người tàn nhẫn dùng lưỡi dao sắc bén không chút lưu tình ở trong tim cô khoét từng chút một , máu tươi đã nhuộm khắp nơi.

Trên trời dưới đất , một màu đỏ tươi.

Bầu trời chỉ toàn một màu máu.

“Nhìn đủ chưa?”

Giọng nói lạnh như băng không mang theo một chút độ ấm lộ ra sự bức bối vô cùng.

Tả Ngôn mặc cảm thấy mình hiện tại ngay cả sức lực đứng thẳng cũng không có .

Nước mắt rơi xuống theo ý thức .

Nhưng ngay lúc chỉ cần mở nắp liền khựng lại.

Tê dại đảo tầm mắt , nhìn người trước mắt cười đến không tim không phổi .

Nam Cung Nguyên thuận tay đóng cửa lại , đứng trước mặt Tả Ngôn Mặc hút thuốc lá . Anh như thể vừa đi một vòng địa ngục trở về , toàn thân trên dưới tràn ngập vẻ chán nản , thê lương thậm chí là hơi thở như đã chết , hoàn toàn không có sinh khí , điều duy nhất không biến đổi chỉ có dung mạo anh tuấn khiến người ta kinh diễm .

“Phù!” Nhả một ngụm khói lên trên mặt Ngôn Mặc , Nam Cung Nguyên ám muội tiến đến bên tai Ngôn Mặc đang không thể nhúc nhích đứng yên một chỗ , thấp giọng nói : “Cô gái , tìm tôi có chuyện gì ? Cô cũng thấy đấy , tôi rất bận , không rảnh , không tiện.”

Tả Ngôn Mặc chỉ cảm thấy thế giới của mình chợt sụp đổ.

Anh vì cô tạo nên thế giới này.

Mảnh vỡ thời gian bị phân thành từng mảnh , mơ hồ tầm mắt của cô .

Cô muốn thét chói tai , muốn gào khóc , muốn nắm chặt anh cuồng loạn hỏi anh vì sao , vì sao không cần cô , vì sao cho cô tất cả , bây giờ lại tàn nhẫn thu hồi lại tất cả , vì sao lại dễ dàng phản bội tình cảm tám năm của bọn họ , vì sao để cô tưởng mình rốt cục cũng rời khỏi bóng tối , có được hạnh phúc thậm chí tin tưởng có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy thì anh lại chính tay xé bỏ lời hứa của anh với cô.

Nhưng , hiện tại , cô phải nhẫn nại , cô không thể mất đi tôn nghiêm của mình , cũng không thể xúc động đoạt đi cơ hội cuối cùng của bọn họ .

“Em mang cho anh một ít vật dụng cần thiết hàng ngày.”

Ngôn Mặc cúi người đặt túi to xuống , che dấu tâm tình sắp sụp đổ của mình , không cho anh thấy nước mắt sắp trào ra của cô .

“Tôi nói còn chưa đủ để hiểu sao?” Nam Cung Nguyên kéo Tả Ngôn Mặc lại , lực đạo trên tay khiến cánh tay Tả Ngôn Mặc cảm thấy một trận đau nhức , khuôn mặt tuần tú của anh tản ra hơi thở tàn ác , ánh sáng lạnh lẽo trong mắt bắn ra làm cho người ta sợ hãi “Chúng ta chơi xong rồi.”

“Anh dừng trước những thứ này đi , còn thiếu gì , hai ngày nữa em mang tới.”

Tả Ngôn Mặc khó thở nói , cô giống như không nghe thấy lời của anh , quật cường chuyển hướng tầm mắt sang bên kia .

“Tả Ngôn Mặc.” Nam Cung Nguyên cứng rắn kéo mặt Tả Ngôn Mặc nhìn thẳng vào mình , kẻ sát gần khuôn mặt xinh đẹp của cô , nhìn thấy hai tròng mắt đau thương , khoé môi thoáng nhếch lên một nụ cười chế nhạo cực độ , vẻ lạnh lẽo trong mắt chuyển thành sự chán ghét “Cô tưởng cô là ai ? Tôi vì sao phải một lòng với cô ? Một người tám năm không cho tôi chạm vào người đàn bà nào , tôi làm sao có thể cần nữa?”

“Chỉ vì vậy anh mới chia tay với em sao?”

Tả Ngôn Mặc nhìn khuôn mặt đẹp đẽ đến đến không chân thực của Nam Cung Nguyên , hoảng hốt nói .

“Cô chịu không?”

“Nếu , em nói được thì sao?” Tả Ngôn Mặc cắn chặt môi không buông tha bất cứ hy vọng nào .

“Ha” Như là nghe được chuyện cười trong ngày , Nam Cung Nguyên thu tay lại , tàn nhẫn nói ra một câu với Tả Ngôn Mặc đứng không vững để cô nản lòng , “Tả Ngôn Mặc ơi Tả Ngôn Mặc , tôi trước giờ không biết , thì ra cô lại “tiện” như vậy!”

Đôi mắt từng tràn ngập ôn nhu kia , trong đôi mắt màu hồ phách xinh đẹp đã không tồn tại chút tình cảm , ngay cả chán ghét cũng không .

Ánh mắt của anh lạnh khốc giống như ác ma , tàn nhẫn cắn lên linh hồn của Tả Ngôn Mặc .

Tả Ngôn Mặc nắm chặt tay , móng tay cắm thật sâu đâm vào trong thịt , hít hai ngụm khí , Tả Ngôn Mặc xoay người xuống lầu , đi vài bước liền dừng lại nói ,

“Hai ngày nữa em trở lại thăm anh , tạm biệt.”

“Dừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa.”

Sau đó là tiếng đóng cửa cực lớn.

Tả Ngôn Mặc toàn thân run rẩy như lá rụng trong gió thu , cô không biết là mình rời khỏi toà cao ốc như thế nào , bên ngoài đang mưa to , mưa giống như lưỡi dao sắc bén , cắt lên trên mặt Tả Ngôn Mặc , cái rét

lạnh thấu xương giống như vào đông làm cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi , Tả Ngôn Mặc lập tức bị nước mưa làm cho ướt sũng .

Nhưng , lạnh nữa , đau nữa , nào bì kịp được đau đớn bị nhục nhã ném bỏ như hôm nay ?

Từ sau khi gặp Nam Cung Nguyên , Tả Ngôn Mặc chưa bao giờ biết khóc không biết đã khóc bao nhiêu lần , nhưng lần này đã đau đến mức không còn khí lực rơi một giọt nước mắt .

Khi một người yêu mình như vậy , bưng mình ở trong lòng bàn tay , ình toàn bộ ấm áp của hắn , trong nháy mắt đập mình xuống vực sâu địa ngục , bản thân làm thế nào để thừa nhận ?

Nguyên , anh đang trừng phạt em chưa từng nói yêu anh sao?

Nhưng , anh lầm rồi , lúc trước là anh cứu em khỏi địa ngục , bây giờ em làm thế nào lại dễ dàng buông bỏ được?

Em yêu anh như vậy , cho nên , em sẽ không buông tay . Cho dù anh , không hề yêu em .

Tầng chót cao ốc , bên trong được cửa sổ thủy tinh ngăn với rèm mưa bên ngoài , ngăn cách thành hai thế giới . Người đàn ông đứng trước cửa sổ thân hình thon dài cao lớn , tầm mắt của anh tập trung ở ngã tư đường bên dưới , nhưng lại không thấy rõ biểu tình trên mặt anh giờ phút này .

Thời gian quay lại lần gặp gỡ tám năm trước kia .

Mùa đông .

Cô bé lọ lem “trinh tử”* Tả Ngôn Mặc cùng chàng hoàng tử “hoàn mỹ” Nam Cung Nguyên còn ở tuổi hoa.

* Trinh tử : Con ma trinh nữ , thường hay dùng để ví những nữ sinh trầm lặng âm u , tóc dài ...

2. Q.1 - Chương 2: Con Người Trầm Lặng

Trong ký ức của Tả Mặc Ngôn không có xuân hạ thu đông , chỉ có mùa đông rét lạnh nhất và mùa hè nóng bức cô mới có cảm giác đang sống , bởi vì gió lạnh đến tận xương và cái nóng cháy người. Vừa vào lớp mười, Tả Ngôn Mặc là cô bé trầm mặc nhất , không có chức vị trong ban cán bộ lớp , cũng không có thành tích nổi trội , còn thêm cái mắt kiếng dày che cả khuôn mặt cũng làm cho người ta nhìn không mấy thân thiện . Nhưng , đó chính là thế giới mà Tả Ngôn Mặc muốn có.

Không ai ở trong lớp chú ý tới nhân vật tàng hình , như vậy , cả đời sẽ không qua lại với nhau.

Kỳ kiểm tra đầu tiên ở lớp mười, đương nhiên , Tả Ngôn Mặc chỉ lấy thành tích thường thường , tầm tầm trung bình , ở tầng lớp đáng xấu hổ này , thầy cô giáo không vì thành tích của bạn xuất chúng mà chú ý mọi lúc mọi nơi , cũng sẽ không vì thành tích của bạn thấp kém mà lúc nào cũng nhìn bạn chằm chằm . Tả Ngôn Mặc thích loại cảm giác chân không này , chỉ cần có thế giới của mình thì tốt rồi , những người khác cô chẳng buồn để ý đến họ nghĩ thế nào , chỉ là , cô không phát hiện ra bởi vì mình càng trống rỗng thì càng sinh ra lời đồn không hay.

Giáo viên ở trên bục giảng văng nước miếng bay tứ tung bình luận về kết quả kì thi lần này , chỉ có hai vấn đề chính : Tổng kết thành tích cả lớp không tốt , chỉ có một người xếp hạng thứ tư toàn khối nhưng lại đứng đầu lớp : Nam Cung Nguyên.

So với Tả Ngôn Mặc che dấu mình rất khá , bảo vệ thế giới của mình thì hoàn toàn khác biệt , Nam Cung Nguyên tuyệt đối là một ngôi sao sáng . Cho dù là người thiên cận như Tả Ngôn Mặc cũng không cách nào tránh khỏi ánh sáng của cậu ta . Hoàng tử điện hạ này chính là người đạt điểm cao nhất ở kỳ thi đầu vào cao trung , nhưng khiến cho người khác kỳ lạ chính là vì sao cậu ta không chọn trường trung học tốt nhất ? Tuy rằng trường bọn họ cũng không tồi , nhưng là người thì vẫn thích chỗ cao hơn , không phải sao?

Vì thế , ở tiết đầu tiên Nam Cung Nguyên tự giới thiệu , cậu không chờ hỏi đã tự nói: “Bởi vì trường học gần nhà , chỉ đơn giản như vậy.” Người con trai này rất tự tin , Tả Ngôn Mặc chỉ nhìn cậu một cái liền biết người con trai này thuộc loại hình : anh tuấn , tự tin , kiêu ngạo , có lòng tự trọng cực cao , có bối cảnh gia đình tốt đẹp , tuy rằng ngoài mặt hiền hoà nhưng bất cứ lúc nào cũng toát ra vẻ thanh cao như ám chỉ với người khác là : tôi và mấy người không cùng một dạng . Không cần suy nghĩ , Tả Ngôn Mặc liền đem cậu ta tính vào “thế giới bên phải” cũng chính là nói sẽ không xuất hiện trong vòng tròn của cô , kỳ thật từ nhỏ đến lớn “thế giới bên trái” của cô chưa từng vượt quá hai con số , nhưng tới trung học , Tả Ngôn Mặc lại có thêm hai cái tên : Mâu Tiểu Nhã và Thịnh Yên Nhiên.

Quen biết với Tiểu Nhã có chút tình cờ , đơn giản là nhà hai người cùng một đường , cho nên lúc đón xe thường gặp nhau , Tả Ngôn Mặc theo thói quen cúi thấp đầu , không muốn để Tiểu Nhã phát hiện ra mình , nhưng bạn học Tiểu Nhã này có năng lực quan sát rất tốt , ngay cả cô giống như cái bóng như vậy cũng có thể nhìn ra . Không phải tính cách Tả Ngôn Mặc khó chịu , mà là bình thường rất ít tiếp xúc với người khác , cho nên khi người khác chủ động thân cận , Tả Ngôn Mặc khó tránh khỏi có chút luống cuống không biết phải làm sao . Cũng may Tiểu Nhã là một người rộng rãi , hơn nữa tính cách cũng hướng ngoại , cho dù Tả Ngôn Mặc kiêu lời trên đường đi cũng sẽ không thấy tệ nhạt , dần dần , Tả Ngôn Mặc cũng tiếp nhận được cô gái trẻ hoạt bát không bình thường này , có thể gặp người bù cho tính cách của mình . Nhiều năm sau , khi Tả Ngôn Mặc hỏi Tiểu Nhã chơi với cô không mệt mỏi sao ? Ngược lại về mặt của Tiểu Nhã lại mang biểu tình quái gở cực kỳ nghiêm túc nói : “Mình còn tưởng rằng cậu chơi với mình không được thoải mái , cho nên mình muốn cố gắng gấp đôi a.” Chỉ vì những lời này , Tiểu Nhã trở thành một trong số ít những người bạn tri kỷ của Tả Ngôn Mặc .

Còn Thịnh Yên Nhiên lại quen thuộc Tả Ngôn Mặc , hoàn toàn là bởi vì quan hệ gần gũi được ban lộc , ai bảo hai người là bạn cùng bàn chứ? Người xưa có câu : Cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy , cho dù một ngày chỉ trao đổi có ba câu , ba trăm sáu mươi lăm ngày cũng có hơn vạn câu . Cho nên , Thịnh Yên Nhiên cũng may mắn tiến vào “thế giới bên trái” của Tả Ngôn Mặc .

Nhưng khi Nam Cung Nguyên xuất hiện làm cho thế giới của Tả Ngôn Mặc lập tức hoàn toàn thay đổi , thế giới bên trái trong một ngày bị đánh vỡ.

Bởi vì là mùa đông , mà đặc sản của thành phố này là cái lạnh khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi . Có điều , cũng là một mùa Tả Ngôn Mặc thích nhất , có cảm giác cô vẫn đang sống.

Thầy giáo hoá học ở trên bục giảng siêng năng nói thì ở dưới trong mắt Tả Ngôn Mặc không chứa một phương trình nào . Bởi vì vào đông ngày ngắn đêm dài , tuy rằng còn có hai tiết nữa mới tan học , nhưng bên ngoài đèn đường đã được bật sáng.

Tả Ngôn Mặc dần dần bị bóng tối xâm chiếm , hai mắt sau lớp kính dày vô ý thức liền nhắm lại .

Thế giới trong mộng chỉ có sự hoảng loạn , Tả Ngôn Mặc liều mạng chạy , đúng , chỉ cần chạy nhanh hơn , nhanh chút nữa , giống như chỉ cần thêm một chút là tìm thấy hi vọng . Ánh sáng hi vọng rất mỏng manh , nhưng Tả Ngôn Mặc nhìn thấy được , cho nên cô điên cuồng chạy , nhưng , khi Tả Ngôn Mặc nhìn thấy điểm sáng kia vụt rời đi . Đừng , Tả Ngôn Mặc kêu lớn , cô không có gì , không có gì hết , ngay cả một chút hi vọng cuối cùng cũng không muốn để lại cho cô .

“Đừng.”

Tiếng kêu sợ hãi chói tai của nữ sinh cắt ngang phòng học , đúng lúc hết tiết , các học sinh vốn đang nói chuyện vui đùa với nhau trong chớp mắt tất cả đều im lặng , sững sờ ,ngẩng người nhìn về nơi phát ra âm thanh – bạn học Tả Ngôn Mặc . Đường sự dường như vẫn ở trong ác mộng chưa tỉnh lại , Ngôn Mặc cảm thấy mình cực kỳ giống một con cá bị mất nước , vô cùng cần không khí cứu vớt , cô há miệng thở , giống như giấy dựa lẫn cuối vì tính mạng của mình .

Sau vài giây , Tả Ngôn Mặc nhanh chóng ép bản thân mình bình tĩnh lại , lúc này cô mới phát hiện bốn phía im lặng đến kỳ lạ , Tả Ngôn Mặc có chút bất an ngẩng đầu lên , nào biết đập vào mắt chính là khuôn mặt anh tuấn một cách quá đáng hơi lộ ra biểu cảm chán ghét , chủ sở hữu được lưu lại trong trí nhớ của Ngôn Mặc tên là Nam Cung Nguyên . Chỉ có điều , Tả Ngôn Mặc không rõ bây giờ là tình huống gì.

Tay Nam Cung Nguyên giơ ra giữa không trung , dễ thấy là cậu vốn có ý vỗ vai Tả Ngôn Mặc . Sau khi

Tả Ngôn Mặc khôi phục lại bình tĩnh , không mang theo chút biểu cảm gì nhìn thẳng vào hoàng tử điện hạ trước mắt , không biết người đến định làm gì .

“Tôi bảo này , cậu thật sự là con gái sao?” Lời đạo đầu của Nam Cung Nguyên rất không nề mặt .

Tả Ngôn Mặc không lên tiếng . Trong lòng lại có chút dao động .

Nam Cung Nguyên tiện đà chỉ chỉ lên ba tờ giấy trên bàn tiếp tục dùng giọng điệu lạnh lùng nói : “Ngủ giống như lợn chết vậy , tôi ném cậu ba lần cậu cũng không phản ứng ?” Đôi mắt đẹp hàm xúc giống như cao sơn lưu thủy lúc này lại mang theo vẻ coi thường quét mắt nhìn Tả Ngôn Mặc , giống như cô gái trước mắt này là thứ ôn dịch nhất , “Còn ngày khô khô nữa.”

Bốn phía lập tức có phản ứng bình thường , hoàng tử điện hạ tuyệt đối có sức tác động , mặc dù đối với người khác không phải nhiệt tình , nhưng đối với bạn học nói chung đều lịch sự hoà nhã . Hôm nay lại có có giọng điệu chán ghét như vậy , giọng điệu khó nghe thật khiến cho người ta hít một hơi lạnh , nữ sinh mặt mỏng một chút sợ là lập tức sẽ vỡ òa.

Hiển nhiên , Tả Ngôn Mặc không phải nữ sinh bình thường . Tuy rằng đối với bản thân khi này có chút luống cuống và chán nản , nhưng , người trước mắt này có phần hơi quá đi , đối thoại ngây thơ như vậy , chẳng lẽ là học sinh tiểu học sao?

“Thật xin lỗi , mình rất mệt , cho nên ngủ say , sau này khi cậu muốn truyền giấy xin đi đường vòng , mình bắt lức ...” Tả Ngôn Mặc hạ mi mắt xuống có mục đích , để mình nhìn qua thấy yếu đuối , sau đó , căn cứ môi của mình , nhin nửa câu ‘không muốn cống hiến sức lực cho điện hạ’ ở phía sau.

Toàn thân Nam Cung Nguyên đều truyền ra không khí lạnh như băng , bộ dạng của cậu trước giờ đều một vẻ thờ ơ lạnh nhạt . Lúc này , hoàng tử điện hạ lần đầu tiên lộ ra biểu cảm âm trầm làm người khác sợ hãi , Tả Ngôn Mặc không nhìn về mặt tức giận của cậu,vẫn còn cúi đầu.

“Hừ!” Hồi lâu , Nam Cung Nguyên từ khoang mũi phát ra một âm thanh khinh miệt , xoay người bỏ đi .

Tả Ngôn Mặc đột nhiên cảm thấy nhiệt độ thời tiết hôm nay giảm xuống thì phải? Đúng lúc này , tiếng chuông vào lớp vang lên lần đầu tiên khiến Tả Ngôn Mặc cảm thấy thật tuyệt vời , ít nhất thì không khí kỳ dị trong phòng học cũng bị nó quét sạch rất nhiều.

Nam Cung Nguyên vẫn cảm thấy nữ sinh kêu Tả Ngôn Mặc này vô cùng kỳ quái , người cũng như tên . Yên lặng một cách quá đáng , ở một lớp nổi tiếng là sôi nổi này , cô giống như trong suốt , thậm chí cả dung mạo cũng làm người ta nhìn không rõ.

Thế nhưng , mặc dù chú ý tới nữ sinh có chút cổ quái này , Nam Cung Nguyên cũng không quá để ở trong lòng . Tuần trước trong lớp tiến hành điều chỉnh chỗ ngồi lần đầu , Tả Ngôn Mặc ngồi ở bên phải trước mặt cậu . Mỗi lần Nam Cung Nguyên ngẩng đầu đều nhìn thấy bóng dáng gầy yếu nhưng lại có vẻ quật cường phi thường luôn duy trì một tư thế ngồi yên cố định , cho dù bốn phía ồn ào thế nào đi nữa thì bóng dáng kia vẫn không hề cử động . Thi thoảng có cơ hội nghe được tiếng nói cực kì nhỏ của cô , vền vền chỉ là ngẫu nhiên nói hai câu với bạn cùng bàn , cũng chỉ có hai câu .

Cuối chiều hôm nay là tiết hoá , thật ra nội dung đơn giản này Nam Cung Nguyên đã thuộc lòng từ lâu , mà nội tâm của cậu tuyệt đối không ngoan ngoãn như vẻ bề ngoài , thói hư tật xấu của Nam Cung Nguyên có rất ít người biết . Đó là lí do bây giờ cậu đang suy nghĩ làm thế nào để bảo Ôn Lãnh đi đá bóng sau khi tan học (rất không may là ngày hôm nay cậu không mang đi động)

Truyền giấy là được , tuy rằng có chút nguyên thủy .

Viết xong tờ giấy , Nam Cung Nguyên bắt đầu chọn người , bởi vì Ôn Lãnh ngồi ở bên phải bên phải bên phải phía trước cậu , nhưng người ngồi cùng bàn với cậu bị bệnh xin nghỉ , ngấm lại , nhờ Tả Ngôn Mặc là tốt nhất , tuy rằng thấy cô bình thường đều im lặng , nhưng chút việc này có thể giúp được chứ , không biết sẽ có phản ứng gì , Nam Cung Nguyên có phần chờ mong .

Nhưng mà , mục tiêu hình như đang nằm úp sấp , không biết có phải đang ngủ hay không ? Nam Cung Nguyên vẫn vo tờ giấy thành một viên tròn sau đó ném lên trên bàn Tả Ngôn Mặc , rất chuẩn xác . Nhưng , chủ nhân của cái bàn kia không có một phản ứng nào .

Nam Cung Nguyên ở sau lưng cô khẽ gọi hai tiếng , không phản ứng . Chẳng lẽ thật sự ngủ đến chết rồi?

Nam Cung Nguyên không từ bỏ ý định , lại viết một tờ giấy khác , vo lại sau đó ném qua , nện trúng lưng , vẫn không có phản ứng “Cô bạn này rốt cuộc ngủ say đến mức nào chứ?” Nam Cung Nguyên có phần sốt ruột . Quá tam ba bận ,tiếp tục viết một tờ nữa. Nam Cung Nguyên đem tờ giấy thứ ba ném qua , nhưng , lần này xảy ra vấn đề .

“Bạn học Nam Cung Nguyên , đề này cậu đi lên giải .” Ánh mắt của giáo viên hoá ngày hôm nay có vẻ như đặc biệt sắc bén .

Nam Cung Nguyên lúc này thật sự là hận không thể lay tỉnh Tả Ngôn Mặc , tại sao lại có người ngủ say đến thế chứ? Còn cả ông thầy dạy hoá học kia nữa , bộ dạng quá cổ hủ , đầu óc quả nhiên là bảo thủ , bài ông tôi đều hiểu hết rồi , tổ chức đào ngũ cũng không chết ai . Đương nhiên , đây chỉ là lời độc thoại của bạn học Nam Cung Nguyên , cậu vẫn phân biệt được giữa hiện thực và ảo tưởng . Cho nên , ngoan ngoãn đứng lên , lưu loát trả lời vấn đề một cách hoàn hảo , thuận lợi nhận được ánh mắt khen ngợi của giáo viên , sau đó an toàn ngồi trở lại . Cầm giặc ngang đầu lên mắt nhìn người vẫn đang nằm úp sấp , trong lòng Nam Cung Nguyên thật sự là phát hoảng .

Sau giờ học , Nam Cung Nguyên không chịu nổi lập tức phát động ‘công kích’ Tả Ngôn Mặc.

Nhưng Nam Cung Nguyên thế nào cũng không nghĩ bản thân lại gặp phải tình cảnh thế này , khi cậu muốn chạm vào Tả Ngôn Mặc , cô lại không có chút báo trước hét lên một tiếng chói tai , sau đó cả người bất ngờ bật dậy . Nói không bị hù là giả , cả khuôn mặt của Tả Ngôn Mặc trắng bệch đến mức khủng bố , trên mặt không có một chút huyết sắc , đôi mắt ở dưới lớp kính mắt dày bị cô mở rất rất lớn , giống như một con cá mất nước đang hấp hối . Cô giống như bị hút mất linh hồn trong nháy mắt , bị vấy trong một trạng thái tinh thần tách rời .

Nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh , đối với những người khác dưới tình huống như vậy hẳn là sẽ lộ ra vẻ lung túng , ngay khi cô đưa tầm mắt nhìn về phía cậu , biểu cảm gió yên sóng lặng , không hề có chút gợn sóng , giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra . Nam Cung Nguyên lúc ấy thật sự là ngáy ngẩn cả người , hoàn toàn không biết bản thân nên phản ứng thế nào đối với tình huống này , dường như người xấu hổ ngược lại biến thành cậu rồi chứ không phải cô . Cậu cảm nhận được , bọn họ lúc này đã trở thành tiêu điểm của cả lớp .

Có chút buồn bực xấu hổ nhưng còn chưa hoá giận ở đại não Nam Cung Nguyên nháy mắt tìm được một khe hở , sau đó nói ra câu mình vừa tìm được . Ban đầu , lời vừa ra khỏi miệng Nam Cung Nguyên đã cảm thấy hối hận , chỉ có điều , Tả Mặc Ngôn còn đáp lại lạnh lùng hơn so với cậu ,cảm giác hối hận ngay lập tức biến mất không để lại dấu vết . Vẻ mặt của cô cứng rắn như đá hoa cương , sắc mặt tuy đã khôi phục thành đá tảng , nhưng giọng điệu lạnh lùng tản ra từ câu nói .

Nam Cung Nguyên chỉ cảm thấy không còn gì để trêu chọc , tại sao cô gái này lại ra bài không theo như lẽ thường chứ?

Tả Ngôn Mặc không buồn quan tâm tới cậu , cúi đầu xuống , duy trì sự trầm mặc . Không khí cực kỳ quỷ dị , trong lòng Nam Cung Nguyên cũng không chịu nổi , cảm giác phải nói cái gì đó cho đỡ tức , nhưng giọng điệu kia lại làm cậu rơi vào thế bí . Đúng lúc này , tiếng chuông vào học cứu mạng vang lên chưa từng hay như thế . Điều này làm cho lời nói trong lòng Nam Cung Nguyên lập tức trì hoãn lại , thôi , việc này cứ như vậy quên đi . Sau khi tổ về bất mãn , ngượng ngùng rời đi .

Trong tiết học , Tả Ngôn Mặc vẫn duy trì một tư thế từ đầu đến cuối .

Tầm mắt Nam Cung Nguyên liếc nhìn bóng lưng trầm mặc của Tả Ngôn Mặc không dưới hai lần .

Ngày đó , trên đánh giá Nam Cung Nguyên ở trong lòng Tả Ngôn Mặc lại tăng thêm : tự phụ xấu xa.

Ngày đó , Nam Cung Nguyên phát hiện trong lớp có một nữ sinh thích đem đôi mắt to tròn xinh đẹp của mình giấu sau cặp gọng kính đen xấu xí.

3. Q.1 - Chương 3: Chuyện Cũ

Vì là mùa đông , mà đặc sản của thành phố này là cái lạnh khiến người ta nghiện răng nghiện lợi . Có điều , cũng là một mùa Tả Ngôn Mặc thích nhất , có cảm giác còn sống .

Cuộc sống lớp mười không căng thẳng như trong tưởng tượng , mùa đông rét lạnh , mặc quần áo mùa đông , cảm giác an toàn của Tả Ngôn Mặc gia tăng trong chớp mắt , xem ra vẫn là mùa đông thích hợp với cô . Trẻ em được sinh ra trong mùa đông , trong khoảng khắc quay trở lại, trong lòng mang theo chút ấm áp , hơi thở ấm áp phả ra từ miệng khiến cả thế gian bởi vậy mà trở nên ấm ướt.

Bởi vì hơn nửa tháng tới sẽ triển khai “Tuần lễ Văn nghệ chào đón học sinh mới” trong thời gian một tuần – đây là hoạt động duy nhất mà ngay cả học sinh lớp mười hai cũng phải tham gia . Cho nên , giáo viên phụ trách càng phải coi trọng hơn , đương nhiên chủ yếu vẫn là cạnh tranh cùng khối , không lấy được giải thưởng nào thì làm sao ọi người thấy được “hùng tài vĩ lược” của người phụ trách ? Vì thế , uỷ viên văn nghệ tưởng chừng như sắp biến thành con quay , quay thế nào cũng vẫn thấy chậm . Nói về uỷ viên văn nghệ được toàn bộ ánh mắt chăm này vừa vận chính là bạn ngồi cùng bàn với Tả Ngôn Mặc .

Nhìn thấy bạn cùng bàn từ lúc ngồi xuống mấy giây sau liền mặt khổ nhăn lại , Tả Ngôn Mặc thực sự lực bất tòng tâm . Giáo viên chủ nhiệm hạn cho cô trong vòng ba ngày giao ra kế hoạch tiết mục lớp làm lần này để báo cáo tới nhà trường . Hiện tại đã là ngày thứ ba , nhưng mà cô vẫn là một ý tưởng cũng không có . Muốn đột ngột nổi tiếng không phải chuyện dễ dàng .

Vì thế , sau khi Thịnh Yên Nhiên thở dài lần thứ n trong ngày , Tả Mặc Ngôn mở một lời hiem hơn vàng : “Mở cuộc họp đi , hơn năm mươi người dù sao cũng nghĩ được nhiều hơn một mình cậu.”

Thịnh Yên Nhiên quay đầu lại trong nháy mắt , vô cùng kích động giữ chặt tay Tả Ngôn Mặc run rẩy nói : “Một câu bình tĩnh người trong mộng !” Tả Ngôn Mặc không hiểu sao nhìn Thịnh Yên Nhiên .

“Mình quá chúi đầu vào góc rồi , quyết định vậy đi , đợi lát nữa vào giờ tự học tiện rút ra nửa tiết làm cho xong chuyện này!” Nhìn biểu tình dứt khoát của Yên Nhiên , Tả Ngôn Mặc cảm thấy chuyện này tốt nhất là giải quyết nhanh một chút , bằng không cô thật sự sẽ bị bức điên.

Giờ tự học là thời gian mọi người đặc biệt quý giá , thời điểm này phần lớn giáo viên sẽ không ở lớp học , theo đó , nữ sinh tám chuyện , nam sinh sôi nổi hoạt động khắp nơi , thường hai là một cảnh tượng sục sôi ngất trời cũng không có giáo viên nhắc nhở . Thêm việc , học sinh ở tuổi này có một năng lực đặc biệt vô cùng lợi hại – chỉ cần thấy thầy cô giáo xuất hiện ở trong phạm vi một trăm mét , lập tức sẽ có người nhận biết được , sau đó giờ tự học của “lớp xuất sắc” lập tức thể hiện ra một mặt hoàn mỹ nhất . Mà đối mặt với một cảnh tượng náo nhiệt như vậy , Thịnh Yên Nhiên đáng vẻ hiên ngang lăm liết đi lên bục giảng .

“Mọi người yên lặng một chút .”

Tiếp tục ồn ào , không ai chú ý người đứng trên bục giảng là người nào . Ai muốn bỏ qua thời điểm có thể ngang nhiên thả lỏng trong ngày chứ ?

“Im lặng ! Tất cả ngưng mồm im , mình có chuyện đặc biệt quan trọng muốn nói !” Thịnh Yên Nhiên gồng lên dùng hết khí lực điên cuồng hét lên đối với một đám quỷ ồn ào long trời lở đất . Phản rồi đúng không , làm như vậy thật đúng là không sợ giáo viên không đến .

Quả nhiên , cách mạng cần phải trấn áp . Nháy mắt , trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh . Từng đôi mắt lớn nhỏ không đều lộ ra hơn mười hàm ý khác nhau nhìn về hướng thủ phạm trên bục giảng .

“Sắp tới hội diễn văn nghệ , tiết mục của lớp chúng ta còn chưa xác định . Một mình mình năng lực có hạn , cho nên , hi vọng nghe ý kiến của mọi người một chút.” Thịnh Yên Nhiên cố gắng hết mức để giọng nói của mình nghe thật thành khẩn .

Vừa dứt lời , phía dưới lại bắt đầu ầm ĩ . Bầy miệng tám lười thanh âm nào cũng có :

“Ôi dào , chẳng qua chỉ là một hoạt động nhằm chán , tùy tiện làm gì đó là được rồi.”

“Nghe nói có ba lớp lần này làm kịch nói , có vẻ dàn dựng hay lắm . Lớp chúng ta lần này không phải chết chắc rồi sao?”

“Sao phiền toái vậy , còn hội diễn nữa , thật đáng ghét.”

“Tớ thấy chúng ta bỏ phiếu trắng? TỨC CHẾT ‘HẮC SƠN LÃO YÊU’ KIA ĐI.” ...

Mọi người càng tranh cãi theo chiều hướng mãnh liệt hơn . Tả Ngôn Mặc yên lặng ngồi ở bên dưới nghe những tiếng nói khác nhau không cùng ý kiến . Nói về việc này , Tả Ngôn Mặc thật ra cũng không yêu thích gì , ngoại trừ âm nhạc , đặc biệt là đàn violin . Chỉ đáng tiếc bởi vì nguyên nhân trong nhà mà không có cách nào học nhạc cụ . Đây là điều Tả Ngôn Mặc cảm thấy hối tiếc nhất . Cho nên , đối với hội diễn lần này trong lòng Tả Ngôn Mặc cũng có chút ý kiến , chỉ có điều không có ý định nói ra , khiêm tốn là nguyên tắc ứng xử của cô.

“Được rồi được rồi , như vậy đi , mọi người lấy một tờ giấy viết ý kiến của bản thân lên trên đó , sau đó đưa lên .” Xem ra thảo luận tập thể là chuyện không thể nào .

Mọi người bên dưới cho dù không bằng lòng , nhưng đây dù sao cũng là chuyện của lớp , mọi người ngoài miệng tuy rằng còn rất nhiều oán hận , nhưng tới thời khắc quan trọng vẫn sẽ vì lớp mà dâng lên ‘trí tuệ’ của mình . Tả Ngôn Mặc lấy giấy ra , sau một chút do dự , vẫn quyết định đem ý kiến của mình viết lên , tuy nhiên sau khi viết xong không ghi tên mình xuống .

Sau tiết học , Thịnh Yên Nhiên đối mặt với cả đồng giấy trên bàn học , trong lòng thực sự là vui mừng nói không ra lời , lộ ra khuôn mặt tươi cười lần đầu tiên trong ba ngày qua . Chỉ có điều , mười phút sau , khuôn mặt khổ qua của cô lại bày lên .

Tiếng thở dài nối đuôi kéo tới.

“Thế nào ?” Tả Ngôn Mặc nhìn bạn cùng bàn lại bắt đầu hỏi phục trạng thái ban đầu , cảm thấy có chút kỳ quái .

“Đều là hương cũ , không có ý tưởng gì mới cả.” Uể oải , đầu mấy tên quý này sao không có chút xuất sắc nào vậy , mắt công bản thân còn chờ mong như vậy . “Đợi một chút , cái chủ kiến này hay , ý tưởng của hai người này không tồi!” Nhìn thấy ánh mắt của Yên Nhiên đột nhiên sáng rực lên , Tả Ngôn Mặc hơi nhích lại gần phía cô nàng hỏi : “Tìm được thứ tốt sao?”

“Ừm , rất có sáng kiến , nhưng mà ... sao một người lại không có tên ? Oa , còn một cái là Nam Cung Nguyên.”

Tả Ngôn Mặc cả kinh , tim đập mất nửa nhịp .

“Cậu xem xem . Mình thấy được chính là cái này .” Yên Nhiên đem sáng ý của Nam Cung Nguyên đưa tới trước mặt Tả Ngôn Mặc .

Chữ viết vô cùng đẹp , nét bút mạnh mẽ , đẹp đẽ giống như chữ nhân của nó . Điều này có chút ngoài dự liệu của Ngôn Mặc , phải biết bây giờ , muốn tìm một nam sinh có chữ viết ngay thẳng như chó cào đã rất khó khăn , huống chi là chữ viết sạch sẽ tuyệt vời như vậy .

Mặt trên đại ý viết là trong lớp có rất nhiều bạn học nhạc cụ , hơn nữa lớp chúng ta có một ưu thế đó là đều có người học nhạc cụ Trung Quốc và Tây phương, có thể mở ra một giàn nhạc giao hưởng kết hợp nhạc cụ của Trung Quốc và Tây phương , ý tưởng vừa sáng tạo vừa chất lượng .

Thực sự là nghĩ giống như mình .

“Không tồi .” Tả Ngôn Mặc thần nhiên trả lời .

Yên Nhiên đã phi thường quen với cách nói chuyện lạnh nhạt của Tả Ngôn Mặc , lúc này cô vô cùng nôn nóng muốn đi báo cáo kết quả . “Vậy mình lấy cái này đi nói với ‘Lão yêu’ ”. Đường nhiên còn chưa nói xong , Thịnh Yên Nhiên đã lao ra khỏi phòng học . Tả Ngôn Mặc nhìn xuống đồng hồ đeo tay , bốn giờ hai mươi năm phút , khó trách cô vội vàng như vậy , chỉ còn lại mười năm phút là đến kỳ hạn rồi .

Tả Ngôn Mặc thu dọn sách vở trên bàn được một nửa thì dừng lại . Nam Cung Nguyên , tên này hình như vẫn có chỗ đáng khen .

Hôm nay , Tả Ngôn Mặc thấy ý kiến của mình có thể được người khác coi trọng , còn là chuyện làm cho người khác vui vẻ .

Kết quả , ngày hôm sau , “Hắc Sơn Lão Yêu” liền ở lớp học công bố kết quả xác định tiết mục của lớp lần này . Sau đó còn không quên cầm hai tờ giấy không ngại khen ngợi hai học sinh nhiệt tình với lớp có cùng ý tưởng độc đáo . Nam Cung Nguyên cảm thấy chủ ý của mình được chọn cũng là chuyện nằm trong dự liệu .

Chỉ có điều lại có người suy nghĩ giống cậu thật sự là khiến cậu có chút bất ngờ .

Ai chứ?

Lão yêu ở trên bắt đầu thống kê danh sách nhạc cụ của học sinh có trong lớp , phát hiện trong lớp học sinh có tài đúng là không ít . Qua xác nhận nhiều mặt , cuối cùng quyết định danh sách : tổng cộng có bảy người . Một người đàn tứ , một người đàn tỳ bà , hai người đàn tranh , một người piano , một người ống sáo , còn lại một người – đàn violon.

Tả Ngôn Mặc nhìn Nam Cung Nguyên thì trong lòng có chút buồn bã , đàn violin , trong lúc hoảng hốt Tả Ngôn Mặc nhớ lại một buổi chiều nọ lần đầu tiên mình tình cờ nhìn thấy nó . Khi đó cô chỉ có sáu tuổi , hôm đấy thời tiết đẹp hiếm thấy , ánh mặt trời như lông vũ dịu dàng chiếu lên đôi vai nhỏ của Tả Ngôn Mặc , mặc dù chỉ là một đứa nhóc , nhưng , khi Tả Ngôn Mặc nhìn thấy cây đàn violin , trong chớp mắt đó liền cảm thấy chính là nó , đây hẳn chính là “Vận mệnh” ?

Tả Ngôn Mặc đúng là có tài hoa , từ ngày đó trở đi , mỗi ngày cô nhóc đều len lén trốn mẹ chạy đến lớp đàn nhìn cây đàn violin đến gần người . Tưởng tượng mình có thể với tay chạm một chút vào cây đàn violin gần ngay trước mắt kia , tưởng tượng thanh âm thật tuyệt vời của nó . Có một thầy giáo lớp đàn đã phát hiện cô bé mỗi ngày đều xuất hiện này . Nhìn thấy ánh mắt khao khát của cô bé , ông mỉm cười đem một cây đàn violin màu nâu đặt vào trong tay cô bé . Chỉ chớp mắt , trong mắt cô bé toả ánh sáng rực rỡ . Như thể sinh mệnh của cô vào thời khắc này đã được biến đổi .

Thầy giáo không ngờ , cô nhóc trước mắt này có thiên tư cao như thế . Vừa bắt đầu khuôn mặt trẻ con gần là thương tiếc một thứ muốn nhưng không dám đòi hỏi , nhưng lại vừa tản ra vẻ yêu thích chân thành , trong sáng đến kinh ngạc . Chỉ qua sau vài ngày cho cô bé học , ông ngạc nhiên phát hiện cô nhóc có khả năng cảm thụ âm nhạc đáng kinh ngạc , cho dù nhìn từ góc độ nào cũng có thể trở thành nhân tài , nếu bị mai một chắc chắn chính là chôn vùi một viên ngọc sáng của thế giới . Ông vô cùng kích động dẫn cô bé đi mua quần áo cho cô .

Sau đó , sau đó ... Không có sau đó , mẹ cô bé vừa nhìn thấy thầy giáo và cây đàn violin trong tay cô không nói hai lời ngay lập tức đuổi ông ra khỏi nhà , sau đó , hôm đấy Tả Ngôn Mặc lại bị mẹ đánh ột trận gần chết , mỗi một nhát đòn đều mạnh hơn so với trước kia . Da tróc thịt bong , máu thịt mơ hồ , không biết tại sao mẹ lại đặc biệt tức giận , gầm lên mắng , trong không khí toả ra mùi vị của máu , bên ngoài ánh sáng ô tô rực rỡ in trên cửa sổ , tất cả mọi thứ kích thích lên tâm hồn nhỏ bé của Tả Ngôn Mặc , mặc cho cái chói lọi lướt vạch lên người mình một vết rách , không giãy dụa , không khóc nháo , cái cảm giác đau đớn này đúng là làm cho người ta cả đời khó quên . Nhưng thống khổ trong lòng còn hơn thế , đau đớn trên người thì đã sao chứ?

Mong ước bình sinh của Tả Ngôn Mặc , giấc mơ vô cùng xa xôi ấy cứ như vậy bị bóp chết ngay từ trong nôi . Từ đó về sau , cô cũng không dám nhắc tới violin nữa , bởi vì , cô phát hiện đó là điều cấm kỵ trong nhà . Nguyên vọng tốt đẹp dù sao cũng không ngăn được sự thật tàn khốc . “Tả Ngôn Mặc , cậu làm gì thế , ngây ngốc gì vậy?” Thanh âm của Thịnh Yên Nhiên giống như chìa khoá trong tay thượng đế , mạnh bạo đem cánh cửa quá khứ đóng lại .

Tả Ngôn Mặc ngay lập tức thanh tỉnh lại . Mình lại ở trong phòng học nhớ về chuyện trước đây , rõ là bỏ đi , mà chưa xót trong lòng đã tràn đầy , Tả Ngôn Mặc cảm thấy mình không còn sức lực tiếp tục ở lại chỗ này , nhưng lại không nhịn được đưa mắt nhìn cây đàn violin trong tay Nam Cung Nguyên , sau đó thần nhiên đáp : “Không có gì , đồ cậu muốn đấy.” Nói xong , đem CD mình mang đến mà Yên Nhiên cần giao cho cô , không ở lại thêm , xoay người liền đi .

Là để trốn tránh đi , sợ hãi thứ ánh sáng loá mắt đẩy lại một lần nữa làm mắt của mình đau đớn , nội tâm của bản thân đã bị sự u tối đóng chặt từ lâu ; sợ rằng trong chớp mắt ở nơi thần thánh đấy , thế giới tâm hồn của mình sẽ không thể chống đỡ mà sụp đổ , còn mình lại không có chỗ trốn ; sợ nhìn thấy người kia dùng tư thế kiêu ngạo đẩy diễn tấu ra giai điệu êm tai , còn chiếc mặt nạ nguy trang của mình chỉ có thể

nứt vỡ thành từng mảnh nhỏ . Tả Ngôn Mặc ơi Tả Ngôn Mặc , mày cho là mày đã vô dục vô cầu rồi , nhưng mà , mày bây giờ đang chạy trốn cái gì đây , mày thật sự là yếu đuối .

Trong phòng học , Nam Cung Nguyên nhìn vào bóng lưng như có suy tư của người nào đó biến mất dưới ánh tịch dương .

Từ lúc Tả Ngôn Mặc xuất hiện ở cửa , tầm mắt của cô đã không thể che giấu , đúng vậy , quả thực có thể nói là trắng trợn liêu mạng nhìn chăm chăm cây đàn violin của cậu . Đúng , tầm mắt của cô từ đầu đến cuối không hề lưu lại ở trên người hoàng tử , chỉ ở trên cây đàn violin màu nâu toả ra màu đỏ thẫm . Loại ánh mắt nóng rực này hoàn toàn không giống với tác phong bình thường của cô . Nam Cung Nguyên thậm chí còn có thể nhìn rõ vẻ mặt cô đau đớn và thần sắc khó có thể kiềm chế mà ngày thường khó mà nhìn rõ song giờ phút này ánh mắt lại lộ ra một nỗi buồn mất mát . Vẻ mặt của cô thì chuyên chú , giống như đang ở trong thế giới của mình suy nghĩ tới một món đồ làm mình đau thương nhưng lại là thứ đẹp đẽ ngọt ngào nhất , chỉ là vẻ ưu thương này ở trong nụ cười cay đắng sau khi cô hoàn hồn lại càng trở nên rõ ràng hơn . Nam Cung Nguyên không biết những người khác có chú ý tới hay không , nhưng cậu có thể khẳng định , cô nhóc này ở trong một tích tắc đấy là chân thật , không còn là con người vô hình trong lớp , mà là một người có sinh mạng , có máu thịt , có thể để cho người khác chạm vào người . Chỉ có điều sau khi cô lấy lại tinh thần , biểu tình lạnh nhạt trên mặt lại làm cho Nam Chung Nguyên tưởng rằng mọi thứ mình thấy ban nãy tất thấy cũng chỉ là ảo giác . Nhưng một cái liếc mắt trước khi đi kia , khiến cảm giác không xác định đó lập tức bị Nam Cung Nguyên tiêu thành tro bụi , cô thật sự để ý đến cây đàn violin trong tay mình . Nhưng mà , đây là vì sao ?

Cô , đúng là một người kỳ quái .

Nam Cung Nguyên tự giễu cười cười , quan tâm làm gì , cũng không phải chuyện liên quan đến cậu , có được cái gì chứ . Nghĩ xong , lại cùng đoàn người nghiên cứu từng vấn đề trong nhạc khúc của hội diễn lần này . Hôm nay , thế giới “bên trái” của Tả Ngôn Mặc sụp đổ một góc.

Trong đầu vương tử của chúng ta liên tục xoay quanh mấy chữ : tầm mắt của cô chỉ ở trên cây đàn violin , tầm mắt của cô chỉ ở trên cây đàn violin...

4. Q.1 - Chương 4: Sĩ Nhục

Ngôn Mặc biết phần chọn bản nhạc là vô cùng khó khăn , bạn cùng bàn của cô lại bắt đầu mặt ủ mày ê.

“Làm sao bây giờ ? Mình thật sự không xong rồi , ý kiến của mọi người đều không thống nhất , việc này lại phiền phức rồi .” Vẻ mặt như đưa đám , Thịnh Yên Nhiên bắt đầu lặp lại mấy lời cả ngày hôm nay cô không ngừng nói với Tả Ngôn Mặc từ trước giờ tự học . Ngôn Mặc còn rất tốt tính , không tính toán với cô , cũng không oán hận cái gì , nhưng mà lần này , cô hạ quyết tâm không đề xuất ý kiến nữa , cho nên , mặc kệ Yên Nhiên có ở trước mặt mình đưa qua đưa lại khuôn mặt khổ sở , cô cũng phải “hai tai không hỏi chuyện ngoài cửa sổ , một lòng chỉ đọc sách thánh hiền” , đương nhiên , không thể thiếu pháp bảo – Tai nghe.

Xuyên qua bản violin tuyệt vời của Beethoven , Ngôn Mặc lơ mơ nghe thấy Yên Nhiên đang thảo luận cùng Nam Cung Nguyên “Ý mình bảo Đại thiếu gia cậu ra chủ ý nha?” Âm điệu vô cùng bắt mắt dĩ của Yên Nhiên lộ ra sự chịu đựng . “Mình ? Cậu mới là uỷ viên văn nghệ đi , hơn nữa , mình quả thật không nghĩ ra bản nhạc hay nào . Nhưng mà muốn mình diễn tấu bản mấy nhạc phổ biến là tuyệt đối không có khả năng.” Hoàng tử điện hạ có vẻ như vô cùng kiên quyết .

Đúng lúc này , một thanh âm khác truyền vào trong tai Ngôn Mặc : “Tả Ngôn Mặc, Tả Ngôn Mặc.”

“Hà” Vội vàng đáp lại , Tả Ngôn Mặc phát hiện thì ra là lớp trưởng đại nhân .

“ ‘Lão yêu ‘ gọi cậu đấy.” Ôn Linh có chút bất mãn nhìn cô gái đang trí trước mắt này, đúng rồi , Ôn Linh chính là lớp trưởng , cũng là bạn bè của Nam Cung Nguyên.

“Biết rồi.” Trong lòng Ngôn Mặc cảm thấy hơi bất an , mình đã thấp bé như vậy rồi , làm sao còn có chuyện tìm đến đầu mình ?

Ngôn Mặc nghi hoặc đi tới văn phòng , vừa mở cửa ra , liền có một hơi ẩm ập đến trước mặt , cô thấy trên tấm kính dày đã ngưng tụ thành một mảnh sương trắng .

Trong văn phòng nóng đến mức khiến cho người ta buồn bực , Ngôn mặc cúi đầu đi đến trước mặt “Lão yêu” , nhẹ giọng nói một tiếng : “Chào thầy.”

“Trò đã đến rồi.” “Lão yêu” đầu cũng không ngẩng tiếp tục việc đang làm . “Biết thầy vì sao gọi trò tới không?”

“Không biết .” Tả Ngôn Mặc thành thật trả lời .

“Tự mình xem trước đi.”

Tả Ngôn Mặc nhận lấy một bài thi tiếng Anh của ngày hôm qua từ tay thầy cùng một tờ đáp án . Đây là ý gì ?

“Nhìn ra gì không?”

Tả Ngôn Mặc nhìn tổng thể bài thi của mình và tờ đáp án kia , cơ bản là đã hiểu ý tứ của “Lão yêu” Lớp chúng ta thi muộn hơn so với sáu lớp khác một ngày . “Lão yêu” lúc này rốt cuộc cũng ngẩng cái đầu cao quý của ông lên . “Trò , hiểu được ý của tôi chứ.” Nói xong lại đem một bài thi đưa cho Ngôn Mặc .

Đó là bài thi của Nam Cung Nguyên .

“Mỗi kì kiểm tra Nam Cung Nguyên đều đứng thứ nhất lớp , ngay cả phiên dịch viên cũng phải nể trò ấy hai phần đấy.” “Lão yêu” có ý vị dừng lời nói ở đây , nhìn Ngôn Mặc không lên tiếng .

Ngôn Mặc cảm thấy thế giới này thật sự là buồn cười . Bởi vì sợ được hạng cao , lúc cô chọn đề phần lớn đều cố ý điền sai hoặc tùy tiện viết đáp án . Nhưng mà , với những đề thi chủ quan có đôi lúc cô sẽ hơi dụng tâm một chút , dù sao điểm quá thấp cũng không hay . Chỉ có điều , lần này chỉ trách cô “dụng tâm” quá độ.

“Lão yêu” muốn biết gì từ cô ? Người này thật sự là ăn no rồi hơi mà , dựa vào đâu mà cái gì cũng đều phải lấy Nam Cung Nguyên làm tiêu chuẩn , dựa vào đâu mà trên thế giới không có ai có thể vượt qua hắn ? Ngôn Mặc thầm cười nhạt trong lòng , trên mặt không có chút cảm xúc gì , không nói câu nào , cắn chặt môi không buông , cúi đầu .

“Lão yêu” nhìn biểu tình quật cường của Ngôn Mặc , vốn nghĩ ở đây giáo huấn cô bé nhìn có vẻ cứng đầu này thì coi như xong , lúc này một ngọn lửa vô danh đột nhiên bốc lên , nó rõ ràng là không để mình vào mắt , chẳng lẽ là mình xử oan nó ?

Ngay cả câu hỏi Nam Cung Nguyên cũng không thể đáp ra , chỉ bằng mức độ trung bình ở mỗi kì kiểm tra của cô làm sao có thể nghĩ được!

“Trò còn cứng đầu không thừa nhận ? Về mặt đó là gì ?” Ngực khí của “Lão yêu” đột nhiên lên đến mức 8 .

Ngôn Mặc vẫn dùng bộ dạng im lặng là vàng . “Tả Ngôn Mặc , tôi đang hỏi trò đấy!” Thanh âm của “Lão yêu” có phần cực kỳ tồi tệ , đôi mắt vốn giống như cá vàng giờ phút này lại dùng thêm một dáng vẻ khủng bố nhìn chằm chằm khuôn mặt không lộ vẻ gì của Tả Ngôn Mặc . Nha đầu này thật sự không coi người lớn vào mắt , học sinh bây giờ đúng thật là vô pháp vô thiên .

“Trò đi theo tôi .” “Lão yêu” phần nộ kéo Ngôn Mặc cùng bài thi và đáp án trong tay , bước ra khỏi văn phòng .

Ngôn Mặc giống như một tượng gỗ , máy móc xoay người đi theo phía sau “lão yêu” , cô đã đoán được “lão yêu” muốn làm gì . Nhưng , cô cần phải đáp lại như thế nào ? Khoảng khắc đi ra khỏi văn phòng , không khí lạnh như băng giống như muốn cắt phổi của cô , rét đến tận xương .

“Tất cả im lặng cho tôi! Quay về chỗ ngồi hết!” Thanh âm bén nhọn của “Lão yêu” cắt ngang phòng học , người trong lớp lập tức ý thức được , “Lão yêu” ngày hôm nay tuyệt đối là ăn phải thuốc nổ rồi , tự nhiên đang giờ nghỉ trưa còn chưa vào tiết đã như nổi điên đến lớp học đốt pháo rồi , chỉ là không biết hôm nay ai là “vật hi sinh” đây? Chỉ trong chốc lát , trong lòng học lặng ngắt như tờ.

Ngôn Mặc vẫn giữ nguyên tư thế an tĩnh đứng trước lớp học , hai tay đan chéo để ở trước người , nhưng mà tay chân của cô nhanh chóng trở nên lạnh lẽo , chưa từng chưa từng có nhiều khuôn mặt nhìn cô đến vậy , Ngôn Mặc cảm thấy trán mình bởi vì loại cảm giác không an toàn này mà tuôn ra mồ hôi lạnh . Không phải sợ hãi , mà là không thích ứng được và Chán ghét .

“Hôm nay tôi phải chỉnh đốn lại tác phong của lớp này ! Lại dám có người gian dối trong kì thi của tôi ! Việc làm vô liêm sỉ này —Bạn học Tả Ngôn Mặc , trò giải thích thế nào , trò phải khai báo việc trò làm cho từng người trong lớp . Phương pháp thi không quang minh của trò được điểm cao hơn các bạn học khác , làm sao xứng đáng với những bạn học thật sự cố gắng học bài đây ?” “Lão yêu” vừa dứt lời , lớp học lập tức như thủy triều dâng lên , phải biết rằng “Lão yêu” nổi danh nghiêm khắc , tại sao có thể có người không sợ chết như vậy ?

Việc này không ngờ a , tên gì , oh , Tả Ngôn Mặc , nữ sinh này nhìn qua cũng không tệ mà.

Mọi Ngôn Mặc có lẽ đã sắp bị cô cắn thành vết , dấu răng thể hiện rõ sự giận dữ và không cam tâm trong lòng cô lúc này . Vì sao cô phải chịu nhục nhã như thế?

Nhưng , nhớ tới lời của mẹ , một dòng nước lạnh đổ xuống tấm lưng của Ngôn Mặc .

Nhẫn đi , lần này nhẫn nhịn đi , cúi đầu một lần mà thôi , dù sao so với không được học còn tốt hơn .

Ở trong mắt người khác có lẽ chỉ là vài giây đồng hồ , nhưng đối với Ngôn Mặc mà nói đó giống như phải đấu tranh đến mấy thế kỷ , Tả Ngôn Mặc kiêu ngạo lại bởi vì hạt giống hư ảo này mà khom người xuống .

“Mình xin lỗi mọi người , mình , sau này ...” Cố gắng nhin xuống nước mắt và tức giận một giây sau có thể sẽ bùng nổ , Ngôn Mặc cúi người nuốt xuống , “Không bao giờ ... phạm lỗi lầm này nữa . Xin thầy giáo và các bạn tha thứ ỉnh một lần này.”

Mày làm tốt lắm Tả Ngôn Mặc , tốt lắm , ngay cả mày cũng bội phục sự nhẫn nhục của mày , không sợ sóng lớn .

“Lão yêu” dường như không ngờ rằng tình cảnh sẽ lập tức chuyển biến , vừa rồi ở trong văn phòng còn chết vẫn mạnh mẽ không chịu thừa nhận trái lại vào lớp lập tức liền hạ thái độ .

“Khụ khụ , nếu biết sai rồi , như vậy đi xuống lập tức viết kiểm điểm 5000 chữ cho tôi.” “Dạ” Ngôn Mặc đem một mặt vô cùng cung kính cho “Lão yêu” , vâng vâng dạ dạ cúi đầu về tới chỗ ngồi . “Lão yêu” phong độ hiên ngang rời khỏi lớp học .

Sau khi trở lại chỗ ngồi , hai má Ngôn Mặc đỏ bừng . Có điều ở trong mắt người khác , đó là bởi vì xấu hổ vô cùng mới có vẻ mặt mặt ngượng ngùng này . Tuy nhiên , trong lòng Ngôn Mặc giờ phút này thật sự bị tra tấn không phải vì xấu hổ mà là sỉ nhục .

Nhưng cô tự an ủi mình , so với cô vì cuộc sống của mình mà chạy vạy nhìn sắc mặt người chung quanh , những việc này không đáng kể chút nào . Nếu nói mất mặt , Tả Ngôn Mặc tự nhận là da mặt của cô đã bị tôi luyện tới mức đao thương bất nhập rồi.

Ở chỗ này , cô chỉ là muốn bình an vượt qua ba năm , cho nên , cô có thể chịu nhục .

“Ngôn Mặc” Tiếng nói thật cẩn thận của Yên Nhiên vang lên bên tai Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc nhìn qua thật đáng sợ . Thịnh Yên Nhiên mặc dù không phải vô cùng hiểu Ngôn Mặc , nhưng cô có thể khẳng định Ngôn Mặc sẽ không làm chuyện như vậy . Bởi vì tuy rằng Ngôn Mặc rất im lặng , thậm chí làm cho người ta cảm thấy một loại dịu dàng , nhưng cô cảm giác được trên người Ngôn Mặc có một khí chất quật cường .

“Cậu đừng để ý “Lão yêu” , ông ta phát điên cũng không phải một ngày hai ngày , ha ha , mình tin cậu , cậu sẽ không làm loại chuyện này . Tan học chúng ta đi ra ngoài mua sắm đi ? Mình biết một cửa hàng mới mở ...” Thanh âm của Yên Nhiên rất dịu dàng , giống như gió xuân , cậu ấy rất muốn an ủi mình đi , nhưng mà Ngôn Mặc cũng không nghe vào bao nhiêu , cho Yên Nhiên một nụ cười trấn an lấy lệ , nói cho cô biết mình không có việc gì . Kỳ thật , hiện tại trong lòng Ngôn Mặc rất loạn , không hề muốn bất kỳ ai hiểu , cô nắm tay luôn vào ngăn bàn muốn dùng âm nhạc nhồi đầy bản thân .

“Máy CD của mình đâu ?” Sờ thấy trống không , không có , sao lại không có , máy CD kia rất quan trọng ! Ngón Mặc nhắc nhở bản thân không được trút giận sang người khác , nhưng mà ...

“Yên Nhiên , có ... nhìn thấy máy CD của mình không?” Ngón Mặc đặc biệt kích động nhìn Yên Nhiên , một bên vẫn còn không ngừng tìm kiếm.

“A , cái đó , vừa rồi , Nam Cung Nguyên nói muốn nghe , thấy cậu đi vắng , mình liền lấy đưa trước cho cậu ta . Quên mất không nói với cậu.” Yên Nhiên nhìn thấy Ngón Mặc tâm tình kích động thì hơi ngẩn người.

Nam Cung Nguyên , Nam Cung Nguyên , tại sao đều là Nam Cung Nguyên !

Bởi vì cậu ta , mình đã vô tội bị liên lụy vài lần .

Tả Ngón Mặc sau khi chịu đựng áp lực lớn như vậy , thật sự muốn bùng nổ một lần , song bây giờ còn không chưa lúc . Đột nhiên đứng dậy , bước nhanh tới trước chỗ ngồi của Nam Cung Nguyên .

“Bạn học Nam Cung , máy CD của tôi , xin trả cho tôi .” Ngón Mặc cố hết sức để thanh âm của mình có vẻ vững vàng , tuy nhiên nhìn vẻ tự nhiên tự đắc nghe CD của người khác còn có vẻ hợp tình hợp lý , làm sao không khiến mình tức giận ?

Nam Cung Nguyên chậm rãi mở mắt , trên khuôn mặt anh thoáng hiện một nụ cười say mê như có như không . Đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp nhìn thẳng vào Tả Ngón Mặc , giống như muốn nhìn thấu đối phương.

“Thật ngại , tôi thấy cậu đi vắng lại rất muốn nghe , cho nên liền tự tiện cầm trước”

Nam Cung Nguyên đem bộ dạng du côn kia biến hoá không còn một chút , đổi lại là một hình tượng hoàng tử nhã nhặn khiêm tốn trong mắt quần chúng , sau đó vô cùng “lịch lãm” mà đem máy CD trong tay trả lại cho Tả Ngón Mặc . Ngón Mặc lạnh lùng nhận lấy máy CD , đối với lời nói của Nam Cung Nguyên dứt khoát từ chối cho ý kiến .

Khi Ngón Mặc cầm được máy CD lại phát hiện Nam Cung Nguyên còn nắm một bên , Ngón Mặc lặng đi một chút , tăng thêm lực đạo trong tay , nhưng vẫn không có cách nào lấy máy CD từ trong tay Nam Cung Nguyên về.

“Bạn học Nam Cung , xin cậu buông tay.” Thanh âm của Ngón Mặc đã giống khối băng chuyển từ Nam cực , từng chữ từng chữ bắn lên trên mặt Nam Cung Nguyên.

Lại là cái loại không khí lạnh lùng này , Nam Cung Nguyên phát hiện cô gái trước mắt này thật sự là không bình thường , theo lý mà nói qua phong ba lớn như vừa rồi , nếu đổi lại là cô gái khác đã sớm khóc đến nước mắt rơi đầy mặt , sao còn có thể hùng hổ đi đòi nợ với cậu?

“Tôi chỉ là muốn nói không ngờ bạn học Tả cũng thích tác phẩm âm nhạc bằng violin , Mùa Xuân của Beethoven , không tồi . Tôi cũng rất thích .” Nói xong , còn không keo kiệt hướng về Ngón Mặc mỉm cười một chút.

Khi hần nhắc tới “violin” thì Ngón Mặc kim lòng không được rung mình một cái , không biết vì sao , Ngón Mặc có loại cảm giác như bị nhìn thấu tâm tư . Có chút kích động ngẩng lên trừng mắt nhìn Nam Cung Nguyên , nắm chặt máy CD , Ngón Mặc không chút lưu tình xoay người trở lại chỗ ngồi của mình .

Người này , rất nguy hiểm !

“Đúng rồi , Ngón Mặc , chúng mình vừa quyết định cải biên chương thứ nhất của bản sonata Mùa xuân của Beethoven ,” Vừa về tới chỗ ngồi , Yên Nhiên liền như trút được gánh nặng nói với Ngón Mặc .

“Cái gì ?” “Mặc dù có phần mạo hiểm , nhưng chúng mình đều cảm thấy vô cùng thích hợp .

Nam Cung Nguyên đối với bản nhạc này có vẻ rất cổ chấp , một mực chắc chắn muốn bản nhạc này .”

Ngón Mặc nở nụ cười tự giễu , nhìn máy CD trong tay , đã phát tới bản nhạc cuối cùng . Chính là bản sonata Mùa xuân , quyết định như vậy không biết là trùng hợp hay là cố ý .

5. Q.1 - Chương 5: Giai Diệu Tự Nhiên

Tiếng chuông nghỉ trưa đã vang lên được một lúc lâu , phần lớn người trong lớp đang ở trong trạng thái “chìm vào giấc ngủ” . Nam Cung Nguyên vốn cũng là một thành viên của lực lượng động đảo này , chỉ là , ngày hôm nay có chút ngoại lệ . Ánh mắt Nam Cung Nguyên không tự chủ được lại nhìn bóng lưng của Tả Ngôn Mặc . Nhớ tới cảnh “Lão yêu” dẫn cô vào ban nãy . Tạm thời không nói cô có thật là đúng như lời “Lão yêu” nói hay không , Nam Cung Nguyên bội phục dũng khí và sự bình tĩnh của cô bạn này.

Lúc mới đầu thấy cô bị “Lão yêu” dẫn vào phòng học , trong lòng cậu đúng thật là lấy làm kinh hãi . Tả Ngôn Mặc có thể nói chính là đứa học trò an phận nhất lớp này , cô có chuyện gì mà “Lão yêu” lại có thể chú ý đến cô?

Ánh mắt của Nam Cung Nguyên từ đầu đến cuối đều nhìn Tả Ngôn Mặc . Cậu phát hiện tay cô nắm chặt góc áo , nhưng cô không sợ hãi . Mái tóc dài dịu dàng phủ trên vai , rất dễ dàng che đi phần lớn khuôn mặt , cặp kính mắt màu đen dày cộp giấu đi cửa sổ linh hồn của Tả Ngôn Mặc . Thân hình hơi có vẻ gầy yếu khoác lên mình bộ đồng phục rộng thùng thình lại càng tăng thêm phần yếu ớt . Cho dù vào lúc đấy , lưng của cô vẫn thẳng tắp ngẩng cao.

“Lão yêu” còn chưa nói hết , Nam Cung Nguyên liền biết là chuyện gì , không hiểu tại sao trong lòng hơi thất vọng , anh không cảm thấy Tả Ngôn Mặc là loại học sinh làm ra chuyện này . Nhưng lần này cô vẫn giữ thói quen đem đầu cúi rất thấp , khiến cho người ta không nhìn rõ vẻ mặt của cô.

Cách làm của “Lão yêu” thật sự là vô cùng quá đáng , cho dù Tả Ngôn Mặc có dối trá hay không , ông cũng không thể để một cô gái đứng ở trước mặt nhiều người như vậy nghe mắng , còn là chuyện khó có thể chịu nổi như vậy . Nam Cung Nguyên tuy rằng vốn không thích thầy giáo này , nhưng ông đối xử với mình cũng không tệ lắm cho nên chỉ đơn giản là không thích , nhưng chuyện ngày hôm nay làm cho Nam Cung Nguyên ôm chặt thái độ hoài nghi với phẩm hạnh nghề nghiệp của vị thầy giáo này .

Trong lúc “Lão yêu” quở mắng , Tả Ngôn Mặc trước sau đều không lên tiếng , cô hơi ngẩng đầu lên , trên mặt cũng không có vẻ kích động , nhục nhã và với nước mắt như mọi người tưởng . Điều duy nhất khác biệt trên khuôn mặt poker ngày thường của cô chính là lông mày cô nhíu chặt một chỗ , như đang lo lắng điều gì , tóm lại tuyệt đối không phải là vẻ mặt sầm hối mà “Lão yêu” mong chờ.

“Này , nhìn không ra , người như “Trình Tử” lại dám gian lận trong giờ kiểm tra của “Lão yêu”. Bạn cùng bàn của Nam Cung Nguyên – trong giọng điệu Tưởng Hàm hơi chứa một chút vui sướng nói với Nam Cung Nguyên.

“Cậu biết cái gì? ‘Lão yêu’ kia chỉ phán đoán chủ quan thôi.” Nam Cung Nguyên tức giận liếc xéo Tưởng Hàm , khẩu khí không tốt quạ lại.

Cũng không quản biểu cảm của tiểu tử đó là gì , Nam Cung Nguyên lại đưa ánh mắt thả lên trên người Tả Ngôn Mặc . Lúc này , sự việc khiến mọi người mở rộng tầm mắt đã xảy ra , chưa từng có người nào , hơn nữa còn là nữ sinh có gan ở trước mặt tất cả mọi người trong lớp làm ra hành động như vậy .

Tả Ngôn Mặc vô cùng thành khẩn cúi đầu về phía mọi người , thanh âm mang theo hối lỗi vô cùng trấn định nói : “Mình xin lỗi mọi người , sau này mình sẽ không bao giờ... phạm sai lầm này nữa. Mong thầy và cùng các bạn tha thứ ỉnh một lần.”

Mọi người trong lớp có lẽ đều vì lời cô vừa nói mà đổi vị trí chú ý , chỉ có tầm mắt của Nam Cung Nguyên là không hề chớp mắt dán chặt trên người cô . Nếu anh không thấy một khắc khi cô cúi người khoe miệng thoáng qua một nụ cười nhạo , chỉ sợ ngay cả anh cũng bị lời nhận lỗi “y như thật” của cô che mờ . Vẻ mặt khinh thường này giống như là thiên thần đang miệt thị kẻ phạm trần vô tri .

Cô , tuyệt đối không làm ra loại chuyện này.

Trực giác của Nam Cung Nguyên nói cho cậu biết , cô gái này rất không tầm thường . Nhưng mà , nếu cô không làm tại sao lại thừa nhận ? Điều này làm cho Nam Cung Nguyên nghĩ mãi không ra. Sự việc Tả

Ngôn Mặc nhận lỗi nhanh chóng kết thúc , nhìn thấy Tả Ngôn Mặc hơi đỏ mặt về chỗ ngồi , lúc này Nam Cung Nguyên mới thu hồi tầm mắt . Nhìn chiếc máy CD đang không ngừng hoạt động , cùng với nét chữ thanh tú viết trên tờ giấy.

Trên đó chỉ viết một câu : dùng nhạc cụ Trung Quốc và nhạc cụ Tây Âu tạo thành dàn hợp tấu.

Từ sau sự việc kia , Tả Ngôn Mặc nhạy bén cảm thấy ánh mắt xung quanh dồn lên người mình , những bạn học trong lớp trước kia không quen thuộc bây giờ cũng chú ý tới “Tả Ngôn Mặc” diện mạo xấu xí , đi đường thích cúi đầu này ... Điều này làm cho Ngôn Mặc cực kỳ không thoải mái , thực ra những việc như thế này ở trong đám học sinh là chuyện rất bình thường , lúc thì mọi người đều biết mà không nói . Chẳng qua , Ngôn Mặc lần này vận khí không tốt , bị “Lão yêu” không chút khoan nhượng chụp ngay cái mũ “gian lận” lên đầu.

Ngôn Mặc mới từ phòng giáo viên đi ra , đem bản kiểm điểm 5000 chữ phong phú giao cho “Lão yêu” , lại nghe “Lão yêu” dạy bảo một tiết, cuối cùng cũng có thể giải phóng . Câu kết của “Lão yêu” là như vậy : “Lần này tôi sẽ không báo lên giáo vụ , Tả Ngôn Mặc , trò phải tự mình lo cho tốt.”

Đi ra khỏi văn phòng , hít hóm hơi không khí lạnh đặc trưng của buổi sáng , nhớ tới cái vẻ mặt đạo mạo tự cho là đúng kia , Ngôn Mặc liền buồn nôn . Bây giờ , chỉ cần không có mặt ông ở đây , ngay cả không khí cũng trong lành hơn rất nhiều.

Ngôn Mặc nhấc chân đang định xuống tầng quay về lớp lại thấy lớp trưởng Ôn Linh va bè cánh chết tiệt của cậu , đúng vậy , Nam Cung Nguyên đang đi tới bên này . Ngôn Mặc bây giờ nhìn đến , không , là nghe được tên Nam Cung Nguyên liền giống như một con mèo bị kích động dựng thẳng lông mao lên . Lúc Ngôn Mặc đang định chạy trốn , thì Nam Cung Nguyên đã phát hiện ra cô : “Bạn học Ngôn Mặc , chào!” Kèm theo một nụ cười khiêm tốn nhã nhặn trước sau như một. Ôn Linh liếc mắt nhìn trộm biểu tình như ngày thường của Nam Cung Nguyên , cũng mang theo nụ cười chào hỏi Ngôn Mặc “Chào!”

Ngôn Mặc biết trốn không được , đành phải kiên trì chuyển ánh mắt đến hai vị tâm phúc trong lớp đứng trước mặt này , gật đầu với bọn họ , chào hỏi qua loa xong liền nghiêng người đi qua bọn họ .

“Này , sao cậu lại chủ động chào hỏi với nữ sinh vậy?” Ôn Linh nhìn bóng lưng Ngôn Mặc xa dần cúi đầu không có ý tốt hỏi nhỏ bên tai Nam Cung Nguyên.

Nam Cung Nguyên nhìn người bạn học cùng mình từ thời tiểu học cho đến bây giờ , nhún vai không đáp , chỉ không kiên nhẫn nói : “Cậu còn không mau cút ỉnh , đi vào lấy bài tiếng Anh đi.”

“Đây không phải nhiệm vụ của cậu sao?” Ôn Linh đáng thương nhìn vẻ mặt nhăn lại của Nam Cung Nguyên.

“Hôm nay tâm tình không tốt.” Nam Cung Nguyên nói như lẽ đương nhiên .

Lúc Ngôn Mặc trở lại phòng học thì cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của mọi người đang dạo quanh người cô , cô làm như không có chuyện gì về chỗ ngồi. Ngày hôm qua Yên Nhiên và Tiểu Nhã làm đủ mọi cách kéo cô đi dạo phố cho bằng được .

Trên đường đi nghĩ hết biện pháp an ủi cô , thực ra ngay cả chính Ngôn Mặc cũng cảm thấy kỳ quái , vì sao họ lại tin tưởng mình như vậy ? Bình thường mình đối với họ cũng không có đặc biệt tốt mà?

Nhưng vấn đề này ở chỗ Tiểu Nhã và Yên Nhiên liền trở thành không là vấn đề :

“Cậu đấy , người ngay cả nói cũng lười giống như cậu , sao lại đi làm trò gian trá chứ.”

Bỗng nhiên hiểu ra.

“Chúng mình biết cậu thực ra là người rất kiêu ngạo , sao có thể làm chuyện như vậy chứ?” Ngày hôm qua lúc chia tay Tiểu Nhã đột nhiên tiến đến trước mặt Ngôn Mặc nói . Nhìn thấy khuôn mặt luôn luôn lộ ra nụ cười âm ỉ đối với mình , trái tim băng giá của Ngôn Mặc cũng dần dần cảm nhận được âm ỉ.

Nhưng biểu hiện trên mặt vẫn lạnh nhạt , Tả Ngôn Mặc chỉ thích che dấu bản thân như vậy , trong lòng thầm nghĩ “Không có người nào tốt với mình như họ.”

Không lâu sau , tiếng kêu gào đột nhiên nổi nhau truyền đến , Ngôn Mặc ngẩng đầu , thấy lớp trưởng Ôn Linh cùng bí thư chi đoàn Nam Cung Nguyên trước sau đi vào phòng học . Trong tay Nam Cung Nguyên

cầm bài thi lần này . Nói đến cậu còn là đại biểu tiếng anh của lớp , xem ra “lão yêu” thật sự rất thích cậu , nếu không sợ một mình cậu bận rộn , nhất định ông sẽ đem toàn bộ chức vụ trong lớp này đặt lên trên người Nam Cung Nguyên.

Chớ sẵn , đánh giá của Ngôn Mặc dành cho Nam Cung Nguyên nhiều hơn một cái.

Đại biểu môn tự mình đặt bài thi tới trước mặt cô , Ngôn Mặc không ngẩng đầu nhìn cậu , bài thi cũng không xem lấy một cái liền nhét vào sâu trong ngăn bàn .

Cảm thấy bóng đen trước mắt còn chưa tính rời đi , Ngôn Mặc có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn người đứng trước bàn mình kia , nghĩ rằng cậu còn muốn nói gì nữa.

Nam Cung Nguyên mang theo vẻ mặt đánh giá nhìn cô , khoe miệng vẫn lộ nụ cười tiêu biểu . Chỉ có điều đối tượng nói là Yên Nhiên : “Bản violin mình sửa không sai biệt lắm , cậu xem qua OK thì chúng ta bắt đầu luyện tập đi , dù sao trình độ cũng cao hơn một chút.”

“Được”

Nói xong , Nam Cung Nguyên liền đi.

Ngôn Mặc cảm thấy đây tuyệt đối không phải mình đa nghi , dường như chính mình đang bị người này bố trí. Nam Cung Nguyên mang theo vẻ tươi cười quay về chỗ , tâm tình cực tốt đưa vở bài tập vật lý trong tay cho Tưởng Hàm chép. Tưởng Hàm nhất thời cảm thấy được quan tâm mà sợ . Đại thiếu gia bình thường tuy rằng cũng tốt , nhưng luôn làm cho người ta có cả giác xa cách , hôm nay sao lại hảo tâm chủ động giúp người gặp nạn như vậy?

“Không cần thì thôi vậy.” Nam Cung Nguyên nhìn thấy bộ dạng sững sốt của Tưởng Hàm , làm bộ muốn lấy tập vở về.

“Ai ai , đương nhiên cần rồi . Hôm nay cậu uống nhầm thuốc à , tại sao đột nhiên lại đối xử tốt với mình như vậy?” Tưởng Hàm nửa tin nửa ngờ cầm vở bài tập mở qua , cảm thán với lời giải hầu như đúng hết.

“Ngày hôm nay , khí trời tốt.” Nam Cung Nguyên nhìn vẻ phấn khích trên mặt Tưởng Hàm không đầu không đuôi nói.

Mấy người nhóm Yên Nhiên nhanh chóng bắt đầu chính thức tập luyện, thời gian vốn đã ít , bây giờ cả khoảng thời gian giờ nghỉ trưa sau khi ăn cơm xong cũng dùng hết . Yên Nhiên bảo Ngôn Mặc đi xem bọn họ tập luyện , Ngôn Mặc lắc đầu , mình ở lớp cũng không phải người được hoan nghênh , huống chi vừa mới xảy ra chuyện rắc rối kia , Ngôn Mặc tuy rằng không thêm để ý có người thích cô hay không , nhưng cô không muốn làm người ta chán ghét.

Sau khi ăn cơm xong cùng Tiểu Nhã và cô , Ngôn Mặc liền lên sân thượng , chỗ này có rất ít người đến, mọi người thích sân thể dục náo nhiệt hoặc ở sân vận động xem nam sinh chơi bóng hơn . Ngôn Mặc có thể ở đây yên tĩnh nghe nhạc , đọc sách , nhìn trời , ngắm người. Muốn một chút yên tĩnh , ít nhất ở đây cô có thể tạm thời không cần tự hỏi bản thân học phí kỳ tiếp theo phải làm sao , không cần lo lắng “lão yêu” bắt được nhược điểm gì của cô , không cần mang theo mặt nạ đối đáp qua lại với mọi người. Đi đến cửa sắt của sân thượng , Ngôn Mặc có phần ngạc nhiên phát hiện cánh cửa ngày thường đều đóng lại đột nhiên hơi hé mở . Đang do dự nghĩ nên vào hay không , bỗng nghe được một tiếng đàn violin.

Chỉ trong một ý niệm , chân Ngôn Mặc không kịp được bước vào cửa lớn.

Vật áo đồng phục màu đen của thiếu niên bay trong gió , thân thể của cậu tao nhã tuyệt đẹp , một vài sợi tóc thoắt nhẹ theo gió , tự nhiên nhưng không rối loạn , ánh sáng rực rỡ ban trưa dịu dàng vây quanh trên người cậu , toả ra một tia sáng vàng chói mắt , sắc vàng ở bên làm cậu nhìn giống như một tinh linh bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến , nắm trong tay khả năng điều khiển âm nhạc .

Đàn violin ở trong cậu giống như có linh hồn , có sinh mệnh . Nhảy ra giữa đầu ngón tay , nhạc khúc duyên dáng mang cảm giác về mùa xuân , khi thì nhẹ nhàng , khi thì du dương , lúc lại uyển chuyển , Ngôn Mặc nhắm hai mắt lại cảm giác thân thể mình như chìm yển đang lơ lửng trong khu rừng trần ngập màu xanh , cảm thụ được gió xuân ấm áp , lắng nghe tiếng chim hót trong rừng , hít thở lấy bầu không khí tự nhiên.

Ngôn Mặc đột nhiên cảm thấy áp lực và sự ảm đạm bấy lâu này của mình dần bị hoà tan ở trong khuôn nhạc này.

Khi nhạc dừng thì Ngôn Mặc còn mất một lúc lâu mới hiểu ra cái loại ảm áp đi qua sông băng này đã ngừng lại.

“Rất êm tai chứ”

Thanh âm không dịu dàng , Ngôn Mặc có chút xấu hổ mở mắt . Âm nhạc đã dừng từ khi nào ? Tại sao mình lại quên cái người nguy hiểm này ? Ngôn Mặc chán nản khinh thường chính mình , đã lâu rồi không bị người khác nhìn thấy một mặt nổi lổng cảnh giác của mình . Ngôn Mặc nghiêm mặt , hồi phục lại một kiểu diễn cảm cô thường dùng nhất – nét mặt vô cảm. “Không tồi.”

Hai chữ đơn giản , không có tăng thêm bất cứ tia cảm tình nào.

“Khúc đàn này quen thuộc không.” Nam Cung Nguyên vừa khẽ vuốt cây đàn violin xinh đẹp , vừa chậm rãi ngồi xuống bên chân Ngôn Mặc “Trong máy CD của cậu.”

Ngôn Mặc không trả lời.

Nam Cung Nguyên dường như cũng không để ý tiếp tục nói : “Đúng rồi , chủ ý của cậu không tồi , là tự nhiên nghĩ ra sao?”

Ngôn Mặc cúi đầu nhìn mảnh giấy Nam Cung Nguyên đưa đến , hơi thở rõ ràng nghèn lại . Sao cậu ta lại có tờ giấy này?

“Cậu nhầm rồi.”

“Vậy sao?” Nam Cung Nguyên nhìn Ngôn Mặc không có ý tiếp nhận , ngưng ngừng cất kỹ mảnh giấy đi . “Thực ra , cậu rất thích âm nhạc đúng không?” Nam Cung Nguyên đứng lên , cậu và Ngôn Mặc chỉ cách có một bước chân “Chính xác mà nói , thứ cậu thích chính là đàn violin này ? Tôi nói không sai chứ”

Trong không khí tràn ngập hơi thở mờ ám lại lúng túng.

Trong con người của Nam Cung Nguyên không có gì mập mờ , cậu vô cùng khẳng định chữ trên mảnh giấy này và chữ trên bài thi tiếng Anh là cùng một người viết.

Ánh mắt của Ngôn Mặc bị chói mắt bởi ánh mặt trời sau lưng Nam Cung Nguyên , híp hai mắt lại , nhìn người anh tuần trước mắt , hoàng tử , cậu con trai sạch sẽ , nhưng hiện tại cậu không phải tinh linh âm nhạc vừa rồi , ánh sáng dần dần lui đi , một chút tươi cười đẹp để phá huỷ khí cảnh hài hoà nguyên bản của cậu.

Tiếng chuông chói tai vang vọng sân trường . Tình cảnh giống như lần đầu tiên giao phong , khác biệt duy nhất chính là lần này đối lại là Ngôn Mặc không phản bác được.

“Luyện tập đã bắt đầu được một lát rồi.”

Ngôn Mặc chọn lựa trốn tránh , trước kia cô cố ý lựa chọn đường lui , bởi vì cô không chế tất cả trong lòng bàn tay .Thế nhưng lần này Ngôn Mặc thậm chí còn chưa tự hỏi thì đã lựa chọn .

“Tả Ngôn Mặc , cậu , thật sự thích trốn tránh đấy.”

Nhìn thấy cô lại cố ý cúi đầu , bộ dạng rất giống như muốn dán chặt mắt vào sàn nhà , Nam Cung Nguyên bất đắc dĩ vứt bỏ kế hoạch “ép hỏi” của mình .

Lần này quên đi.

Nam Cung Nguyên chậm rãi đi qua người Ngôn Mặc , không nhìn cô một lần nào nữa , lúc Ngôn Mặc nghĩ cửa cuối cùng cũng đóng lại thì Nam Cung Nguyên đột nhiên xoay người nói với cô “Không muốn thử xem sao? Cảm giác tuyệt vời của đàn violin?”

Tác dụng của gió mùa đông trong mắt Ngôn Mặc chính là làm cho cô có cảm giác được sống.

Nhưng một giây sau khi Nam Cung Nguyên nói xong câu này , Ngôn Mặc cảm thấy ngày hôm nay cảm giác đang sống đặc biệt rõ ràng.

Quay đầu lại , chỗ cầu thang đã không còn bóng người.

Gió thổi lớn , cánh cửa sân thượng dao động đóng mở , lúc mở phát ra tiếng “ken két” chói tai.

Cảm giác tuyệt vời của đàn violin , không cần người khác nói nói cho cô , cô cũng biết.

Ngôn Mặc nhìn cửa , cảm thấy nguy hiểm đã đến gần ranh giới của mình.

6. Q.1 - Chương 6: “lòng Trắng Trứng” Xinh Đẹp

Bởi vì có hoàng tử tham gia cùng với lớp trưởng đại nhân tự mình giám sát . việc tập diễn “kết hợp Trung Tây” thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng .

“Hôm nay tới đây thôi .” Nhìn thấy điện hạ đã lần thứ bảy nhìn mình với vẻ mặt tức giận , Ôn Linh cuối cùng cũng tìm được lương tâm , tuyên bố dừng ở đây.

Cất dọn xong đồ đạc , bỏ lại một câu “ngày mai gặp” Nam Cung Nguyên kéo Ôn Linh nhanh chóng rời khỏi phòng học .

“Tên nhóc nhà cậu muốn cho tay của mình luyện tập đến phé phải không .” Một cú móc trái đánh vào bụng Ôn Linh , Nam Cung Nguyên trừng mắt với tên nhóc rõ ràng đang đùa bỡn trước mắt này . “Nào dám , nào dám . Tiểu nhân như mình sao dám đối nghịch với ngài đây ? Mà bình thường cậu đều phải luyện tập hai ba giờ , sao lại về sớm vậy ?” Ôn Linh sửa bộ dạng làm bộ yếu thế nhìn Nam Cung Nguyên , nhưng ý cười trong mắt tiết lộ cậu đang “giả dối”.

Giao du mấy năm nay sao còn không biết đối phương đang suy nghĩ gì , chẳng qua là nghĩ đến cơ hội nhìn hoàng tử nóng giận , cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua .

Nam Cung Nguyên âm trầm quét mắt nhìn Ôn Linh từ trên xuống dưới , nửa ngày sau xoay người đi xuống tầng.

“Này , không phải chứ , sao thù dai vậy? Thật là mình ...”

“Cậu cảm thấy ...” Chợt nhìn thấy bóng lưng Tả Ngôn Mặc đi ra khỏi cổng trường , Nam Cung Nguyên chợt dứt tiếng nói phía sau “Tả Ngôn mặc là người như thế nào?”

“Cái gì?” Sắc mặt của điện hạ sao lại biến đổi nhanh như vậy , không lẽ mình phải tăng cường tu luyện nữa ư?

“Tả Ngôn Mặc hả , đừng nói ỉn là cậu không biết .”

Ôn Linh lấy tay đẩy kính mắt , suy nghĩ , đột nhiên liền lĩnh nói một câu với Nam Cung Nguyên : “Cậu , không phải là cậu thích cậu ta đấy chứ?”

“Cái gì ?” Nam Cung Nguyên thoát cái quay đầu lại , hai còn mắt trừng lên giống như một con thỏ đang sợ hãi , vẻ mặt kỳ lạ “Cậu nói cái gì đó , cậu bệnh à . Mình , mình làm sao có thể thích loại người như cậu ta , loại con gái kiểu “trình tử” này .

Cậu có phải bị mù hay đầu óc có vấn đề không?”

Đề nén cảm giác kinh hoàng trong tim , Nam Cung Nguyên kéo giọng chữmát, bẻ lại câu nói không vừa ý của Ôn Linh . Mình chẳng qua chỉ cảm thấy cô gái này rất thú vị , sao có thể liên quan đến từ “thích” được ? Ôn Linh hai tay khoanh tay trước ngực , nhìn Nam Cung Nguyên nóng lòng phủ nhận trước mắt , cảm thấy vô cùng thú vị , bộ dạng hoàng tử điện hạ mặt đỏ lên luống cuống tay chân muốn thanh minh quan hệ của mình và Tả Ngôn Mặc ... nói thế nào đây nhỉ ? Đúng rồi , rất thú vị .

“Được rồi được rồi , cậu dừng lại , mình đã biết,” Ôn Linh thức thời chặn lại lời nói của Nam Cung Nguyên để ngừa cậu nói nữa rồi lại ra lời gì làm mất chính mình .

“Mình cảm thấy Tả Ngôn Mặc thế nào à , một nữ sinh ngay thẳng bình thường , muốn tương mạo không có tương mạo , muốn tài năng không có tài năng . Chỉ vậy thôi.”

Ôn Linh nói đúng đánh giá của mình về Ngôn Mặc .

Nam Cung Nguyên không phủ nhận , nhìn nơi cửa đã không còn bóng dáng kia , nói : “Mình , cũng cảm thấy như vậy .”

Lúc này Ngôn Mặc đang vội vã chạy tới quán bar , so với ngày thường thì sớm hơn nửa tiếng . Sửa sang lại tâm tình , Tả Ngôn Mặc đẩy cửa quán bar vừa dày vừa nặng đi vào “Mùng 6 tháng 6”

Ánh sáng bên trong rất tối , pha lẫn mùi nước hoa và mùi rượu , tuy rằng không khí không tươi mát bằng bên ngoài , nhưng làm cho Ngôn Mặc có cảm giác an toàn .

“Nhóc Mặc tới rồi . Hôm nay sao đến sớm vậy ?” Chủ quán bar là một ông béo dễ gần , Ngôn Mặc thích gọi ông là “Cha”.

Cha là một trong những người Ngôn Mặc kính trọng nhất thế gian này , trong lúc cô gặp khó khăn nhất , cũng là ông không tiếc thời gian giúp đỡ mình , giúp mình vượt qua những ngày khó khăn nhất .

“Vâng , hôm nay đi thẳng qua đây.” Ngôn Mặc thay đổi tác phong câu nệ ở trường học , tự nhiên ném túi sách , thuận tiện cầm lấy một chai nước uống “Thực ra con không cần vất vả như vậy , ta chẳng phải đã nói rồi sao , học tập cho tốt , học phí của con ta sẽ giúp . Bây giờ con chỉ cần...”

“Cha , con đã nói rất nhiều lần rồi , con tới đây một là vì làm công , con sẽ không nhận tiền mà không làm , hơn nữa là bởi vì con thích cảm giác làm việc ở trong này.” Tháo kính mắt xuống , đôi mắt to của Ngôn Mặc hiện lên ánh sáng xinh đẹp , ánh sáng ở trong quán bar lần lượt thay đổi lộ ra hết sức mê người.

“Cha cũng đừng khuyên nó nữa , tính khí của con nhóc này cha cũng không phải không biết.”

Tiếng nói mềm mại mang theo từ tính , làm cho người ta say sưa giống như thưởng thức vị đẹp của rượu vang , mơ màng liên tục .

Trong bóng tối , một bóng người thon dài dùng tư thế chụp poster đứng cạnh khung cửa.

Người tới là ?

“Anh ‘Lòng trắng trứng’ ! Anh đã về rồi!”

Ngôn Mặc kích động vô cùng , xông lên trước ôm một cái thật chặt .

Một người run rẩy bùng nổ ở trên đầu Ngôn Mặc .

“Em còn chưa bị đánh đủ phải không , không cho phép kêu tên này nữa.” Bạch Đạm nghiêng răng nghiêng lợi nói vào đầu Ngôn Mặc , từ trong bóng tối đi ra.

Ngôn Mặc ngẩng đầu nhìn gương mặt tinh xảo trước mắt , cảm thán nói : “ ‘Tỷ tỷ’ vẫn xinh đẹp như vậy.”

Không thể nhìn được nữa muốn rút dao .

“Con nhóc chết tiệt này lá gan càng lúc càng lớn , cái gì anh càng kiêng kị em lại càng làm tới .”

Lại xinh đẹp , anh có chỗ nào xinh đẹp chứ? Ngôn Mặc ôm đầu uỷ khuất nhìn anh trai xinh đẹp hơn rất nhiều ‘tỷ tỷ’ . Thật sự rất đẹp , Ngôn Mặc nhìn khuôn mặt này đã ba năm , vẫn cảm thấy kinh diễm.

Bạch Đạm đưa tay phải dẫu ở phía sau ra , quơ quơ hộp quà trong tay , vẻ mặt khôn ngoan nhìn Ngôn Mặc nói : “Chà , muốn quà cũng được , nhưng mà em nhất định phải cam đoan không được gọi anh là ‘lòng trắng trứng’ là cái tên ‘tỷ tỷ’ kinh tởm kia.” Lợi dụng ưu thế chiều cao , Bạch Đạm cầm hộp quà trong tay đưa qua đầu , không cho Ngôn Mặc với tới . Không lợi dụng lúc này trao đổi điều kiện với con nhóc này thì đợi đến bao giờ ?

Tâm trí Ngôn Mặc lúc này đều đặt trên hộp quà kia , làm sao còn quan tâm đến cô cần đồng ý cái gì , liên tục gật đầu .

Tô Bạch Đạm nhìn thấy cô bé mang theo một chút tình quái này liền cười khổ .

Lần nào cũng là mình bại trận .

“Cho , đừng làm hư đấy ...” Bạch Đạm còn định nói gì , nhưng Ngôn Mặc đã sớm ôm quà chạy về phía hậu trường .

“Cậu thật đúng là chiều nó.” Cha nhìn thấy hai người đùa giỡn liền cười nhạo Bạch Đạm .

Tô Bạch Đạm một thân quần áo trắng , nổi bật nên phong lưu phóng khoáng của anh , quả nhiên là “con cưng” của thượng đế , bề ngoài xinh đẹp làm cho anh luôn dễ dàng trở thành tiêu điểm của quần chúng . Dưới áo khoác trắng là dáng người thon dài , áo sơ mi bên trong mở hai khuy lộ ra xương quai xanh xinh đẹp , mái tóc dài tùy tiện buộc thành một túm tóc nhỏ , nhưng hoàn toàn không làm cho người ta cảm thấy chán ghét . Trên khuôn mặt trắng nõn không có một tí vết , thêm hai hàng lông mày nhỏ , đôi mắt phượng bất cứ lúc nào cũng phóng điện cùng sống mũi thẳng tắp thanh tú vô cùng tôn quý , khiến cả khuôn mặt của anh còn hơn cả xinh đẹp . Anh linh hoạt ngồi trước quầy bar , nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch .

“Vẫn là rượu của ‘mùng 6 tháng 6’ có hương vị nhất.” liếm liếm môi mỏng hồng hào , Bạch Đạm khen một câu .

“Không cần vuốt mông ngựa .” Cha đặt chén thủy tinh đang lau xuống , lại gần Bạch Đạm một chút , nhỏ giọng nói : “Có ... tin tức gì hay không?”

Lắc đầu .

“Haizzz , không có gì , cũng đã hai năm rồi.” Đáp án trong dự liệu.

“Tôi sẽ không từ bỏ.” Ngửa đầu uống tiếp một ly , trên khuôn mặt thanh tú của Bạch Đạm tràn ngập vẻ cố chấp . Vì cô bé kia , nói gì thì nói cũng không thể từ bỏ.

Nếu để cho bạn học của Ngôn Mặc nhìn thấy Ngôn Mặc ở đây nhất định sẽ kích động , quai hàm sẽ rớt xuống hết , một người giống cô nhân như vậy sao có thể khác biệt lớn như vậy ?

Đây là điều mà Ngôn Mặc đang nghĩ lúc này , cô ở trong trường học là học sinh ngoan Ngôn Mặc , khiêm tốn , im lặng thậm chí có thể nghe lệnh mà làm , chỉ cần người khác ít liếc nhìn cô một cái . Nhưng mà , ở đây , cô không còn là Ngôn Mặc trầm lặng kia nữa , cô là nhóc Mặc của mọi người , lúc vui vẻ thì cười to , không vui thì cáu giận , buồn thì ôm mọi người phát tiết một hồi . Tóm lại , ở trong này , Ngôn Mặc có thể không phải bản khuôn khi thể hiện chính bản thân mình . Đương nhiên , chỉ có với trong quán bar “mùng 6 tháng 6” này.

Cám ơn cha , cám ơn anh Bạch Đạm , cám ơn chị Thi Hoa , cám ơn anh Air , cám ơn mọi người nơi này cho Tả Ngôn Mặc một ngôi nhà.

Ngôn Mặc nhìn chiếc vòng cổ thạch anh lấp lánh ánh sáng trong vắt , hốc mắt ẩm ướt. Lần trước mình ở trước cửa hàng tùy tiện nói vài câu , anh Bạch Đạm lại thất sự nhớ rõ.

“So với kim cương thì em thích thạch anh hơn , chỉ có nó là tinh khiết nhất.”

Ngôn Mặc thích thứ gì đó trong veo , đã thấy nhiều thứ dơ bẩn của thế giới , hai mắt của cô giống như bị một tấm lụa đen che mắt . Cô hi vọng có được thứ gì đó tinh khiết , giống như thạch anh

Viên thạch anh này nhìn qua rất quý , anh Bạch Đạm mua cho cô , ngón tay mảnh khảnh của Ngôn Mặc nhẹ nhàng vuốt ve viên thạch anh tím giống giọt nước , trên mặt hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ .

“Này , nhóc con đã đến rồi sao ? Hôm nay ngược lại là chúng ta muộn rồi.” Cửa phòng nghỉ mở ra , có người đi vào.

Nghe giọng nói hào sảng này cũng biết là chị Thi Hoa , Ngôn Mặc quay ra nhìn hai Thi Hoa hôm nay mặc một cái áo da đen bó sát người thêm một chân váy ngắn màu đen cùng một đôi ủng da đen cao đến đầu gối , đôi mắt đẹp màu khói đặc biệt mê người , đôi môi đỏ mỏng sáng bóng mê hoặc . Thực ra nội tâm của cô chỉ là một cô nhóc hơn nữa còn vô cùng bảo thủ . Bên cạnh người đẹp chính là một anh trai lãnh khốc thượng hạng đang đứng hút thuốc , đeo một cái kính râm . Người tên Air này rất lạnh lùng , bình thường không nói nhiều , chỉ có hai chữ “khó chịu” . Nhưng mà tuyệt đối là người tốt , thông qua việc kết bạn với anh , về điểm này Ngôn Mặc hoàn toàn không nghi ngờ . Đương nhiên vị này thích mang kính râm , khi không có việc gì thích rút một điếu thuốc , người con trai “khó chịu” này là một người có cực kỳ nhiều thứ màu đen và tinh thần hài hước. Nói cách khác , chỉ cần anh cười khẽ nói một câu , cam đoan bạn đang ở giữa mùa hè cũng có thể cảm thấy gió bắc thổi qua . Bọn họ chính là tay trống tay phím trong ban nhạc

của Ngôn Mặc . Đừng có nhầm , Thi Hoa là tay trống , Air là tay phím . Còn Bạch Đạm là tay ghi-ta . Ngôn Mặc của chúng ta là hát chính.

Ngôn Mặc lại cảm thán trong ban nhạc của cô đều là mỹ nhân a ! Cảnh đẹp vui lòng.

“Cậu mau tắt thuốc đi , nhóc con ghét nhất là mùi khói thuốc.” Thi Hoa một phát đoạt lấy điều thuốc trong tay Air còn hơn phân nửa hung hăng bóp nát , nhân tiện ném xuống đất dẫm hai phát .

Air có phần tiếc hận nhìn bảo vật kia . Quên đi , không tính toán với con mụ này .

“Thực ra cũng không sao , chị , bây giờ em đã quen rồi...”

“Oa oa oa ! Air , cậu mau tới đây nhìn xem đây là cái gì ?” Không đợi Ngôn Mặc nói xong , cô gái Thi Hoa hung dữ này đã mừng rỡ như điên nâng chiếc vòng cổ thạch anh lên , nét mặt của Thi Hoa giống như con mèo trộm được miếng thịt tươi .

Cô đối với mấy thứ lấp lánh vô cùng miễn cảm .

“Mặc nha đầu ...” Chị Thi Hoa đột nhiên đặt viên thạch anh xuống , vô cùng nghiêm túc nhìn Ngôn Mặc nói “Sao em có thể lấy số tiền em vất vả như vậy mới kiếm được mua thứ đắt tiền thế nào ? Chị hỏi em , vì sao ?”

“Cái này ...”

“Thi Hoa , cô thật sự là càng già càng ngu” Air đi tới đưa mắt nhìn viên thạch anh nói “Đương nhiên là Bạch Đạm tặng .”

“Bạch Đạm tặng..” Lặp lại một lần , Thi Hoa chớp mắt thất thần .

Nhìn thấy chị Thi Hoa đột nhiên mất tiếng , Ngôn Mặc có loại cảm giác tội lỗi .

Bởi vì cô là bé nhất , Bạch Đạm luôn hiểu rõ cô nhất , nhưng cô không thể luân ỷ vào mình nhỏ mà phân tán ánh mắt anh Bạch Đạm cần phải chăm chú ở trên người chị Thi Hoa. Ngôn Mặc muốn giải thích chút ít , tuy nhiên nó đã bị chị Thi Hoa cướp ngay trước mặt . Vẫn cười đến chói lọi như trước , chị Thi Hoa lưu luyến đặt viên thạch anh vào trong hộp , mang theo giọng điệu ai oán giả vờ “chưa xốt” nói : “Ai~ , cái tên tiểu tử thú vị kia tặng , chị chẳng có cách nào cướp lấy được , chị biết nhóc con của chúng ta hiểu biết như vậy làm sao có thể dùng tiền cơm của mình mua thứ đồ vô dụng này.” Chị Thi Hoa đưa tay móc lên trên vai Ngôn Mặc , mặt gần như dán chặt lấy mặt Ngôn Mặc , Ngôn Mặc có thể nhìn rõ hàng mi cong cong rất dài của chị Thi Hoa . “Nha đầu , lúc nào đó cho chị mượn hai ngày , để chị xinh đẹp hơn nha.”

“Đương nhiên” Nuốt xuống những lời vừa muốn nói , Ngôn Mặc đồng ý nhìn mặt chị Thi Hoa gần trong gang tấc.

Cô ấy cũng quen dùng mặt nạ bảo vệ mình , chỉ là mặt nạ của mình dùng vẽ vô cảm để diễn , còn của chị là dùng một nụ cười vô tâm vô tư .

Cười một cách vô tâm , tuy rằng xinh đẹp , cũng bắt đầu xa cách . Bọn họ đối với mình mà nói là những người vô cùng quan trọng , đều là người “trong vòng tròn bên trái” , Ngôn Mặc không hi vọng mất đi bất kỳ ai.

“Này , mấy người còn ở đây lè mè gì hả , khởi động đi !” Bạch Đạm đột nhiên mở cửa không kiên nhẫn gào lên với mấy người đang lè mè bên trong .

Chị Thi Hoa nhìn Bạch Đạm giống như ăn phải thuốc kích thích ngay lập tức nhảy vọt tới trước mặt anh trả lại một châu : “Tên tiểu tử thói nhà anh , anh như vậy quá bất công mà ! Lần này lại chỉ có quà cho nhóc con , của tụi tôi đâu ? Lấy ra , lần này tuyệt đối không tha cho anh .”

Có đôi khi Thi Hoa càng giống đứa em nhỏ tuổi nhất trong đội hơn . Ngôn Mặc nhìn hai người túm lấy nhau đánh đấm mà có chút khuây khoả.

“A a a , em đừng bóp anh nữa , có chuyện gì từ từ nói.” Bạch Đạm nhe răng trợn mắt tránh ra ngoài né đón công kích của chị Thi Hoa. “Air , cứu mạng a !” Air đang đứng trước gương đùa nghịch với tạo hình của

mình , căn bản là không có tâm tình quan tâm tới bọn họ . Tiếng ồn ào dẫn đến tiếng gầm lên giận dữ của cha.

“Nhóc con , tâm tình tốt một chút rồi chứ?”

Ngôn Mặc có chút kinh ngạc nhìn anh Air đối diện , anh đã nhìn ra ? Gần đây khi cô hát thường không tự chủ chọn những bài hát u buồn , Air phát hiện tâm tình mình gần đây không tốt sao ?

“Không có việc gì đâu , cảm ơn .” Minh sẽ khá hơn .

“Nhóc con , yên tâm , chúng tôi đều ở bên cạnh em”

Air vỗ vỗ bả vai Ngôn mặc , nói xong liền cầm cây bass của anh đi ra ngoài .

Ngôn mặc quay người lại , nhìn cô gái trong gương . Váy lace màu đen nổi bật nước da trắng nõn như tuyết , thoắt một cái là có thể tan ra , trắng nõn nà , mái tóc đen dịu dàng trời sinh thả xuống , toả sáng dưới ánh đèn . Dưới hàng lông mày trắng non xinh xắn là đôi mắt to đen láy , không có kính mắt che đi , lông mi dày chớp chớp , ánh mắt xinh đẹp phản chiếu ra một sắc nước trong suốt say lòng người . Ném đi lớp nguy trang , khuôn mặt của Tả Ngôn Mặc quá mức xinh đẹp .

Nhưng vẻ sầu bi thủy chung trong mắt kia lại không thể tiêu tan đi , giống như màn sương mù vẫn vít quanh năm , mãi mãi quanh quẩn . Không sao , Ngôn Mặc nói với chính mình , chậm rãi nở nụ cười.

Kiên cường mạnh mẽ nhiều năm rồi.

“Yên tâm , chúng tôi đều ở bên cạnh em .”

“Yên tâm , chúng tôi đều ở bên cạnh em .”

“Yên tâm , chúng tôi đều ở bên cạnh em .”

Đứng dậy , mở cửa , được , ngày hôm nay hát mấy bài nhanh nào ! Ngọn đèn nhất nháy , tràn ngập đủ loại màu sắc , yêu tinh Tả Ngôn Mặc của đêm lại lên sân khấu .

7. Q.1 - Chương 7: Xa Cách

Ngôn Mặc bây giờ chỉ cần nhìn thấy Nam Cung Nguyên liền nổi nóng.

Câu nói đầu tiên cậu nói với cô là “Cậu thật sự là con gái sao?”

Ấu trĩ đến mức đấy.

Sau đó lại cầm máy CD của cô còn đương nhiên cảm thấy máy CD của cô được cậu ta quan tâm là vinh hạnh . Hơn nữa có vẻ như cậu ta đã đem chuyện lúc ban đầu cậu ta khinh bỉ cô quên hết không còn chút gì . Cái loại bản mặt tự kỷ này , thật sự là , không nói được .

Tiếp đó , bởi vì bài thi của cậu ta không giải được hết , liên lụy mình bị “lão yêu” đưa ra vật hi sinh . Đương sự không biết , thậm chí còn chủ động chào hỏi , vẻ ngoài tươi cười không biết gì .

Cuối cùng , ở trên sân thượng chọc đến nỗi đau của Ngôn Mặc còn đứng một chỗ dương dương tự đắc . Bộ dạng của cậu ta ở trước mặt cô không giống như “hoàng tử hoàn mỹ” gì đó trong miệng mọi người , khiếm tốn nhã nhặn lại có phong độ , phóng khoáng lại có nội hàm . Chẳng lẽ không có ai nhìn thấy thói hư tật xấu của cậu ta sao ? Quả thực là nhìn về một phía mà nói vậy.

Còn lúc này , hiện tại lại là cái tình huống gì đây ?

Không biết đầu óc của cậu ta có phải bị nước vào hay không . Hai tuần lễ này Ngôn Mặc cảm thấy cậu ta giống như thay đổi bản thân , đột nhiên lại coi Ngôn Mặc như người vô hình .

Coi cô như người vô hình thì tốt thôi , Ngôn Mặc cũng không hiềm lạ gì cậu ta , nhưng thái độ người này hình như cũng không phải hoàn toàn là coi thường , ngược lại còn có loại ánh mắt như nhìn kẻ thù , làm cho người ta không nắm chắc.

Tuần trước có một lần Ngôn Mặc đang ở trên sân thượng nghỉ ngơi , Nam Cung Nguyên một cước xông vào , nhưng cậu ta còn chưa đứng vững , vừa nhìn thấy Ngôn Mặc đang ngồi dưới đất nhìn mình , trợn mắt sững sốt , sau đó giống như lửa đốt mông chao đảo suýt ngã lại xô cửa đi ra.

Thời gian không đến 2 giây.

Những điều như vậy thật sự còn có rất nhiều , Ngôn Mặc trời sinh đã là một đứa bé miễn cảm , cô biết có điều gì đó đang thay đổi.

Gần đây Yên Nhiên bận rộn nhiều việc , bận đến mức cô bận hận không thể mang cả chân ra làm .Bởi vì bản diễn tấu dựng lên không được tốt lắm , cứ thấy là lạ , mọi người phối hợp còn chưa ăn ý lắm . Cho nên khí thế thấp , nhưng thấy còn có hai ngày nữa phải trình diễn , trong lòng mỗi người đều vô cùng lo lắng , luyện tập gấp đôi . Hai ngày này tất cả mọi người phải luyện đến khuya. Tiểu Nhã có một lòng nhiệt tình , cảm thấy mình không giúp được gì , liền hẹn Ngôn Mặc mua đồ uống cho bọn họ để cổ vũ. Ngôn Mặc nhìn sắc trời chưa muộn , không cần chạy sớm về quán bar , bèn không từ chối Tiểu Nhã.

Xách theo một túi đồ uống , Ngôn Mặc cùng Tiểu Nhã đi vào phòng tập luyện .

Đúng lúc mọi người đang nghỉ ngơi , Ngôn Mặc đặt nước uống lên trên bàn .

“Tiểu Nhã thật tốt , nghĩ tới tui mình luyện tập mệt mỏi , đang nghĩ muốn uống chút gì đó .” Nói chuyện chính là hoa khôi của lớp Hồ Thi Vận , cô là một tay chơi đàn tỳ bà rất giỏi , là điển hình của một người đẹp cổ điển.

“Đúng đúng , mình sắp khát chết rồi . Oa , đồ uống vẫn còn ấm.” Bạch Miếu Miếu kéo đàn cello vội vàng không kịp được lấy một cốc trà sữa ấm áp.

“Không phải không phải ...” Tiểu Nhã vội giải thích . “Hôm nay mình quên mang tiền , đều là Ngôn Mặc mua.”

Tiểu Nhã rất hi vọng Ngôn Mặc có thể hoà nhập với tập thể , chỉ có điều , Ngôn Mặc không cảm thấy đó là một ý kiến hay .

“ ha ha” Hồ Thi Vận cười khan hai tiếng rồi không nói gì .

Tình cảnh trở nên xấu hổ . Cũng may lớp trưởng đại nhân và Yên Nhiên dẫn đầu mọi người cầm đồ uống lên , cũng khách khí nói cảm ơn với Ngôn Mặc.

“Nguyên , của cậu .”

Ôn Linh cầm một chai nước trà xanh ném cho Nam Cung Nguyên từ đầu đến giờ còn chưa đi qua .

Nam Cung Nguyên rất có dáng vẻ tiếp được chai nước trà xanh , nhưng chỉ nhìn rồi đặt nó qua một bên không uống.

“Cậu không uống sao?”

“Mình không thích.” Nam Cung Nguyên tiếp tục nghiên cứu bản nhạc. “Không phải chứ , mình nhớ là cậu thích nhất trà xanh mà.”

“Mình không uống hiệu này.” Giọng điệu lạnh nhạt khiến cho phòng học vốn đã không ấm áp lại rớt xuống hai độ , không khí không phải là không tốt bình thường.

Ôn Linh nhìn Nam Cung nguyên như “hết sức chuyên tâm” không khỏi cảm thấy nghi hoặc , thiếu gia cậu tuy rằng kiêu căng nhưng thật sự thích đồ uống như trà , trước giờ cũng không nhìn nhân hiệu . Ngày hôm nay tại sao lại khác thường vậy ?

Ngôn Mặc chẳng hiểu tại sao cảm thấy trong lòng có một thứ gì đó đang không ngừng bành trướng , giống như muốn buộc lồng ngực cô nứt vỡ hoàn toàn . Hạ mi mắt xuống , nhìn chăm chăm vào đôi giày hiệu nike

đặt giá trước mắt của Nam Cung Nguyên , nhìn nét móc khoa trương bên trên tựa như cũng đang kêu gào lên giống như chủ nhân của nó : “Tôi không uống trà xanh không đẳng cấp như vậy.”

Lại nhìn mặt cậu , bộ dạng vô cùng chuyên tâm , đôi mày tuấn tú giống như thanh gươm nhú lại , bút trên tay cậu thỉnh thoảng khoanh vòng vào những chỗ hợp lý , không biết vào lúc này cậu đang suy nghĩ cái gì , hay là thật sự không nghĩ gì , thật sự chỉ đáng sửa bản nhạc .

“Mình đi trước.” Nếu như mình ở đây chỉ làm mọi người không thoải mái , như vậy vẫn nên biết điều chút thì hơn . Không chờ Yên Nhiên nói gì , Ngôn Mặc đã đi ra khỏi cửa.

“Đợi một chút , mình và cậu cùng đi.” Tiểu Nhã vội vàng đi theo phía sau Ngôn Mặc .

Đi ra cửa không xa , Ngôn Mặc loáng thoáng nghe được tiếng Hồ Thi Vận khoa trương trong phòng học “cuối cùng cũng đi rồi , lúc cậu ta ở đây mình đều cảm thấy không thở được.”

“Bình thường không phát giác ra , vừa rồi nhìn qua thật sự giống như “trình tử” vậy” Không biết là tiếng của ai . “Này , mấy cậu nói đủ chưa , ở sau lưng người khác nói huyền thuyên hay ho lắm sao?” Tiếng Yên Nhiên tức giận cũng xen kẽ trong đó .

Sau đó , trong phòng học bắt đầu nổi lên tranh cãi.

Ngôn Mặc dừng bước lại , đột nhiên cảm thấy thế giới này có nhiều người tự cho là đúng , thích làm ra vẻ khôn ngoan , sau đó làm như mình đứng xem chuyện cười của người khác , thực ra chính mấy người đấy cũng chỉ là vai hề trong kịch bản đó mà thôi.

“Thật xin lỗi , mình không ngờ là mọi chuyện có thể như vậy ...”

“Mình có việc , không đi cùng với cậu được.” Ngôn Mặc cắt đứt lời Tiểu Nhã , cô không cảm thấy không vui , cho nên Tiểu Nhã không cần vì việc này mà áy náy hay khó xử vì cô . Hơn nữa bởi vì cô lo lắng bị người khác phát hiện cô là học sinh cao trung làm công ở quán bar , Ngôn Mặc lúc nào cũng cùng Tiểu Nhã về nhà sau đó lại đi ra , như vậy rất bất tiện .

Đúng lúc này , tiếng tranh cãi ngừng hẳn . Giọng nói từ tính của nam sinh làm cho người ta nhớ mãi . Nam Cung Nguyên nói với mọi người ở bên trong : “Người đi rồi là tốt rồi , đừng vì việc này mà loạn tiến độ , bắt đầu luyện tập đi , thời gian không còn nhiều đâu .”

Cậu cũng là một vai hề.

Không dừng lại , Ngôn Mặc và Tiểu Nhã một trước một sau đi xuống tầng .

Quyên hệ của bọn họ giống như quay về vị trí ban đầu , mọi người với nhau đều lạnh nhạt , hờ hững , trước kia nói chuyện hay tiếp xúc đều mơ hồ như khói , chưa từng có gì , cho dù không phải một cuộc nói chuyện tốt đẹp , cũng đều bị phủ đi không còn một mảnh .

Nam Cung Nguyên đối với Tả Ngôn Mặc không lộ ra ý cười xấu xa hay cố ý khiêu khích hoặc là nhằm thẳng vào mặt . Ở trong mắt mọi người không có gì khác biệt , vương tử của bọn họ đều nổi tiếng khiêm tốn , có thể hoà mình vào cùng mọi người , bên cạnh cậu luôn không thiếu hơi người , giống như thế giới đều quay xung quanh cậu .

Tất cả đều hoạt động như bình thường , chỉ có Ngôn Mặc cảm giác được cậu cố ý xa cách , ngay cả học sinh kém nhất lớn khi cậu gặp mặt cũng gật đầu chào hỏi , chỉ có Ngôn Mặc là không được đãi ngộ như vậy .

Ngôn Mặc có thể nói với chính mình là cô không thêm để ý , nhưng ngược lại hai ngày nay tâm tình cô lại căng thẳng chậm rãi kéo xuống . Nhưng Ngôn Mặc không thể không nghi ngờ , cô không biết vì sao cậu ta lại đột nhiên thay đổi thái độ .

Tuần sau đã là “tuần lễ văn nghệ” rồi.

Tuần này cả trường đều cùng đắm chìm trong không khí vui vẻ . Tạm thời quên đi áp lực của bài tập và kiểm tra , mọi người có thể không để ý đến ánh mắt thầy cô giáo , thoải mái chơi một trận .

Đương nhiên , chỉ cần bạn không sợ đeo lên bi thương sau ngày chủ nhật .

Bởi vì “tuần lễ văn nghệ” được tổ chức đúng dịp lễ Giáng Sinh , cho nên hàng năm cảm xúc của người tham gia đều tăng cao . “ Tuần lễ văn nghệ” chia làm ba phần : một là , từng lớp sẽ được phân đến một gian ở trong sân vận động , có thể dùng triển lãm tài năng của lớp , người nào có bày trí hấp dẫn nhất , có khả năng hấp dẫn nhiều người bỏ phiếu cho lớp mình nhất , sẽ được chọn là “lớp có phong cách nhất” ; hai là , tổ chức cuộc thi đấu lớn “ca sĩ vườn trường” , mỗi lớp cử một người sẽ lên sân khấu tham dự “ hội diễn văn nghệ chào đón năm mới” ; ba là , rất long trọng , chủ mục lớn nhất chính là toàn bộ giáo viên và học sinh cùng vui vẻ đón năm mới , toàn bộ giáo viên và học sinh sẽ có mặt để mở party , ở đây có thể xem từng tiết mục của các lớp đưa lên . “Toàn bộ hành trình của hoạt động “tuần lễ văn nghệ” đều mở cửa , tất cả các bạn học sinh và bạn bè gia đình đều có thể đến xem , đồng thời bỏ phiếu cho lớp chúng ta .” Bởi vì người của lớp mình không thể tự bỏ phiếu cho lớp mình , hơn nữa còn hạn chế mỗi người chỉ có một phiếu , cho nên , cần cố hết sức vận động tài nguyên bên ngoài . “Lão yêu” là một người tuyệt đối không chịu bị thiệt , sáng sớm hôm nay ông ở trong lớp động viên mọi người tích cực bỏ phiếu . Có thể có được giải “lớp phong cách nhất” chính là vinh dự vô cùng!

Vị trí của lớp Ngôn Mặc cũng không tồi , không phải ở ngay phía trước , bình thường người ta sẽ không bỏ phiếu ngay đầu tiên ; cũng không phải sau cùng , chỗ ấy rất có thể bị người ta bỏ qua . Lần mở gian hàng này là do lớp trưởng một mình ôm hết mọi việc . Về điểm này , Ngôn Mặc còn khá bội phục Ôn Linh . Cậu ta vừa phải sắp đặt bố trí gian hàng cho tốt lại vừa phải đốc thúc tiến độ tập luyện tiết mục , và quan trọng hơn là lần này cậu ta còn đăng ký tham dự “so tài ca hát” , thật sự là không thể tưởng tượng nổi cậu ta sẽ làm thế nào .

Giờ nghỉ trưa .

Tiểu Nhã dẫn Ngôn Mặc đi vào sân vận động , còn chưa tới cửa , liền cảm thấy từng luồng sóng nhiệt đập vào mặt , bên trong toàn là người , đông nghìn nghịt , cả một chỗ cho cây kim chen vào cũng không có , khí thế sôi nổi này gần như muốn thổi bay cả nóc sân vận động .

Ngôn Mặc lập tức liền quyết định phải chạy lấy người , tiếc rằng Tiểu Nhã nhanh trước một bước chắn trước mặt cô , vô cùng nghiêm túc nói : “Không cho phép đi , cậu nhất định phải theo mình đi vào trong chơi.”

“Nhưng mà ...” Ngôn Mặc còn muốn tranh luận gì đó . Nhưng mà ngày hôm nay Tiểu Nhã vô cùng kiên quyết , không chịu lùi bước . Cô nói : “Cậu phải tham gia nhiều hoạt động , để mọi người hiểu cậu , như vậy mới có thể cởi bỏ hiểu lầm của mọi người đối với cậu .”

Ngôn Mặc thiếu chút nữa đã nói thẳng ra “mình chính là không muốn người khác hiểu mình” nhưng mà gặp phải ánh mắt trong suốt chân thành của Tiểu Nhã , cô cố gắng thu hồi lại lời nói sắp thốt ra , gật đầu nhận lời.

Tiểu Nhã như là sợ Ngôn Mặc đổi ý gần như lôi kéo Ngôn Mặc chen vào trong .

Trong lòng Ngôn Mặc cảm thấy buồn cười , đã biết khó sao còn làm ?

Trong sân vận động đông nghìn nghịt , vừa mới đi vào , Ngôn Mặc liền cảm thấy mình sắp bị sóng nhiệt bao phủ . Nơi này vẫn là mùa đông sao ? Quả thực là còn nóng hơn cả mùa hè . Không khí vẫn đục , bên tai tràn ngập tiếng bỏ phiếu hết đợt này đến đợt khác , trên mặt mỗi người không biết là vì kích động hay là vì nóng , tóm lại đều đỏ rực . Mọi người giống như là không quan tâm gì đến thân mình.

Chịu không nổi sức nóng , Ngôn Mặc cởi áo khoác , đi theo phía sau Tiểu Nhã chen vào trong .

“Cậu muốn đi đâu vậy .” Ngôn Mặc không thể không tăng đề xi ben (đơn vị âm thanh) , bằng không nhất định sẽ chìm xuống đáy biển .

“Đến lớp chúng ta đi.” Tiểu Nhã quay đầu lại quát to một tiếng với Ngôn Mặc .

Chen chúc nửa ngày , Ngôn Mặc bị đạp lên chân bốn lần , bị đẩy ba lần , đụng phải sáu lần , hai cô thật vất vả mới đi vào trước quán “Hong trà sau giờ học” được trang trí bằng một tấm bảng được các loại hoa hồng trang trí bên ngoài .

Đây là đài triển lãm gian hàng của lớp Ngôn Mặc , lấy chủ đề “hoa viên” với hoa hồng và trà .

“Oa , lớp chúng ta quả nhiên được hoan nghênh.” Tiểu Nhã kích động nói . Ngôn Mặc nhìn cách sắp xếp và đội ngũ đứng hai bên , nghĩ thầm lớp trưởng rất trọng vẻ ngoài.

Đương nhiên , rất nhanh hai người liền biết pháp bảo bên trong chuyện này là gì .

Chỉ thấy trên biển chào biết “hoàng tử nguyên dâng trà hoa hồng lên cho các vị công chúa , chỉ cần ngài nguyệt ý cho chúng ta một phiếu quý giá” cùng với “công chúa nguyên đưa trà hoa hồng lên cho các vị hoàng tử , chỉ cần ngài nguyệt ý cho chúng ta một phiếu quý giá.”

Lại thấy , hai vị “hoàng tử” hơn người là Ôn Lĩnh và Nam Cung Nguyên đang bận rộn đến mức mồ hôi đầm đìa . Người đến bỏ phiếu rất nhiều , đồng nghĩa với việc trà cần dâng lên cũng rất nhiều . Nam Cung Nguyên đứng ở đó đã sắp mệt đến mức hít thở không thông . Đứng mệt không nói , còn phải chạy qua chạy lại châm trà đưa nước , thật sự là giống y như “hầu bàn” . Trong lòng Nam Cung Nguyên cảm tức muốn quay đầu lại làm thịt Ôn Lĩnh cho hả giận , dám kéo cậu lừa tới chỗ này làm cu – li , còn thêm việc bán nhan sắc.

Đương nhiên , Nam Cung Nguyên không biết ý tứ của Ôn Lĩnh thật ra chủ yếu là bán nhan sắc , cu li chỉ là phụ .

“Cám ơn ghé thăm” lại một ly nữa , Nam Cung Nguyên lộ ra nụ cười hoàn mỹ , dấu điểm chút sơ hở.

Ôn Lĩnh ở một bên trái lại vô cùng khoái trá chứng kiến cảnh tượng bận rộn trước mắt , tay chân cũng càng lúc càng nhanh nhẹn , nụ cười cũng rực rỡ hơn . Hiệu quả đã định quả nhiên nóng như trong tưởng tượng . Cậu hoàn toàn không nghĩ tới bản thân sắp có vận mệnh bị thăm .

Nam Cung Nguyên lại lặp lại biểu cảm và câu nói không biết là lần thứ bao nhiêu trong ngày , ngẩng đầu muốn lấy hơi một chút , đột nhiên có bóng người xuất hiện ở xa . Tả Ngôn Mặc đang cùng Mâu Tiểu Nhã đứng ở cách xa gian hàng , nhưng hai người không chen vào được . Có lẽ đứng hơn mà nói thì là Mâu Tiểu Nhã đang cố gắng muốn chen về phía này , nhưng Tả Ngôn Mặc lại đứng yên như tượng hình như không có hứng thú chen đến đây , có người đẩy cô hay đụng vào cô , cô cũng không thèm để ý , đều không có chút biểu cảm gì đón nhận lời xin lỗi của người khác . Cô hình như đã thấy mình , nhưng rất có phong cách của “tả thị” – không có phản ứng gì , sau đó quay ngược tầm mắt . Nam Cung Nguyên thật sự rất muốn biết rốt cuộc chuyện gì có thể xé nát lớp da mặt không có cảm xúc của cô , sờ vào ranh giới của cô , để cô lộ ra vẻ mặt và tình cảm con người nên có , chứ không phải luôn luôn như cất giấu một bí mật như vậy .

Chờ một chút , vì sao mình phải suy nghĩ đến chuyện của cậu ta chứ ? Không phải đã nói không hề quan tâm đến chuyện của cậu ta sao?

Cực độ chán nản lắc lắc đầu , kéo lại ý thức , nhìn một đám con gái phát ra hormone kích thích về phía cậu , Nam Cung Nguyên tiếp tục khổ sở cười hỏi :

“Xin hỏi muốn dùng trà hoa hồng trắng hay là trà hoa hồng đỏ?”

Ở đằng xa , Ngôn Mặc không có biểu hiện gì nhìn hai người bận rộn , trong lòng lại đột nhiên nghĩ “Bận chết tên này cũng không tới” . tầm mắt nhìn về phía bên kia , quả nhiên , “công chúa” là do hoa khô của lớp đảm nhiệm , đáng thương ột đoá hoa như cô lại bị một đám sói đói vây lại , còn phải bày ra nụ cười đẹp nhất nói : “Hoan nghênh ghé thăm” Có điều ngạc nhiên phát hiện Yên Nhiên cũng là “công chúa” , xem ra lỗi tai của mình lại sắp bị cô bạn “đầu độc” kêu than rồi.

Nhìn thấy Tiểu Nhã còn đang giãy dụa , Ngôn Mặc không muốn đá kích cô , nhưng vẫn nhịn không được nói : “Đừng chen nữa , chúng ta đến chỗ khác xem đi.”

Tiểu Nhã buồn bực nhìn đội quân còn dài phía trước , cuối cùng cũng bỏ ý nghĩ đấu tranh . Ngoan ngoãn cùng Ngôn Mặc đến xem gian hàng của các lớp khác .

8. Q.1 - Chương 8: Bị Thương

“Tuần lễ văn nghệ” hùng hực khí thế đã tiến hành gần đến giờ phút cuối.

Trải qua sáu ngày vận động đấu tranh , từng giải thưởng đều đã thành lập .

Nhờ vào kế hoạch độc đáo sử dụng sắc đẹp mang tính áp đảo của Nam Cung Nguyên và Ôn Linh , lớp Ngôn Mặc đã lấy được rất nhiều sự ưu ái , bằng vào sổ phiếu dẫn đầu đạt được danh hiệu “lớp phong cách nhất” . Cho nên , hai ngày này miệng “lão yêu” chưa lúc nào khép lại , đối đãi với mọi người cũng nhân từ trước giờ chưa từng có , cả lớp hoảng sợ không nhỏ . Lại thêm , Ôn Linh đại diện lớp lên hát , dùng tài nghệ đẹp giống như vẽ ngoài của cậu trấn áp quần hùng , thuận lợi thu được giải nhất của khối lớp mười , có được cơ hội biểu diễn trong “party cuối năm.”

Bầu không khí cạnh tranh khốc liệt trong trường qua đi , chào đón sự kiện cuối cùng . Bởi vì là tiết mục truyền thống của trường học , hơn nữa còn có ý nghĩa hoạt động chào đón tân sinh , cho nên hiệu trưởng rất coi trọng . Thường đồng ý cho học sinh gánh vác áp lực này nghỉ một ngày , buổi sáng ở trong lớp cùng mấy lớp kết hợp lại duyệt qua , những bạn học cần biểu diễn đều tiến hành diễn tập . Nhưng bởi vì sân khấu đặt ở sân vận động , để giữ tính bí mật , cho nên buổi diễn tập được tiến hành ở nhà thể dục . Sau đó , đến xế chiều liền bắt đầu chính thức biểu diễn.

Vì vậy mà , vừa qua giữa trưa , trên sân thể dục người đã dần nhiều hơn .

Lúc gần hết giờ cơm trưa Yên Nhiên chạy về cùng Ngôn Mặc , Tiểu Nhã ăn cơm , nhìn cô mệt như sắp chết đến nơi , nhưng mà không thể che hết hưng phấn trong mắt , khoa chân múa tay miêu tả cho Ngôn Mặc và Tiểu Nhã tình hình diễn tập , nói xong Tiểu Nhã thật sự ngửa ngáy .

“Muốn xem quá đi.” Nghe Yên Nhiên phản kích miêu tả xong , Tiểu Nhã không kìm được muốn đi ngay.

“Có muốn ra phía sau xem không?” Yên Nhiên dùng ánh mắt rất hấp dẫn nhìn Tiểu Nhã.

Tiểu Nhã làm sao có thể chống lại sự hấp dẫn này , vội vàng gật đầu.

Kết quả chính là Ngôn Mặc có chút bất đắc dĩ bị hai vị đại tiểu thư lôi đến chui vào hậu trường . Sau khi vào , cô đưa mắt nhìn xung quanh , bên trong là một cảnh tượng bận rộn : người hoá trang , kiểm tra đạo cụ , luyện giọng , điều âm . Mọi người đi qua đi lại , rất bận rộn.

Tiểu Nhã và Yên Nhiên ở phía trước lui rất mau , Ngôn Mặc đi qua lại có chút buồn tẻ vô vị . Âm thanh quá mức ồn ào khiến cô phản cảm , hơn nữa người đi qua lại nhiều trước mắt làm cho cô chóng cả mặt .

Đúng lúc Ngôn Mặc định chạy lấy người thì một thứ bất ngờ lọt vào tầm mắt cô. Ngôn Mặc dừng bước lại nhìn cây đàn violin trên bàn , đó là cây violin của Nam Cung Nguyên . Ngôn Mặc không nhớ lắm , cây đàn violin của cậu ta rất đẹp .

Âm thanh ồn ào cùng tiếng dòng người bận rộn nhất thời bị ngăn cách ở thế giới bên ngoài, Ngôn Mặc chậm rãi đi về phía cây đàn violin , dừng chân ở trước mặt nó.

Màu nâu đỏ xinh đẹp , ánh đèn ở trên thân nó lưu lại tia sáng trắng đáng yêu , còn có một loại khí chất cao quý.

Ngôn Mặc ngây ngốc nhìn , chậm rãi vươn tay ra , muốn sờ vào nó , nhưng đúng lúc này , phía sau có một vật rất lớn đập vào sau lưng Ngôn Mặc .

Trời đất quay cuồng .

Tiếng thét chói tai , tiếng bàn bị đổ , tiếng thủy tinh bể nát , còn có tiếng thứ gì đó vỡ .

Ngôn Mặc chỉ cảm thấy một cơn đau nhức . Từ từ nâng người dậy , từ trên mặt đất đứng lên , cúi đầu nhìn một màu đỏ tươi trên tay của mình , có mấy mảnh kính nhỏ đâm vào trong thịt .

“Bạn học , thật xin lỗi thật xin lỗi , chúng tớ thật không cẩn thận . Cậu không sao chứ ?” Có người đi qua thăm dò , sốt ruột hỏi , còn vươn tay muốn nâng Ngôn Mặc dậy .

Ngôn Mặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn người đẩy một cái , khuôn mặt rất đẹp , nhận ra hoa khôi của trường Du Chi mà ai cũng biết . Trên mặt của cô có vẻ lo lắng thân thiết . Đứng bên cạnh cô là một nam sinh , vẻ mặt khẩn trương , xem ra cậu ta chính là người làm đạo cụ đổ lên thân Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc tự mình đứng lên , thản nhiên nói một câu : “Không có chuyện gì.”

Lúc này , Ngôn Mặc vội vàng quay đầu tìm kiếm xung quanh mặt đất , sau đó , thấy được một cây đàn violin màu nâu đỏ . Thân đàn không bị hư tổn nhiều , chỉ là , có một dây đàn bị đứt. “Sao lại thế này ?”

Ngôn Mặc còn chưa quay đầu lại , chỉ cố định nhìn dây đàn bị đứt kia.

Nam Cung Nguyên nhìn phía trước vây quay nhiều người như vậy có chút kỳ quái , chen vào mới phát hiện ra trên đất đầy mảnh kính còn có mấy thứ lộn xộn .

Tả Ngôn Mặc đang không nhúc nhích dừng ở đó , đưa lưng về phía cậu .

Trong lòng Ngôn Mặc khó chịu như cơn sóng cuộn trào lên , đàn violin đối với cô mà nói là một loại tín ngưỡng thần thánh gần như cố chấp . Nhưng mà bây giờ , cô lại làm hư tín ngưỡng của mình . Một chút , cô cũng không dám đụng vào tín ngưỡng của mình.

“Nguyên , đây không phải là đàn violin của cậu sao?” Tiếng của Ôn Linh Ngôn Mặc hít vào một hơi , chậm rãi xoay người . Đứng trước mặt tất cả mọi người.

Nam Cung Nguyên vừa vặn nhìn thấy cây đàn violin trên mặt đất , hai hàng lông mày ngay lập tức nhăn lại với nhau . Còn người bên cạnh lại lập tức nổ tung .

“Dây đàn hình như đứt rồi , vậy phải làm sao bây giờ , sắp phải diễn rồi.” Bạch Miếu Miếu nhìn thấy cây đàn violin bị đứt dây lập tức lo lắng nói.

Lớp trưởng Ôn Linh không lên tiếng , chỉ nhìn Nam Cung Nguyên , sau đó lại nhìn Ngôn Mặc .

“Tả Ngôn Mặc , là cậu làm đứt sao ?” Hồ Thi Vận lập tức tiến lên dùng khí thế hùng hổ bức người nghiêm khắc hỏi Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc liếc mắt nhìn qua Du Chi m một cái , trên mặt hoa hậu giảng đường không còn chút sắc , trắng bệch một mảng , mím chặt môi vẻ mặt không biết phải làm sao đứng một chỗ . Nam sinh kia hình như muốn nói gì đó , bị Du Chi m ngăn lại , sau đó cô dùng ánh mắt có chút cầu xin nhìn Ngôn Mặc . “Tại sao lại là cậu , Tả Ngôn Mặc , cậu không thể làm chút chuyện tốt gì sao?” Hồ Thi Vận từ lâu đã không vừa mắt với Tả Ngôn Mặc lúc nào cũng lạnh nhạt giống như “trinh tử” này.

“Sao cậu lại nói như thế , Ngôn Mặc cũng không phải cố ý .” Yên Nhiên cũng nghe thấy động tĩnh , vội vàng chạy tới , nhìn cảnh tượng trước mắt , lập tức phản ứng lại .

“Thị Yên Nhiên , cậu không khẩn trương được sao , còn chưa đến một giờ nữa là phải diễn , bây giờ cây đàn violin quan trọng nhất đã bị hỏng , cậu nói xem phải làm sao bây giờ ?”

“Vậy cậu cũng không cần gào lên”

“Không cần cãi nhau , là mình không cần thận trọng vào làm hỏng.”

Ngôn Mặc hiện tại rất rõ tình huống trước mắt , tất cả mọi người đều cảm thấy là chính mình làm hỏng . Từ lâu đã có đồn đại là hoa khôi của trường thích Nam Cung Nguyên , bây giờ nhất định là không muốn mình lưu lại ấn tượng xấu ở trước mặt người trong lòng .

Nếu vậy , thì để mình gánh vác đi.

Nam Cung Nguyên đi về phía Ngôn Mặc , trên mặt của cậu lần đầu tiên không còn vẻ tươi cười , trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ rõ mưa gió sắp đến , ánh mắt của cậu nghiêm túc , trong con ngươi màu hổ phách lại hiện lên biểu tình phức tạp . Cậu không trực tiếp đi đến kiểm tra đàn của mình , mà cứ như vậy đứng nhìn Ngôn Mặc , giống như là muốn tìm kiếm đáp án nào đó trên mặt Ngôn Mặc.

Chẳng biết tại sao , Ngôn Mặc lại không dám nhìn thẳng cậu .

Sau đó , cậu lại đưa tầm mắt nhìn xuống , cho đến khi dừng ở trên tay phải của Ngôn Mặc . Cậu lập tức kéo tay Ngôn Mặc , máu trên tay Ngôn Mặc vẫn còn chưa ngừng chảy , có phần đã đông lại vì nhiệt độ rét lạnh của mùa đông . Lòng bàn tay Ngôn Mặc đầy những vết thương lớn nhỏ bị máu che đi , làm cho người ta không đếm được rốt cuộc có bao nhiêu vết thương . Nhìn qua có phần máu thịt mơ hồ.

Ngôn Mặc tránh người một cái , nhưng không thoát được , Nam Cung Nguyên bắt được cổ tay của cô , cậu dùng lực rất lớn .

“Đây là có chuyện gì ?” Tiếng của cậu thật thấp mang theo một tia tức giận , sau đó quét mắt nhìn những mảnh vỡ và vết máu trên mặt đất , lại nhìn nam sinh đang đỡ nửa mặt gương vỡ , trong lòng đại khái cũng hiểu ra là xảy ra chuyện gì .

Cậu lạnh lùng liếc mắt nhìn Du Chi m sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt .

“Đi , đi với tôi đến phòng y tế.”

Nam Cung Nguyên kéo Ngôn Mặc định đi.

Ngôn Mặc dùng sức muốn kéo tay Nam Cung Nguyên ra nhưng đều là phí công .

“Cậu buông ra , tôi không đi.”

Nam Cung Nguyên hoàn toàn không nhìn thấy sự kháng cự của Ngôn mặc, chỉ một mực kéo cô đi khỏi chỗ này .

“Nguyên , sắp diễn rồi , đàn của cậu ...” Hồ Thi Vận xông lên muốn ngăn cản bọn họ , nhưng trước ánh mắt đóng băng của Nam Cung Nguyên tiếng của cô càng lúc càng nhỏ , sau đó câm miệng .

“Giúp mình cất kỹ đàn đi.”Lúc đi qua Ôn Linh , Nam Cung Nguyên nói lại một câu.

Ôn Linh nhìn Ngôn Mặc cau mày cố gắng lùi về phía sau những vẫn bị Nguyên lôi đi , gật đầu đồng ý. Trước khi thể của Nam Cung Nguyên những người liên can ở phía sau cũng không dám ra ngoài ngăn cản . Cho dù chỉ còn một giờ nữa sẽ diễn .

Ra khỏi sân vận động , dọc đường Nam Cung Nguyên không nói một câu nào. Ngôn Mặc thì trước sau đều giãy dụa , còn không ngừng nói “Buông .” Đường nhiên toàn bộ đều không có hiệu quả.

Một tay đẩy cửa phòng y tế ra , kéo Ngôn Mặc đến trước người , Nam Cung Nguyên không thể nào khách khí nói với thầy giáo “Trên tay cậu ấy bị thương , giúp băng bó một chút .”

Thầy giáo buông tờ báo trong tay xuống , nhìn Nam Cung Nguyên nổi giận đùng đùng cùng Ngôn Mặc về mặt chống cự , sau đó nói với Ngôn Mặc : “Em lại đây.”

“Buông tay , cậu không buông tôi qua thể nào .”

Ngôn Mặc hơi thở dốc trừng mắt nhìn Nam Cung Nguyên .

Nam Cung Nguyên lúc này mới bắt tay buông ra.

Ngôn Mặc vuốt khủy tay hơi đau của mình, dùng ánh mắt căm giận nhìn Nam Cung Nguyên , vẻ mặt hơi hoà hoãn nói : “Cho tôi mượn di động của cậu gọi điện thoại .”

Nam Cung Nguyên lấy điện thoại đưa cho Ngôn Mặc . Ngôn Mặc dùng tay trái nhận di động đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Ngôn Mặc còn chưa mở cửa thì đã bị Nam Cung Nguyên vội vàng kéo trở về.

“Gọi điện thoại , tôi cam đoan lập tức quay lại.”

Ngôn Mặc liếc mắt một cái nhìn cậu rồi đẩy cửa đi ra ngoài . Cô bấm số điện thoại của Bạch Đạm .

“Anh , bây giờ anh có rảnh không? “Ừm , nhóc con tìm anh có việc ?” Thanh âm của Bạch Đạm mang theo ý cười.

“Anh giúp em mang đàn của em đưa đến trường học được không , chìa khoá ở chỗ cha ấy?”

Đầu bên kia yên lặng một thoáng .

“Được” Bạch Đạm không có hỏi nhiều .

“Cám ơn , nhanh một chút , có việc gấp.” Ngôn Mặc nhẹ nhàng thở ra.

Cúp điện thoại , Ngôn Mặc đi vào phòng y tế nhận điều trị .

Nam Cung Nguyên từ đầu đến cuối đều ngồi ở trên ghế nhìn Ngôn mặc . Chỉ là sắc mặt của cậu không âm trầm như vừa rồi nữa , đã khôi phục sắc khí , có điều biểu tình trên mặt lại khiến người khác không nắm rõ

. Ngôn Mặc bị cậu nhìn , cảm người không được tự nhiên , trong lòng phát bực vì diện hạ hỉ nộ vô thường này.

Trong phòng không có ai lên tiếng , làm cho người ta cảm thấy có chút áp lực .

Cuối cùng , vẫn là thầy giáo nói Ngôn Mặc vài việc cần chú ý . Hai người cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa , Nam Cung Nguyên liền nhin không được cười thành tiếng . Ngôn Mặc nhìn cái người một chút “phong độ vương tử” cũng không có , buồn bực cực kỳ .

Cười một hồi , Nam Cung Nguyên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khó ngủ của Ngôn Mặc , nói : “Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu có vẻ mặt sinh động như vậy đấy.”

Vừa rồi cô tức giận , trên mặt không còn bộ dạng lạnh như băng lúc trước nữa.

“Trước mặt mọi người bị cậu kéo đi rất mất mặt.”

“Vậy tại sao lúc cậu nhận sai ở trước mặt cả lớp không cảm thấy mất mặt?” Nam Cung Nguyên lại dùng vẻ mặt khiêu khích nhìn Ngôn Mặc. Ngôn Mặc thật sự cảm thấy người này biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn cô , trong nháy mắt giống như thể vẽ hờ hững mấy ngày trước của cậu ta là hoàn toàn không có vậy .

Không định trả lời vấn đề của cậu . Ngôn Mặc đưa mắt nhìn về chỗ khác thản nhiên nói “Chuyện đàn violin tôi có sai , cậu không cần lo lắng , buổi diễn không có vấn đề . Cậu trở về đi , lát nữa tôi sẽ tới tìm cậu .”

Nói xong liền bỏ Nam Cung Nguyên lại cứ thế đi .

“Không được đi theo.”

Nam Cung Nguyên vừa bước chân định đi theo lại bởi vì câu này mà đứng tại chỗ .

Thật là một cô gái mẫn cảm.

Bạch Đạm rất nhanh đã cầm cây đàn violin đưa đến trường học của Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc ở trước cửa trường học chờ anh , lúc cô nhận lấy cây đàn violin từ trong tay Bạch Đạm thì tim không kịp được đập nhanh hơn . Tâm tình phức tạp trong lòng lại dâng trào lên , lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi.

Bạch Đạm tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì , nhưng mà có thể làm cho cây đàn violin luôn bị nhóc con khoá chặt này nhìn lấy ánh sáng một lần nữa , thì nhất định không phải chuyện nhỏ . Chỉ có điều , anh thông minh không hỏi , nhóc Mặc muốn nói tự nhiên sẽ nói cho anh biết.

“Cám ơn anh.” Ngôn Mặc ngẩng đầu mỉm cười nhìn Bạch Đạm . Anh hình như thật sự đi rất vội , đang mùa đông mà trên mặt còn chảy mồ hôi.

Bạch Đạm ôn nhu xoa đầu Ngôn Mặc , cười nói : “Anh đi đây”

Ngôn Mặc nhìn theo Bạch Đạm lái xe rời đi , sau đó gật đầu hạ quyết tâm.

Ngôn Mặc không biết , vừa rồi từng cử chỉ hành động của cô đều rơi vào trong mắt người nào đó. Trở lại sân vận động , bọn Yên Nhiên đều vô kế khả thi đứng một chỗ , sắc mặt mọi người đều rất khó coi . Nhưng còn biểu tình của Ôn Linh tạm được , cậu đang ở đây an ủi mọi người , nói đã đi mượn đàn violin rồi.

Nam Cung Nguyên ngồi ở đó , nhìn Ngôn Mặc đi tới , biểu cảm này thật sự là kỳ quái khó nói lên lời , như là tức giận , như lại dối , lại giống như là khó tin . Cái dạng này quả thực cùng với Nam Cung Nguyên vừa rồi ở ngoài phòng cứu thương giống như là hai người khác nhau .

Ngôn Mặc ổn định cảm xúc, cầm đàn violin trong tay đưa tới trước mặt Nam Cung Nguyên nói : “Đây cho cậu , thử âm đi , sắp diễn rồi.”

Nam Cung Nguyên không tiếp nhận ngay , cậu nhìn Ngôn Mặc , trong mắt có cảm xúc ngang ngạnh .

Vẫn là Ôn Linh ở một bên đi qua nhận lấy , còn liên tục cảm thán cuối cùng cũng được cứu rồi.

Hồ Thi Vận xem thường “hừ” một tiếng xoay người đi .

Những người khác thấy đàn có đàn violin rồi , thần kinh căng thẳng liền thả lỏng xuống . Yên Nhiên đi tới cao hứng nói “Thật tốt qua , Ngôn Mặc , cảm ơn cậu .”

Ngôn Mặc hơi kéo khoé môi nói : “Vốn là trách nhiệm của mình , các cậu cố gắng đi . Mình đi đây.”

Cô nhìn Nam Cung Nguyên , Ôn Linh đã đem cây đàn violin đặt trên tay cậu , Nam Cung Nguyên vẫn có phần không cam tâm nhận lấy .

Ngôn Mặc bắt buộc chính mình thu lại tầm mắt , không nhìn tới cây đàn đặc biệt xinh đẹp kia , ánh sáng của nó làm đau đớn hai mắt của Ngôn Mặc . Ngôn mặc không dừng lại , rời khỏi hậu trường . Nam Cung Nguyên cúi đầu nhìn cây đàn này , khi cậu liếc mắt nhìn nó lần đầu tiên thì cậu đã biết , đây là đàn tốt . Thậm chí còn tốt hơn so với cây của cậu . Nhưng mà , trong đầu lại có chút bài xích nó.

Cảnh tượng vừa nhìn qua luôn quanh quẩn ở trong lòng cậu , cậu chán ghét loại cảm giác không thể tự điều khiển bản thân , nhưng lại vô lực chống cự để nó một lần lại một lần đánh úp tới.

“Này , cậu sao thế?” Ôn Linh nhìn bộ dạng Nam Cung Nguyên vừa không tình nguyện vừa chán nản , lại gần khó hiểu hỏi han.

“Không có việc gì.” Nam Cung Nguyên đáp lại một câu .

Bây giờ không phải thời điểm ngang bướng , thất thường , tất cả mọi người đều đang lo lắng chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng . Nam Cung Nguyên cầm lấy cây đàn violin bắt đầu thử âm . Quả nhiên là đàn tốt.

9. Q.1 - Chương 9: Dem Tặng

Trong phòng học không mở đèn.

Bên ngoài là khoảng không gian từng bừng nhộn nhịp , Ngôn Mặc ngồi một mình ở trong phòng học , lẳng lẽ nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ .

Milan Kundera từng nói : Nếu không đủ sức chịu đựng cuộc sống , vậy thì chạy trốn đi , chạy trốn có lẽ là để tìm kiếm , tìm kiếm một điểm tựa đủ sức gánh vác cuộc sống nặng nề này.

Mỗi người đều muốn trốn tránh một thứ gì đó , còn mình muốn trốn tránh không chỉ là một thứ . Nhưng tìm kiếm được rồi lại không thể hiểu hết . Giống như loài người không thể biết thiên đường có thật sự tồn tại hay không , cũng không biết trong thiên đường có gió hay không , càng không biết gió này có thể mang đến hi vọng hay không.

Sở dĩ tương lai được miêu tả tốt đẹp , đơn giản là vì nó mang theo một lớp màn che xinh đẹp , có ai biết dưới lớp màn che là khuôn mặt thiên sứ hay diện mạo của quỷ satan?

Tương lai ra sao , Ngôn Mặc không biết , cho nên không mong chờ ; sinh mệnh là nhẹ hay nặng , Ngôn Mặc cũng không biết , cho nên không buồn để ý . Chỉ cần có thể lặng lẽ sống , nhìn hoa tàn rồi hoa nở , chờ mặt trời ngả về phía tây , vậy là đủ rồi .

“Đây là một cây đàn tốt.”

Nam Cung Nguyên xuất hiện , phá vỡ thế giới yên lặng của Ngôn Mặc . Ngôn Mặc không khỏi nhú mày , thầm thở dài , quay đầu nhìn thấy cậu một tay cầm hộp đàn , một tay rút túi quần đi đến trước mặt cô ngồi xuống.

“Buổi diễn rất thuận lợi , cho nên , trả lại cho cậu.”

Nam Cung Nguyên đưa đàn tới trước mặt Ngôn Mặc . Ngôn Mặc nhìn ngón tay thon dài của cậu , móng tay của cậu được cắt sửa rất sạch sẽ . Khi Ngôn Mặc quan sát một người thích nhất là nhìn ngón tay người đó , ngón tay sạch sẽ khiến Ngôn Mặc cảm thấy rất thoải mái , giống như đôi tay trước mắt này.

Ngôn Mặc không nhìn cây đàn violin , lẳng lẽ gục xuống bàn , nhìn bầu trời tối dần ngoài cửa sổ , Ngôn mặc lẳng lặng nói với Nam Cung Nguyên : “Tặng cho cậu , nếu như cậu không chê.”

“Tặng mình?” Nam Cung Nguyên giật mình , chẳng lẽ đàn này không phải của người con trai kia ? “Đây là của cậu sao ? Cậu cũng chơi đàn violin?” Thật ra bản thân cậu cũng hoài nghi cô có học qua , nhưng nhìn phản ứng hai lần trước của cô dường như lại không giống vậy .

“Mình thuộc về nó , nhưng nó không thuộc về mình.”

Trong giọng nói của Ngôn Mặc chứa chút gì đó thê lương lại bi ai . Cô ngồi thẳng lên , lần đầu tiên chủ động lấy cây đàn violin ra khỏi hộp , thật cẩn thận nâng nó lên , lại lật ngược nó lại , ở một góc nhỏ trên mặt sau của cây đàn , có một chữ “Mặc” nho nhỏ . Ngón tay Ngôn Mặc chạm nhẹ qua chữ kia , đó là sự ích kỷ của cô , cho dù không có được , lại vẫn muốn ép nó thuộc về mình . Nhưng hiện tại ...

“So với việc để nó ở cạnh mình rồi mục nát , không bằng đưa cho người cần nó .

Huống chi mình cũng nên bồi thường.”

Ngôn Mặc đem cây đàn violin một lần nữa đưa tới tay Nam Cung Nguyên . Nam Cung Nguyên cầm lấy , nhìn chữ “Mặc” kia , nhìn lâu vào chữ này giống như nó tỏa ra một hào quang rực rỡ hấp dẫn ánh mắt của cậu , Nam Cung Nguyên cảm thấy trong lòng có một cảm giác kỳ diệu , nhưng lại không rõ là gì . Quay đầu nhìn Ngôn Mặc , mái tóc dài gần như che đi ánh mắt của cô , còn thêm cặp kính thật to , tiếng nói lại cố ý giảm thấp xuống , điểm duy nhất khiến cô khác với ‘trình tử’ là ở chỗ nước da đen sẫm kia , nhìn thấy nào cũng chỉ thấy tướng mạo này xấu xí .

Nhưng , ở khoảng cách gần như vậy nhìn xuống , Nam Cung Nguyên lại không cảm thấy mặt của cô tệ một chút nào . Không biết vì sao , cậu cảm thấy khi nhìn khuôn mặt này còn rất thoải mái.

“Cám ơn” Cậu ngừng đầu , lộ ra một nụ cười chân thành , “Đúng rồi , tay cậu đã ổn chưa?”

Nhìn thấy cậu cười lộ lên vô ý lộ ra cái răng nanh , Ngôn Mặc liền chuyển sang chuyện khác : “Ừm , biểu diễn còn chưa xong , tại sao cậu đã chạy ra ngoài?” “À , lớp chúng ta đã diễn xong rồi . Mình không có việc gì liền ra đây.” Nam Cung Nguyên cẩn thận cất đàn đi , giải thích nói.

Sau đó , hai người rơi vào yên lặng.

Trên sân thể dục tiếng âm nhạc rộn rã , tiếng mọi người vui vẻ liên tục truyền vào trong phòng học , Nam Cung Nguyên muốn tìm một đề tài , lại bị Ngôn Mặc đoạt trước.

“Vậy , tôi đi trước.”

Không muốn ở gần một nhân vật nguy hiểm thế này , Ngôn Mặc vẫn quyết định đi trước.

“Hả ? Chờ chút , mình cũng muốn đi . Đi cùng nhau chứ?”

Nam Cung Nguyên vội vàng đứng dậy , không hề nghĩ ngợi buột miệng nói ra .

“Không cần , tạm biệt.” Quyết đoán cự tuyệt .

“Khoan đã , có chuyện này,” Ngôn Mặc dừng bước quay lại nhìn Nam Cung Nguyên , Nam Cung Nguyên hạ mi mắt xuống , suy nghĩ lựa từ để nói “Mấy ngày trước tâm tình mình không tốt lắm , cho nên mình không phải cố tình.”

Không phải cố tình , vậy tức là có ý ? Ngôn Mặc không nói gì liền đi .

Cô không đáp lại.

Nam Cung Nguyên cảm thấy mất mát trong lòng , chát chát , có cảm giác vô lực giống như rơi từ trên không xuống . Mình thật sự là quá đáng như vậy sao ? Không phải như vậy mà. Nam Cung Nguyên chán nản vô đầu , quên đi , sau này hẵng nói . Nam Cung Nguyên ôm hộp đàn , đi về hướng sân thể dục .

Vào buổi tối đương nhiên là Ngôn Mặc ở lại quán bar Trong khoảng thời gian này , việc buôn bán của quán bar đã gấp hai lần , hôm nay lại càng kín chỗ . Cha đã bận rộn đến mức choáng váng đầu óc . Đại mập và Tiểu còi ở quán bar đã sớm làm rượu đến mềm tay , mà không khí của bar luôn cực high , nhưng để phòng ngừa có người náo loạn , mọi người vẫn vô cùng cẩn thận chào hỏi khách khứa.

Bình thường mỗi đêm Ngôn Mặc chỉ lên diễn bốn lần , hát bốn bài hát . Nhưng bởi vì nguyên nhân đặc biệt hôm nay , Ngôn Mặc hiềm thấy lại hát cả buổi , cho đến khi mọi người cuồng hoan qua 0 giờ , Bạch Đạo kiên quyết yêu cầu đưa Ngôn Mặc về nhà , Ngôn Mặc lúc này mới chuẩn bị rời khỏi chốn ăn chơi , quán bar ồn ào tiếng người.

Lúc gần đi Cha đưa cho Ngôn Mặc một bao tiền thưởng nói là tiền mừng năm mới , đại cát đại lợi .

Ngôn Mặc không từ chối , cười nói tiếng cảm ơn .

Nhiệt độ rạng sáng mùa đông thật sự khiến cho người ta không chịu được nổi , Ngôn Mặc thu người trong lớp áo đông đi trên đầu đường rét lạnh , Bạch Đạm uống rượu , không thể lái xe , mà Ngôn Mặc cũng không muốn ngồi xe , cho nên hai người liền sóng vai chậm rãi đi trên đường .

“Nhóc con , hôm nay tâm tình thật tốt ” Bạch Đạm nhìn người bên cạnh siết chặt áo gió , hai má bởi vì gió lạnh trước mặt mà trở nên ửng đỏ , Ngôn Mặc ở dưới ánh trăng càng trở nên xinh đẹp hơn , đẹp đến động lòng người.

Ngôn Mặc chuyên chú đá hòn đá dưới chân , chậm chạp hỏi ngược lại : “Tại sao lại nói vậy?”

Bởi vì hôm nay cô hát vô cùng tập trung , bởi vì hôm nay cô hát cả buổi , bởi vì hôm nay cô nở nụ cười rất nhiều lần.

“Cảm giác chẳng” Ngôn Mặc lắc đầu , giữa ngày sau lại gật đầu , sau đó đột nhiên dừng lại nhìn Bạch Đạm , vô cùng nghiêm túc nói : “Anh , anh biết không , thật ra chỉ cần bỏ được chấp nhất , sẽ trở nên rất nhẹ nhõm”

“Oh , Vậy em buông bỏ rồi sao?”

Ngôn mặc nhìn thấy Bạch Đạm cong mắt phượng mỉm cười nói : “Ít nhất em đã đi bước đầu tiên rồi.”

Bạch Đạm vươn tay bọc lấy tay Ngôn Mặc ở trong tay mình , tay cô đã lạnh như băng , nhưng cô vẫn bướng bỉnh giống như một đứa trẻ không thích đeo găng tay .

Há miệng thổi hơi , cẩn thận giúp Ngôn Mặc xoa xoa bàn tay đã lạnh cóng , Bạch Đạm nói tiếp ; “Trong mắt của anh , mặc dù thay đổi hay buông bỏ đều rất khó khăn, nhưng anh vẫn muốn thử.”

Độ ấm trên tay dần dần truyền đến , có cảm giác ấm áp .

Ngôn Mặc nắm tay để vào trong túi áo giữ ấm đột nhiên chạy nhanh về phía trước mấy bước , sau đó xoay người lớn tiếng nói với Bạch Đạm cách đó không xa ;

“Anh,em biết rồi”

Bạch Đạm mỉm cười nhìn Ngôn Mặc , trong mắt tràn ngập yêu thương.

Rạng sáng ngày đầu tiên của năm mới , Ngôn Mặc và Bạch Đạm hai người một câu nói một câu đáp , khi thì phát ra tiếng cười vang . Trên đường người đi không nhiều lắm , nhưng phần lớn đều là có nụ cười trên mặt , tâm tình vui vẻ không cần nói cũng hiểu .

Một năm mới đã đến .

Lúc Ngôn Mặc về đến nhà , trong phòng tối đen , mẹ chắc đã đi ngủ rồi. Ngôn Mặc nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa thật kỹ , cởi giày đi vào nhà.

Đột nhiên , đèn bật sáng trưng .

“Con nhỏ chết tiết kia , mày còn biết về hả ? Bây giờ đã mấy giờ rồi ? Mày muốn chết có phải không?” Mẹ cô hung ác xông tới cho Ngôn Mặc một cái tát , miệng Ngôn Mặc lập tức ngập mùi máu tươi .

“Mày ở bên ngoài chơi đùa đến điên rồi đúng không , ngay cả điện thoại cũng không gọi về , mày có còn coi đây là nhà nữa không hả?” Mẹ một tay nắm chặt tóc Ngôn Mặc kéo đi kéo lại , tay kia thì không ngừng đánh lên người Ngôn Mặc .

Rõ ràng là chính bà không quan tâm tôi , tôi làm thêm cũng không phải ngày một ngày hai , đêm nào cũng thật muộn mới về , chẳng qua đêm nay chỉ về muộn hơn một chút mà thôi .

Ngôn Mặc cắn chặt răng , không lên tiếng . Mỗi lần tâm tình mẹ không có chỗ phát tiết nàng đều khó tránh khỏi bị đánh một chút , chắc ngày hôm nay lại bị cái gì kích thích rồi . Nhưng mỗi lần như vậy Ngôn Mặc đều không đánh lại , cũng không cãi lại , để mặc bà đánh , bà đánh một tự nhiên sẽ ngừng .

“Mày nhớ kỹ cho tao , sau này ngoan ngoãn một chút , đừng có suốt ngày sống vất vưởng ở bên ngoài , có trời mới biết mày đã làm những gì rồi.”

Mẹ cô thở phì phò dừng tay lại , dường như phát tiết đã thoải mái hơn rất nhiều , bà cũng mệt rồi , giáo huấn cô xong liền quay trở về phòng ngủ.

Chờ sau khi cửa phòng ngủ của mẹ đóng lại , Ngôn Mặc mới từ trên ghế sofa , đi vào phòng tắm .

Nhìn vào gương , hoàn hảo , trên mặt không có bị thương , trên cổ có thể dùng khăn quàng che khuất , nhưng trên người nhất định lại có thêm rất nhiều dấu vết , cũng may bây giờ là mùa đông , mặc nhiều quần áo , có thể che lại . Có đôi lúc , thói quen thật sự là một thứ đáng sợ . Khi một người đã có thói quen với cuộc sống hay một chuyện hoặc một người nào đó , thì kể cả khi họ có tiếp tục khác thường hơn nữa cũng có thể chấp nhận , để mặt mà nhìn , chẳng qua cũng chỉ là một chuyện bình thường , giống như chuyện vừa rồi . Ngôn Mặc không có khuynh hướng chịu hành hạ , nhưng đã thành thói quen .

Mẹ không thích mình , từ nhỏ Ngôn Mặc đã biết . Nhưng để hỏi vì sao thì cô không biết . Người cho cô sinh mệnh lại chán ghét cô , điều này khi cô mới biết nhận thức còn có thể đau khổ khóc một mình , nhưng hiện tại , cô đã lạnh nhạt từ lâu rồi .

Vừa nhìn đã thấy xanh xao vàng vọt , muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu khó coi .

Ngôn Mặc nghĩ : chống được hết học kỳ là có thể lấy hơi .

Cũng may , bước chân của thời gian luôn vội vàng đi qua trong lòng mọi người .

Kỳ thi cuối kỳ mọi người nóng lòng chờ đợi lại vừa sợ hãi đến trong âu lo , qua đi không tiếng động .

Khoảng khắc đi ra khỏi vườn trường , ánh sáng rực rỡ vào đông đường như trở nên đặc biệt chói mắt , một đám học sinh kết bè kết đội lao ra khỏi cổng trường , giống như chạy trốn tiến về phía chợ trung tâm .

Sau đó , kỳ nghỉ đông không có gì lộng lẫy đẹp đẽ vào sân , bình thản bắt đầu .

Ngôn Mặc không được may mắn như mấy người Tiểu Nhã , cô còn phải cố gắng kiếm được học phí học kỳ mới , mẹ chắc chắn sẽ không trả giúp cô . Ngôn Mặc hiện tại ngoài hát ở quán bar buổi tối ra , ban ngày còn làm công ở một quán cafe mà cha giúp cô giới thiệu . Bởi vì là nhân viên bán thời gian nên đãi ngộ không bằng nhân viên chính thức của cửa hàng , có điều cũng không tồi , nhất là ở môi trường rất lịch sự tao nhã này , vừa mở cửa là có thể ngồi được hương cafe đậm đà.

Thời gian nghỉ đông rất ngắn ngủi , cho nên , mỗi ngày Ngôn Mặc đều rất bận rộn .

Hoàn toàn không có thời gian đồng ý với lời mời đi chơi của Tiểu Nhã và Yên Nhiên , Nhiệm vụ mỗi ngày của cô chính là chiến đấu .

Giống như hiện tại , hết sức tập trung sửa sổ sách , không thể có chút sai lầm .

Hương thơm cafe nồng đậm trong tiệm , tiếng piano chậm rãi , hơi gió ẩm áp thổi ra từ điều hòa , tiếng những cặp tình nhân nói chuyện , tất cả đều có vẻ yên bình thoải mái .

“Leng keng”

Tiếng chuông cửa cửa tiệm vang lên , báo có khách hàng đến .

“Ngôn Mặc , bàn số 6 . Tôi bận không qua được , em đi dọn đi.”

“Vâng , cửa hàng trưởng.”

Ngôn Mặc nhanh chóng đặt sổ sách xuống , đi đến bàn số 6 , tuy nhiên ngay khi Ngôn Mặc nhìn thấy khách hàng ngồi ở đó thì không khỏi chân chờ nửa nhịp .

Nam Cung Nguyên cùng một nữ sinh rất được đang ngồi ở đằng kia .

10. Q.1 - Chương 10: Yêu Cầu

Cô thật đáng thương , ngay cả nghĩ đồng cũng không được sống yên ổn .

“Hoan nghênh quý khách , xin hỏi yêu cầu những thứ gì ?”

Ngôn Mặc điều chỉnh vẻ mặt thật tốt , thay bằng vẻ mặt có thể xem như là mỉm cười bước đến hỏi .

Ai bảo khách hàng chính là thượng đế chứ?

Đến gần nhìn vào mới phát hiện , không ngờ lại là hoa khôi của trường Du Chi Âm.

Ngôn Mặc nghĩ thầm , không phải là mình mắt thấy tai nghe tin tức bát quái sao ?

Sau khi Nam Cung Nguyên cởi bỏ đồng phục , dáng vẻ càng trở nên anh tuấn hơn , toàn thân cũng có vẻ trưởng thành hơn so với lúc ở trường . Áo cao cổ màu đen bên ngoài là một bông trắng , khăn quàng đen tùy tiện vắt quanh cổ , hai màu sắc đối nghịch này phối hợp lại càng khiến cậu có vẻ chói mắt hơn bình thường , làm cho người ta có thể dễ dàng nhìn đến cậu , quần bó sẫm màu phối cùng đôi giày cứng hiệu addias , thật sự là không thể xoi xét Biểu tình trên mặt cậu thần nhiên , có phần không mấy để ý , đang cầm cốc thủy tinh uống nước . Nhưng khi Ngôn Mặc mỉm cười đi qua hỏi thì cậu bất ngờ kinh ngạc , thậm chí còn kinh hãi phun hết nước chưa kịp nuốt xuống lên trên mặt người mỹ nữ ngồi đối diện .

Du Chi Âm lúng túng há hốc miệng , bộ dạng đáng thương khóc không ra nước mắt , e rằng cô tuyệt đối không nghĩ rằng đi ra ngoài hẹn hò lại gặp tình huống như vậy .

Còn Nam Cung Nguyên thì giật mình mở to hai mắt , vẻ mặt kinh ngạc , giống như không nhận ra Ngôn Mặc , lắp bắp hỏi : “Cậu , tại sao cậu lại ở đây ?”

Ngôn Mặc đương nhiên là phải ưu tiên khách cần giúp đỡ , cô nhảy qua câu hỏi của Nam Cung Nguyên , lịch sự nói với Du Chi Âm : “Xin chờ một chút , tôi đi lấy khăn giấy qua đây.”

“Không cần”

Du Chi Âm nhìn thấy Ngôn Mặc cũng có chút giật mình , nhưng ánh mắt lại có chút đề phòng nhìn cô bạn lần trước giúp cô “giải vây” này . Chỉ có điều hiện tại trong lòng cô cũng rất nóng vội , e ngại hình tượng thực nữ của mình ngày hôm nay tuyệt đối không thể luống cuống trước mặt hoàng tử , vì thế rất có gia giáo lấy khăn tay của chính mình lau qua .

Ngôn Mặc thấy thế , lại quay lại với chủ đề ban đầu : “Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?”

“Cậu , làm thêm ở đây sao?”

Nam Cung Nguyên nhìn cách vào bộ đồng phục của nhân viên cửa hàng , hỏi lại Ngôn Mặc một câu .

“Cửa hàng chúng tôi mới có phần ăn cho ngày lễ tình nhân , vị của loại “cafe lãng mạn” này vô cùng thơm lại êm dịu , hơn nữa hoạt động này đang trong giai đoạn miễn phí thêm cốc. Món điểm tâm ngọt của phần ăn cũng là loại mới ra của đầu bếp quán chúng tôi , vô cùng ngon miệng , ngọt lại không ngấy . Hai vị muốn một phần không?” Ngôn Mặc tự nhiên đặt thực đơn lên trên bàn , lưu loát giới thiệu phần ăn , giọng điệu dịu dàng vững vàng , thái độ tự nhiên trang nhã . Còn Nam Cung Nguyên lại không thể tưởng tượng nổi nữ sinh ở trường luôn thấy cúi đầu trầm mặc này , bây giờ lại một hơi giới thiệu nhiều như vậy , thật ra cô nói gì Nam Cung Nguyên cũng không chú ý nghe . Điều cậu chú ý chính là trên mặt cô không còn vẻ cứng nhắc một khuôn nữa , mà là khuôn mặt mỉm cười , tuy rằng độ cong khóe miệng còn cần phải nghiên cứu nhiều hơn .

Sau khi Du Chi Âm xử lý xong , thấy tầm mắt của Nam Cung Nguyên ngồi đối diện chưa từng rời khỏi khuôn mặt Tả Ngôn Mặc , cơn tức trong lòng lại nhiều hơn một chút . Minh bị cậu ta phun nước lên mặt , ngay cả câu xin lỗi cậu ta cũng chưa nói . Bây giờ còn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đũa xấu xí này , thật sự là không để hoa khôi của trường là cô vào mắt .

“Nguyên , chúng ta ăn cái này đi.” Giọng nói ngọt ngào của Du Chi Âm cuối cùng cũng làm cho tầm mắt của Nam Cung Nguyên tạm thời quay trở lại .

“Hả ? À , được.” Nam Cung Nguyên lại nhìn về phía Ngôn Mặc , nói , “Cho hai phần ăn này đi.”

“Xin chờ một chút.” Thu lại thực đơn , Ngôn Mặc gật đầu với hai vị khách ở bàn số 6 , không liếc mắt nhìn Nam Cung Nguyên một cái , bỏ đi.

Ngôn Mặc không biết vì sao Nam Cung Nguyên và Du Chi Âm lại hẹn nhau trong kỳ nghỉ đông ở ngoài trường hơn nữa còn ở quán cafe có rất nhiều cặp tình nhân hẹn hò , nếu phải giải thích , vậy chính là “hoa khôi trường học và cô trưởng là một nhà*” , hai người đang qua lại . *Cô trưởng : dành để nói đến những anh chàng đẹp trai nhất trong trường học –

*cách gọi phổ biến ở TQ và NB

Học kỳ trước nghe phiên bản của Yên Nhiên nói thế này : Hoa khôi của trường Du Chi Âm vừa gặp đã yêu cô trưởng Nam Cung Nguyên , khoảng khắc ánh mắt giao nhau liền rơi vào bể tình , vì thế , dùng trăm phương ngàn kế ngấm ra hiệu cho vương tử , bày tỏ tâm hồn thiếu nữ này , nghe nói mới gặp đã bắt đầu , hoàng tử Nam Cung Nguyên qua bất chuyện , nói rất nhiều .

Nhưng phiên bản của Tiểu Nhã lại nói thế này : Hoa khôi của trường Du Chi Âm và cô trưởng Nam Cung Nguyên cùng ở trong hội văn nghệ thể dục của trường . Ở trong hội học sinh cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy , kết quả là , mỹ nữ Du Chi Âm dần dần ái mộ sự nổi tiếng về tất cả phương diện , không thể xoi xét của hoàng tử điện hạ . Lén lút hẹn với Nam Cung Nguyên mấy lần .

Đương nhiên các loại phiên bản truyền đi rất nhiều , chẳng cái nào giống cái nào .

Hai vị ở bàn số 6 không biết đang nói gì , Du Chi Âm ở đằng kia đang không ngừng nói gì đó , sắc mặt nhìn thoáng qua ửng hồng , cười tủm tỉm , Nam Cung Nguyên thì đôi lúc nói một hai câu , đa phần là ở đó ăn uống . Ngôn Mặc nghĩ thầm quả nhiên bất cứ tin tức gì cũng không phải tin đồn vô căn cứ , ngày hôm nay cuối cùng cũng thấy tận mắt , hai đại bảo của trường cuối cùng cũng ở chung một chỗ . Chỉ có điều , Ngôn Mặc dù sao cũng chẳng hải là “ bà nói nhiều” , cho nên không nghĩ tới ý tưởng “tuyên truyền”

Nhưng Ngôn Mặc đoán bữa ăn này của Nam Cung Nguyên và Du Chi Âm sẽ vô cùng nhanh chóng . Đại khái chưa đến mười lăm phút , Nam Cung Nguyên liền tỏ ý tính tiền .

“Chào ngài , tổng cộng một trăm bốn mươi tám yên , cảm ơn” Ngôn Mặc đặt hóa đơn lên trên bàn , đứng im một bên . Ngôn Mặc lặng lẽ nhìn Du Chi Âm , lại phát hiện sắc mặt của cô không được tốt lắm , phấn lót trên mặt khiến cô tái nhợt trông như bị bệnh , động tác tìm ví có chút bối rối . Sắc mặt Nam Cung Nguyên vẫn như thường , cử chỉ bình thản , cậu rút từ trong bóp da ra hai tờ một trăm đưa cho Ngôn Mặc , nói với Du Chi Âm :

“Bữa này mình mời”

“Xin đợi một chút.” Ngôn Mặc nhận tiền nói .

“Không cần , tôi đi lấy với cậu.”

Ngôn Mặc nhìn cậu , gật đầu .

“Được thôi.”

Trời lại quây , lấy ra năm mươi hai yên đưa cho Nam Cung Nguyên , lập tức mỉm cười nói : “Hoan nghênh lần sau ghé thăm”

“Lúc cậu cười cơ mặt rất cứng nhắc” Nam Cung Nguyên nhân lúc lấy tiền , nhẹ nhàng cố ý lại gần nói , trên mặt thì nở nụ cười tà , trong mắt lóe lên ánh sáng khó tả.

Biểu cảm hiện tại của Ngôn Mặc mới gọi là cứng nhắc , không biết đầu người này có phải bị trét keo hay không , hay là bị cửa đập hỏng rồi . Ngay cả ánh mắt cũng lười ném cho cậu , Ngôn Mặc nhìn về Du Chi Âm âm thầm đứng phía sau cậu , nói:

“Hoan nghênh quý khách lần sau ghé thăm”

Về mặt Du Chi Âm kỳ lạ nhìn chăm chăm Ngôn Mặc , cũng không nói thêm điều gì , chỉ đơn giản gật đầu , sau đó cùng Nam Cung Nguyên đi ra ngoài .

Tuy đã lập xuân* , nhưng thời tiết vẫn rét lạnh như trước , cũng bởi thế mà hương thơm nhẹ nhàng cùng bầu không khí ấm áp của quán cafe sẽ hấp dẫn người đi đường tới nghỉ chân , lại thêm bây giờ là dịp lễ tình nhân , những cặp tình nhân có tình yêu cuồng nhiệt hay nhẹ nhàng đều thích ở nơi lãng mạn thế này để uống cốc cafe ‘lãng mạn’ , đây là sự lãng mạn của tình yêu chăng?

* Lập xuân : khoảng thời gian đầu mùa xuân

Chỉ có điều ở trong mắt Ngôn Mặc , cái này chẳng lãng mạn một chút nào . Bởi vì càng nhiều người , lượng công việc của cô lại càng lớn . Làm liên tục không ngừng đến thời gian giao ban vào chiều tối , Ngôn Mặc vội vàng thay quần áo chào tạm biệt các chị em trong quán , chạy không ngừng về phía quán bar . Bởi vì quãng đường từ quán cafe đến quán bar có chút xa , lúc này lại là giờ cao điểm tan tầm , cho nên Ngôn Mặc nhất định phải nhanh chân hơn một chút.

Thế nhưng , Ngôn Mặc còn chưa rời khỏi quán cafe được mười mét , một bóng người đen trắng đan xen từ ngõ nhỏ ven đường đột nhiên xông ra trước mặt cô , thần kinh Ngôn Mặc vô cùng khẩn trương chớp mắt đã phản ứng – giơ tay phải lên tát quất một tay tới.

“Bốp”

Tiếng tát đặc biệt trong trẻo .

Khuôn mặt trắng nõn hệt nhất của Nam Cung Nguyên xuất hiện năm vết ngón tay màu đỏ . Cậu dùng tay che má không thể tin được nhìn Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc cũng ngây dại , tay phải của cô vẫn còn đang nóng lên , nói vậy là một tát vừa rồi tuyệt đối không nhẹ.

Người trên đường bước chậm lại có phần kỳ quái nhìn đôi nam nữ đối diện nhau này.

“Tả Ngôn Mặc , cậu cần phải dùng sức mạnh như vậy sao?” Nam Cung Nguyên cảm thấy mình rất mất mặt , không ngờ lại bị nữ sinh tát ngay trên phố , lại còn đặc biệt mạnh nữa chứ.

“Vậy cậu trốn ở trong ngõ làm gì , làm chuyện gì mà phản lén lút như vậy?” Ngôn Mặc xoa nhẹ bàn tay hơi đỏ lên , bất mãn lẩm bẩm “Không coi cậu là sắc lang mới là lạ” “Cái gì ? Sắc lang ? Cậu nói tôi là sắc lang?” Thanh âm của Nam Cung Nguyên lên cao quãng tám , cậu cảm thấy hình tượng hoàng tử mình nuôi trồng nhiều năm đều bị phá hủy trong tay Tả Ngôn Mặc này , nghe xem ,ngôn từ buồn cười biết bao , cô gái này dám nói cổ trưởng đệ nhất là sắc lang .

Nhìn bộ dạng con nít không phục tùng lớn mắt của Nam Cung Nguyên , không hiểu sao Ngôn Mặc có loại khí nóng chảy qua đáy lòng .

“Vậy cậu muốn làm sao ?”

Nam Cung Nguyên lại xoa nhẹ hai má , sửa sang lại khăn quàng cổ , dựng lại cổ áo , hồi phục lại tâm tình , cuối cùng ánh mắt màu hổ phách nhìn Ngôn Mặc , nói :

“Xét thấy cậu tặng tôi một cây đàn violin , tôi muốn mời cậu ăn một bữa .”

Còn tưởng là chuyện gì chứ.

“Không cần . Tôi nói rồi , cây đàn đấy là tôi nên tặng cậu.” Ngôn Mặc lại lặp lại lần nữa mấy lời cô nói lúc trước .

“Không thể nói như vậy được , dù sao đây cũng không phải vật nhỏ , còn nữa ,”

Nam Cung Nguyên quan sát vẻ mặt của Ngôn Mặc , ánh mắt hơi dao động , tiếp tục nói “Tôi cảm thấy giữa chúng ta hình như có chút hiểu lầm chưa được giải trừ , cũng có thể nói rõ.”

Nghe Nam Cung Nguyên nói xong , Ngôn Mặc giống như tự hỏi . Nam Cung Nguyên hơi khẩn trương chờ câu trả lời của cô .

“Lòng tốt của cậu tôi nhận , chỉ có điều , điều đó không nhất thiết , hai chúng ta không có hiểu lầm gì cần giải quyết cả . Như vậy đi , mời nhường đường , tôi phải đi rồi.” Sau khi nghĩ kỹ Ngôn Mặc rất nghiêm túc trả lời thuyết phục Nam Cung Nguyên .

“Bạn học Tả , không cần phải không thấu tình đạt lý như vậy đi . Chỉ là một bữa cơm , dù sao cậu cũng chưa ăn cơm chiều , ăn với tôi cũng như nhau thôi.” Nam Cung Nguyên thấy Ngôn Mặc kiên trì như vậy , lập tức thay đổi chiến thuật , khoe miệng nhếch lên , một nếp nhăn thoáng hiện trên khuôn mặt cậu khi cười , nói với Ngôn Mặc bằng bộ dạng như vậy , muốn dùng chiêu “mềm” để đột phá .

Ai ngờ Tả Ngôn Mặc lại là người cả cứng cả mềm cũng chẳng ăn thua.

Cô xăm mặt , lạnh lùng nói : “Bạn học Nam Cung , tôi còn còn việc , xin tránh cho.”

Hoàng tử điện hạ thấy ở trước mặt Ngôn Mặc có thể nói là chẳng có chút sức quyến rũ nào , trên thể diện cũng có phần không nhận được , nhưng vẫn không thuận theo , không bỏ qua lại hỏi lại lần nữa : “Rất nhanh thôi , ừm , chúng ta ăn ở gần đây đi , quán trước mặt thế nào?”

Gà nói với vịt .

Ngôn Mặc mặc kệ Nam Cung Nguyên còn đang “tận tình khuyên bảo” mình , đi đường vòng tiếp tục đi về phía trước.

“Tả Ngôn Mặc , ngay cả một bữa cơm cậu cũng không chịu ăn cùng tôi sao?”

Nam Cung Nguyên thấy Ngôn Mặc thờ ơ bỏ đi , thậm chí cả lời của cậu cũng không nghe hết , cuối cùng kích động , nhìn theo bóng lưng của cô tức giận hét lên một câu .

Ngôn Mặc cũng không vì lời cậu hét mà dừng bước lại .

“Này , Tả Ngôn Mặc !” Nam Cung Nguyên chưa từ bỏ ý định tiếp tục hét một tiếng .

Ngôn Mặc vẫn không quay đầu lại .

Nam Cung Nguyên đứng tại chỗ nửa ngày không có thay đổi vị trí một bước nào .

Cậu cảm thấy huyết áp của mình đang tăng mạnh , tức giận , mất mát , không cam tâm , đủ loại cảm xúc tiêu cực như sóng biển đánh vào trái tim cậu . Lòng tự ái cùng sự tự tin của cậu từ trước đến nay chưa từng bị tổn thương , gió lạnh như điên cuồng trút lên trái tim cậu, còn cậu thì giống như chú chim đột nhiên bị gãy cánh , rơi nhanh vào đáy vực sâu.

Bản thân đứng trong gió rét chờ cô khoảng bốn giờ , uống đã gió tây bắc , chỉ đổi lấy một câu trả lời lạnh nhạt của cô . Còn đánh cậu một cái tát . Từ nhỏ đến lớn , ngay cả cha mẹ cậu cũng không nỡ đánh cậu . Cô gái này chưa phân tốt xấu liền tát cậu một cái .

Tả Ngôn Mặc ơi Tả Ngôn Mặc , rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì ?

11. Q.1 - Chương 11: Từ Chối

Ngôn Mặc nghĩ ngày hôm qua mình đã nói rất rõ ràng . Cũng nghĩ thái độ của mình mạnh mẽ và cứng rắn như vậy , thì người kia sẽ vì tức giận mà bỏ đi . Mà câu cuối cùng của cậu ta ngày hôm qua đúng là mang theo tức giận .

Thế nhưng , thời điểm cô bước vào cửa tiệm lúc sáng sớm , lại phát hiện Nam Cung Nguyên đã nhàn nhã ngồi ở vị trí đối diện quầy , tay cầm cốc café , trên mặt vẫn là bộ dạng tươi cười bờn đời kia , liếc mắt nhìn về phía Ngôn Mặc .

“Tiểu Mặc , nhanh lên .”

“Dạ , em đến đây.” Ngôn Mặc cũng đi nghiêng qua ánh mắt của Nam Cung Nguyên , sau đó đi vào phòng nghỉ của nhân viên ở phía sau .

“Này này , em có .. thấy nam sinh ngồi ở ngoài kia không?” Ngôn Mặc vừa mở cửa đã bị thợ cả Tiêu Hiểu kéo vào trong .

Người có mắt đương nhiên đều thấy được , một người gai mắt như vậy cơ mà.

“Cậu ta chính là cái người hôm qua tới đây ? Không phải người em đi tiếp đón sao?”

“Vâng.”

“Thật sự rất đẹp trai .”

“Đúng nha , hôm qua tôi đã nói rồi , đó là thượng hạng ! Không ngờ hôm nay cậu ta lại đến sớm như vậy .” Huân Tử bên cạnh cũng không mặc đồ ngay mà vội vàng chen một miếng vào .

“Tiểu Mặc , có khi nào cô gái xinh đẹp hôm qua là bạn gái của cậu ta không ?”

“Chắc vậy .”

“Haiz , cô muốn mơ cũng đừng mơ . Một cậu trai đẹp như vậy , làm sao có thể không có bạn gái?” Huân Tử cười nhạo Tiêu Hiểu đang mơ mộng hão huyền .

“Làm vậy cũng không phạm pháp , hơn nữa , càng đẹp trai càng hoa tâm , ai biết được lúc nào đó cậu ta sẽ đá cô gái kia ?” Tiêu Hiểu cãi bướng nói.

“Chắc chắn , cô gái kia cũng là mỹ nữ thượng hạng , cô đừng vọng tưởng.”

Hai người còn ở một bên cãi nhau .

“Hai người các cô một vừa hai phải thôi , còn không thay đồ đi làm việc cho tôi.”

Tiếng cửa hàng trưởng xuất hiện kịp thời , lúc này trận tranh cãi này không thể nghỉ ngơi là phải dừng lại .

Ngôn Mặc lắc đầu , khóa kỹ tủ lại bước chân rời khỏi phòng nghỉ .

Ngôn Mặc đi đến quầy trước , đi đến chỗ máy pha cà phê múc một thìa cà phê hảo hạn , đổ lượng nước thích hợp , đập nắp , bấm điện . Rất nhanh , một mùi hương cà phê thơm nồng nàn đã lan khắp tiệm cà phê , làm cho cửa tiệm nhỏ tràn ngập một tầng hương mê người .

Đây là một trong những điều Ngôn Mặc thích nhất vào sáng sớm , nhìn cà phê nâu sẫm hòa tan , trộn lẫn vào trong nước bọt đáng yêu cuộn lên , sau đó , mùi thơm thần bí kia liền bay ra . Tới gần hít một hơi , cái cảm giác này thật sự làm cho người ta vui vẻ thoải mái . Ngôn Mặc vẫn cho rằng hương cà phê hấp dẫn hơn so với mùi vị nó khi đưa vào trong miệng .

“Tiểu thư , cho xin cốc nữa.”

Tiếng nói không được hoan nghênh cắt đứt thời gian hưởng thụ của Ngôn Mặc .

Khách hàng là thượng đế.

Bất đắc dĩ , Ngôn Mặc cầm bình cà phê đi đến trước mặt Nam Cung Nguyên , rót thêm cà phê vào trong cốc . Cảm giác được cậu đang nhìn mình , nhưng cô lại không trả lời.

Sau khi rót thêm , lại quay về.

Nam Cung Nguyên cũng không nói thêm gì .

Ngôn Mặc quay về sau quầy hàng chọn một bản piano chậm , một ngày làm việc chính thức bắt đầu .

Trong tiệm nhanh chóng bắt đầu trở nên bận rộn .

Cửa tiệm này thật ra không lớn , có thêm cửa hàng trưởng , Tiêu Hiểu , Huân Tử , Ngôn Mặc , còn có hai thợ làm bánh , cùng ba đầu bếp , tổng cộng cũng là tám người . Nhưng bởi cửa hàng trưởng giỏi , tay nghề pha cà phê cũng tốt , mời được đầu bếp và thợ làm bánh có tay nghề , thiết kế mặt tiền cửa hàng lại ấm áp thoải mái , cho nên , cũng có thể gọi là nổi tiếng trong khu phố này .

Ngôn Mặc quả thực là làm việc không ngừng nghỉ , đảo quanh trong tiệm : nhận món , đưa món , tiếp chén , kiểm kê sổ sách . Đương nhiên ,hai người khác cũng chẳng dễ chịu hơn cô làm mấy .

Thật vất vả mới lấy được chút hơi , Ngôn Mặc vừa định uống miếng nước . Cái giọng nói chết tiệt lại vang lên .

“Tiểu thư , thêm cốc nữa.” Nam Cung Nguyên hất hàm chỉ định nói về phía Ngôn Mặc , sau đó dốc ngược cái cốc lại , nói : “Uống hết rồi.”

Bàng quang của cậu ta làm bằng cái gì vậy ? Ngôn Mặc muốn không nhìn thấy cũng không được , cả buổi sáng cậu ta đã uống tám cốc ! Cửa hàng trưởng đại nhân cũng sắp té xỉu khi nhìn vị soái ca này , tại sao có người có thể uống như vậy.

Hơn nữa , khi cậu muốn rót tiếp cốc thứ tư , Ngôn Mặc vừa vặn đang bưng đồ ăn định đi đưa món . Cho nên không để ý đến yêu cầu của cậu ta , đem cái nhiệm vụ “quang vinh” này giao cho Tiêu Hiểu phía sau .

Ai ngờ .

“Thật ngại , tôi chỉ gọi vị tiểu thư kia.” Nam Cung Nguyên mỉm cười còn đưa tay có lẽ ngăn cản Tiêu Hiểu đang định rót tiếp ỉnh.

“Nhưng mà cô ấy hiện giờ không rảnh . Tôi tới rót giúp ngài.” Tiêu Hiểu nhìn thấy người nam sinh khuôn mặt tuần tú , phong độ bất phàm này không kìm được có chút căng thẳng , nhìn gần mới giật mình phát hiện làn da của cậu cũng rất đẹp , ngay cả lỗ chân lông cũng gần như không nhìn thấy .

“Tôi có thể đợi cô ấy .” Nam Cung Nguyên lại từ chối ý tốt của Tiêu Hiểu .

Tiêu Hiểu đành phải khó hiểu mà thu tay lại .

Cho nên , mỗi lần tiếp nước cho Nam Cung Nguyên đều rơi lên đầu Ngôn Mặc .

Mà càng khiến cho Ngôn Mặc đau đầu chính là Tiêu Hiểu , Huân Tử vừa có kẻ hở liền bắn ra ánh mắt bức người .

“Nam Cung Nguyên , cậu đã uống hết tám cốc rồi đấy ?” Ngôn Mặc cầm bình café đứng trước mặt Nam Cung Nguyên . “Nói chuyện rồi ? Tôi còn tưởng cả ngày hôm nay cậu sẽ giả câm trước mặt tôi đấy.” Đôi con ngươi màu hổ phách của Nam Cung Nguyên mang theo ý cười nhìn Ngôn Mặc .

“Đã tám cốc rồi , cậu không thể uống nữa.” Café trong tiệm rất đậm , uống liên tục nhiều như vậy bụng sẽ hồng mắt , rầy rà ảnh hưởng xấu đến cả thần kinh .

“Thế nào , chẳng phải tiệm này đang hoạt động thêm cốc miễn phí sao ?” Nam Cung Nguyên cầm thấy tờ quảng cáo trên bàn , quơ quơ trước mặt Ngôn Mặc , vẻ mặt vô tội hỏi .

Vậy cũng không phải uống theo cách này .

“Cậu muốn thế nào ?”

Ngôn Mặc thở dài , cái bộ dạng này của cậu ta nhất định là có việc muốn nói . Đặt bình café xuống , Ngôn Mặc xoa trán hỏi .

“Ăn bữa cơm , thế nào ?”

Nam Cung Nguyên nhú đôi mày anh tuấn , hai tay đan chéo đặt trước người , nhìn lên Ngôn Mặc hỏi .

“Tôi không rảnh .”

“Được rồi , phiền cậu cho tôi thêm cốc nữa.”

Ngôn Mặc nhìn khuôn mặt tinh xảo kia nửa ngày , cuối cùng , vẫn nhắc bình café lên rót thêm vào trong cốc kia .

Tình huống như vậy vẫn tiếp diễn , Nam Cung Nguyên ngồi bên cửa sổ , im lặng đọc sách , ngoài ăn cơm canh giữa trưa ra , cậu cũng chỉ uống café , hơn nữa còn không có ý đổi khẩu vị . Liên tục gọi thêm cốc .

Mỗi lần giúp cậu rót thêm café Ngôn Mặc đều có phần lo lắng , nhưng ngược lại , nhìn thấy bộ dạng cậu uống café có chút buồn bực nói không nên lời . Có điều , ngoài miệng chung quy vẫn không nói gì .

“Tiểu Mặc , vì sao cậu ta chỉ gọi em tiếp nước vậy?”

Lúc ăn cơm giữ trưa , Tiêu Hiểu cuối cùng cũng không nhịn được nữa , chạy tới lạng lẽ hỏi Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc nhìn Tiêu Hiểu chỉ nói một câu ngắn gọn : “Hỏi hấn.”

Huân Tử cũng chạy theo sát Tiêu Hiểu tới thăm dò .

Ngôn Mặc vẫn chỉ nói hai chữ kia .

Nói xong lại bắt đầu bận rộn .

Thời gian Ngôn Mặc làm việc buổi chiều có chút phân tâm , Nam Cung Nguyên đã uống hết cốc café thứ mười ba . Đây mới thật sự là không bình thường . Ngay lúc cậu định uống cốc thứ mười bốn , cửa hàng trưởng đại nhân cuối cùng cũng ra tay .

“Vị tiên sinh này , ngài đã uống hết ly café thứ mười ba , vì suy nghĩ cho thân thể của ngài , bốn tiệm không thể rót thêm ly nữa cho ngài .” Cửa hàng trưởng đại nhân vô cùng cung kính nghiêm túc nói với Nam Cung Nguyên .

Nam Cung Nguyên đặt sách lên trên bàn , ngẩng đầu nhìn cửa hàng trưởng , dùng giọng điệu giống y như vậy nói : “Nếu như là bởi vì số lần tôi gọi thêm cốc quá nhiều , vậy được , mời đổi một ly mới giúp tôi.”

“Không phải như thế...” Cửa hàng trưởng đang định giải thích bọn họ là lo lắng cho cậu ta uống quá nhiều café không tốt đối với thân thể thì Nam Cung Nguyên đã lập tức cắt đứt lời cửa hàng trưởng nói : “Tôi nghe nói café của cửa tiệm này rất ngon , cho nên đặc biệt tới đây . Hơn nữa tôi còn rất thích uống café , hai ngày này đặc biệt rất muốn uống , cho nên , cửa hàng trưởng không cần lo lắng , mời cho tôi một ly nữa được không ?” Ánh mắt của cậu trong vắt , khiến người ta cảm thấy có chứa một khí chất quý tộc bên trên thể nhưng lúc này lại chứa biểu tình rất chân thật còn có ý thỉnh cầu , hoàn toàn không có ý cười tà giống như khi đối mặt với Ngôn Mặc .

Cửa hàng trưởng sững sốt , cuối cùng cũng có chút bất đắc dĩ xoay người nói với Ngôn Mặc : “Giúp vị tiên sinh này đổi một ly latte.”

Ngôn Mặc nhìn Nam Cung Nguyên , cậu cũng đang nhìn cô , hơn nữa còn dùng khẩu hình nói với cô : “Ăn cơm”

Lập tức không có chút do dự , Ngôn Mặc đáp lời cửa hàng trưởng : “Được , em đi lấy đây.”

Nam Cung Nguyên và Ngôn Mặc cùng rời khỏi cửa hàng .

Ngôn Mặc đi phía trước , cậu đi đằng sau .

“Tả Ngôn Mặc , hỏi lại lần nữa , ăn bữa cơm đi .”

Ngôn Mặc dừng bước , quay người lại , lấy tay nâng cặp kính to trượt xuống , vô cùng bất đắc dĩ nói với Nam Cung Nguyên : “Bạn học Nam Cung ,cậu cần gì phải cố chấp như vậy , về cái đàn violin kia tôi không muốn nói thêm gì nữa . Nếu cậu muốn nói tiếp , như vậy , mời cậu trả lại đàn cho tôi.”

“Như vậy sao được , cậu đã tặng cho tôi rồi.”

“Vậy thì được , tôi thật sự vô cùng bận .” Ngôn Mặc vừa nói hết lời đã muốn chạy lấy người . Thế nhưng Nam Cung nguyên lại giành trước bước tới nắm lấy cổ tay Ngôn Mặc không cho cô đi .

“Vội cái gì , một học sinh trung học , cậu có thể vội đến mức nào chứ ? Đã làm công một ngày rồi , chẳng lẽ buổi tối cậu cũng định dùng để làm việc ? Một đợt nghỉ đông cậu làm việc nhiều như vậy để làm gì ?” Ngày hôm nay Nam Cung Nguyên đã uống nhiều thứ café chính cậu ghét nhất đã rất chán ghét và uất ức rồi , hiện tại cô nhóc này lại khiêu khích giới hạn nhẫn nại của cậu . Nói đến đây thì hình như khi đối mặt với cô , phạm vi nhẫn nại của cậu sẽ thu nhỏ lại .

Khuôn mặt anh tuấn của cậu gần ngay trước mắt , Ngôn Mặc thậm chí còn có thể thấy rõ hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt của cậu . Khi cậu nói chuyện có thể ngửi thấy hương café , phối hợp với hơi thở màu trắng tan vào trong không trung .

Ngôn Mặc cúi đầu , nghe lời của cậu chợt thấy có chút châm chọc .

Làm gì ?

Cô không phải đại thiếu gia như cậu , có mạng phú quý , có được gia cảnh vững chắc , cái gì cô cũng phải dựa vào chính mình .

Ngôn Mặc có chút hung dữ hất bàn tay đang ở trên cổ tay của mình ra , lùi về phía sau mấy bước , bảo trì khoảng cách ba mét với Nam Cung Nguyên .

“Nam Cung Nguyên , Tả Ngôn Mặc tôi chỉ muốn yên ổn mà sống cuộc sống của mình , đừng đến quấy rầy tôi nữa.”

Ngôn Mặc không chút lưu luyến nào xoay người rời đi , mỗi bước chân bước lên phía trước đều kiên định mà mạnh mẽ .

Cậu đã không phải đơn giản tới gần ranh giới của cô , cậu đã uy hiếp đến cuộc sống tẻ nhạt , yên tĩnh không có chút hỗn tạp của cô .

Cô thỏa mãn với tình hình trước mắt , cô không muốn có một gốc rễ nào cắm vào đây .

Ngôn Mặc không biết Nam Cung Nguyên dùng tâm tình thế nào để nghe những lời cô nói .

Cũng không biết cậu đã dùng ánh mắt như thế nào nhìn cô rời đi . Trời đã gả về tây , ánh tà dương đã âm đạm từ lâu .

Đèn đường bên ngoài đồng loạt được bật lên .

Trước quán café “colorful day” , có một nam sinh anh tuấn mặc chiếc áo khoác ngoài vàng nhạt , vẻ mặt âm đạm nhìn về phía con đường cuối ngã tư , một bàn tay trống rỗng dừng lại trên không trung .

Chưa từng trải qua bi thương như vậy , động đậy nơi đáy mắt Nam Cung Nguyên .

Kể từ sau ngày đó , Ngôn Mặc không còn gặp Nam Cung Nguyên nữa.

Cậu không đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngôn Mặc nữa.

Cũng không tiếp tục tắm mình trong quán café uống hơn mười cốc café nữa.

12. Q.1 - Chương 12: Nam Cung Vs Bạch Đạm

Mấy ngày nay khi không có việc gì Ngôn Mặc liền ngẩn người nhìn chằm chằm vào nơi nào đó , nhưng nghĩ lại cẩn thận , trong đầu đều trống rỗng , không biết đang nghĩ cái gì . Đây đối với Ngôn Mặc mà nói không phải là chuyện nhỏ , cô trước kia bất luận làm gì cũng có thể làm đến mức hết sức tập trung , không hề phân tâm . Cũng chính vì ưu điểm như vậy , cửa hàng trưởng mới rất thích và yên tâm giao công việc cho Ngôn Mặc . Thế nhưng , gần đây cô ngoài việc ngây ra không nghe thấy tiếng khách hàng gọi , còn phạm phải mấy lỗi không đáng . Đến lỗi của hàng trưởng còn lo không biết có phải bởi vì cô mệt mỏi quá cho nên thân thể không chịu nổi , muốn chủ động cho cô nghỉ .

Ngôn Mặc cảm ơn ý tốt của cửa hàng trưởng , tỏ ý mình vẫn có thể kiên trì .

Nhưng mà , cửa hàng trưởng đại nhân hiển nhiên là không tin Ngôn Mặc , đem chuyện này báo cáo chi tiết cho cha . Không bị cha biết còn tốt lành , một khi cha đã biết , Ngôn Mặc lập tức bị bắt cuộc trước khi vào học không được phép đi làm thêm , nhất định phải nghỉ ngơi đến ngày khai giảng một tuần sau mới có thể quay trở lại làm việc .

Ngôn Mặc đương nhiên kiên quyết phản đối , lặp lại nhấn mạnh mình tuyệt đối không có vấn đề gì .

Nhưng mà , haiz , anh Air , chị Thi Hoa còn cả anh “lòng trắng trứng” , ngay cả Đại mập và Tiểu còi , tất cả đều đứng về phía cha , chung một chiến tuyến , quát không được , dụ dỗ không xong , liền ngang nhiên uy hiếp , cha nói , nếu Ngôn Mặc lần này khăng khăng không nghe lời của ông sẽ không cho cô phần tiền lương tháng này . Mà bên cửa hàng trưởng cũng sẽ không cho .

Cần nhắc lợi hại , Ngôn Mặc đành phải đồng ý .

“Nhưng mà , cha , con không đến hát thật sự không sao chứ?”

“Ha ha , nhóc con , nhóc đừng có mà coi thường Tô Bạch Đạm của chúng ta , người hâm mộ cậu ta có thể xếp hàng từ Sơn Hải Quan đến Gia Dục Quan* cũng còn không xong ấy chứ.”

* Sơn Hải Quan - Gia Dục Quan - Cư Dung Quan , là một trong các cửa ải chính của Vạn Lý Trường Thành . Di tích này nay thuộc quận Sơn Hải Quan, Tần Hoàng Đảo, Hà Bắc.

Cho nên , kết quả chính là giống như bây giờ , Ngôn Mặc ở dưới khu phố chợ trung tâm đại Bạch Đạm . Nếu một người luôn có cuộc sống khẩn trương và bận rộn , nay đột nhiên lại có được một ngày hoàn toàn tự do nhàn rỗi , ngược lại còn cảm thấy toàn thân trống rỗng , không có việc gì . Tựa như một người trúng độc đã lâu, mỗi một bộ phận trong thân thể luôn ở trong trạng thái cảnh giác đấu tranh , thế nhưng một ngày , độc trong người hần đột nhiên hết đi , thay vào đó lúc này , chức năng sinh lý của hần có thể sẽ không thể thích ứng với điều này mà nhanh chóng trở nên suy kiệt .

Ngôn Mặc đem suy nghĩ này nói cho chị Thi Hoa , sau đó bị chị Thi Hòa vô tình ném lại một câu : “Em , đúng là đáng coi thường.”

Lúc này , Bạch Đạm cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mặt Ngôn Mặc .

Anh chạy đến trước mặt Ngôn Mặc , thở không ra hơi nói : “Chờ lâu không , trên đường thật sự rất đông , xe của anh không qua được , đành phải chạy tới , em không giận đấy chứ?”

Bạch Đạm vì chạy bộ mà ngay cả áo khoác cũng cởi ra , trên mặt cũng vì vậy mà đỏ lên , nhìn qua liền liên tưởng đến câu “Diện như ngọc đào hoa , phân ngoại yêu nhiều.” *

* Mặt như hoa đào , đặc biệt yêu nghiệt.”

“Không sao , cứ từ từ là được rồi , không cần vội vã như vậy.” Ngôn Mặc giúp Bạch Đạm cầm áo khoác trên tay anh , “Đi đâu ăn?”

Ngày hôm qua Bạch Đạm gọi điện thoại hẹn Ngôn Mặc đi ăn cơm , nói là muốn Ngôn Mặc thư giãn , buổi tối còn mời cô đi xem phim . Ngôn Mặc chưa bao giờ thích ra ngoài đi chơi , trong kỳ nghỉ nếu không làm thêm thì ở nhà nghỉ ngơi . Có điều , thi thoảng như vậy cũng không tồi . Cho nên cũng vui vẻ đồng ý .

“Nhóc con , mấy ngày nay nghỉ ngơi có khỏe không?” Sau khi hơi thở vững vàng , Bạch Đạm hỏi.

“Không tốt , rất nhàm chán . Em muốn quay lại làm việc.” “Haiz , sao em lại không biết hưởng thụ cuộc sống như vậy chứ ? Cuộc sống vội vàng cũng nên thả lỏng chút , con gái nên đi phố mua sắm , trang điểm ình, cách ăn mặc của em khi ở trường anh không bình luận gì , nhưng mà bây giờ đang là kỳ nghỉ , haiz , có cần phải tiếp tục giả dạng xấu như vậy không?”

Ngôn Mặc hiển nhiên là không có hứng thú đối với lời khuyên bảo của Bạch Đạm , cô nhìn từng bảng hiệu khác nhau trên đường đi , nói : “Người khác không biết em thì thôi đi , sao ngay cả anh cũng nói như vậy chứ?”

”Anh nói thật , nhóc con , em có nghĩ tới việc không làm thêm chỉ yên ổn học tập ?

Cao trung là thời điểm quan trọng , không thể vì làm việc mà ảnh hưởng đến học tập . Cha tuyệt đối không tán hành , nếu em còn vì chuyện tiền nong mà không yên tâm thì sau này có việc trả lại sau cũng được . Nếu thi đậu vào trường đại học tốt...”

“Anh xem phiếu điểm của em rồi.”

Ngôn Mặc dừng lại nghiêng người , thu hồi lại khuôn mặt tươi cười nhìn Bạch Đạm .

“Không phải , Ngôn Mặc , là anh vô tình , hôm đó em đặt ở trên bàn , anh chỉ ...”

“Còn anh thì sao , vì sao anh lại bỏ học ? Vì sao anh không thi đại học?”

“Em nói anh ? Nhóc Mặc này , anh của em không phải trông vào việc đấy , hơn nữa , anh có giấc mơ của anh.” Bạch Đạm nhếch môi mỏng tự giễu cười đau đó lại chuyển sang một loại tươi cười kiên định .

“Em cũng vậy , em cũng giống anh , có có suy nghĩ của em , em cũng biết mình đang làm gì.”

“Anh biết , có điều tự làm một mình cũng không nên , có chuyện gì nhớ rõ nhất định phải nói cho anh biết.”

Bạch Đạm cúi người , điểm nhẹ lên mũi Ngôn Mặc một cái . “Đừng chọc mũi em nữa , em không phải con nít.”

Ngôn Mặc tránh sang bên cạnh , bắt màn than thở nói.

“Ha ha , nhóc con có lớn nữa cũng không bằng anh.”

Bạch Đạm cho dù cười to không chút phong độ như vậy , nhưng lại rất dễ nhìn , không hề phá hỏng khí chất của anh . Người đẹp chính là người đẹp , như thế nào cũng đẹp .

“Nhóc con , anh thấy ăn ở chỗ này được đấy . Em có thích ăn đồ Hàn Quốc không?”

Ngôn Mặc nhìn theo hướng tay Bạch Đạm chỉ , quả nhiên phía sau cô có một hàng thịt nướng Hàn Quốc .

“Ăn ở tiệm này đi.”

Hai người nhất trí đi vào trong cửa tiệm . Đột nhiên Ngôn Mặc cảm thấy lông tơ trên lưng dựng thẳng lên , cảm giác được một ánh mắt khác thường , Ngôn Mặc ngáp ngừng nhìn về phía bên phải.

Áo khoác thể thao màu xanh đậm , áo len cổ thấp màu lam , quần bò xanh thẫm , Nam Cung Nguyên giống như Tu La của một xã hội suy tàn , đứng lặng yên ở đằng kia nhìn Ngôn Mặc và Bạch Đạm .

Giờ khắc này , trong đầu Ngôn Mặc thoáng hiện vô số kiểu ứng đối , lại phát hiện thân thể của mình không có cách nào phản ứng nổi.

Trên khuôn mặt tuần tú xinh đẹp giống như tranh thủy mặc của Nam Cung Nguyên dường như bị một đám mây đen tích bão ập tới .

Con người màu hổ phách nhiễm lên một nét bút đen tuyền.

“Nhóc Mặc , sao vậy ?” Bạch Đạm khó hiểu nhìn Ngôn Mặc đột nhiên bất động , phát hiện tầm mắt của cô đang nhìn về phía bên phải . Một nam sinh tuần tú đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ .

Tầm mắt của Bạch Đạm và Nam Cung Nguyên giao nhau giữa không trung , không khí xung quanh lập tức tỏa ra mùi của thứ gì đó đang bị đốt cháy .

Bạch Đạm cảm nhận thấy người nam sinh anh tuấn này rõ ràng là có địch ý đối với mình.

“Cậu ta là ai vậy ?”

Bạch Đạm cảm giác được khí thế trên người cậu nam sinh này không tầm thường , thấp giọng hỏi Ngôn Mặc .

“Bạn học cùng lớp”

Lúc này , Nam Cung Nguyên đã bước đi về phía bọn họ .

Ngôn Mặc trấn định đứng đó , đón nhận ánh mắt mang tính xâm lược của cậu .

Nam Cung Nguyên đứng lại trước mặt bọn họ , đột nhiên cười tươi như hoa chào hỏi Ngôn Mặc : “Bạn học Tả thật tình cờ , không ngờ lại gặp cậu ở chỗ này.”

Ngôn Mặc bị vẻ trở mặt nhanh như vận tốc ánh sáng cùng vẻ tươi cười trên mặt cậu làm cho ngẩn ra một chút : “ Ồ.”

“Hôm nay có vẻ như cậu rất rảnh rỗi thì phải.” Thản nhiên đánh giá Bạch Đạm bên cạnh Ngôn Mặc ở khoảng cách gần , khí chất tao nhã giống như ánh trăng trên người Bạch Đạm khiến Nam Cung Nguyên trầm xuống .

Hai chữ “rảnh rỗi” này được Nam Cung Nguyên nghiêng chặt răng .

Ngôn Mặc im lặng .

“Nếu cậu đã hiếm khi có được ngày rảnh rỗi , như vậy bữa cơm kia của chúng ta giải quyết luôn hôm nay đi.”

Nam Cung Nguyên vẫn cười nói với Ngôn Mặc . Sắc mặt của Ngôn Mặc hiện giờ cũng chẳng phá hơn chút nào . Cảnh giới cao như cô đặt vào việc ứng phó với Nam Cung Nguyên lại có chút bó tay luông cuống.

“Thật ngại , hôm nay tôi không rảnh.”

“Nhìn dáng vẻ của cậu không giống như là đi làm thêm ?”

“Bây giờ tôi có hẹn”

“VẬY CŨNG PHẢI CÓ THỨ TỰ TRƯỚC SAU CHỨ? TÔI NHỚ LÀ BẢY NGÀY TRƯỚC TÔI CŨNG ĐÃ HẸN VỚI CẬU.”

“Tôi cũng nhớ rõ tôi đã từ chối.”

Ngôn Mặc bình tĩnh trả lời.

Trong mắt Nam Cung Nguyên đã không còn ý cười nữa , đôi đồng tử màu hổ phách dần thu nhỏ lại , nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

“Tả Ngôn Mặc , chỉ là một bữa cơm mà thôi , sau cậu phải từ chối cách trăm dặm như vậy chứ?”

“Nam Cung Nguyên , chỉ là một bữa cơm mà thôi , cậu cần gì phải cố chấp như thế?”

“Nếu tôi kiên trì đấy?”

“Vậy tôi không còn gì để nói.”

“Cậu rảnh rỗi ăn cơm với người khác , lại không ăn cơm cùng tôi được sao?”

Nam Cung Nguyên xé rách lớp mặt nạ “hoàng tử” của cậu , giữ chặt lấy tay Ngôn Mặc .

“Nam Cung Nguyên , cậu sai rồi , tôi có quyền lựa chọn.”

Ngôn Mặc thấy cậu lại có hành vi vô lễ với mình lần nữa thì giận tái mặt .

“Tôi mặc kệ , hôm nay cậu nhất định phải đi với tôi.” Nam Cung Nguyên ngang ngược nói , đầu nóng lên , cũng không để ý việc bây giờ mình làm sẽ có hậu quả gì , tay dùng lực kéo Ngôn Mặc qua phía mình . Ngôn Mặc bị cậu kéo suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Cảnh tượng như vậy đã là lần thứ hai rồi , Ngôn Mặc nhớ lại những việc không thoải mái lần trước . Hiện tại , Ngôn Mặc lại một lần nữa cảm giác được thân thể cùng sức lực của mình và Nam Cung Nguyên chênh lệch quá lớn .

“Bỏ tay của cậu ra.”

Một bàn tay nắm lấy cánh tay của Nam Cung Nguyên . Ngôn Mặc nhìn thấy trên mặt Bạch Đạm lộ ra biểu cảm lạnh lùng chưa từng có trước giờ , Bạch Đạm tức giận , Ngôn Mặc rất hiếm khi chứng kiến thấy vẻ tức giận trên khuôn mặt luôn tươi cười , thích trêu chọc người khác của Tô Bạch Đạm .

Bạch Đạm từ nãy giờ chưa nói chen vào , nếu là bạn học của nhóc con thì mình cũng không nên tùy tiện nói chen vào . Nhưng mà tình thế phát triển càng lúc càng không bình thường , nhìn thấy hành vi thô lỗ của đối phương , anh cũng không cần phải ... giả bộ khách khí , trực tiếp mạnh bạo .

Nam Cung Nguyên nhìn khuôn mặt xinh đẹp giống như đàn bà của Bạch Đạm , không ngờ sức lực của anh lại lớn vậy . Thế nhưng , tay Nam Cung Nguyên nắm rất chặt , không có chút ý tứ muốn thả ra .

“Anh là cái quái gì chứ?”

Lần trước nhìn thấy anh ta và cô rất thân mật .

Lần này lại nhìn thấy anh ta và cô ấy thân mật cạnh nhau .

Người này rốt cuộc là cái gì của Tả Ngôn Mặc ?

“Tôi , là người thân hơn so với nhiều người bên cạnh Ngôn Mặc .” Bạch Đạm không chút khách khí trả lời.
“Tôi có việc tìm Tả Ngôn Mặc , không phải tìm anh.” Lời nói của Bạch Đạm đối với Nam Cung Nguyên mà nói quả thực là thêm dầu vào lửa , sức lực trên tay lại tăng thêm vài phần.

Hai người đối mặt nhìn nhau . Cánh tay ba người giằng co một chỗ.

“Tôi sẽ không để cho cậu mang cô ấy đi.”

“Hừ , tôi chính là muốn ..A!”

Lời còn chưa nói xong , Nam Cung Nguyên đã cảm thấy bắp chân đau nhức , lực đạo trên tay cũng theo đó mà thả lỏng ra , Ngôn Mặc ngay lập tức hất tay cậu ra.

“Tôi và cậu không có gì để nói.”

Ngôn Mặc lớn tiếng quát một tiếng về phía Nam Cung Nguyên , trên mặt không còn vẻ vô cảm , mà là vẻ mặt tức giận thật sự .

Vừa rồi Ngôn Mặc đá Nam Cung Nguyên một cái , tên này thật sự rất đáng đánh , cậu ta nghĩ cậu ta là ai chứ , đúng là bị mắc “bệnh hoàng tử” nghiêm trọng , còn nghĩ rằng cô dễ bắt nạt sao ? Mình không phản công xem ra không được !”

“Chúng ta đi.”

Ngôn Mặc không quay đầu lại bước nhanh rời đi .

Bạch Đạm không rời đi ngay lập tức , nhìn Nam Cung Nguyên đang nhăn nhó mặt mày , thấp giọng uy hiếp : “Cẩn thận một chút cho tôi , còn có lần sau tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cậu.”

Tả Ngôn Mặc luôn bỏ lại bóng lưng cho cậu .

Tả Ngôn Mặc luôn để cho cậu không chịu nổi.

Tả Ngôn Mặc luôn từ chối cậu .

Tả Ngôn Mặc luôn khiến cậu mất đi khả năng kiềm chế mình thường . Nam Cung Nguyên chậm rãi đứng thẳng lưng , điện thoại trong túi từ đầu tới giờ luôn rung lên không ngừng , lúc này lại bắt đầu rung .

“A lô”

“Tiểu tử nhà cậu cuối cùng cũng nghe điện thoại rồi , cậu ở đâu đấy ? Sao lại bỏ tui lại như vậy chứ , a lô , cậu có qua nữa không ? Nền đã cấm hết rồi , tiệc sinh nhật này của cậu , cậu mà không đến tui tôi không dám động đâu .” Ôn Linh ở đầu bên kia rất ồn ào , một đám tiểu tử ở bên đó không biết đang kêu gào cái gì.

“Không tới nữa!”

Nam Cung Nguyên xanh mặt , nặng nề cúp điện thoại .

13. Q.1 - Chương 13: Tin Đồn

Ở trong mắt đại đa số học sinh , qua nghỉ đông thật sự là một chuỗi ngày không có gì đáng nói . Thời gian không đến một tháng , còn cả những hoạt động mùa hè , lại thêm cái “lớp nâng cao” của trường , ngoại trừ nghỉ đông lớp mười có chút quá độ ra , càng cao lên nghỉ đông sau này cơ bản là chẳng trông cậy vào

gì được . Điều đáng mong đợi nhất chính là tiền lì xì của tết âm lịch sau kỳ nghỉ đông . Cho nên , khoảng thời gian nhập học , đại đa mọi người đều ở trong dáng vẻ của “thời kỳ mãn kinh” , vô cùng buồn bực .

Nghỉ đông của Ngôn Mặc , chẳng đáng nói gì hơn trừ rối loạn . Ngoài việc lãnh được tiền lương đóng học phí đúng hạn ra , thì một chút vui vẻ của Ngôn Mặc đều đã bị một vị “hoàng tử” phá hỏng hoàn toàn .

Ngày hôm đó bị Nam Cung Nguyên giày vò một trận như vậy nào có tâm tình để ăn cơm ? Ngôn Mặc buồn bực quay đầu đi về nhà , Bạch Đạm không nói một tiếng đưa Ngôn Mặc về nhà , trên đường đi anh nhiều lần muốn nói lại thôi , đến khi đưa Ngôn Mặc về đến nhà cũng chưa thành công nói ra một câu . Ngôn Mặc dù đã bước đến cửa cũng chỉ quay lại nói một câu “tạm biệt” đơn giản , sau khi đóng cửa lại cô vô cùng mệt mỏi đến mức đi nằm ngủ .

Vì thế , trước khi vào học kỳ mới Ngôn Mặc ở luôn trong nhà ôn bài . Cả ngày cô ở nhà cũng không thiếu tiếng mắng chửi của mẹ . Có điều như thế này so với tình trạng ra ngoài lại đụng phải thì tốt hơn .

Bây giờ nhớ lại cũng cảm thấy có phần có lỗi với Bạch Đạm , bản thân mình bị Nam Cung Nguyên làm cho đau đầu , lại không quan tâm đến tâm tình của anh .

Hai ngày nữa lúc gặp anh nhất định phải nói xin lỗi mới được .

Giờ đã là đầu xuân , tuy vẫn còn có chút tiết lạnh , nhưng hơi thở mùa xuân đã ngấm vào từng ngõ ngách trong thế giới của cô . Mặc dù còn chưa đến mức “Xuân phong hàm tiếu , hạnh hoa túy nhân” , nhưng tốt xấu gì cũng là “Xuân phong từ lai , thủy ba bất hưng.”

Mùa xuân , cũng là mùa hoa cải nở .

Nhập học chưa được hai tuần lễ , một tin tức bùng nổ giống như gió lốc quét khắp trường học .

Đề tài nói chuyện trong giờ ăn đều xoay quanh chuyện này . Nữ sinh bị tổn thương tinh thần , nam sinh thì suy sụp .

Đó chính là - hoa khôi trường cùng cỏ thảo có tình cuối cùng cũng thành đôi .

Lúc trước khi Ngôn Mặc nghe được tin này cũng chẳng kinh ngạc là mấy , suy cho cùng có thể cô là người đầu tiên trong trường biết được chuyện này .

“Cậu không kinh ngạc sao ?”

Lúc ăn cơm trưa Yên Nhiên nói tin tức này cho Ngôn Mặc , nhưng lại một lần nữa nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Ngôn Mặc thì cảm thấy cô bạn này không phải mạnh mẽ ở mức bình thường .

“Rất đáng kinh ngạc sao?”

“Đương nhiên!” Yên Nhiên sáp lại gần Ngôn Mặc nói “Nếu nam chính là người khác thì thôi . Nhưng là nam chính lại là Nam Cung Nguyên , cậu có biết cảm giác này thế nào không?”

“Không biết.”

“Cái cậu Nam Cung kia đúng là đẹp trai thật , nhưng mà cậu ta lại chẳng có hứng thú gì đối với chuyện yêu đương thế này . Hơn nữa cậu ta từng nói cả đời cậu ta chỉ theo đuổi một cô gái . Sau này , cô gái kia sẽ là vợ cậu . Rất khó tin đi , hoàng tử điện hạ lại nói như vậy.”

“Làm sao cậu biết?”

“Đương nhiên là mình biết rồi , bạn cùng bàn với cậu ta hồi sơ trung là bạn tiểu học của mình” Yên Nhiên xác định nó .

“Như vậy à.”

Ngôn Mặc tỏ vẻ đã hiểu gập đầu , sau đó cũng chẳng biểu hiện gì nhiều .

“Chỉ theo đuổi một người.”

Người thường có thể nói dễ nghe như vậy , đương nhiên nói dễ hơn làm rồi . Nhất là tình cảm , có thể ở trong một giây yêu một người đến chết đi sống lại .

Nhưng sau một giây cũng có thể cảm thấy tình yêu cháy tàn chẳng còn lại gì .

Đúng vậy , tình cảm đều dựa nhờ vào sức cháy mà thành . Càng huống chi thứ giống như tình yêu đốt phí rất nhiều nguyên liệu .

Đối với chuyện này Nam Cung Nguyên cũng không trực tiếp đáp lại , không thừa nhận cũng không phủ nhận , có người hỏi cậu , cậu cười không nói . Điều này làm cho chuyện này càng trở nên khó bề phân biệt . Bởi vì cậu không có thái độ trầm mặc như bình thường , cho nên người mong đợi may mắn có hi vọng , mà người tin là thật thì nghĩ rằng đây là ngầm thừa nhận.

Còn nói về Ngôn Mặc và Nam Cung Nguyên , thì chiến trạng thái chiến tranh lạnh giữa hai người đã chính thức giạt màn che.

Hiện tại về cơ bản thì là Ngôn Mặc không đếm xỉa đến Nam Cung Nguyên .

Ngoại trừ ở trong lớp hoặc là hoạt động cùng cả lớp ra , phần lớn tình huống chỗ nào có Nam Cung Nguyên thì không có Tả Ngôn Mặc ở đó.

Học kỳ này , ngay cả sân thượng Ngôn Mặc cũng không đi đến nữa.

Có đôi lúc đụng phải Nam Cung Nguyên , ánh mắt Ngôn Mặc vẫn có công năng đặc thù như bình thường , sẽ tự động ngăn trở hình ảnh của cậu . Nếu là trước kia Ngôn Mặc sẽ chọn cách tránh né , nhưng hiện tại cô sẽ thoải mái đi qua bên cạnh Nam Cung Nguyên , mắt nhìn thẳng phía trước.

Giống như , lúc này.

“Này , cậu ấy hoàn toàn không nhìn cậu . Xem ra cậu thật sự chọc giận cậu ấy rồi .” Ôn Linh quay lại nhìn về phía Ngôn Mặc tiến vào phòng học , nói với Nam Cung Nguyên ở bên . “Cậu ta cũng chọc giận tôi.” Khẩu khí của Nam Cung Nguyên lập tức cao lên đáp lại .

“Được được , mình không nói nữa.”

Sao cậu dám đập lên địa lôi chứ.

Ôn Linh hít hít mũi , cảm giác mình thật sự quá ngu xuẩn . Gần đây Nam Cung Nguyên đối với người khác còn có thể cố gắng biểu hiện bình thản giống như trước đây , nhưng bây giờ chính cái người này chẳng khác gì đang ăn thuốc nổ với mình .

Cũng trách mình đã biết được bí mật của cậu ta , giai đoạn trước mắt hẳn phải xem như là bí mật đi .

Bây giờ nhớ lại Nam Cung Nguyên đêm hôm đó , Ôn Linh vẫn cảm thấy không rét mà run , gió xuân thổi vào mặt lập tức mặt cậu đóng băng .

Nữ sinh bình thường đến không thể bình thường hơn này rốt cuộc lợi hại thế nào ?

Có thể hết lần này đến lần khác chia hòng súng vào Nguyên chứ ? Không thể nhìn ra nguyên do gì hết .

Thế giới vẫn là thế giới này , cuộc sống trường học vẫn bình thản trôi qua như nước . Có điều , ở ngoài mặt sóng êm biển lặng này lại có một thứ đang âm thầm thay đổi .

Ôn Linh vắt tay qua vai Nguyên ghé sát vào lỗ tai cậu cười nói : “Nguyên , thấy được mới làm . Đặc biệt là kiểu người như Tả Ngôn Mặc . Bằng không , đến lúc đó cậu có lý cũng chẳng nói được.”

Lỗ tai Nam Cung Nguyên lập tức đỏ ửng lên , dùng khủy tay thúc Ôn Linh một cái , đẩy trọng lượng của cậu đang đè lên người mình ra.

“Mình biết rồi , còn cần cậu nói.” “Mình thấy cậu chính là không biết mới nhắc nhở cậu . Bằng không , chuyện kia cậu cũng không làm hỏng.”

“Mình biết , mình thật thất bại .”

Ôn Linh không đồng ý lắc đầu nói : “Cậu là người lợi hại nhất mình từng gặp , chẳng qua là , mình không nghĩ tới cậu sẽ té ngã trong việc này . Mình còn tưởng rằng chỉ cần là Nam Cung Nguyên , thì chuyện gì cũng dễ như trở bàn tay chứ .”

Xem ra , thế giới này thật đúng là ‘núi cao còn có núi cao hơn’”

Nam Cung Nguyên không đáp , dựa vào trên hành lang , yên lặng nhìn Ngôn Mặc đang im lặng đọc sách trong phòng học .

Tóc dài che đi gương mặt nhìn nghiêng của cô , vốn đã không thể nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt cô . Thật ra , không nhìn cậu cũng biết , nhất định là bộ dạng không cười không giận không vui không buồn , tốt xấu gì thì mình cũng đã từng thấy bộ dạng cô tức giận , cho dù là đối với mình , cô chỉ có nổi giận và lạnh lùng .

Tốt xấu gì cũng từng gặp qua dáng vẻ cô nở nụ cười tự nhiên , cho dù đó là đối với người kia , nhưng cảm giác cô thật sự cười rõ lên khiến cậu cảm thấy toàn bộ ánh mặt trời trong ngày đông đều choàng lên người mình , từng lỗ chân lông trên người đều bị cảm giác ấm áp này vây quanh , cho dù là là hoa tuyết liên nở cũng không

sánh kịp với nụ cười nhạt kinh diễm của cô.

Nhưng mà , nghĩ đến việc từ ngày nhập học đến giờ cô đều lạnh nhạt với mình , lần thứ hai trong đời Nam Cung Nguyên có cảm giác vô lực và khinh thường bản thân .

Mà lần đầu tiên chính là buổi tối cậu nhớ mãi kia .

Ngôn Mặc nhìn khuôn mặt trong gương hồi lâu , cuối cùng cũng từ bỏ . Buông miếng băng dán trong tay ra , đi đến phòng khách gọi điện thoại cho “lão yêu” xin nghỉ hai ngày .

Ở đầu bên kia “lão yêu” kêu gào nửa ngày với cô , giọng điệu vẫn có phần nghi ngờ , giống như không thể tin được lý do xin nghỉ của Ngôn Mặc . Ứng đáp nửa ngày , “lão yêu” mới để cho điện thoại nghỉ ngơi . Ngôn Mặc quay trở lại gương tiếp tục bôi thuốc.

Tối hôm qua , không biết mẹ làm thế nào lại phát hiện ra phiếu điểm của Ngôn Mặc , Ngôn Mặc lần trước không nắm chắc chất lượng của đề , cho nên mới dẫn lửa vào người . Nhưng lần này cô lại không thể nắm chắc tốt , không cẩn thận rớt xuống mười lăm tên cuối lớp . Dựa vào cái này , “lão yêu” càng khẳng định thành tích lần trước của cô là nhờ gian trá mà có.

Cái cô không ngờ được là mẹ lại kích động như vậy . Bình thường mẹ đều không quan tâm đến thành tích của Ngôn Mặc , cho nên Ngôn Mặc cũng sơ sót , không cất kỹ phiếu điểm , sau đó bị mẹ phát hiện lúc đang quét dọn . Sau khi mẹ nhìn thấy kết quả của Ngôn Mặc liền nổi trận lôi đình , kéo lấy tóc Ngôn Mặc , trong khoảng khắc Ngôn Mặc còn chưa kịp phản ứng đã bị mấy cái bạt tai . Khuôn mặt trắng nõn lập tức sưng đỏ . Sau đó là những phát gậy chỉ có hơn chữ chẳng kéo trước đây rơi xuống như mưa lên người Ngôn Mặc . Mẹ cô chỉ lặp đi lặp lại một lời : “Cái thứ không có tiền đồ này , làm cái gì cũng không được , tao sinh ra mày có ích lợi gì!”

Ngôn Mặc vốn định cắn chặt răng để quên đi , nhưng ngày hôm nay xảy ra việc ngoài ý muốn , mẹ cô vừa buông tay , Ngôn Mặc không đứng vững ngã vào góc bàn trà , trên mặt lập tức xuất hiện hai vết máu . Mẹ cô thấy vậy sưng sốt , nhưng lại nhanh chóng hung tợn nói với Ngôn Mặc đang che mặt trùm mắt : “Trùng cái gì mà trùng , khuôn mặt mày dễ hỏng như vậy sao ? Tao cảnh cáo mày , nếu còn để cho tao nhìn thấy loại thành tích mất mặt này thì mày cũng không cần tiếp tục đi học nữa.”

Theo sau đó là tiếng thở hổn hển đá cửa đi ra.

“Thật sự không hiểu nổi bà ta đang nghĩ gì .”

Lại bôi thêm một lớp thuốc mỡ , Ngôn Mặc nhìn hai vết thương trên mặt , càng sưng thêm một phần oán hận trong lòng cô đối với mẹ lại gia tăng thêm một tầng .

Từ năm sáu tuổi , đã lâu rồi cô không oán hận khi nghĩ tới việc xảy ra với gia đình mình như vậy . Bị chửi đã thành quen , bị đánh đến tê dại , khi nhìn vào vấn đề này Ngôn Mặc chỉ cảm thấy trào phúng , oan ức , người khác có mạng tốt , Ngôn Mặc cô lại vừa khéo chỉ có mạng tồi.

Nhưng hôm nay bởi vì mặt bị đánh thương mà bị tước đoạt quyền lợi đến trường , động chạm tới trọng tâm cuộc sống cùng hi vọng lúc này của cô , Ngôn Mặc lại có ý nghĩ như vậy : “Nếu Tả Ngôn Mặc không phải Tả Ngôn Mặc , như vậy thế giới này có thể thay đổi hay không?”

Có đôi khi Ngôn Mặc thật sự hận không thể đoạn tuyệt quan hệ với người mẹ độc ác kia . Nếu như không có bà , cuộc sống này của cô có lẽ sẽ thoải mái hơn .

Còn nữa , buổi tối lại không thể lên diễn.

Vì thế , Ngôn Mặc một mình đón xe đi đến “mùng 6 tháng 6” , ban ngày trên lý thuyết thì quán bar sẽ không mở cửa , nhưng khi Ngôn Mặc ra khỏi nhà đã thông báo cho cha , cho nên , khi đến cô đã thấy cha đứng ngoài cửa chờ mình.

“Nhóc con , sao con không lên lớp lại chạy tới chỗ của cha vậy ...” Cha còn chưa hỏi xong thì đột nhiên dừng lại , nâng cằm Ngôn Mặc lên nhìn trái nhìn phải , nụ cười trên mặt biến mất hoàn toàn , “Có phải cái con mụ xấu xa kia không? Bà ta lại đánh con sao ? Chết tiệt , sao bà ta có thể đối xử với con như vậy được !... Không được , lần này cha nhất định phải tìm bà ta tính sổ , bà ta thật sự là to gan lớn mật mà!” Cha thở hổn hển , bộ dạng hùng hổ , đáng vẻ dữ tợn muốn đi tìm mẹ Ngôn Mặc tính toán .

“Đừng , cha , nếu cha đi , cuộc sống của con sẽ càng khó sống hơn .”

“Vậy thì con đừng theo bà đó nữa , đến chỗ này của cha.”

Ngôn Mặc kéo cánh tay cha , hơi bi thương nói : “Nói thế nào đi nữa , bà cũng là mẹ con , không phải vạn bất đắc dĩ , con không muốn làm như vậy . Cho nên , cha , quên đi!”

Cha nhìn Ngôn Mặc nói vậy , nhin cơn giận xuống , đưa tay kéo Ngôn Mặc đến bên cạnh , đau lòng vuốt tóc Ngôn Mặc nói : “Nhóc Mặc à , cha không có con cái , cha luôn xem con như chính con gái của mình . Cho nên , có uất ức con muốn nhả cũng chỉ có một giới hạn nhất định , không cần thì không cần nhường nhịn .”

”Vâng ạ . À , còn nữa , hai ngày này con không thể lên diễn , cha phải giúp con giữ bí mật đây . Không thể nói cho đám Bạch Đạm nghe chuyện con bị đánh được .

Nếu như để anh Bạch Đạm biết , lại không xong.”

“Được , cha biết.”

“Còn nữa , giúp con nói với Bạch Đạm con thiếu anh ấy một bữa cơm , hai ngày nữa con nhất định sẽ mời anh ấy ăn một bữa.”

“Được , cha sẽ nói cho cậu ta biết.” Miệng đáp ứng , nhưng ánh mắt cha vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Ngôn Mặc , cẩn thận đánh giá.

“Làm sao vậy ?”

“Không được , hay là đi bệnh viện xem xét .”

“Không cần đâu , con đã bôi thuốc rồi.”

“Tự mình xử lý ngộ nhỡ để lại sẹo thì làm sao , mặt của con không thể để lại sẹo được . Con chờ một chút , ta đi thay đồ , chúng ta lập tức đi ngay.” Không đợi Ngôn Mặc đáp ứng , cha đã lao vào trong quán.

Ngôn Mặc không nói gì nhìn trời , nhẹ nhàng đưa tay lên vết thương trên mặt , bỗng cảm thấy không còn đau đớn nữa.

Từ bệnh viện về đến nhà đã là buổi chiều , mẹ đi vắng . Ngôn Mặc nhẹ nhàng thở dài , cầm lọ thuốc đặt lên trên bàn , mệt mỏi nằm chết dí trên sa lon , nhắm mắt lại ngủ một giấc .

Nhưng cô còn chưa nằm yên điện thoại đã vang lên .

“A lô”

“Tiểu Mặc , là mình , Yên Nhiên đây , cậu làm sao vậy ? Không khỏe sao?”

“Ừ , bị thương , có chút không thoải mái , không có chuyện gì to tát đâu.”

“A , tại sao có thể như vậy . Mình và Tiểu Nhã sau khi tan học tới thăm cậu được chứ?”

Ngôn Mặc lập tức phòng bị , dựng thẳng lưng lên.

“Không cần , không có chuyện gì lớn , bọn cậu đừng đến.”

“Đừng có ngại ...”

“Nhà của mình khó tìm lắm , các cậu tới cũng không tiện , mà mình cũng sẽ đi học lại nhanh thôi.” Ngôn Mặc lại từ chối lần nữa.

“Như vậy sao ... Được rồi , cậu nghỉ ngơi thật tốt nha , chúng mình không quấy rầy cậu nữa.”

“Ừ , tạm biệt.” Cúp điện thoại rồi , trái tim treo lơ lửng của Ngôn Mặc mới hạ xuống . Nếu để ẹ biết mình dẫn bạn về nhà , có lẽ lại bị đánh một trận nữa.

Lại quay về sa lon , Ngôn Mặc cuộn mình trong ghế , nhắm mắt lại . Bởi vì mệt mỏi dài ngày tích tụ lại từng chút một khiến Ngôn Mặc nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ , nhưng mà trời không theo ý người , đúng lúc cô đang mơ hồ hồ thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên lần nữa phá tan sự yên tĩnh trong phòng khách .

Ngôn Mặc chán nản che lỗ tai không muốn đi nghe , nhưng cái điện thoại kia lại giống như vô cùng có kiên nhẫn , vang lên hồi lâu cũng không buông tha .

Ngồi bật dậy , Ngôn Mặc nhìn chằm chằm cái điện thoại , điện thoại vẫn tiếp tục vang lên .

Ngôn Mặc ở trong lòng đếm đến ba , hít mạnh một hơi , điều chỉnh hơi thở . Chậm rãi bắt điện thoại , đầu bên kia không nói gì , chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ.

“A lô , ai vậy ?”

Đầu bên kia vẫn không nói gì , chỉ là , tiếng hít thở có phần nhanh hơn .

“A lô , xin hỏi tìm ai vậy ?” Ngôn Mặc nhấn lại hỏi một lần nữa

Tiếng đồng hồ quả lắc tích tắc vang trong phòng khách , thời gian trôi qua mấy giây . Nhưng đối phương lại không có ý mở miệng nói chuyện , cũng không có ý cúp điện thoại .

Trong lòng Ngôn Mặc đột nhiên nảy ra một suy nghĩ mãnh liệt .

Nhưng mà , có thể sao?

14. Q.1 - Chương 14: Thăm Hỏi

Ngôn Mặc lập tức bóp nát suy nghĩ không thực tế vừa rồi của mình , ai cũng có thể , chỉ mình cậu ta là không có khả năng.

“Được rồi , tôi cúp máy đây.”

Nếu không chịu nói Ngôn Mặc cũng không muốn tiếp tục dây dưa với “cô” hoặc “cậu” ấy .

“Đợi một chút, là tôi , đừng cúp”

Giọng nam thấp , ở trong điện thoại có vẻ không thật , không có cảm giác sạch sẽ thuần túy hơn như trong hiện thực , cảm giác trong điện thoại giống như rượu vang say lòng người , mê mê mà gọi cảm.

Ngôn Mặc cầm điện thoại , kề sát ống nghe bên tay , giống như đang phân biệt chủ nhân giọng nói đầu bên kia.

Thật sự là cậu ta. Ngôn Mặc khó hiểu , tại sao cậu ta lại có thể gọi cho cô ? Điểm này chẳng hợp logic chút nào ? Tuy rằng cô quả thật có xúc động muốn cúp điện thoại, nhưng Ngôn Mặc vẫn nhịn được .

“Có chuyện gì sao?”

“À , cậu , thân thể có khỏe không?”

“Cần nghỉ ngơi .”

“Cảm mạo sao ? Hay là...”

“Không phải , không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây .”

Ngôn Mặc không kiên nhẫn cắt đứt lời Nam Cung Nguyên hỏi .

Nam Cung Nguyên trầm mặc nói : “Thật ra cũng không có gì , ừm , à , là chuyện đại hội thể thao .”

Giọng nói của cậu không tự nhiên cho lắm .

“Đại hội thể thao thì sao ?”

“Hôm nay phải báo danh , nhưng cậu vắng mặt , cho nên , ủy viên thể dục giúp cậu báo 800m , tôi muốn hỏi cậu thấy được hay không?”

Ngôn Mặc cảm thấy có chút kỳ quái , tại sao đột nhiên lại tìm cô thi đấu ? Hơn nữa , đây hình như không phải là công tác của bí thư chi đoàn mà . Nhưng nữ chạy 800m quả thật là không ai dám đấu trong đại hội thể thao cả , có rất ít nữ sinh có dũng khí báo danh tham gia hạng mục này.

Ở phương diện thể thao Ngôn Mặc không có bản lĩnh gì , chỉ có sức chịu đựng tốt.

Nhưng mà , có nên tham gia hay không đây ? Ngôn Mặc do dự .

“Nếu cậu không muốn tham gia cũng không có vấn đề gì”

“Không , tôi tham gia” Đầu bên kia điện thoại rõ ràng là sững sốt.

“Cậu xác định?” Tiếng Nam Cung Nguyên giống như rất giật mình , hiển nhiên là không ngờ rằng Ngôn Mặc sẽ đồng ý . Hơn nữa vừa rồi cậu còn để lộ ra giọng điệu hi vọng Ngôn Mặc từ chối.

“Ừ , nếu không còn chuyện khác , tôi cần nghỉ ngơi , tạm biệt .”

“Tạm biệt”

Sau khi cúp điện thoại , Ngôn Mặc nhìn điện thoại không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Cách làm việc của Nam Cung Nguyên thật sự khiến Ngôn Mặc nghĩ hoài vẫn không ra , khi thì cậu ta ôn hòa khi thì lại nóng nảy , khi không đứng đắn khi lại thật sự nghiêm túc , khi thì lạnh lùng khi lại nhiệt tình . Thật ra , không chỉ Ngôn Mặc , hiện tại toàn bộ mọi người trong trường đều không rõ Nam Cung Nguyên rốt cuộc có lối suy nghĩ thế nào , nhất là sự kiện kết đôi của cậu , không ai mò ra được thái độ của cậu . Nhưng thái độ của cậu ta đối với cô hẳn phải rõ ràng mới đúng , chuyện hai lần trước ra về đã chẳng vui vẻ gì , thậm chí lộ rõ ranh ranh ra ngoài mặt , vậy mà cậu ta vẫn giống như mấy lần trước coi như chưa từng có chuyện gì , còn có thể chủ động liên hệ với cô . Ngôn Mặc chưa bao giờ để ý người khác , nhưng khi một người năm lần bảy lượt dùng các kiểu khác nhau xâm nhập vào cuộc sống của bạn , dù bạn có hồ hững đến mấy cũng không chịu nổi mà để tâm đến . Ngôn Mặc cũng giống như vậy .

Ngôn Mặc buồn bực xoa nhẹ huyệt thái dương , Nam Cung Nguyên này thật sự là “khắc tinh” của cô sao? Luôn khiến cuộc sống yên bình của cô nổi sóng , khiến tâm tĩnh như nước của cô biến hóa.

“Thế nào ?” Ôn Linh thấy Nam Cung Nguyên cúp điện thoại , bước lên trước hỏi ,

“Cậu ấy không cúp điện thoại của cậu chắc là tốt rồi đi?” Nam Cung Nguyên nhìn di động nửa ngày không phản ứng gì , sau đó nghiêng mặt qua , cứng ngắc nói : “Tốt cái đầu cậu , giọng cậu ta tôi nghe còn tưởng bây giờ đang dưới 0 độ nữa đấy . Còn hồng bét hơn nữa là cậu ta đồng ý chạy 800m.”

“Không phải chứ , cậu xong rồi . Bịa đặt lại ngay ra họa rồi.”

“Sao lại đồng ý cơ chứ?” Nam Cung Nguyên chán nản gãi gãi đầu . Vừa rồi thật ra cậu chỉ lấy cái cớ , tùy tiện giật một cái , không ngờ lại kéo phiền phức vào mình.

“Ha ha , Nguyên , bây giờ mình bắt đầu cảm thấy cô bạn Tả Ngôn Mặc này có điểm thú vị đấy.”

Nam Cung Nguyên nghiêm mặt thối nhìn Ôn Linh cười đến mức híp mắt lại , hất cái tay đang để trên người mình xuống.

“Cậu còn không mau đi chặn Tiêu Hà lại , mình vừa thấy cậu ta chạy tới chỗ ”lão yêu” nộp danh sách đấy.”

“Đáng chết , tại sao cậu không nói sớm!”

“Mình cũng vừa mới nhìn thấy mà” Ôn Linh vội theo bóng lưng vội vàng chạy xuống lầu của Nam Cung Nguyên , tiểu tử này , có cần phải vội vã như vậy không ?

Tiêu Hà chỉ cầm bản phụ thôi , bản chính ở trên tay cậu đây .

Tối ngày thứ ba Ngôn Mặc mới đi đến trường .

Lúc soi gương buổi sáng , chỗ sưng trên mặt đã giảm hơn nhiều , không nhìn kỹ sẽ không thấy , nhưng vết thương cũng đã đóng vảy , chỉ nhìn xuống một chút có thể thấy nó lộ rõ trên khuôn mặt trắng nõn , vốn muốn dán lên hai miếng dán , nhưng nghĩ làm vậy lại càng nổi hơn , cho nên đành thôi . Đứng ở trước cửa phòng học , Ngôn Mặc lo lắng vuốt tóc ra phía trước , che dưới lớp tóc , sau khi chuẩn bị sẵn sàng , chôn đầu xuống , vội vàng đi vào phòng học , cúi đầu lấy sách , sau đó , cố ý rũ tóc dài che khuất khuôn mặt .

Yên Nhiên nhìn một chuỗi hoạt động liên hạnh của Ngôn Mặc thì rất lấy làm kinh ngạc, hơn nữa từ khi tiến vào đầu cô cũng chưa ngắt lên chút nào . Trực tiếp lấy sách tiếng Anh ra đọc .

“Cậu đã khỏe chưa?”

“Rồi?”

Yên Nhiên nhích lại gần chỗ Ngôn Mặc , có chút thần bí hỏi cô : “Sao cậu đột nhiên đăng ký chạy 800m vậy?”

“Muốn đăng ký thì đăng ký thôi”

“Nhưng mà cậu có biết không , 800m không phải 80m đâu , làm sao cậu đột nhiên lại điên như vậy ?” Yên Nhiên mở to hai mắt nhìn vào khuôn mặt Ngôn Mặc xuyên qua lớp tóc dài , ngày hôm qua lúc cô vừa nhìn thấy tờ danh sách tên đăng ký tham gia đại hội thể thao của trường liền hoảng sợ . Mà mấy nữ sinh bắt đầu bị buộc báo danh thì kích động đến tột cùng , giống như gánh nặng cả đời vậy .

“Không có gì , chỉ là có chút nhớ cảm giác chảy mồ hôi thôi.”

Lý do này còn ngạc nhiên hơn , Yên Nhiên tiếp tục thần bí hỏi han: “Nghe nói là hoàng tử điện hạ tiến cử cậu?”

“Ai nói?”

“Tiểu Đồn nói , cậu ấy nói Nam Cung Nguyên nói cậu đồng ý báo danh , Trữ Tử còn cảm thán cậu giúp lớp giải quyết một vấn đề không nhỏ . ”Lão yêu” cũng không phải bỏ phiếu trắng cho hạng mục này.” Tiểu Đồn là ủy viên thể dục đại diện nữ sinh của lớp , Trữ Tử là ủy viên thể dục đại diện nam sinh . Hai người này đều là cao thủ trong giới thể thao.

Ngôn Mặc đặt sách xuống , nghiêng ngẫm nghĩ lại lời Yên Nhiên nói : “Nam Cung Nguyên nói cậu đồng ý báo danh.”

Quả nhiên có nói dối . Nam Cung Nguyên cố ý .

Ngôn Mặc không biết trong lòng đang cảm thấy mùi vị gì .

Chỉ có điều , việc này cũng chính là Ngôn Mặc tự nguyện , cho nên không thể nói gì được . Ngôn Mặc cũng không có ý truy cứu vấn đề này , nhưng hảo cảm đối với Nam Cung Nguyên lại giảm hơn , bây giờ đã gần như đã xuống đến số âm , thứ duy nhất chống đỡ chính là cái cố “cậu ta biết kéo violin” ngoài ra , chẳng còn gì hơn.

“Ế , mặt của cậu làm sao vậy ?”

Yên Nhiên nhân lúc Ngôn Mặc thoáng kinh hoàng ban kính trộm nhìn vào mặt cô , cô nhìn thấy gì vậy ? Hai vết sẹo thật dài , mà sắc mặt của Ngôn Mặc còn rất khó coi nữa , môi tái nhợt trông còn trắng hơn cả sắc da.

“Xuyt!”

Ngôn Mặc kéo Yên Nhiên qua : “Nhỏ giọng một chút , sắp vào học bây giờ đây.”

“Tại sao cậu có thể như bị như vậy ?” Yên Nhiên lo lắng nhìn mặt Ngôn Mặc .

“Không có gì , không cần thận ngã thôi . Không có gì lớn đâu , đừng ngạc nhiên .”

“Nhưng mà...”

Yên Nhiên nhìn xuống ở khoảng cách gần mới phát hiện mặt Ngôn Mặc có hơi có chút sưng đỏ , ngã kiểu gì lại thành như vậy ? Trực giác của cô nói cho cô biết Ngôn Mặc đang giấu cô điều gì đó.

“Mình nói không có việc gì là không có việc gì . Được rồi , đọc sách đi.” Buông cánh tay Yên Nhiên ra , Ngôn Mặc lại cầm sách lên đọc . Yên Nhiên buồn bực ngồi một bên , nhìn thấy bộ dạng Ngôn Mặc không muốn nói gì thêm nữa , hết nhẫn rồi nhịn cuối cùng bực bội cầm lấy sách của mình . Cô biết Ngôn Mặc nếu mà không muốn nói , thì có kẻ dao trên cổ cô nàng cũng không nói.

“Tụi mình không nói cái này nữa , cậu có biết hai ngày này cậu đi vắng ”chuyện tình yêu của Nguyên Du” tiến triển thế nào không?” Yên Nhiên thông minh đổi chủ đề , chỉ có điều , chủ đề cô lựa chọn chứa đựng cô còn chưa đủ thông minh .

Đúng là ba câu không dứt khỏi Nam Cung Nguyên .

“Có người ngày hôm qua nhìn thấy Nam Cung Nguyên nổi giận với Du Chi ở hành lang , vo cùng hung dữ , nhìn bộ dạng kia của cậu ta , nếu không phải Du Chi Âm là con gái , có khi cậu ta đã xông lên đánh cô ta một trận rồi .” Yên Nhiên nói hùng hổ giống như chính mình tận mắt chứng kiến .

Ngôn Mặc lúc này không ngờ lại có phản ứng .

“Bọn họ chẳng phải đang quen nhau sao?”

“Thì đúng vậy a , cho nên hiện tại chuyện này càng ngày càng thú vị . Ngẫm lại thì , Nam Cung Nguyên đối với ai cũng rất tốt thế nhưng lại đi nổi giận với bạn gái đang ở trong giai đoạn ”tình yêu cuồng nhiệt” , thật là làm cho người ta không thể tưởng nổi.” Yên Nhiên vuốt vuốt cằm , bày ra bộ dạng giả dờn nói.

“Lần trước thấy bọn họ không phải vẫn tốt sao?”

Ngôn Mặc thấp giọng lẩm bẩm.

“Cậu nói cái gì?”

Yên Nhiên thính tai chộp lấy lời nói nhỏ của Ngôn Mặc .

“Không có gì”

“Đừng có chối , nói mau , mình nghe thấy rồi , cậu thấy bọn họ cái gì?” Yên Nhiên nhảy bén ngồi ra được Ngôn Mặc tuyệt đối đang ôm chuyện trong người.

Lần này Ngôn Mặc có đánh chết cũng không nói , đóng chặt miệng lại không chịu mở , cô chẳng thích tám chuyện , chuyện về Nam Cung Nguyên chuyện nào cũng hay , cô đúng là ăn khổ .

“Đừng làm ồn , ‘Lão yêu’ nhìn cậu kìa”

Ngôn Mặc mày không nhăn mặt bình tĩnh tự nhiên lật sách , nhỏ giọng nhắc nhở Yên Nhiên .

Chiều này quả nhiên hiệu quả , Yên Nhiên lập tức bày ra tư thế ngồi an ổn , cẩn thận nhìn , “Lão yêu” quả thật đang giương tròn mắt ếch âm trầm nhìn Yên Nhiên . Yên Nhiên giật mình hít một hơi , ngoan ngoãn ngồi im.

“Hôm nay nhất định mình phải hỏi cho ra nhẽ” Mím chặt môi , nhỏ giọng dè thành tiếng , hôm nay cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Ngôn Mặc . Động đến chuyện riêng của Ngôn Mặc cô có thể không hỏi nhiều , nhưng chuyện này quan hệ đến phúc lợi của mọi người , cô nhất định phải hỏi ra vấn đề sau .

Ngôn Mặc cảm thấy bộ dạng của Yên Nhiên bây giờ rất khủng khiếp.

“Tiểu Mặc ...”

“Mình đi WC.”

“Tiểu Mặc à.”

“ ‘Lão yêu’ tìm mình”

“Tả Ngôn Mặc ...”

“Mình đi căng tin.” Lần nữa thoát khỏi ma trã của Yên Nhiên , Ngôn Mặc bắt đắ dĩ chạy lên trên sân thượng , kéo cửa ra muốn đi vào . Nhưng lại vừa vận dụng trúng người đang định đi ra.

“Thật xin lỗi”

Đau quá , Ngôn Mặc xoa xoa cái mũi , đỡ cái kính mắt bị dụng trúng , cũng không nhìn xem là ai , nói xin lỗi xong liền đứng sang một bên nhường đường cho người đó đi .

Nhưng đúng lúc cúi đầu , đập vào mắt Ngôn Mặc chính là một đôi giày nike cứng , đôi giày này rất quen mắt , cũng rất chói mắt .

Giờ khắc này Ngôn Mặc thật sự rất hối hận , sớm biết vậy thì để Yên Nhiên chộp được còn hơn đụng phải Nam Cung Nguyên ở chỗ này.

Đôi giày kia tiến hai bước về phía Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc lùi về sau hai bước.

Cậu lại đi tới một bước

Ngôn Mặc tiếp tục lùi về phía sau hai bước

Cho đến khi gót giày đụng vào vách tường , hết chỗ lui .

Ngôn Mặc rất phản cảm với cái kiểu nhìn từ trên cao nhìn xuống của Nam Cung Nguyên , cũng rất phản cảm với hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái chỉ phát ra riêng trên người cậu , Ngôn Mặc còn phản cảm với cảm giác mình như con mồi bị rình rập này .

Trên sân thượng gió lớn đụng vào cửa , cửa gỗ lâu năm chưa sửa chữa vang lên tiếng cọt kệt , phối hợp với không khí hiện tại , kỳ lạ nói không ra lời.

Lucs này , Ngôn Mặc cảm thấy cảm hơi đau , ngón tay của Nam Cung Nguyên hơi dùng lực nâng mắt Ngôn Mặc lên . Khoảng khắc tầm mắt nhìn nhau , vẻ chán ghét hiện rõ trong ánh mắt Tả Ngôn Mặc khiến Nam Cung Nguyên rối rắm . Nhưng , lực hấp dẫn sự chú ý của cậu nhất không phải ánh mắt của cô.

“Mặt của cậu sao lại thế này?”

Vết sẹo trên mặt Ngôn Mặc tuy rằng không sâu , nhưng lại rất lớn , mới vừa kết vảy nên nhìn qua còn hơi nổi . Hơn nữa , má của cô còn sưng .

“Buông ra.”

Ngôn Mặc lạnh lẽo nhìn Nam Cung Nguyên , cô không giẫy dụa giống như hai lần trước . Hai lần kinh nghiệm kia đã nói cho cô biết muốn đo sức với Nam Cung Nguyên , cô nên tỉnh táo lại thì hơn .

“Tại sao lại như vậy? Ai đánh?”

“Chuyện này không liên quan đến cậu .”

Nam Cung Nguyên vươn tay , chậm rãi tới gần Ngôn Mặc , giống như muốn đưa tay sờ lên vết sẹo .

“Cậu muốn làm gì?”

Ngôn Mặc cảnh giác nhìn bàn tay đang vươn về phía mình.

“Cậu không tới trường thì ra là vì vậy sao?”

Khi đầu ngón tay của Nam Cung Nguyên sắp chạm đến má Ngôn Mặc thì đột nhiên lại buông xuống . Cậu nắm tay đặt bên cạnh , đôi mắt màu hổ phách đau lòng nhìn chăm chú vết thương trên gương mặt Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc nhìn hai tay cậu rũ xuống hỏi : ” Nam Cung Nguyên , cậu cảm thấy tôi rất thú vị hay là cậu cảm thấy tôi không giống bình thường sao?”

“Vì sao lại nói như vậy?” Ngôn Mặc cười cười , thế nhưng nụ cười lại khiến Nam Cung Nguyên có cảm giác lông tóc dựng đứng .

Trong lòng cô luôn đè nén một thứ nào đó , giống như sóng biển hỗn loạn đánh vào cô . Cảm giác luôn luôn ân hận khi tìm được thời cơ đột phát dường như không thể vãn hồi lại được .

”Hoàng tử điện hạ hấp dẫn vô cùng , thế nhưng Tả Ngôn Mặc hèn mọn lại không nhìn vào mắt , sau đó trong lòng hoàng tử điện hạ tức giận , từ đấy bám riết không ngừng . Không phải sao ? Trừ bỏ điều này , tôi thật sự không nghĩ ra cậu là vì cái gì mà nhắm vào tôi . Nam Cung Nguyên , làm người thì đừng ngây thơ như vậy ?

Được rồi , bây giờ ở đây tôi nói cho cậu một lần cuối cùng cho cậu biết , Tả Ngôn Mặc tôi rất tệ nhạt , cũng vô cùng bình thường , tôi không phải nữ sinh sống trong giấc mơ đầy hoa hồng , tôi chỉ hy vọng cuộc sống của tôi có thể trôi qua yên ổn .

Nếu bởi vì chuyện dùng cơm lần trước khiến cậu canh cánh trong lòng , bây giờ tôi đồng ý , cậu chọn thời gian đi , tôi nhất định sẽ đến . Sau đó , chúng ta không ai thiếu nợ ai ,cậu đi đường cậu , tôi đi đường tôi.”

15. Q.1 - Chương 15: Tiếng Nói Từ Đáy Lòng

Sự tàn nhẫn trong ánh mắt Ngôn Mặc đâm Nam Cung Nguyên đau đớn , lần đầu tiên cô nói nhiều lời như vậy với cậu , thế nhưng mỗi câu đều chứa đầy vẻ căm ghét và xem thường của cô đối với cậu , giống như băng nhũ ngàn năm liên tiếp đâm vào trong lòng cậu , sau đó căm rề ở đấy , một vùng phong sương , mưa tuyết bay đầy trời.

Nam Cung Nguyên làm sao ngờ được hình tượng của mình trong lòng Tả Ngôn Mặc đã kinh khủng như vậy . Cậu hoàn toàn không có ý như vậy , vì sao Tả Ngôn Mặc có thể nhìn nhận vấn đề như vậy được?

“Lừa tôi rất vui sao ? Hôm qua chắc hẳn cậu đã nghĩ tốt lý do rồi . Có điều , tôi cũng không có ý kiến gì , tham gia hay không tham gia đối với tôi mà nói cũng không tổn thất gì . Còn nữa ,” Ngôn Mặc cuộn tay áo lên , chỉ vào cổ tay nói , “Lần trước cậu nắm tôi rất đau , tôi ghét nhảy là bị người khác ép buộc đụng chạm.”

Tay của Nam Cung Nguyên đã buông Ngôn Mặc ra từ lâu , nhìn cổ tay Ngôn Mặc , cậu không tự chủ lắc đầu lui về phía sau , Ngôn Mặc lại quay ra bước tới gần .

Trên mặt cậu cắt không chút máu nào , ngay cả ánh hào quang cũng chạy trốn .

Gió thổi qua khe cửa khiến hai mắt mở to của cậu cảm thấy đau nhức , đau đến mức cậu không dám chớp mắt . Đôi mắt màu hổ phách giống như những hạt thủy tinh dễ vỡ , trong suốt , sáng bóng lại đầy bí ẩn .

Ngôn Mặc nhìn thấy ngón tay thon dài của cậu chống đỡ trên tường , đốt ngón tay tái nhợt rõ ràng.

Cô đột nhiên sinh ra một khoái cảm trả thù.

“Việc đã đến nước này , tôi nghĩ tôi đã nói đủ rõ ràng rồi . Ngừng mấy trò cười của cậu lại , tự thư xếp ổn thỏa đi.” Tiếng chuông vào học đã vang lên một lúc lâu , vậy mà bọn họ vẫn còn giằng co ở đây . Ngôn Mặc không nhìn xem vẻ mặt Nam Cung Nguyên tràn ngập đau thương không thể lý giải , cậu giống như một gốc cây cô độc bị gió mạnh chà đạp , không có bất kỳ thứ gì chống đỡ , lung lay sắp đổ.

Nam Cung Nguyên hôm nay rất khác thường , ngay cả phản bác cũng không , cái loại khí thế cứng rắn trên người cậu trước kia đã chẳng còn sót lại chút gì.

Ngôn Mặc tâm tình tồi tệ xoay người đi xuống tầng.

“Tả Ngôn Mặc , tôi vốn chỉ lo lắng cho vết thương của cậu thôi , như vậy thật sự khiến cậu khó nhận ra vậy sao?”

Chẳng qua buổi sáng cậu nhìn thấy trên mặt cô có vết thương cho nên rất lo lắng , muốn quan tâm một chút , nhưng mà vì sao mọi chuyện lại đi lệch khỏi quỹ đạo cậu đã định , sau đó khiến cho cậu không thể thu thập tàn cuộc.

Ngôn Mặc xoay người , Nam Cung Nguyên không nhìn cô , cậu nhìn xuống mặt đất trước mắt , giọng nói khô khốc hồi , nhỏ đến mức gần như không nghe rõ.

“Cậu không đụng vào tôi , tôi không đụng cậu”

Giọng Ngôn Mặc khôi phục đường nét lạnh lùng như xưa.

Trở lại phòng học , may mà tiết tiếp theo chính là giáo viên địa lý để nói chuyện , Ngôn Mặc giải thích qua một chút liền qua được.

“Này , cậu thật sự ăn đồ hư à??”

Ánh mắt hoài nghi của Yên Nhiên đảo quanh người Ngôn Mặc .

“Yên Nhiên , bọn họ đang quen nhau .”

“Cái gì?”

“Mình tận mắt nhìn thấy bọn họ hẹn hò ở chỗ làm thêm của mình”

Ngôn Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ , nói rõ ràng từng chữ một . Yên Nhiên tiên tục nhìn Ngôn Mặc xác nhận mấy lần mới tin tưởng.

“Quả nhiên bị mình toán đúng . Sao cậu có thể nhịn như vậy được , bây giờ mới nói ra.”

“Cậu đừng truyền bá khắp nơi , chuyện như vậy cũng không có gì.”

“Không có gì ? Sao cậu lại cảm thấy không có gì?”

Yên Nhiên nhìn thấy ánh mắt hờ hững của Ngôn Mặc thì có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành , cô bạn này tại sao lại không có cảm xúc biến hóa gì.

“Người ta trai tài gái sắc , kim đồng ngọc nữ , có cái gì đáng trách?”

Đúng vậy , người ta thế nào cũng xứng , không cùng nhau mới là lạ . Yên Nhiên bị một câu nói của Ngôn Mặc mê muội.

Ngôn Mặc nhìn sách giáo khoa trước mắt , một tờ này cô đã sắp nhìn nửa giờ , hưng ngay câu đầu tiên cũng không đọc hoàn chỉnh . Điều này tự cô cũng biết , nhưng ý tứ này là gì , cô lại không hiểu rõ chút nào.

Vừa rồi , không ngờ cô lại phạm vào điều tối kỵ , vì sao cô không thể bảo trì sự trầm mặc chứ ? Ở trước mắt Nam Cung Nguyên cô càng lúc càng để lộ bản thân nhiều hơn , tâm trí Ngôn Mặc bất ổn giống như một cái hồ đen đang không ngừng khuếch đại .

Ngôn Mặc buồn bực gấp sách vào , quay đầu lại nhìn sang chỗ ngồi của Nam Cung Nguyên , cậu ta vẫn chưa quay lại

Mãi cho đến khi tiếng chuông hết tiết vang lên , giáo viên địa lý bước ra , cậu ta mới bước vào từ đằng sau . Hơn nữa toàn thân giống như phủ một tầng chán chường , không khí trầm lắng .

Học sinh xuất sắc Nam Cung Nguyên vô cớ bỏ một tiết khiến “lão yêu” mở mắt một phen . Học sinh ông tâm đắc tại sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Hết tiết Ngôn Mặc chứng kiến “Lão yêu” ở trên hành lang gọi Nam Cung Nguyên lại , vô cùng thân thiết hỏi thăm , nhưng Nam Cung Nguyên chỉ khom lưng , cúi đầu không nói câu nào . Mãi hồi lâu mới ngẩng đầu , môi động vài cái , sau đó lại không có động tác nào . “Lão yêu” hiển nhiên là rất quý cậu , cũng không nói gì thêm nữa mà cho cậu về lớp học . Lúc Nam Cung Nguyên bước vào lớp học , trong lớp liền im lặng mấy giây , mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cậu , sau đó lại bắt đầu các đề tài tán gẫu . Còn cậu từ đầu đến cuối đều im lặng , cúi đầu quay về chỗ ngồi , ngẩn ra , cuối cùng liền nằm sấp ngủ.

Hai người số thật khác nhau , nếu đổi lại là mình , “lão yêu” chắc chắn sẽ không có ý bỏ qua.

Ngôn Mặc tĩnh tâm , lại lấy quyển sách cô vốn xem không hiểu kia .

Nam Cung Nguyên cứ như vậy mà ngủ cả ngày , gọi thế nào cũng không tỉnh , giờ cơm trưa cũng không có ý thức dậy . Phá vỡ kỷ lục ngả sáu tiếng , hơn nữa ngay cả tư thế ngủ cũng không có chút thay đổi.

Tưởng Hàm ngồi bên cạnh cậu , thi thoảng nhìn sang nhưng cậu trước sau vẫn không có động tĩnh gì . Quái , chẳng lẽ hôm nay hoàng tử điện hạ sinh bệnh sao ?

Nhưng mà , buổi sáng vẫn còn ổn cơ mà. Vì thế , Tưởng Hàm lo lắng tìm Ôn Linh . Trên mặt tên này cũng có vẻ hơi lo lắng.

“Lão Đại làm sao vậy ? Cậu có biết xảy ra chuyện gì không?” Tưởng Hàm gõ gõ bàn Ôn Linh hỏi.

Ôn Linh đưa người đang tựa về phía sau nhích lại gần , sau khi quay đầu nhìn Nam Cung Nguyên đang ngủ liền nhún nhún vai , mở tay ra nói : “I don’t know”

“Không phải chứ , ngay cả cậu cũng không biết?” “Vì sao mình nhất định phải biết ? Có điều mình có thể khuyên cậu một câu , tên kia hiện tại đang trong tình trạng hung bạo , cậu đừng đi thả đại lỏi , bằng không , chết như thế nào cũng không biết.”

Ánh sáng chiếu lên mắt kính của Ôn Linh khúc xạ lại , phối hợp với tiếng nói trầm thấp hiệu quả không phải bình thường .

“Không nghiêm trọng như vậy chứ...” Tưởng Hàm hoảng loạn nhìn Nam Cung Nguyên.

“Chuyện của cậu ta , biết được càng ít càng tốt.” Cuối cùng , Ôn Linh lại bổ sung thêm một câu.

Vừa rồi , Ôn Linh nhìn thấy Ngôn Mặc đen mặt đi vào phòng học , quay lại nhìn chỗ ngồi của Nguyên , trong lòng liền rõ vài phần . Chuyện này nhất định lớn đây, có đôi khi Nguyên có thể nói là ngốc đến mức thái quá , hơn nữa còn lặp lại sai lầm giống nhau . Quả nhiên , lúc Nguyên trở lại sắc mặt cứng ngắc làm người khác tưởng mặt cậu bị chất xi măng.

Ôn Linh thở dài.

Cậu thật không biết Nguyên sao lại như vậy . Lần trước cậu ta còn có thể nổi giận , tùy ý mà phát tiết . Nhưng mà , lần này cậu ta lại rất an tĩnh , im lặng khiến cho người ta hoảng .

Hôm nay vừa vặn đến phiên Ngôn Mặc làm trực nhật , cô bảo Yên Nhiên và Tiểu Nhã về trước . Sau đó một mình thật nghiêm túc lau bảng đen hai lần . Chờ đến khi lau xong thì trong phòng học đã không còn người nào.

Chỉ có Nam Cung Nguyên còn đang ngủ.

Lớp trưởng thì đang ngồi ở chỗ làm bài tập .

Còn Tưởng Hàm thì đang do dự ngồi ở trên ghế. Vốn là Ngôn Mặc làm trực nhật , có trách nhiệm ở lại cuối cùng . Nhưng mà , tình huống hiện tại có chút phiền phức.

“Lớp trưởng , mình quét dọn xong rồi , đi trước đây . Cậu đi nhớ khóa cửa.” Ngôn Mặc đứng ở cửa nói với Ôn Linh.

Ôn Linh đặt bút xuống , đứng lên nói với Tưởng Hàm trước : “Cậu đi về trước đi”

“Ồ , nhưng mà...”

“Để mình làm cho”

“Vậy , mình đi trước đây . Bái bai” Lúc Tưởng Hàm chạy còn yên bụng nhìn Nam Cung Nguyên.

Ôn Linh đi đến bên cạnh Ngôn Mặc thấp giọng nói ; “Có thể nói chuyện không?”

“Thật ngại , mình có việc gấp”

Ngôn Mặc không thấy lẽ từ chối.

Dùng “việc gấp” để thoái thác người khác là kỹ xảo quen thuộc thì phải ? Nguyên trước đó đã từng nói.

Có điều Ôn Linh cũng không phải dạng người thích bám lấy người khác , đặc biệt với đối tượng như núi băng Tả Ngôn Mặc . Cho nên , cậu cũng không làm khó cô , nói : “Được rồi , cậu đi đi . Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Ngôn Mặc thân nhiên gật đầu với cậu , khỏe mắt liếc nhìn đến Nam Cung Nguyên đang nằm úp sấp trên bàn . Tuy nhiên trên mặt cô không có biến hóa gì , cứ như vậy đi khỏi phòng học .

Ôn Linh ở trên hành lang nhìn thấy Ngôn Mặc đi ra cổng trường . Cô bạn này lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phòng học , cậu vội vàng lùi vài bước . Đến lúc quay lại thì đã không thấy bóng ai từ lúc nào . Chỉ còn lại ánh trời chiều . Ôn Linh quay trở lại phòng học , Nam Cung Nguyên còn bất động ngủ .

“Này , cậu ấy đi rồi , cậu còn chưa chịu dậy sao ? Thật sự muốn ngủ đến chết à?”

Ôn Linh quay lại phòng học , đi đến bên cạnh , lấy tay đẩy Nam Cung Nguyên .

Bả vai Nam Cung Nguyên hơi động , sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên . Lúc Ôn Linh nhìn thấy mặt cậu thì sửng sốt .

Khuôn mặt mơ hồ luống cuống , hai con mắt trống rỗng nhìn Ôn Linh.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ôn Linh ngồi xuống trước mặt Nguyên , không nhìn ra manh mối gì từ chỗ Tả Ngôn Mặc kia , nhưng nhất định là có vấn đề.

Nam Cung Nguyên im lặng nửa ngày , cứ như vậy , nhìn cây bút trên bàn mà ngẩn người , giống như đang lạc khỏi thế giới của mình , chưa trở về được .

Ôn Linh bắt đầu lo lắng.

Nếu Nguyên giống như lần trước có thể thỏa thích biểu đạt suy nghĩ của mình , vậy cậu còn có chút đối sách , nhưng nếu cậu ta cứ ngồi im không nói lời nào như vậy , thật khó xử.

Còn nhớ rõ biểu tở kia , Nguyên đột nhiên lại bùng với đám anh em . Ôn Linh có quan hệ thân thiết với cậu mà còn có chút tức giận trong lòng , hơn nữa Nguyên còn lớn tiếng với cậu trong điện thoại . Cho nên cậu lao mình chạy đến nhà cậu ta , muốn khởi binh hỏi tội . Nhưng cậu vừa vào cửa thiếu chút ữa đã bị một cái cốc thủy tinh nện trúng , bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ .

Ngày đó , Ôn Linh mới biết được nguyên nhân thời gian này người anh em của mình thất thường đều tập trung ở ba chữ - Tả Ngôn Mặc .

Hôm đó , lần đầu tiên Nguyên kích động gào lên không ngừng chuyện cậu gặp buổi chiều , không ngừng mà lặp lại : “Mình mời cô ấy không dưới năm lần , hơn nữa hôm nay là sinh nhật của mình , nhưng mà cô ấy , tìm một đồng lý do vớ vẩn , bằng lòng đi ăn cơm cùng cái tên bất nam bất nữ kia cũng không chịu ỉnh một cơ hội!”

Hôm đó , Nguyên không ngừng buồn phiền đi qua đi lại , sàn nhà thiếu chút nữa đã bị cậu dẫm vụn .

Hôm đó , bởi vì cậu thận miệng mà hỏi thử : “Cậu thích cậu ta rồi”

Khuôn mặt bởi vì tức giận mà đỏ ửng lại càng trở nên đỏ hơn , cậu còn cố tình nét tránh muốn ngụy biện , nhưng không có chỗ chạy trốn , từ bỏ mà chết .

Hôm đó , từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Nguyên không dám nhìn vào mắt cậu , chỉ nhìn đồng hồ đeo tay trên tường nhẹ giọng nói : “Chẳng qua mình không gặp cô ấy thì thấy khó chịu , gặp được rồi cũng thấy khó chịu”

Hôm đó , Nguyên dùng giọng điệu hơi sầm nã nói cho cậu biết : sau khi cậu lại phát hiện ra hành vi ất thường của mình , cậu cảm thấy bất an , cảm giác không chân thật chưa từng trải qua ấy lại lần nữa bám lấy cậu . Cậu bắt buộc chính mình rời chú ý từ cô sang học tập , bóng rổ , các buổi diễn văn nghệ , công tác của hội học sinh . Cậu cố ý xa cách cô , lạnh nhạt với cô . Cậu tưởng rằng không nhìn đến , không thêm nghĩ nữa thì tốt rồi . Nhưng , ngày hôm đó ở sau sân khấu , khi cậu nhìn thấy cô bị thương thì chính những giọt máu trên tay cô đã nhuộm đỏ tất cả cố gắng muốn trốn tránh của cậu , cậu không có cách nào lờ đi được nữa.

“Cô ấy rất thần bí , cũng rất đặc biệt , cậu có chú ý đến ánh mắt của cô ấy không ? Mình dám cam đoan , đôi mắt kia rất đẹp . Thế giới nhìn qua đôi mắt kia , không giống thế giới nhìn qua chúng ta.”

Vào ngày hôm đó , khuôn mặt nhìn nghiêng của Nguyên đẹp đến kỳ lạ , ánh mắt lóe sáng , toàn thân giống như người mới tiếp nhận lễ rửa tội , tỏa ra hơi thở không giống trước đây , nhưng tâm tình cũng không cùng kỳ lạ nặng nề nói ra bí mật lớn nhất của cậu . “Mình nghĩ , mình thật sự thích cô ấy rồi.”

16. Q.1 - Chương 16: Thổ Lộ (1)

Nam Cung Nguyên đột nhiên thở dài một tiếng , tiếng thở dài chán nản bất chợt vang lên , tuy rất khẽ , nhưng ở trong phòng học yên tĩnh , lại là thứ chói tai.

“Có lẽ cô ấy ghét mình”

“Cái gì ?” Ôn Linh vừa rồi đang mãi nghĩ đến chuyện hôm đó , cho nên khi bất ngờ nghe tiếng Nguyên nói thì không kịp phản ứng .

“Mình nói , Tả Ngôn Mặc ghét mình , đừng bắt mình lặp lại một lần nữa chứ”

Thanh âm của Nguyên ỉu xiu.

Ôn Linh nhú mày : “Cô ấy chính mồm nói với cậu ?”

Nam Cung Nguyên khẽ rủ xuống : “Mình nhìn ra”

“F*ck, cậu muốn bị mình đánh sao?” Ôn Linh nhin không được nói tục ”Con mẹ nhà cậu ở đây oán thán nửa ngày , kết quả lại là chính cậu ở đâu đoán mò sao?

“Mình không đoán mò , mình đã nhìn ra” Ôn Linh kích động đứng lên , túm áo Nam Cung Nguyên lôi cậu dậy : “Cậu vì điều này mà buồn bực không vui ? Nguyên , mình biết có lẽ đã đụng chạm đến lòng tự tôn của cậu , nhưng cậu ở trong mắt mình không phải là người như thế này.”

“Mình biết” Nam Cung Nguyên chán nản gỡ tay Ôn Linh xuống “Mình chỉ không rõ tại sao , mình không cảm thấy mình có cái gì không tốt , nhưng mà vì sao cô ấy luôn trốn tránh mình , luôn cách cả ngàn dặm?”

“Bệnh hoàng tử của cậu không phải nghiêm trọng bình thường , nhất định là cậu đã làm chuyện gì đẩy cô ấy ghét , cho nên cô ấy mới có thể ghét cậu . Nếu không ...”

Ôn Linh ngẫm nghĩ lại , không khẳng định mở miệng hỏi , “Mục tiêu của cậu không dễ đối phó , cô ấy cũng không động tâm đối với vẻ đẹp của cậu . Không phải là đã có bạn trai đấy chứ?”

Sắc mặt Nguyên lập tức đủ loại màu sắc , từ trắng chuyển thành đỏ , lại từ đỏ biến thành tím , rồi từ tím sang đen . Nhưng cuối cùng vẫn mạnh miệng nói : “Không biết”

Ôn Linh thầm lắc đầu , xem ra mười phần chắc mười rồi.

“Mình cảm thấy mình rõ ràng là đã cố gắng rồi , nhưng tại sao cô ấy không có cảm giác chứ ? Còn nói mình cố ý dò xét cô ấy?”

“Khụ , Nguyên à” Ôn Linh chống cằm , nhìn đường cong duyên dáng một bên mặt của Nam Cung Nguyên : “Đấy là bởi vì cậu chưa từng có kinh nghiệm yêu đương , cho nên mới ...” Suy nghĩ tìm từ ngữ một lúc , Ôn Linh nói “Ngốc như vậy.”

Nam Cung Nguyên lại dùng đôi mắt hổ của mình trợn lên nhìn Ôn Linh , khó hiểu nhìn cậu . “Đối tượng của cậu là Tả Ngôn Mặc . OK ? Nếu ám hiệu của cậu cô ấy không nhận ra lại còn hiểu lầm , điều này có thể nói rõ về phương diện này cô ấy cũng ít kinh nghiệm . Cho nên , cậu nói cậu nên làm gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ?” Về mặt Nguyên mơ hồ.

“Mình thật không ngờ được cũng có lúc IQ của cậu thấp đến như vậy , cậu chưa từng nghe đến một từ gọi là ”thổ lộ” sao?” Ôn Linh có cảm giác xúc động muốn trợn mắt nhìn Nam Cung Nguyên.

“Cậu bảo mình đi thổ lộ?” Bộ dạng Nguyên khó mà có thể tiếp thu được .

“Không dám sao?”

“Không phải , nếu như bị cô ấy từ chối thẳng mặt ...”

“Cậu có phải là đàn ông hay không ?”

“Vô nghĩa , đương nhiên!”

“Vậy nói rõ với cô ấy , theo mình thấy , thái độ của cậu mang mập mờ bám dính lấy cô ấy thì cô ấy càng phản cảm hơn với cậu.”

Ôn Linh khẳng định nói rõ , tuy rằng cậu cũng hiểu cho dù làm được như vậy , xác suất thành công cũng không vượt quá 50%.

Ánh mắt Nam Cung Nguyên phức tạp nhìn Ôn Linh , dường như đang đấu trong lòng , một lúc sau , đôi con ngươi màu hổ phách của cậu sáng lên , đánh cuộc một lần xem.

“Được rồi , dù sao cũng chết , mình làm”

Đại hội thể thao của trường cứ theo đúng hạn mà tới.

Trường học của Ngôn Mặc có phần đặc biệt , chọn tháng tư để tổ chức đại hội thể thao , tránh thời gian đỉnh điểm tháng mười các trường học khác cùng mở đại hội thể thao , cũng để cho các học sinh có thể có nhiều hoạt động có thể tham gia vào mỗi học kỳ , ngoài học tập cũng phải đào tạo tình cảm .

Tháng tư ở thành phố này giống như một con rắn rắn vừa ngủ đông dậy đang lột da trong hang động , cơ thể đỏ hồng lại nóng rẫy , dần dần bò đi khắp mọi nơi.

Giữa ban ngày , ánh mặt trời xinh đẹp đã nhô lên cao .

Một ngày có thời tiết như vậy đúng là khiến cho người ta dễ khóc dễ cười , có nắng , cũng có gió , đặc biệt vào buổi sáng , mặt trời chói chang , mà gió còn mang theo chút hơi lạnh.

Gần đây , “ân ái” của cô ở lớp học đột nhiên tăng vọt . Bạn nữ sinh vốn bị buộc lên báo danh chạy 800m nữ đặc biệt chạy tới cảm ơn Ngôn Mặc , còn rất quan tâm hỏi vết thương trên mặt Ngôn Mặc , hỏi han ân cần một lúc lâu . Có lẽ việc cô dũng cảm đã giành được hảo cảm của mọi người hơn , sau đó cũng có một số bạn học biết cô bị thương còn cố ý hoặc lơ đãng đi qua an ủi một hai câu . Thế nhưng đối với Ngôn Mặc mà nói , không phải vui mừng mà là khiếp sợ . Nhìn từng người từng người tới gần cô , Ngôn Mặc phát hiện mình sự tồn tại của mình ở trong lớp học này dần dần lớn hơn , hiện tượng như vậy đối với bọn Tiểu Nhã được xem là việc không thể tốt hơn , nhưng trong lòng Ngôn Mặc lại là một cảm xúc khác.

Vết thương trên mặt vẫn bị Bạch Đạm phát hiện , nhưng may mà vết thương không còn kinh khủng như lúc đầu nữa , cho nên dùng một lý do đã biên soạn tốt từ trước cũng miễn cưỡng giấu diếm được . Tuy rằng Bạch Đạm vẫn còn có chút hoài nghi , nhưng trên cơ bản là cũng đã tin . Nhưng mà đối với một sự kiện khác anh dù thế nào cũng không chịu đáp ứng , kiên quyết không đồng ý để Ngôn Mặc mời khách.

“Nhóc con rất hân hạnh được em nhận lời , chúng ta lại đi ăn một lần nữa đi”

Anh còn nói như vậy , thời gian hẹn là xế chiều hôm nay, sau khi đại hội thể thao kết thúc.

Lúc này , Tiểu Nhã đang ngồi bên trái Ngôn Mặc , còn ngồi bên phải Ngôn Mặc dĩ nhiên là lớp trưởng đại nhân và bí thư chi đoàn đại nhân .

Ngôn Mặc vốn muốn ngồi ở một chỗ yên tĩnh , cho nên chọn vị trí để ngồi , ai biết lớp trưởng đã vội vã giúp mọi người sắp xếp chỗ ngồi , sắp xếp đến cuối cùng lại để sót mình , chỉ còn thừa lại hai chỗ bên phải Ngôn Mặc là chưa có người ngồi , cho nên , khi cậu dẫn Nam Cung Nguyên đi đến trước mặt Ngôn Mặc lịch sự hỏi han : “Chỗ này có ai ngồi chưa?” Lúc đó Ngôn Mặc không biết mình có vẻ mặt gì , nhưng cô cảm thấy huyết thái dương của mình tuyệt đối là đang run rẩy , gật đầu cũng có chút cứng nhắc.

Ôn Lĩnh ngồi xuống bên cạnh cô , ngồi bên phải cậu là Nam Cung Nguyên .

Nam Cung Nguyên từ đầu đến cuối đều không nói một câu , sau khi ngồi xuống cũng chỉ lấy máy chơi game ra , nhét tai nghe , không quan tâm đến ai bắt đầu chơi tiếp . Gần đây , có người nói hình như tâm trạng của Nam Cung Nguyên không tốt , suốt ngày rầu rĩ không nói lời nào , còn có người cười đùa cậu , nói cậu muốn làm bộ thâm trầm .

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì không có ai biết.

Đương nhiên , Ngôn Mặc cũng không thể nào biết hiện tại cậu đang nghĩ gì . Tâm tình bây giờ của Nam Cung Nguyên , chỉ cần nhìn thấy cậu game over nhiều lần , hơn nữa phần lớn còn không thể chống đỡ được đến năm phút đồng hồ , là có thể biết được hiện tại hoàng tử điện hạ đang hoảng loạn bao nhiêu rồi.

Lúc này Nam Cung Nguyên ngay cả dũng khí liếc nhìn Ngôn Mặc một cái cũng không có , hai tay lạnh lẽo , cậu chưa từng lo lắng như vậy , đứng ngồi không yên .

Tiểu tử Ôn Lĩnh này đúng là giúp cậu sắp xếp một vị trí tuyệt hảo , chỗ này là hàng cuối cùng , có ít người qua lại , hơn nữa cách Ôn Lĩnh bên cạnh cậu lại chính là Ngôn Mặc , theo lý mà nói thì là một bài trí rất tốt . Thế nhưng , vừa nghĩ tới việc đẩy cậu lại không biết sẽ có được câu trả lời thế nào , không biết Ngôn Mặc sẽ có biểu cảm , giọng điệu , thái độ gì đối với cậu , cậu lại cảm thấy tay như bị chuột rút , sau đó , lại game over.

“ ‘Lão yêu’ gọi mình qua , mình đi trước một chút ” Ôn Lĩnh đặt túi xuống , ghế còn chưa ấm chỗ , đã bị gọi đi .

”Tiểu tử , đừng bỏ qua bất cứ cơ hội nào’ Ôn Lĩnh cúi đầu nói một câu rất nhỏ bên tay Nam Cung Nguyên , hơn nữa ngay cả mép miệng còn chưa thấy động , cái này là nhờ công việc tạo nên .

Nguyên hoảng sợ nhìn cậu , vẻ mặt rõ ràng là đang nói : không phải chứ , nhanh vậy?

Ôn Lĩnh không nhìn tới cái vẻ mặt đại khổ kia , cứng rắn bước đi , tục ngữ nói :

“Không bỏ được con sao bắt được sói” * Nguyên , cậu cố lên đi.

* “Con” ở đây còn có nghĩa là mối . Ý nói muốn đạt được mục tiêu phải có sự hi sinh.

Ngôn Mặc thấy Ôn Lĩnh đi rồi , nhìn bản thân và Nam Cung Nguyên cách một chỗ trống , vẫn im lặng , rầu rĩ kéo mũ cuống . Dù sao hôm nay cô cũng chưa đến cô thi đấu , cứ ngủ vậy , sau khi ngủ còn đi ăn một bữa với anh Bạch Đạm .

Ngôn Mặc ngồi một chỗ im lặng nhắm mắt dưỡng thần , còn Nam Cung Nguyên bên cạnh lại không rảnh rồi thoải mái như cô.

Nam Cung Nguyên chuẩn bị rất nhiều lần , hít sâu thở ra , nhưng mỗi khi quay đầu chuẩn bị mở miệng tìm đề tài dẫn dắt , nhìn thấy khuôn mặt Ngôn Mặc bị mũ che đi phân nửa thì lại nhớ đến vẻ mặt lạnh lẽo lần trước của cô khiến Nam Cung Nguyên đến tận bây giờ vẫn có thể cảm thấy sợ hãi , khí thế mới vừa phồng lên lập tức đã xẹp xuống. Buồn bực nhìn sân thể thao phía trước , Nguyên cực kỳ tức giận , cảm thấy bảo cậu thổ lộ với núi băng Tả Ngôn Mặc chi bằng để cho cậu chạy tới đánh cho “lão yêu” tàn phế còn dễ hơn .

Nhưng mà , cơ hội lần này đúng là không tới , Mâu Tiểu Nhã kia đã rời đi , ở bên cạnh Ngôn Mặc không có ai , lúc này nên nói với cô ấy , Nam Cung Nguyên nhìn “đùng nhan đang ngủ” của Ngôn Mặc , nghĩ thầm : bây giờ đánh thức cô , hình như không phải điều sáng suốt.

“Nguyên!”

Nam Cung Nguyên đang tự hỏi thì bị một tiếng gọi to làm cho giật mình , nhìn Ngôn Mặc , cô không có phản ứng .

“Chuyện gì?”

“Sao cậu vẫn còn ở đây ? Chạy 100m và nhảy cao sắp bắt đầu rồi , cậu còn không mau đi điểm danh?” Ủy viên thể dục Tiêu Hà thúc giục nói.

Nam Cung Nguyên lúc này mới nhớ ra buổi sáng hôm nay mình còn có hai hạng mục , hơn nữa còn là hai hạng mục sớm nhất . Vừa rồi vì chuyện Ngôn Mặc mà khẩn trương quên hết cả . Có điều , bây giờ đúng là cậu có cảm giác như trút được gánh nặng , có thể kéo dài một chút thì kéo dài một chút , để cho cậu chuẩn bị tìm từ ngữ mới được .

Vì thế , cậu nhanh chóng đặt đồ xuống , cầm lấy bình nước chạy xuống sân .

Ngôn Mặc hơi ngẩng đầu lên , lấy tay chỉnh mũ , lại cúi đầu xuống.

Không khí của nơi này dần dần nóng lên . Ngôn Mặc có thể cảm nhận được mọi người dường như cũng đang đứng lên khỏi ghế , đám đông dồn đẩy về phía trước .

Lúc này , tiếng còi của phát thanh viên vang lên bên tai : “Chuẩn bị vòng đấu loại 100m nam...” Ngôn Mặc cảm giác người bị đẩy một cái , không vui ngẩng đầu , thấy Tiểu Nhã đang cầm máy ảnh đứng bên cạnh .

“Sao cậu còn ngủ vậy ? Trận đấu sắp bắt đầu rồi .”

“Nhiều người như vậy , mình không đi đâu , cậu xem một mình đi” Ngôn Mặc hất cằm về phía một đám người đang chen chúc , dáng vẻ uể oải nói.

Tiểu Nhã lắc đầu , nhưng không nói gì , tự mình hăng hái đi chiến đấu .

Không bao lâu sau , trong đám người bắt đầu náo nhiệt .

Tiếng nữ sinh hét chói tai trộn lẫn với tiếng nam sinh reo hò.

Ngôn Mặc không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán ra ai đang tham gia thi đấu.

Tiếng súng vang lên không có gì để giật mình , bởi vì mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếng súng gần như xuyên qua bầu trời , đồng thời trong đám người vang lên tiếng hét chói tai nhức óc , nữ sinh điên cuồng đập lên lan can , ngay cả cơ thể cũng nhổm phần nửa ra bên ngoài , cánh tay vẫy vẫy , khàn giọng quát to : “Nam Cung Nguyên cố lên ! Nam Cung Nguyên cố lên !” Mà kể cả Tiểu Nhã ở bên trong đám người cũng liên tục bấm nút shutter , vì muốn cướp được vị trí tốt còn không ngừng biến hóa tư thế , tìm kiếm góc độ tốt nhất.

Ngôn Mặc đứng dậy , bỏ mũ xuống , nhìn thấy bóng dáng đang chạy như bay từ xa tiến gần đến đây .

Mái tóc đen của cậu bay ngược về phía sau , đường nét cứng rắn của thân thể cậu như mũi tên rời xung bay vút đi , trông giống như một con ngựa trắng tao nhã , lại giống như một con báo đẹp đang săn mồi . Gió run run thổi bộ đồ màu lam của cậu về phía sau , như lá cờ tươi sáng. Tư thế chạy của cậu quả thật rất đẹp , Ngôn Mặc nghĩ . Người bình thường khi chạy có cảm giác như nhọc nhằn còn hơi hung dữ , cậu chạy lại thoải mái giống như con người đang hít thở tự nhiên , vô cùng đơn giản kéo tụt năm người còn lại ở phía sau .

Có đôi khi , thượng đế vẫn bất công .

Ngôn Mặc nhìn thấy Nam Cung Nguyên là người đầu tiên chạy đến đích . Mặc dù nơi đây chỉ là đấu loại , nhưng đám bạn cùng lớp ở trên khán đài lại kích động không thôi , tiếng hoan hô rầm rầm át hết tất cả âm thanh trên sân . Trên mặt “lão yêu” lại càng vui sướng hơn , tỏa sáng hưng phấn.

Ngôn Mặc thản nhiên nhìn mọi thứ trước mắt , còn bản thân lại như một người ngoài cuộc , không thể lĩnh hội nổi tâm trạng kích động như mấy cô gái kia , không thể cảm nhận được bầu không khí sôi động của trận đấu , đưa mắt nhìn lại , Nam Cung Nguyên đang từ từ đi về hướng khán đài , mang trên mặt nụ cười , bên cạnh cậu thì thoảng có người chạy tới vỗ vai cậu , nói gì đó với cậu , cậu đều gật đầu cười cười , nhưng ánh mắt lại luôn nhìn về phía khán đài , không yên tâm trả lời vài câu , chỉ là tầm mắt của cậu không có nhìn về phía hàng các bạn học đang hò hét gào tên cậu , mà trực tiếp nhìn qua đám người , đi tới đi lui tìm cái gì đó.

Sau đó cậu chợt dừng bước , giống như tìm được thứ cậu muốn tìm , cười tươi rói.

Ngôn Mặc đứng ở phía sau , cảm giác được Nam Cung Nguyên hình như đột nhiên nhìn mình , sau đó liền tự nhiên cười đáp lại , môi hồng răng trắng , chói lọi như sao.

Ngôn Mặc không dám xác định , nhưng trong lòng lại ngạc nhiên không ổn định , nhanh chóng nhắm mắt lại , đội mũ , ngồi xuống .

Sao cậu ta lại cười với cô chứ?

Nam Cung Nguyên không nghĩ ngợi chút nào đã chạy thẳng đến sân bãi nhảy cao.

Tiểu Nhã đang cầm máy ảnh vừa thưởng thức thành quả mình vừa chụp được , vừa đi về phía Ngôn Mặc .

” Sao cậu cũng trở nên điên cuồng như vậy ?”

“Nào có , chẳng phải tại Yên Nhiên sao , cậu ấy bảo mình chụp hai tấm dùng được để cho nên báo trường.”

Tiểu Nhã cầm máy ảnh trong tay , bất đắc dĩ nói : “Thật đúng là vất vả”

Yên Nhiên bởi vì được chọn đi đến bên làm tổ chức , cho nên không ở cùng chỗ với Ngôn Mặc .

Nhìn mới này xem ra , tất cả mọi người đều rất xem trọng Nam Cung Nguyên , chỉ là đấu loại mà cậu ta đã có thể được chú ý đến như vậy .

“Yên Nhiên nói lúc Nam Cung Nguyên vừa mới vào trường đã được chọn vào đội điền kinh , chỉ có điều cậu ta không đi thôi . Thực lực của cậu ta không thể nghi ngờ được.”

“Vậy sao”

“Cậu muốn xem không?” Tiểu Nhã quơ quơ máy ảnh về phía Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc lắc đầu : “Không có hứng thú”

“Mình biết ngay mà , mình đi đưa cho Yên Nhiên đây.”

Ngôn Mặc nhìn theo bóng dáng Tiểu Nhã đi về phía hướng Bắc sân thể dục , trận đấu nhảy cao đã bắt đầu .

Tuy rằng khoảng cách khá xa , nhưng liếc mắt một cái Ngôn Mặc vẫn có thể nhìn thấy cái người phong độ hơn người kia : chạy chậm , tăng tốc , bay lên không , lướt qua , một đường cong duyên dáng cực kỳ thoải mái lướt qua sào. Lúc này tiếng thông báo truyền khắp đại hội : “Đấu loại 100m , lớp 1-4 phá vỡ kỷ lục chạy 100m nam , lớp 1-4 , Nam Cung Nguyên phá vỡ kỷ lục chạy 100m nam...”

Trong lớp lại xôn xao một hồi , vui mừng của mọi người không cần nói cũng hiểu.

Nam Cung Nguyên này cái gì cũng tốt , thành tích tốt , tướng mạo tốt , âm nhạc tốt , thể dục tốt , gia cảnh tốt , nhân duyên tốt...

Nhưng Tả Ngôn Mặc lại không thích người cái gì cũng tốt , kiểu người như vậy không cùng một thế giới với cô , giống như Bà La Môn và Thủ Đà La , dù thế nào cũng không thể ôm thành một khối.

Ngôn Mặc tiếp tục ngồi ở trong hang ổ , kéo vành mũ xuống ngủ.

17. Q.1 - Chương 17: Thổ Lộ (2)

Tâm tình lúc này của Nam Cung Nguyên cũng không tồi , chạy 100m trước đây không tệ lắm , nhưng mà đương nhiên nguyên nhân không phải vì điều này . Quan trọng nhất là cậu nhìn thấy Tả Ngôn Mặc đứng ở khán đài đang xem trận đấu của cậu . Mặc dù cô chỉ đứng sau cùng , dáng vẻ thoảng nhìn rất lạnh nhạt , nhưng như thế thôi cũng đủ cho cậu khôi phục một chút lòng tin , ít nhất là cô không phải hoàn toàn không chú ý đến cậu . Cậu chạy bán mạng như vậy cũng có hồi đáp.

“Này , vừa rồi cậu không tồi đấy”

“Cũng tạm”

Nam Cung Nguyên cười nhạt trả lời.

Người nói chuyện với cậu là Tần Xương lớp 1-1 , ở trong đội tuyển của trường , cũng là đối thủ ngang sức với cậu nhất lần này . Chỉ có điều , Nam Cung Nguyên tự tin mình có thể hơn cậu ta . Thật ra quan hệ của hai người cũng không tệ lắm .

Lúc trước Nam Cung Nguyên không chịu vào đội tuyển , Tần Xuyên cũng từng tới khuyên cậu .

“Aizz , quả nhiên sức mạnh của ái tính không ai có thể địch nổi . Đã phát huy ngay ở trận đấu loại rồi”

Nam Cung Nguyên hơi lúng túng , chẳng lẽ biểu hiện của mình rõ ràng như vậy , ai cũng biết mình có người yêu thích sao?

“Ha ha , cũng tạm cũng tạm” Đánh đánh hai tay vào nhau , Nguyên không biết nên trả lời thế nào , chỉ dùng thái độ như thừa nhận .

“Xem ra đúng là thật rồi ? Tiểu tử cậu quả nhiên đang yêu đương”

Về mặt Tần Xương xấu xa cười nhìn Nam Cung Nguyên .

Điều này , đúng là nhứt đầu , trước mắt mà nói , chắc chưa thể xem là yêu đương được .

“Giờ còn chưa biết sẽ thế nào đâu” Dù sao thì chuyện này sớm hay muộn cũng có người biết , Nguyên cũng không muốn giấu diếm quá nhiều , đây cũng là lần đầu cậu bày tỏ tình hình trước mắt của mình với người khác.

“Cậu đừng giả ngủ nữa , đã hẹn hò rồi , sao còn nói thế , hơn nữa chuyện Du Chi Âm thích cậu là chuyện người trong thiên hạ đều biết , cậu còn lo lắng cái gì chứ?”

Khuôn mặt nửa cười của Nguyên đột ngột cứng lại , thần kinh trong đầu thất loạn lại , nói nửa ngày hóa ra hai người không phải nói cùng một chuyện . Nhưng mà tại sao lại liên quan đến Du Chi Âm , cô ta thì liên quan gì đến chuyện này chứ?

“Hẹn hò cái gì?” Sắc mặt Nam Cung Nguyên đen lại.

“Không phải cậu hẹn hò với cậu ấy lúc nghỉ động sao ? Chuyện này rất nhiều người cũng biết mà . Cậu còn tính giả bộ gì nữa?” Tần Xương có chút kinh ngạc nhìn cậu , vừa rồi không phải đã thừa nhận sao?

Nghỉ đông ? Hẹn hò!

Đúng là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch .

Nhưng mà ngày hôm đó cậu không thấy có người nào trong trường học mà.

“Cậu nghe ai nói vậy?”

Trong lòng Nam Cung Nguyên vô cùng gấp gáp , ngộ nhỡ chuyện này rơi vào tai Ngôn Mặc , như vậy cả đời này cậu đừng mong có ngày trở mình trước mặt cô , hiện giờ đánh giá của cô đối với cậu đã đủ tồi tệ rồi.

Tần Xuyên kỳ quái nhìn khuôn mặt hết trắng lại đỏ của Nam Cung Nguyên , đang định mở miệng , lại nghe có tiếng giáo viên gọi : “Kế tiếp , Nam Cung Nguyên.”

“Đến phiên cậu kia , đi nhảy trước đi.”

“Cậu mau nói ình biết” Hiện giờ Nam Cung Nguyên không thể nghe lọt điều gì nữa. “Chính là ... chính là người ở lớp cậu nói đấy . Mấy người khác nói hình như là một bạn nào đó họ Tả nhìn thấy”

Họ Tả , đầu Nam Cung Nguyên lập tức nổ tung.

Tả Ngôn Mặc , Tả Ngôn Mặc , không ngờ lại là cô . Đúng rồi , cô làm công ở cửa tiệm đó . Tại sao mình lại không nghĩ đến chưa . Sao cô có thể nghĩ cậu và Du Chi Âm đang qua lại được ? Ý nghĩ này khiến tim Nam Cung Nguyên chột co rút lại.

Cô gái mình thích , lại đi nghĩ mình thích người khác.

Cậu nghĩ một nữ sinh thông minh như Tả Ngôn Mặc chắc sẽ không đi tin những lời đồn đại , cậu lười đi quan tâm đến những lời đồn đại này cũng chỉ vì sợ mình càng mở miệng lại càng tô đen thêm chuyện , đến lúc đó người nghe nhầm đi đồn bậy lại càng hỏng bét . Thế nhưng , vạn lần không ngờ tới lại có kết quả này.

Nam Cung Nguyên đột nhiên xoay người cất bước bỏ chạy , không để ý đến tiếng thầy cô giáo đang quát to ở phía sau.”

Hiện tại trong đầu cậu chỉ có một ý niệm , chính là tìm được Tả Ngôn Mặc nói rõ ràng với cô . Lo lắng sợ hãi liên tục quấy nhiễu cậu ban nãy đã không còn sót lại chút nào.

Con người , luôn cần chịu một đả kích nào đó mới có khả năng bùng nổ mà mở miệng .

Ôn Lĩnh nói đúng , cậu quá mức tự tin , vẫn nghĩ rằng mình có thể nắm tốt mọi thứ trong tay , nhưng kết quả lại là mang đá tự đập vào chân mình . Đáng lý cậu nên giải thích trước mới đúng , nên nói rõ cho Ngôn Mặc chuyện xảy ra giữa cậu và Du Chi Âm .

Nam Cung Nguyên thần tốc chạy về phía khán đài , tốc độ lúc chạy nước rút 100m không thể so với tốc độ lúc này của cậu .

Thế nhưng lúc chạy về chỗ ngồi cậu đã không thấy bóng người đâu. Nam Cung Nguyên thở dốc không ngừng , tìm kiếm xung quanh .

“Nguyên , ổn chứ?”

Ôn Lĩnh khó hiểu nhìn thấy Nam Cung Nguyên thở hồng hộc chạy , vẻ mặt còn bối rối nữa.

“Ngôn Mặc đâu , cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy vừa rời đi rồi , có thể là đã nhà vệ sinh”

Nghe nói vậy , Nam Cung Nguyên lập tức xoay người chạy xuống sân .

Ôn Lĩnh giữ chặt cậu lại “Cậu làm gì thế , đã xảy ra chuyện gì ?”

“Không có thời gian giải thích , tóm lại , mình có phiền phức”

Ôn Lĩnh lắc đầu nhìn bóng lưng vội vàng của Nam Cung Nguyên , tiểu tử này đừng quá xúc động là tốt rồi.

Ngôn Mặc nhìn vào gương chỉnh sửa lại lớp trang điểm , thời tiết ngày càng nóng , cô chỉ cần vừa ra mồ hôi thì phần lót cô đặc biệt làm ính đã bị trôi .

Đi ra khỏi toilet , Ngôn Mặc không có ý định quay lại ngay lập tức , nếu không có việc gì thì đi dạo quanh nơi được gọi là sân vận động lớn nhất thành phố này một chút vậy . Có điều vừa mới đi chưa được mấy bước đã thấy có người chạy tới trước mặt cô . Ngôn Mặc dùng sức chớp mắt mấy cái , tưởng rằng mình hoa mắt . Thế nhưng người kia thật sự là Nam Cung Nguyên , hơn nữa rõ ràng là cậu ta đang chạy về phía cô .

Ngôn Mặc đứng yên bất động , nhìn thấy Nam Cung Nguyên chạy đến trước mặt mình , dừng chân lại , điều chỉnh hơi thở , từ từ đến gần mình.

Tóc tai trên đầu cậu rối bời , mồ hôi từ trán chảy thẳng xuống tận cổ , cảm giác có chút khô gợn . Tuy rằng cậu đã cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình ổn định lại , nhưng nhịp thở dốc vẫn phập phồng rõ ràng trước ngực cậu . Đôi con ngươi màu hổ phách hiện tại nhìn không yên bình giống như trước nữa , có chút hỗn loạn , nhưng ánh sáng bên trong vẫn chói mắt như cũ . Hơi thở nóng ẩm từ miệng cậu phả ra khiến Ngôn Mặc cảm thấy nhiệt độ xung quanh cô tăng thêm vài phần. Ngôn Mặc theo bản năng dật lùi về phía sau một bước.

Cậu thở dốc hai lần , cố gắng để tiếng nói của mình không quá hấp tấp : “Tôi có việc muốn nói với cậu , chuyện này rất quan trọng , xin cậu bất kể thế nào cũng hãy nghe mình nói . Tôi xin cậu .”

“Không có lời nào để nói”

Ngôn Mặc không rõ cậu tại sao lại phiền phức đến tìm mình.

“Chờ một chút , chỉ một lát thôi!” Dưới tình thế cấp bách , Nam Cung Nguyên vươn tay định kéo Ngôn Mặc lại , nhưng đột nhiên như nghĩ đến điều gì đó , cậu giống như bị điện giật thu tay lại ” Chỉ một lát thôi”

Vẻ mặt của cậu rất trịnh trọng , nhưng không thể che hết vẻ lo lắng trong mắt , còn cả một tia khẩn thiếu trong giọng nói.

Ngôn Mặc nhú mào , nhưng không lập tức biểu lộ từ chối , chỉ đứng đấy . Qua một lúc , cô gật đầu rất khẽ.

Ánh mắt Nam Cung Nguyên sáng rực lên : “Chúng ta tìm một chỗ...”

“Ở đây đi”

Ngôn Mặc không chút do dự nói , ai biết đến chỗ khác cậu sẽ làm cái gì.

Nam Cung Nguyên gật đầu , hiện tại cậu cũng không hi vọng ra giá cùng Ngôn Mặc , cô có thể nghe cậu nói đã là may mắn lắm rồi.

Ngập ngừng một lúc , Nguyên mở miệng thử thăm dò : “Có phải cậu nói với người khác , tôi và Du Chi Âm qua lại với nhau ?” Ngôn Mặc sững sốt , trong lòng lập tức nghĩ đến nha đầu Yên Nhiên kia không thể giữ mồm giữ miệng .

“Nói hay không nói có gì quan trọng , dù sao cũng là sự thật mà”

Ngôn Mặc phản ứng lạnh nhạt .

“Ai nói là sự thật chứ?” Cảm xúc của Nam Cung Nguyên dần trở nên kích động , xua tay giải thích với Ngôn Mặc , “Từ trước đến giờ tôi chưa từng hẹn hò với ai .”

Ngôn Mặc cười lạnh , con trai sao , sau khi làm gì xong cũng đều rất thích trốn tránh trách nhiệm , kháng cự đến cùng.

“Tôi nói thật.”

Biểu tình của Ngôn Mặc rõ ràng là không tin , hiện tại Nam Cung Nguyên lại không biết nên giải thích từ đâu như thế nào với cô , mồm miệng chưa từng vụng về như vậy .

Đôi mắt đen không chút kinh động của Ngôn Mặc nhìn thẳng vào con người màu hổ khách rối loạn của Nam Cung Nguyên , nhạt giọng nói : “Có phải thật hay không , tôi không biết , tôi chỉ nói ra những gì tôi nhìn thấy . Nếu cậu trách tôi lắm miệng , tôi đây chỉ muốn nói , là đàn ông con trai dám làm thì dám nhận.”

Nam Cung Nguyên bị Tả Ngôn Mặc nói hai câu thành ra dở khóc dở cười , cô quả nhiên tin tưởng cậu và Du Chi Âm có cái gì đó.

“Tôi hoàn toàn không thích Du Chi Âm , làm sao có thể qua lại với cậu ta?”

Ngôn Mặc cảm thấy phiền phức , cậu tìm cô chỉ để xác nhận việc này sao ? Nét bình tĩnh trên mặt cô bắt đầu rạn nứt , hiện tại mỗi lần gặp Nam Cung Nguyên cô đều không thể bảo trì bình tĩnh trọn vẹn : “Cậu nói với tôi điều này để làm gì , chuyện cậu có thích cậu ta hay không không liên quan đến tôi” “Tại sao không liên quan đến cậu ? Người tôi thích là cậu , tại sao lại không liên quan đến cậu ?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng , giống như một quả bom , khiến hai người đều bị nổ đến sững sờ.

Cậu ta nói gì vậy?

Mình nói gì vậy ?

Trong lúc nhất thời , đầu óc hai người đều trống rỗng.

Xung quanh không ít người qua lại , đã có người chú ý sang bên này , lúc đi qua còn nhỏ giọng chỉ trỏ.

Gió xuân hiu hiu , nhưng cảm giác thổi lên mặt lại không thấy dịu dàng chút nào.

Cảm giác hơi nóng làm cho người ta không thể thích ứng ngay lập tức.

Ngôn Mặc dù sao cũng là con gái , cho dù tính cách của cô không giống với người khác , đối với mọi việc đều rất bình tĩnh , nhưng suy cho cùng vẫn là một cô gái trẻ . lần đầu tiên được nam sinh tỏ tình ,đối tượng còn là người trước giờ cô đều khinh thường là mắc “bệnh hoàng tử” nghiêm trọng . Hơn nữa ngay một giây trước đó cô còn tin chắc rằng cậu chỉ đến làm rõ chuyện kết duyên .

Lần này Ngôn Mặc hoàn toàn trầm mặc , không phải cô không muốn nói gì , mà là tình thế xoay chuyển quá nhanh , hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô , khiến cô không chuẩn bị kịp . Sau khi được điện hạ tỏ tình , ngoài mặt cô vẫn có thể duy trì bình tĩnh đủ để nói Ngôn Mặc đích thực là rất siêu nhân rồi.

Cậu cứ như vậy nói ra rồi.

Nam Cung Nguyên cũng bị chính mình dọa sợ . Ngàn tính vạn chọn , nhiều lần đắn đo , nhưng cuối cùng lúc thốt ra lời này lại là ở địa điểm và thời điểm không có chút không khí thế này , sau khi nói xong chính bản thân còn sợ hãi , làm đối phương kinh ngạc . Việc tỏ tình của “cỏ thảo” đệ nhất thật sự rất tệ hại .

Hai người đều không biết nên nói gì . Ngôn Mặc cúi đầu , dường như trên mặt đất có thứ gì đó đang hấp dẫn cô , khiến ánh mắt của cô khóa chặt ở đấy . Còn Nam Cung Nguyên lại đứng yên nhìn cô gái trước mắt , trên mặt của cô không có vẻ vui sướng cũng không có vẻ chán ghét , ngay cả giạt mình cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt . Sau đó , biểu tình của cô lại như lúc bình thường .

Chính là , cô không hề nhìn vào ánh mắt của cậu .

“Cậu...”

“Tôi...”

Trầm Mặc qua đi , chờ đến khi tìm lại được tiếng nói , hai người lại đồng thời mở miệng , vì vậy cả hai lại ngẩn người .

“Cậu nói trước đi” Nam Cung Nguyên tiếp lời nói.

Hiện tại Ngôn Mặc cũng rất hỗn loạn , mở miệng nói : “Cậu có biết cậu đang nói gì không?”

“Đương nhiên”

“Tôi không thích người hay thay đổi thất thường”

“Tôi không có !” Nói nửa ngày cô vẫn không rõ sao ? Nam Cung Nguyên không nghĩ rằng năng lực diễn tả của mình kém đến nước này “Tôi và Du Chi Âm không có một chút quan hệ nào cả . Được , cậu nói hai người chúng tôi hẹn hò ở quán cafe , thật ra ngày hôm đó chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau ở trên đường thôi . Sau đó cậu ta nói muốn giải thích chuyện diễn ra hôm hội diễn văn nghệ , tiếp đó , cậu cũng biết rồi đấy.” “Tin đồn cậu và cậu ấy kết giao đã lan truyền lâu như vậy , nhưng kiểu người như cậu vẫn mập mờ không tỏ thái độ gì ?”

“Mập mờ không rõ ? Mình đã nói trước với cậu ta rồi , sợ dĩ mình không tỏ thái độ trước mặt mọi người bởi vì mình cảm thấy chuyện như thế này nên để lại chút mặt mũi cho nữ sinh , không thể đả thương lòng tự trọng của người khác , như vậy cũng sai sao ?”

Ngôn Mặc ghen lời , cô không ngờ Nam Cung Nguyên là người có tâm tư tinh tế như vậy , trước kia cô một mực cho là cậu có chút kiêu ngạo , ở trước mặt người khác còn ra vẻ kín đáo , thật ra trong lòng lại tự mình là thanh cao.

Ngôn Mặc hơi ngẩng đầu lên một chút , ánh mắt nhìn qua trái qua phải , nhưng trước sau đều không nhìn Nam Cung Nguyên , là không dám nhìn hay không muốn , chính bản thân Ngôn Mặc cũng không biết .

“Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng rồi , tôi cũng biết cậu không thích tôi” Nam Cung Nguyên có phần gian nan nói ra mấy chữ này , trong tiếng nói dần dần cay đắng hơn “Nhưng nếu tôi không nói sợ rằng cậu sẽ càng hiểu lầm tôi hơn.”

“Xem ra chính bản thân cậu cũng hiểu rất rõ , tôi sẽ không đồng ý với cậu”

Cậu trả lời rõ ràng của Ngôn Mặc đối với Nam Cung Nguyên mà nói chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang , vừa rồi cậu chỉ hạ một bậc thang cho cả hai , không ngờ Ngôn Mặc lại thẳng thắn như vậy , cũng may sức

chịu đựng của cậu đủ mạnh , thả ra hai ngụm khí , lập tức ổn định lại tâm tình , mặc dù Ngôn Mặc không nhìn mình , nhưng vẫn cố nở một nụ cười : “Cậu không cần phải trả lời tôi gấp vậy đâu , tôi chỉ muốn để cậu hiểu rõ cảm giác của tôi đối với cậu thôi , chuyện không phải như cậu nghĩ đâu . Xúc phạm trước kia , tôi rất xin lỗi , cho nên , tôi hi vọng cậu có thể chấp nhận tôi một lần nữa” Mồ hôi của Nam Cung Nguyên vừa mới dừng lại đã chảy ròng ròng , sự im lặng của Tả Ngôn Mặc đối với cậu mà nói chính là dày vò vô cùng lớn . Cậu không thể đoán ra cô đang nghĩ gì , cô cúi đầu giấu đi khuôn mặt mình , thứ cậu có thể nhìn chỉ có mái tóc thật dài của Ngôn Mặc .

Lúc Ngôn Mặc đang không biết nên nói gì thì từ đằng xa có mấy người rất giống bạn học cùng lớp mình đi tới , Ngôn Mặc trở nên cảnh giác , nếu như bị người nhìn thấy cô và Nam Cung Nguyên ở chung một chỗ , sẽ lại có phiền phức.

“Không có chuyện gì , tôi đi trước” Thần sắc của Ngôn Mặc có phần kích động , vội vàng vàng chạy khỏi chỗ Nam Cung Nguyên .

“Chờ một chút” Nam Cung Nguyên bị động tác đột ngột của Ngôn Mặc làm cho hồ đồ , đuổi theo hai bước , cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt in nghiêng của Ngôn Mặc , nói , “Nghỉ đông ngày đó , tôi muốn nói tiếng xin lỗi , tôi không phải cố ý , chỉ là , có chút tức giận . Ngày hôm đó là sinh nhật của tôi , tôi , vốn muốn mời cậu cùng đến sinh nhật , nhưng lại không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy .”

Sinh nhật ?

Ngôn Mặc kinh ngạc , ngẩng đầu nhìn Nam Cung Nguyên , phát hiện cậu đang nhìn mình chằm chằm liên tục , vội vàng dời tầm mắt , mơ hồ ờ một tiếng liền chạy vút đi .

Tả Ngôn Mặc đi rồi.

Nam Cung Nguyên chậm rãi bước đi phía sau cô , cậu không đuổi theo cô , chỉ nhìn theo bóng dáng cô càng lúc càng nhỏ , mãi cho đến khi không nhìn thấy nữa .

Hiện tại cậu biết càng đuổi theo , sẽ chỉ càng làm cô chạy trốn xa hơn mà thôi.

Kết quả , vẫn là bị từ chối . Có điều , tâm tình không tệ như trong tưởng tượng . Có thể là bởi vì cuối cùng cô cũng nghe hết lời cậu nói . Nhưng Nam Cung Nguyên cũng ý thức được , con đường trước mắt mình đang phủ đầy chông gai.

18. Q.1 - Chương 18: Xuất Phát

Thời gian sau đây , qua nhanh hay chậm Ngôn Mặc cũng không cảm giác được .

Nam Cung Nguyên vô cớ bỏ thi đấu , bị “lão yêu” gọi đi hỏi nguyên nhân . Bởi vì Nam Cung Nguyên là tuyển thủ vàng , cậu bỏ qua hạng nhất đối với lớp mà nói chính là một tổn thất lớn . Người khác không biết , nhưng cô biết rõ thời gian cậu bỏ trận đấu đã làm gì . Ngôn Mặc nhìn thấy Nam Cung Nguyên dùng vẻ mặt buồn bực giải thích mấy lời với “lão yêu” . Cậu vô ý ngẩng đầu nhìn về phía cô , lại còn cười với cô một cái .

Thật sự là điên rồi , rốt cuộc là cậu ta đang nghĩ gì vậy . Ngôn Mặc vội vàng cúi đầu , giả bộ không biết gì hết.

Ôn Lĩnh bên cạnh bật cười một tiếng , Ngôn Mặc liếc mắt nhìn cậu , cậu lại lập tức giả vờ đang nhìn tạp chí . Sau khi Nam Cung Nguyên trở về thăm thì vài câu cùng Ôn Lĩnh , Ngôn Mặc nghe không rõ , cũng không có ý nghe rõ . Ban đầu cô còn lo cậu ngồi gần cô như vậy , cậu sẽ tìm cơ hội đó lôi kéo tiếp cận cô . Thế nhưng đến tận quá trưa Nam Cung Nguyên vẫn im lặng , ngoài việc Ngôn Mặc làm rơi chai nước , cậu giúp Ngôn Mặc nhặt lên ra , hai người cứ như vậy bình an vô sự đến khi hạ màn ngày thi đấu đầu tiên .

Lúc đi khỏi Ngôn Mặc đi qua Nam Cung Nguyên , cậu đứng sang bên cạnh nhường đường cho cô , sau đó môi nở nụ cười ôn hòa , nhẹ giọng nói với Ngôn Mặc : “Tạm biệt , trận đấu ngày mai cố lên”

Ngôn Mặc không ngẩng đầu , vội vàng đi qua .

Cô một mình đi ra sân vận động . Lúc đi đến cửa sân vận động cô nhìn thấy rất nhiều người vây quanh bờ tường bên phải . Ngôn Mặc chỉ cần liếc mắt một cái là liền nhìn thấy Nam Cung Nguyên ở ngay đầu tiên .

Nụ cười rực rỡ , tư thế chạy tao nhã.

Tình cảnh điên cuồng của buổi chiều còn rõ mồn một trước mắt .

Kích động nhất là trận đấu chung kết chạy 100m nam , khói thuốc súng bay trong không gian sân vận động .

Mấy người trong lớp còn điên cuồng hơn cả lúc ban trưa . Người duy nhất không tham gia cùng chắc chỉ có Ngôn Mặc cùng Ôn Linh bên cạnh cô . Ôn Linh là bạn của Nam Cung Nguyên nhưng lại không có vẻ gì là đang cổ vũ cậu , thoải mái nhàn nhã đọc tạp chí .

“Không có vấn đề gì cả , bây giờ cứ để cho cậu ta phá mấy cái kỷ lục nữa cũng được” Bởi vì tảng đá lớn trong lòng cậu đã buông xuống rồi.

Ôn Linh giống như đang nói chuyện với Ngôn Mặc , lại giống như là đang lẩm bẩm một mình . Tiếng súng nổ vang trời .

Đám người hò hét tưởng như có thể vang lên trận trời xanh , tiếng kêu gào xé toạc cổ họng vang vọng cả bầu trời sân vận động .

Nam Cung Nguyên liên tục giữ vị trí dẫn đầu , Ngôn Mặc đã nói rồi , nhìn cậu chạy bộ làm cho người ta cảm thấy rất nhẹ nhõm , giống như cậu đang dùng lăng ba vi bộ vậy , chớp mắt một cái là có thể bỏ người ta lại đằng sau . Nhìn thấy đã gần đến đích , Nam Cung Nguyên đẩy nhanh tốc độ hơn , lao về điểm cuối cùng .

Lúc cậu lướt qua rào ruy băng kia , toàn sân vận động sôi trào .

Mấy người cùng lớp kích động vô cùng , có mấy nam sinh không để ý đến kỷ luật nhảy qua hàng rào chắn xông lên phía trước bá vai bá cổ điên cuồng vỗ vò tóc của cậu .

Còn cả tiếng phát ngôn viên kích động nói từ loa : “Nam Cung Nguyên lớp 1-4 vừa phá vỡ kỷ lục chạy 100m chính cậu lập ra vào buổi sáng , lần thứ hai thay đổi kỷ lục 100m nam !”

Cậu chính là người chói sáng như vậy , sáng đến mức người khác liếc mắt một cái đã nhìn thấy cậu , sáng đến mức có thể biến đêm tối thành ban ngày.

Nhưng thật châm chọc chính là , nào có ai biết , có mấy ai ngờ người nam sinh sáng lấp lánh giống như viên kim cương này mấy giờ trước đã tỏ tình với cô nữ sinh Tả Ngôn Mặc lúc nào cũng ủ rũ chứ .

“Nhóc con !”

Tiếng của Bạch Đạm đột nhiên vang lên khiến Ngôn Mặc hơi giật mình , tiếng kêu kinh ngạc ngẩn ngứ bật ra từ miệng cô .

“Aiz , kém hơn rồi , trước kia em đâu có mắc mưu” Về mặt Bạch Đạm đặc ý nhìn Ngôn Mặc , khuôn mặt xinh đẹp cân xứng với chiếc áo khoác trắng thuần , toàn thân anh tràn ngập đủ loại sắc thái .

“Đừng dọa em , còn dọa nữa , ngay cả cơm em cũng không muốn ăn”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ” Bạch Đạm vẫn trưng bộ mặt tươi cười ra , anh rất tự nhiên ôm lấy bả vai Ngôn Mặc “Đi thôi , anh đã chọn chỗ rồi”

“Được” Ngôn Mặc xoay người đi theo Bạch Đạm , nhưng thời điểm cô xoay người đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Nam Cung Nguyên đứng lại , còn cả biểu tình bi thương trên mặt cậu .

Ngôn Mặc rất sợ lần này Nam Cung Nguyên sẽ xông đến làm ầm một trận nữa .

Cô không phát hiện ra sống lưng của mình đã cứng lại từ lúc nào.

Thế nhưng , Nam Cung Nguyên chỉ nhìn Ngôn Mặc một hồi , sau đó lại rời tầm mắt nói chuyện cùng bạn học bên cạnh .

“Làm sao vậy?”

“Không có gì . Đi thôi”

Ngôn Mặc lắc đầu , đi theo Bạch Đạm rời khỏi đây .

Bạch Đạm cũng không hỏi lại , bởi vì lúc nhóc Mặc thất thần , anh đã nhìn thấy bóng dáng của Nam Cung Nguyên .

“Cho nên anh đánh hấn , ai bảo hấn tưởng anh là con gái , nhóc con , thế nào , anh của em rất dũng cảm đúng không . Em xem , anh đối với em đúng là quá tốt mà , em gọi anh là ‘chị’ suốt như vậy anh còn chưa từng làm gì em”

Tâm tình của Bạch Đạm rất tốt , mặt tươi như hoa ngồi giảng chuyện anh đại chiến “sắc lang” , vẽ tuần tú càng thêm lóa mắt.

“Nhóc con ?” Ngôn Mặc rất ít khi thất thần trước mặt Bạch Đạm , hơn nữa từ nãy giờ mỗi một câu văng dạ lại với anh đều như lấy lệ .

“Dạ ? Anh nói tiếp đi , em đang nghe đây.”

Bạch Đạm đặt dao đĩa trong tay xuống , đưa tay lên sờ vào trán Ngôn Mặc .

“Không có sốt mà , có phải hôm nay thi đấu quá mệt không ? Sao không có chút tinh thần nào cả vậy?”

”Đâu có , hôm nay em không có trận đấu , có thể là do bị say nắng nên hơi mệt mỏi” Ngôn Mặc cắn miếng thịt bò , đáp qua loa với Bạch Đạm .

Ngôn Mặc không nhìn vào mắt Bạch Đạm , trong lòng Bạch Đạm biết rõ lúc nhóc con nói chuyện với anh đều thích nhìn vào mắt anh để nói , nếu cô không nhìn vào mắt anh điều đó nói rõ cô đang có vấn đề . Ánh sáng trong mắt Bạch Đạm tối dần , độ cong bên môi cũng hạ xuống không ít.

“Vậy em ăn nhiều một chút , mai mới có sức để chạy” Bạch Đạm cố gắng đeo nụ cười lên mặt , gấp một miếng thịt bò nóng hổi xuống cái đĩa trước mặt Ngôn Mặc .

“Anh , anh quá khoa trương rồi , sao em có thể ăn nhiều như vậy .” Ngôn Mặc bó tay luống cuống nhìn ba miếng thịt bò lớn trong cái đĩa trước mắt .

“Ngày mai anh đến xem em thi đấu nhé?”

“Hả? Không cần đâu , không có gì hay để xem đâu.”

“Không sao , dù sao anh cũng không có việc gì , ừm , anh sẽ ngồi một bên xem , em không cần phải quan tâm đến anh” Bạch Đạm nhai đá vụn cười nói.

Ngôn Mặc ngẫm lại cũng không còn lý do phản đối liên đồng ý .

”Còn có việc này , ngày mùng một tháng năm nghỉ , chúng ta đi ra ngoài chơi đi ?

Anh đã nói cùng Thi Hoa và Air rồi , bọn họ nói không có vấn đề , phía cha cũng không có vấn đề gì . Thế nào?” Bạch Đạm nhắc tới việc đi chơi liên hưng phấn giống như một đứa trẻ , mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Ngôn Mặc , lông mi dài giống như hai cánh quạt nhỏ.

“Anh , đừng phóng điện với em như vậy .” Ngôn Mặc buồn cười liếc nhìn vẻ mặt trẻ con của Bạch Đạm , nói “Chỉ cần trường học không học bù thì không có vấn đề gì”

“Tốt” Dáng vẻ Bạch Đạm tươi cười đến cả lông mày cũng cong lên .

Sau đó bữa cơm hai người không ngừng thảo luận về vấn đề nên đi đâu chơi qua đi trong âm áp và vui vẻ , Ngôn Mặc cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái trả lời qua loa lúc ban đầu .

Hai người ăn tới mực không thể nhét nổi thứ gì vào bụng nữa mới bước ra khỏi quán ăn , tâm tình của Ngôn Mặc cũng theo đó mà tốt hơn rất nhiều , vẫn giống như thường ngày , hai người chậm rãi bước đi trên đường lớn .

“Anh , anh đã từng yêu chưa?”

Ngôn Mặc nghiêng đầu qua , nhìn cằm Bạch Đạm nói.

Bạch Đạm bị vắn đề của cô chặn bước , vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Ngôn Mặc : “Nhóc con , tại sao đột nhiên lại hỏi vắn đề này ? Gặp phiền phức sao?”

“Đâu có , tùy tiện hỏi thôi” Ngôn Mặc ngay lập tức quay đầu đi , sao anh Bạch Đạm lại đoán được .

“Anh sao , chưa từng có bạn gái .”

“Thật sao?”

“Ừ , không tin à?”

“Tin , nếu anh đã có bạn gái , bạn gái của anh chẳng phải sẽ tự ti chết sao ?”

Bạch Đạm đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Mặc , ra vẻ giận dữ nói :

“Nào có tổn hại ai như vậy ? Em thì sao , có bạn trai không?” Bạch Đạm đương nhiên biết Ngôn Mặc không có bạn trai , thế nhưng nói xong , anh vẫn sẽ cảm thấy có chút khấn trương .

Ngôn Mặc đau khổ sờ chỗ thịt bị véo trên trên mặt mình “Sao em có thể có chứ”

“Đúng rồi , em cứ làm xấu mình như vậy, đương nhiên không có người thích rồi.”

“Không phải là tất cả mọi người đều trông mặt nhìn người đâu.”

Chẳng hạn như cái tên ngốc nói thích cô hôm nay , ánh mắt của người đẹp trai như cậu ta thật đúng là kỳ quái .

Bạch Đạm thấy Ngôn Mặc đột nhiên không nói nữa , không biết cô đã đi vào cõi thần tiên nào . Anh cũng không biết tại sao , mấy ngày nay trong lòng anh càng lúc càng không yên , cảm giác như có một nguy cơ không rõ đang bao vây lấy anh .

“Nếu vậy , nhóc con làm bạn gái anh đi ?”

Bạch Đạm thu lại khuôn mặt tươi cười , rất nghiêm túc bước tới trước mặt Ngôn Mặc , thâm tình nhìn vào mắt cô .

Ánh trăng sáng chiếu lên trên mặt anh , trông như đá quý làm mê mẩn người khác.

Ngôn Mặc ngẩn người ngây ngốc , hoàn toàn không nhìn thấy phương hướng .

Hôm nay là ngày nào vậy , vì sao ai cũng chọn hôm nay để thổ lộ vậy ?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây , Bạch Đạm không nói tiếp , Ngôn Mặc lại mất đi ngôn ngữ giống như buổi chiều hôm nay .

Hồi lâu sau .

” Ha , thật buồn cười , anh nhịn không được rồi . Vẻ mặt ban nãy của nhóc con thật sự là siêu kinh điển , sao lại ngốc như vậy chứ . Không phải em tưởng thật đấy chứ ? Xem ra anh có thể đi đóng phim rồi.” Bạch Đạm đột nhiên ôm bụng cười to , lấy tay che mắt , miệng phát ra từng tiếng cười khó tin . Trên đường lớn , một người con trai xinh xắn cứ như vậy không quan tâm đến hình tượng chỉ vào Ngôn Mặc cười đến chảy cả nước mắt .

Ngôn Mặc rất buồn bực nhìn Bạch Đạm , anh Bạch Đạm nói không sai , đúng là cô tưởng thật . Mặc dù cảm thấy hơi uất ức vì bị chơi xỏ , nhưng nhiều hơn nữa là thấy may mắn , may mà đây không phải là thật , bằng không cô e rằng so với việc từ chối Nam Cung Nguyên , cô còn khó mở miệng trả lời Tô Bạch Đạm hơn .

Đúng là cô rất thích Bạch Đạm , có thể nói trên thế giới này , Bạch Đạm là người cô thích nhất vào hiện tại . Nhưng từ trước đến giờ cô chỉ đơn thuần coi Bạch Đạm là anh trai , chỉ là anh trai , cho nên anh cũng chiều cô , yêu cô , bao dung cô , Ngôn Mặc đều nhận lấy . Ngoài ra không còn điều gì khác . Hơn nữa , tình cảm của chị Thi Hoa đối với anh Bạch Đạm , Tả Ngôn Mặc cô có chậm chạp đến đâu cũng nhìn ra được , cô giúp chị Thi Hoa còn chưa xong , bản thân sao có thể chen một chân vào ?

Ngôn Mặc nhướn mày , bỏ lại Bạch Đạm đã cười bò trên đất , một mình đi thẳng về phía trước.

“Ê , nhóc con , đừng nóng giận mà , anh không phải cô ý đâu” Bạch Đạm vội vàng đuổi kịp tiến đến nói lấy lòng.

Ngôn Mặc không để ý đến anh , quay đầu đi .

“Được rồi , ngoan , anh chỉ nói thôi mà , đâu biết nhóc Mặc của chúng ta nhìn qua tưởng là mỹ nhân đá , hóa ra trong lòng cũng hỗn loạn như những cô gái ngây thơ khác”

“Nhóc con...”

Tiếng nói càng lúc càng xa , ở nơi xa chỉ còn lại ánh trăng mờ lung . Ngôn Mặc bướng bỉnh muốn đánh vỡ cái dáng vẻ bề vệ của Bạch Đạm , ai bảo anh lấy chuyện này ra để đùa giỡn ? Vì thế từ đầu đến cuối cô đều không nhìn vào Tô Bạch Đạm .

Cho nên , cô không phát hiện ra , đôi mắt Tô Bạch Đạm lấy tay che lại hoàn toàn không có chút ý cười

Ở nơi đó , ngoại trừ ưu thương ra , không còn gì hết .

Ngày hôm sau thời tiết còn nóng hơn hôm qua , nóng đến mức khiến người ta không thể tin được đây mới chỉ là mùa xuân , mà mùa Hạ còn chưa tới.

Vòng đấu chạy 800m của Ngôn Mặc đã sắp bắt đầu rồi . Từ sáng đến giờ tư thế ngồi của cô chưa di chuyển chút nào , mắt nhìn thẳng phía trước , trông như rất tập trung vào tình hình trên sân đấu , cho dù người khác có nóng đến độ lấy hết đồ ra quạt phành phạch liên tục , Ngôn Mặc vẫn vững như núi Thái Sơn .

Ngoại trừ lần chạm mặt buổi sáng Nam Cung Nguyên có chào cô một cái ra , thời gian khác cậu đều im lặng , ngồi ở trên ghế xem thi đấu hoặc lôi máy ra chơi game , nếu không thì cùng với Ôn Linh nói hai ba câu .

Thay vào đó là Ôn Linh còn qua nói chuyện cùng Ngôn Mặc .

“Cậu đã chuẩn bị cho trận đấu trong chưa?”

“Khẩn trương không?”

“Trước kia từng tham gia chưa?”

Đều là những câu nói rõ cậu không có gì để hỏi.

Ngôn Mặc đáp lại , lời ít mà đủ ý : “Ổn rồi .”

“Không .”

“Có.” Nhận được câu trả lời lạnh lùng của Tả Ngôn Mặc , Ôn Linh cũng không tiếp tục tự làm xấu mặt mình nữa .

“Cậu nghe thấy chưa , cô ấy hoàn toàn không thêm để ý đến mình” Ôn Linh dùng khẩu hình nói với Nam Cung Nguyên .

“Đó là do cậu ngốc” Nam Cung Nguyên khinh thường nói .

“Có bản lĩnh thì tự cậu lên đi.” Ôn Linh khinh thường nhìn Nam Cung Nguyên . Nam Cung Nguyên ngay lập tức không nói được tiếng nào nữa , tiếp tục chuyên tâm chơi game .

“Mời tuyển thủ tham gia chạy 800m nữ lập tức tới điểm danh”

“Tiểu Mặc , đến cậu rồi”

Tiểu Nhã kích động đẩy đẩy Ngôn Mặc , tích cực giống như cô mới chính là người tham gia thi đấu vậy .

“Ừ”

“Cậu phải cố lên , mình sẽ ở đích chụp hết những hình cảnh vinh quang của cậu .”

Ngôn Mặc quay đầu vội vàng ngăn cản ý tốt của cô : “Đừng , chạy xong 800m ai còn giống người nữa , ngàn vạn lần cậu đừng có chụp đấy . Mình đã đủ khó coi rồi”

“Nào có , mình sẽ chụp đẹp mà” Tiểu Nhã không phục giờ máy ảnh nói.

“Không được , thôi được rồi , mình đi đây.”

Ngôn Mặc đi qua Ôn Lĩnh , vừa ngẩng đầu đã thấy Nam Cung Nguyên đang đứng đấy , còn đang mỉm cười nhìn cô.

“Tôi cũng xuống dưới”

Ngôn Mặc không biết trong hồ lô của cậu bán thuốc gì , nhưng lúc này vẫn là nên im lặng thì hơn , Tiểu Nhã còn đang đứng ở phía sau nhìn sau đây. Ngôn Mặc đi phía trước , Nam Cung Nguyên bước ở phía sau .

Tới sân bãi , sau khi điểm danh xong , Ngôn Mặc quay đầu phát hiện Nam Cung Nguyên vẫn còn ở đằng sau . Cô quay người lại , Nam Cung Nguyên mới dừng bước lại , hơi lúng túng nhìn cô cười cười .

Ngôn Mặc bình thản nhìn cậu , nhưng không hỏi cậu điều gì.

Nam Cung Nguyên tiến tới gần Ngôn Mặc , chỉ về phía một tuyến thủ đang làm động tác khởi động ở một bên , nói : “Trước khi chạy nhất định phải khởi động cho tốt , làm như vậy để không bị thương . Còn nữa , lúc xuất phát chạy cự li dài kiên trì nhất chính là dẫn đầu trước , nếu người bình thường không hay vận động nhất định phải giữ lại thể lực ...”

Nam Cung Nguyên ở một bên nói rất nghiêm túc , chủ yếu nói về những điều cần phải chú ý .

Ngôn Mặc im lặng lắng nghe , cũng không có ý cắt ngang cậu .

“Ừm , chỉ có như vậy thôi . Cậu nhớ kỹ chưa? Nếu không thoải mái thì bảo trọng tài , đừng cố quá .”

Từ ngày hôm qua Nam Cung Nguyên đã bắt đầu lo lắng , nhìn thể chất Ngôn Mặc không giống như là người chăm chỉ hoạt động thể thao , trước đây cậu lại ngu ngốc bảo cô báo danh chạy 800m , đúng là hại người hại mình . Cho nên , cậu muốn đưa kinh nghiệm của cậu nói hết cho Ngôn Mặc , ít nhất cũng để cô không quá mệt mỏi khi chạy .

“Những bạn học chạy 800m đi theo tôi”

Thầy cô giáo phía sau Ngôn Mặc đưa ra chỉ thị .

“Xem ra , cậu nói quá nhiều rồi” Ngôn Mặc đi theo nhóm người về phía sân thể thao , để lại Nam Cung Nguyên với sắc mặt kỳ quái .

Cảm giác đi đến sân thi đấu quả thật là không giống với cảm giác lúc ở trên khán đài . Có thể cảm nhận trực tiếp ánh sáng , cả không khí nóng bỏng của hiện trường , còn có đường băng màu đỏ khiến người ta kích động.

Một tuyến thủ khác trong lớp là ủy viên thể dục nữ , Tiểu Đồn , cô tươi cười nhìn về phía Ngôn Mặc , dựng thẳng ngón tay cái lên . Ngôn Mặc cũng gật đầu đáp lại cô .

Ngôn Mặc bỏ cặp mắt kính thật to ra , buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa , khom lưng xuống , chờ tiếng súng vang lên .

“Mọi người vào vị trí của mình , chuẩn bị !”

19. Q.1 - Chương 19: Ôm

Ngay khi tiếng súng vang lên Ngôn Mặc gần như chạy ngay hàng đầu tiên . Nhưng cô không chạy bán mạng để giành vị trí đầu tiên , mà chạy theo đội hình dẫn sau , dùng tốc độ đều đặn để chạy . Thật ra trước kia Ngôn Mặc đã từng tham gia đội điền kinh của trường , thầy giáo nói tính cách Ngôn Mặc bình thản , có thể nói là cô đơn , chịu được khổ , hơn nữa tốt chất vốn có tốt , có thể bồi dưỡng . Nhưng cô chỉ được huấn luyện một thời gian ngắn , mẹ đã chạy đến ngăn cản.

Ngôn Mặc vẫn còn nhớ đến lời nói kháy của mẹ : “Đàn bà con gái hoạt động thể thao làm cái gì , không có tiền đồ.”

Khi đó , Ngôn Mặc rất muốn hỏi mẹ một câu : “Âm nhạc cũng không được , thể dục cũng không được , vậy con phải làm cái gì đây ?”

Thế nhưng , việc dạy dỗ bằng máu , da thịt đau đớn khiến Ngôn Mặc không thể nói hết những lời này khỏi miệng , bởi vì cô biết , chỉ cần là thứ mẹ không muốn cô học , bà đều sẽ tìm được lý do.

Đã lâu rồi chưa chạy nhanh , Ngôn Mặc cảm giác máu nóng trong cơ thể đang bútt rứt nhốn nháo , dần dần nóng lên , bốc hơi ra ngoài làm da cô toát mồ hôi.

Người ở trong trận đấu , dần dần sẽ tiến vào một thế giới của bản thân , giống như một thế giới tách khỏi hiện thực bên ngoài , cho dù tiếng cổ động bên ngoài vang lên càng lúc càng mạnh mẽ , có to lớn hơn nữa , sôi nổi hơn nữa , cô cũng không nghe thấy gì.

Ngoại trừ ánh sáng của mặt trời chiếu vào trước mắt và cả tiếng gió vù vù kích thích qua tai , thì chỉ còn lại những bóng dáng các tuyển thủ khác đang lao nhanh giống như người đang chạy trốn .

Ngôn Mặc giữ khoảng cách theo sát người chạy trước , so với lúc mở đầu , nhịp thở lúc này của cô đã bắt đầu trở nên dồn dập , nhưng vẫn chưa có gì đáng ngại .

Phía sau đã có người rục rịch muốn vượt qua Ngôn Mặc , Ngôn Mặc cũng không tranh chấp với người đó , mời cô ta vượt qua .

Lúc này cô đã chạy xong vòng đầu tiên . Lúc chạy đến điểm xuất phát , Ngôn Mặc chợt nhìn thấy hình bóng cậu đứng ở bên sân chạy .

Ngay khi Ngôn Mặc chạy đến bên cạnh cậu thì cậu chạy chậm theo Ngôn Mặc , không ngừng vỗ tay , lớn tiếng hô với Ngôn Mặc : “Cố lên , chính là như vậy , cố lên!”

Ngôn Mặc chỉ vội vàng nhìn thoáng qua , chưa nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt cậu thì đã chạy qua đường vòng.

Sau khi tiến vào vòng thứ hai đã bắt đầu cảm thấy khó chịu , tất cả mọi người đều muốn đột phá chướng ngại .

Ngôn Mặc cảm thấy có mồ hôi chảy qua hai má , vị mặn thấm dần vào trong cổ họng , cảm giác không ổn dần thêm . Từng quãng sáng lớn nhỏ hấp thu hết màu sắc của thế giới , hình ảnh trước mắt Ngôn Mặc dần mất đi ánh sáng , biến thành những đoạn phim đen trắng cổ xưa.

Có điều , Ngôn Mặc thích cảm giác thế này , cảm giác giống như đang vùng vẫy trên ranh giới số mệnh , dù cho là đau khổ đến tận xương tủy.

Sắp đến chỗ ngoặt cuối cùng .

Chắc là có thể .

Ngôn Mặc đoán chắc thời cơ , điều chỉnh nhịp thở cùng bước chạy , đột nhiên tăng tốc.

Một bước , hai bước , ba , bốn , năm...

Muốn vượt qua , chỉ có tốc độ thì không được , đang chạy trong trận đấu cự li dài nếu hao phí tốc độ quá sớm bạn sẽ thất bại , trừ phi , bạn rất có tự tin đối với sức chịu đựng và tốc độ của bản thân mình .

Lúc Ngôn Mặc vượt qua Tiểu Đồn , cô nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Tiểu Đồn . Bước chạy của Ngôn Mặc càng lúc càng nhanh , mồ hôi bay ngược lại , giữ tốc độ lâu làm cho Ngôn Mặc không thể ngừng lại .

Cuối cùng cô vượt qua tới vị trí thứ ba .

Đã tiến vào năm mươi mét cuối cùng .

Hơi thở của Ngôn Mặc đã bắt đầu trở nên ồ ồ , bóng hai người phía trước càng đấu đá ác liệt hơn , không ai chịu nhường ai , Ngôn Mặc nghĩ , cũng không tồi lắm , về vị trí thứ ba là đủ rồi . Mặc dù ban đầu cô vốn không có ý định giành huy chương , nhưng vừa rồi bản thân quá mức đắm chìm vào trận đấu , trong giây lát đã đạt tới tình trạng này.

Ngôn Mặc dần dần thả chậm tốc độ , giữ tốc độ nhất định nhằm về phía đích .

Đúng lúc này , xuất hiện một màn khiến cho người ta không ngờ được , hai người tranh giành phía trước bởi vì dùng sức quá lớn , đều lần lượt té ngã trên đất , hơn nữa còn là một người ngã đè lên người kia , chạy cự li dài chính là như vậy , người không dừng lại còn có thể không có cảm giác chân nhũn ra , nhưng một khi đã ngã xuống sẽ rất khó để tiếp tục đứng lên .

Trên khán đài ào ào .

Ngôn Mặc cũng ngăn cả người , nói như vậy cô là trở thành hạng nhất sao ?

Đây là tình huống không có trong dự liệu của cô , nhưng cô không muốn đoạt giải nhất một chút nào .

Đúng vào mấy giây này , trong đầu Ngôn Mặc lập tức nghĩ đến một chủ ý , một giây sau , Ngôn Mặc liền không chút do dự dùng hành động thay đổi điều này .

Hai chân cố tình bước loạn , làm ra vẻ bối rối như bị vướng chân , sau đó , ngã xuống đúng chỗ hai người trước vừa té xong .

Thế nhưng vào một khắc khi cô ngã xuống đất , đau đớn như kim châm khiến Ngôn Mặc hít một ngụm khí lạnh . Ngôn Mặc không nghĩ rằng mình lại diễn giả thành thật , chân của cô thật sự bị tẹo rồi , hơn nữa còn tẹo không nhẹ . Cô đau ngã xuống đất , hoàn toàn không thể dậy nổi . Thân thể đang nóng đột nhiên lạnh đi , một đồng mồ hôi lạnh chảy từ trán Ngôn Mặc xuống tới cằm , lại nhỏ xuống đường chạy nhựa đỏ , đau đớn khiến Ngôn Mặc không thể không há miệng thở dốc , tay cô nắm chặt mắt cá chân của mình , không dám buông lỏng .

“Làm sao vậy ?” Nam Cung Nguyên từ một chỗ không xa chứng kiến Ngôn Mặc ngã xuống đất nhưng lại không đứng dậy nổi , còn chưa nghĩ ngợi đã chạy vọt tới bên cạnh cô .

Ngôn Mặc cắn răng đau đớn ngẩng đầu nhìn Nam Cung Nguyên .

“Mắt cá chân sao ? Là chỗ này sao?” Nam Cung Nguyên nhìn thấy tay Ngôn Mặc ép lên mắt cá chân phải , không kìm được vươn tay ra , lo lắng hỏi , “Tẹo chân rồi sao ?”

“Đừng chạm vào , đau”

“Hình như rất nghiêm trọng.”

Một giây sau , Ngôn Mặc liền cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ đi.

“Cậu , cậu làm gì vậy?”

Ngôn Mặc không thể tin được nhìn Nam Cung Nguyên , sao cậu ta có thể làm như vậy ?

Nam Cung Nguyên ôm ngang Tả Ngôn Mặc chạy về phía phòng y tế.

“Nam Cung Nguyên , cậu thả tôi xuống!”

Chân Ngôn Mặc vô cùng đau đớn , bị Nam Cung Nguyên ôm như vậy lại không thể dùng sức giãy dụa , nhưng mà lúc này có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn bọn họ đấy , cô chẳng còn dũng khí đi nhìn vào mặt những người đó nữa rồi . Khuôn mặt Ngôn Mặc tái nhợt , môi đã bị cô cắn tới đỏ ửng . Mồ hôi của cô lại giống như vôi nước bị mở ra , không ngừng chảy xuống .

“Đau chân thì đừng cử động , sắp tới rồi”

Cánh tay Nam Cung Nguyên ôm Ngôn Mặc rất chặt , cẩn thận ôm cô vào trong ngực , chu đáo tránh chỗ mắt cá chân bị thương của cô .

Ngôn Mặc ở trong lòng Nam Cung Nguyên đã gặp đến độ sắp điên mất rồi , cô cảm giác mình thật sự quá đại dột , thay vì cái kiểu tình huống hiện tại chỉ bằng an phận thủ thường lấy cái giải nhất còn tốt hơn.

Qua hôm nay , quan hệ của cô và cậu ta sẽ có bao nhiêu đồn đại đây ? Bọn họ sẽ nói thành thế nào ? Ngôn Mặc ngẫm lại càng cảm thấy đáng sợ . Hiện tại , đầu Ngôn Mặc bởi vì đau đớn , buồn rầu , hoảng sợ mà trở nên hỗn loạn một đồng.

Nhưng mà mắt cá chân thật sự rất đau , cho dù cô vẫn cắn chặt răng không phát ra một chút tiếng động nào , nhưng mồ hôi đã chảy ướt đầm quần áo cô , tóc mái của cô cũng bị thấm ướt , dính chặt trên trán .

Bọn họ đi vào phòng y tế , bên trong ngay lập tức im lặng như ở , mấy cặp mắt lớn nhỏ nhìn chằm chằm bọn họ . Có mấy nữ sinh còn bắn ra ánh mắt sắc nhọn như tia la-de quét từ đầu đến chân Ngôn Mặc , nhìn đi nhìn lại đến hai lần còn chưa bỏ qua .

Ngôn Mặc thẳng thừng nhắm mắt lại , không nhìn , không để ý tới.

“Thầy , thầy mau qua xem chút , chân bạn em bị đau rồi”

Nam Cung Nguyên hoàn toàn không hiểu được ánh mắt của mọi người , lập tức đi đến trước mặt thầy y tế nói.

Thầy giáo kia ngẩng đầu nhìn Nam Cung Nguyên và Ngôn Mặc , Ngôn Mặc thoáng mở mắt ra , phát hiện chính là thầy y tế lần trước giúp cô băng tay . “Cậu đặt cô bạn ấy sang ghế bên kia đi”

Nam Cung Nguyên do dự đi đến bên ghế dựa trước mặt , nhưng sau khi nhìn thấy Ngôn Mặc dùng ánh mắt lạnh như băng nghiêm túc cảnh cáo , cậu lập tức nhẹ nhàng đặt cô lên ghế , còn tìm một cái ghế nhỏ , kéo cái chân bị thương của cô đặt xuống đất .

“Ngôn Mặc ! Cậu làm sao vậy?” Yên Nhiên hấp tấp đi vào , Tiểu Nhã lo lắng đi theo phía sau .

Nhưng hai người bọn họ vừa nhìn thấy Nam Cung Nguyên liền giật mình nửa giây , cũng may sau đó lập tức khôi phục lại bình thường .

“Không biết , rất đau.” Ngôn Mặc nhíu mày lắc đầu nhìn các cô , lại nhìn về phía thầy : “Thầy , chân của em thế nào rồi?”

Thầy y tế cúi đầu xem xét mắt cá chân của Ngôn Mặc , đưa tay xắn quần dài của Ngôn Mặc lên , ngay lập tức một vết sưng phù lớn giống như bánh bao xuất hiện trước mắt mọi người . Tất cả đều giật mình , Ngôn Mặc cũng hoảng sợ , hèn chi lại đau như vậy , thì ra đã sưng thành thế này rồi.

Thầy y tế nói với Ngôn Mặc : “Em chịu khó một chút , để tôi xem có phải bị thương đến xương cốt hay không.”

“Nhẹ một chút” Nam Cung Nguyên ở một bên nhìn không được nói một câu.

“Đương sự còn chưa nói , cậu xen vào làm gì.” Thầy y tế kia cũng chẳng buồn nhìn đến Nam Cung Nguyên , thản nhiên trả lời.

“Em chuẩn bị xong rồi , thầy xem đi”

Ngôn Mặc liếc xéo Nam Cung Nguyên , bình tĩnh nói với thầy y tế.

Nam Cung Nguyên bị ánh mắt Ngôn Mặc bắt ngậm miệng , im lặng ngồi một bên . Tuy thầy y tế đã rất cẩn thận , nhưng Ngôn Mặc vẫn cảm thấy rất đau . Tay cô nắm chặt lấy góc áo , muốn phân tán chút lực chú ý của mình . Đột nhiên có bàn tay tách tay cô khỏi góc áo rồi cầm lấy . Ngôn Mặc giật mình , nhưng không dám quay đầu lại , cũng chẳng dám rút tay về , cứ để mặt cậu nắm như vậy .

Nam Cung Nguyên nhìn thấy thế tay của thầy y tế , cảm thấy động tác của thầy không nhẹ , nhiều lần muốn mở miệng , nhưng lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Ngôn Mặc dim chết .

“Tôi chỉ có thể giúp em xử lý khẩn cấp thôi , em vẫn nên nhanh chóng đến bệnh viện thì tốt hơn.”

Thầy y tế cẩn thận kiểm tra sau đó nghiêm túc nói.

“Nghiêm trọng như vậy sao ?” Nam Cung Nguyên nghe nói như thế , sắc mặt liền trầm xuống.

“Bị ảnh hưởng đến xương cốt , cần phải xử lý tốt.”

“Như vậy , chúng ta đi đến bệnh viện ngay đi”

Nam Cung Nguyên đứng lên , nói với Ngôn Mặc .

“Sau lần nào cậu cũng vội vã như vậy ? Tôi còn chưa băng bó cố định cho bạn này đâu , nếu không làm đợi đến lúc tới bệnh viện vết thương sẽ chuyển biến xấu hơn đấy.”

Tiểu Nhã và Yên Nhiên từ đầu đến cuối đều cau mày nhìn Ngôn Mặc , rồi lại nhìn sang Nam Cung Nguyên , sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau , không hiểu ra sao .

Chờ sau khi thầy y tế băng bó xong , Ngôn Mặc lấy tay chống ghế muốn đứng lên .

Yên Nhiên vội vàng đỡ lấy cô ; “Tội mình cùng cậu đến bệnh viện”

“Ừ”

Ngôn Mặc chỉ đi bằng một chân được , có chút khó khăn khi di chuyển . “Tôi công cậu đi”

Nam Cung Nguyên đi đến trước mặt Ngôn Mặc , cúi người xuống.

“Không cần”

Hoàng tử điện hạ cúi người cô đâu có thể tiếp nhận nổi . Vừa rồi cô đã chảy mồ hôi lạnh một trận rồi.

“Cậu bị như vậy đi thế nào được , mau lên đây” Lần này Nam Cung Nguyên không thuận theo Ngôn Mặc .

“Bạn học , tôi thấy nên để cho cậu nam sinh này công em đi ra ngoài đi . Em đừng cậy mạnh như vậy nữa.” Thầy y tế đột nhiên lại đứng về phía Nam Cung Nguyên .

Ngôn Mặc nhìn Nam Cung Nguyên giữ một tư thế từ nãy đến giờ , bất đắc dĩ đành nằm sấp trên lưng cậu

“Xong chưa?”

“Ừ”

Yên Nhiên cùng Tiểu Nhã đi theo sau bọn họ , Ngôn Mặc tựa vào đầu vai Nam Cung Nguyên , đã không còn sức để suy nghĩ sau tất cả chuyện này sẽ có điều gì chờ mình nữa.

Chỉ có điều , Nam Cung Nguyên vừa ra khỏi sân vận động liền dừng bước.

Ngôn Mặc ngẩng đầu , nhìn thấy Bạch Đạm đang dựa lưng vào xe nhìn bọn họ .

Anh cười đi đến trước mặt bọn họ , trực tiếp bỏ qua Nam Cung Nguyên , chỉ nhìn lên Ngôn Mặc , nói : “Nếu em không ra anh sẽ phải đi vào đấy”

“Sao anh lại chắc chắn như vậy?” Ngôn Mặc có chút kinh ngạc .

“Nhìn vẻ mặt kia của em là biết phải đến bệnh viện rồi . Mau , anh lái xe đưa em đi”

Ngôn Mặc lập tức muốn xuống khỏi lưng Nam Cung Nguyên . Có điều , Nam Cung Nguyên lại không có chút ý định bỏ cô ra.

“Cậu để tôi xuống đây đi”

Ngôn Mặc cảm thấy sống lưng của Nam Cung Nguyên đang cứng lại , nhưng khi nghe đến lời cô lại mềm xuống.

Ngôn Mặc vừa mới được đặt xuống đất Bạch Đạm đã dẫn cô đến bên mình . Sau đó lịch sự quay sang Nam cung Nguyên cùng Yên Nhiên còn cả Tiểu Nhã nói : “Tôi dẫn em ấy đi là được rồi , mọi người cứ trở về đi.”

“Không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Nhã lo lắng nhìn Ngôn Mặc .

“Không có việc gì , mọi người quay lại đi”

Nam Cung Nguyên chỉ nhìn cô , rồi lại từ từ đưa tầm mắt chuyển sang Bạch Đạm bên cạnh , sau đó chuyển tới cánh tay anh đang đặt trên người cô .

Ngôn Mặc gần như đem toàn bộ sức nặng cơ thể đặt lên người Bạch Đạm , chân bước cẩn thận .

“Anh ôm em đi qua”

Bạch Đạm thấy Ngôn Mặc bước đi vấp vả như vậy , thật sự là không nhìn được .

Ngôn Mặc lắc đầu , đột nhiên lại dừng bước.

Cô quay đầu lại , quả nhiên vẫn thấy Nam Cung Nguyên còn đứng ở đó.

“Hôm nay , cảm ơn cậu” Tiếng nói của Ngôn Mặc không lớn không nhỏ , vừa văng rơi vào trong tai Nam Cung Nguyên .

Nam Cung Nguyên thoáng nở một nụ cười mỉm : “Không có gì , cậu mau đi đi , chú ý nghỉ ngơi”

Ngôn Mặc gật đầu , vịn lấy Bạch Đạm đi về phía xe , ngồi vào trong .

Tô Bạch Đạm đóng cửa xe cho Ngôn Mặc , quay đầu lại nhìn Nam Cung Nguyên , Nam Cung Nguyên cũng đang nhìn anh . Đây là lần thứ hai bọn họ đối mặt , mặc dù không có vẻ khiêu khích rõ ràng như lần trước , nhưng hai người đều nhìn ra vẻ lạnh lẽo trong mắt đối phương.

Bạch Đạm cũng ngồi vào trong xe , nhanh chóng khởi động xe hiên ngang rời đi .

Còn Nam Cung Nguyên hừ lạnh một tiếng , xoay người quay trở lại .

Tiểu Nhã và Yên Nhiên thì hoàn toàn choáng váng .

20. Q.1 - Chương 20: Tỉnh Dường

Ngôn Mặc được Bạch Đạm công về nhà . Mặc dù cô nhiều lần phản kháng , nhưng vẫn bị Bạch Đạm trấn áp . Vì thế , trước ánh mắt mang theo chán ghét của mẹ , Bạch Đạm công Ngôn Mặc vào phòng cô , sau đó cầm thuốc để lên đầu giường Ngôn Mặc , cầm nặng đặt dựa vào một bên , lại lấy ra từng loại thuốc cẩn thận nói rõ cách dùng cho Ngôn Mặc một lần , sau đó lo lắng dặn dò rất nhiều mới rời đi .

Lúc gần đi khỏi , Bạch Đạm lạnh lùng nói với mẹ Ngôn Mặc : “Em ấy cần tỉnh dưỡng , cho nên bác đừng giao việc nặng trong nhà cho em ấy.”

“Hừ , đây là chuyện nhà chúng tôi. ”Tốt nhất là bác nên nhớ kỹ , bạo lực gia đình không phải là việc nhà bình thường”

Bạch Đạm bước tới gần mẹ Ngôn Mặc , hai mắt sắc bén nhìn vào khuôn mặt không còn nét thanh xuân xinh đẹp , trong lời nói tràn ngập ám chỉ.

Mẹ Ngôn Mặc mở to mắt có phần hoảng sợ nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo của Bạch Đạm , không lên tiếng nói này nọ nữa.

Ngôn Mặc ngồi trên giường , cầm hộp thuốc lên nhìn . Mẹ cô đẩy cửa ra , bà đứng trước cửa.

“Hôm nay tao không đánh mày , cho nên mày khỏi phải khấn trương.” Nhìn thấy bộ dạng giống như con mèo nhỏ xù lông phòng bị bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chống lại kẻ thù của Ngôn Mặc , bà miễn cưỡng mở miệng nói “Con nhóc chết tiệt này , lúc tao đang bận rộn như vậy mày lại dám bị thương . Đúng là đứa phiền toái . Như vậy mà còn có thể đi dụ dỗ con trai , một thằng vừa rời đi , lại còn thêm một thằng nữa gọi điện tới.”

“Có người tìm con?”

“Quý mới biết là ai , có một thằng gọi không dưới mười cuộc điện thoại đến , đầu óc thằng này có phải biến thái hay không vậy? Mày cẩn thận một chút cho tao , đừng có ở bên ngoài gặp mấy đứa ghê tởm như bố mày . Còn có hai đứa bạn gái của mày cũng gọi nhiều lắm , thật sự là đáng ghét , sau này bảo bạn mày đừng có gọi điện đến nhà nữa , chuông điện thoại khiến tao đau đầu.” Mẹ cô lên giọng nói xong cũng không nhìn đến chỗ chân bó thạch cao của Ngôn Mặc , thản nhiên quay về phòng mình đóng sập cửa lại .

Hai bạn gái nhất định là Yên Nhiên và Tiểu Nhã.

Người gọi không dưới mười cuộc ?

Ngôn Mặc nghĩ nghĩ , có lẽ là Nam Cung Nguyên . Vất vả chống nạng đi đến phòng tắm , rửa mặt chải đầu qua loa một chút , cả quá trình làm việc không thể nói là khó khăn bình thường được.

Mãi đến khi lau sạch sẽ mồ hôi trên người , Ngôn Mặc mới cảm thấy thoải mái hơn một chút . Cô chậm rãi đi về phòng , nhưng vừa mới đi qua phòng khách thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên .

Mới vang lên hai tiếng , mẹ cô ở bên trong phòng đã quát lên : “Còn không mau nhận đi , mày muốn lỗ tai tao bị tiếng chuông điện thoại chết tiệt này mãi đến chai hả ?”

“A lô , ai vậy ?” Ngôn Mặc lập tức nhận điện thoại , không dám chậm trễ một giây .

“Là Tả Ngôn Mặc sao ?”

Đầu bên kia điện thoại quả nhiên là Nam Cung Nguyên .

“Ừ , là tôi”

“Phù , cuối cùng cậu cũng về . Bác sĩ nói thế nào?”

Ngôn Mặc cầm điện thoại vào trong phòng , ngồi lên giường rồi nói tiếp : “Không có gì , rạn xương , bó thạch cao cố định một thời gian.”

“Vậy mà còn nói không có gì ?” Tiếng Nam Cung Nguyên vang lên ngạc nhiên

“Đã rạn xương , bó thạch cao còn không bất tiện?”

“Vấn ổn , tôi có thể tự lo liệu.”

Ngôn Mặc cúi đầu nhìn cái chân mình bị bó thạch cao dày cộm che phủ cả mắt cá chân , thế nào gọi là tự gây nghiệt khó sống , lúc này cũng coi như là cô đã rõ rồi.

“Cậu đúng là không cẩn thận chút nào , giả bộ cũng không biết giả bộ .”

“Cậu nói gì?”

Ngôn Mặc kinh sợ , cậu ta nói cô giả bộ ? Có ý gì? “Tôi biết cậu không muốn đứng thứ nhất nên cố ý ngã , nhưng mà không ngờ lại từ giả thành thật . Đúng không?” Trong lời nói của cậu có chút ý cười , nhưng nhiều hơn nữa là lo lắng và không đồng tình .

”Làm sao cậu biết?”

Ngôn Mặc cũng không phủ nhận .

“Tôi chỉ cảm thấy tính cách của cậu sẽ thúc đẩy cậu làm như vậy .” Thật ra là bởi vì cậu chưa có một giây rời khỏi người cô .

“Cậu rất hiểu tôi?” Ngôn Mặc bật cười , Nam Cung Nguyên nói như thể nắm rõ Tả Ngôn Mặc cô trong lòng bàn tay , nghe cậu lộ ra chút giọng điệu thân thiết , Ngôn Mặc đột nhiên cảm thấy có hứng thú muốn tâm sự cùng cậu .

“Cũng tạm đi , so với những người trong lớp , tôi tự thấy mình tương đối hiểu cậu.”

Ngôn Mặc đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ , người đi qua lại dưới con ngõ nhỏ không ít . Ánh trăng không lạnh lẽo như vào đông , ôn nhu giống như tơ nhện treo trên tường , chiếu lên lớp rêu xanh biếc loang lổ , chạm tay vào còn cảm thấy mát .

Ngọn đèn mờ nhạt lẫn với ánh trăng sáng , thối bùng khói lửa nhân gian . Nhưng chính không khí như vậy mới là kiểu Ngôn Mặc thích nhất , có thể làm cho lòng cô thoáng được an bình.

Mà lúc này , bên tai còn có một câu một lời Nam Cung Nguyên vừa nói xong , giọng của cậu vốn rất êm tai , nghe qua điện thoại lại càng cảm thấy say lòng , chậm chậm thông qua tai cô thẩm thấu đến khắp nơi trên cơ thể , dần dần làm tê dại thần kinh của Ngôn Mặc .

Ban đầu còn mơ hồ nghe cậu nói với cô cái gì mà hạng đầu trong ban , tiếp tục sau đó Ngôn Mặc cũng không nghe thấy gì nữa. Đèn bàn ở đầu giường chiếu ánh sáng mỏng mảnh lên gương mặt đang ngủ của Ngôn Mặc , hàng mi rậm khê nhếch lên , nhịp thở an ổn , trên tay cô còn cầm điện thoại , ống nghe vẫn dán trên lỗ tai.

“Cho nên , cậu như vậy rồi phải chú ý nghỉ ngơi , đừng làm thêm gì cả , xương cốt không dưỡng tốt sẽ rất phiền phức.”

Nam Cung Nguyên nói liên miên cần nhằn nửa ngày , cuối cùng phát hiện đầu bên kia điện thoại quá mức yên tĩnh , “Này , Tả Ngôn Mặc ? A lô , cậu đang nghe không đấy?”

Trong điện thoại rất yên tĩnh , trả lời cậu chỉ có tiếng hít thở đều đều của Ngôn Mặc .

Nam Cung Nguyên cười đến chính bản thân cũng cảm thấy bó tay , xem ra cậu đúng là không có một chút hấp dẫn gì với Ngôn Mặc , như vậy mà cũng có thể ngủ được . Cũng có thể cô thật sự mệt mỏi rồi.

Mặc dù biết cô không nghe được , Nam Cung Nguyên vẫn tiếp tục nói : “Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi . Chúc ngủ ngon.”

Nhẹ nhàng cúp điện thoại , Nam Cung Nguyên lấy máy ảnh ra , bên trong đều là ảnh buổi chiều cậu chụp cho Ngôn Mặc . Lần đầu tiên cậu thấy cô buộc mái tóc dài lên , nhìn thoáng qua cũng thấy làm ẹt cô thanh tú hơn nhiều , dáng vẻ cô chạy rất đẹp , giống như một con tuần lộc lao nhanh dưới ánh trăng . Cậu nghĩ cô không giỏi thể thao , không ngờ cô gái này chân nhân bất lộ tướng đến mức này .

Nhưng chỉ mới như vậy vẫn chưa thể nói rõ điều gì , cô che dấu quá sâu , cậu chỉ có thể từ từ thăm dò . Nam Cung Nguyên lại rời tầm mắt tới chiếc áo thể thao vắt ở một bên , đó là chiếc áo hôm nay cậu mặc , còn chưa có giặt . Bởi vì cậu phát hiện trên lưng áo mình có một vết ố vàng lớn cỡ lòng bàn tay , trên vai cũng có , đây không phải dấu mồ hôi của cậu , như vậy chỉ có thể là do Ngôn Mặc lưu lại khi tựa vào lưng cậu .

Nam Cung Nguyên nghi hoặc lấy tay chạm vào vết này , nghĩ đến khuôn mặt Ngôn Mặc bị mồ hôi gột rửa , giống như đoán được điều gì đó.

Tối hôm qua Ngôn Mặc có được một giấc ngủ cực kỳ tốt , nhưng lúc tỉnh lại không biết mình mơ thấy gì , tay vẫn còn cầm điện thoại , trong điện thoại không ngừng vang lên tiếng “tút tut” . Hình như hôm qua cô cứ để nguyên như vậy mà ngủ , đến đèn bàn còn chưa tắt . Không biết lúc ấy Nam Cung Nguyên có cảm giác gì , Ngôn Mặc nhìn lớp mưa bụi dần dày thêm , trời đã sáng rõ , tắt đèn đi , Ngôn Mặc nhìn đồng hồ báo thức , đã sắp giữa trưa . Ngôn Mặc chưa từng ngủ đến muộn như vậy , chính cô cũng cảm thấy có chút giật mình , mà mẹ cô vậy mà lại không giận dữ kéo cô dậy cũng khiến cho cô giật mình.

Ra khỏi phòng mới phát hiện , trong nhà chỉ có một mình cô . Trên bàn ăn đặt mấy món đơn giản , vài miếng bánh mì nướng cùng một cốc sữa.

Là mẹ chuẩn bị sao ? Ngôn Mặc ngây ngốc đi về phía bàn ăn , nhìn cốc sữa nguội đã kết một lớp màng , hơi dinh dính , mùi thơm bay lên kích thích dịch vị . Miếng bánh nướng vàng óng thơm giòn , chắc lúc còn nóng rất thơm .

Ngôn Mặc không định ăn sáng , tâm tình phức tạp , nổi chua xót lớn hơn . Từ lúc Ngôn Mặc sáu tuổi đến giờ mẹ cô không nấu cơm cho cô ăn nữa . Lúc trước thì cô qua nhà hàng xóm ăn chung , lớn hơn có thể làm việc thì tự mình giải quyết , còn giờ lại là đến chỗ cha ăn . Hôm nay đột nhiên thế này là sao ? Lương tâm của bà bỗng ngộ ra hay là chỉ thuận tay mà thôi ?

Đồ ăn trong miệng dường như vẫn còn mang theo hơi ẩm , nhưng trong đầu Ngôn Mặc ngoại trừ xuất hiện những hình ảnh bị ngược đãi chồng chéo lên nhau ra không còn gì khác . Cuối cùng , cô cũng chỉ ăn hai

miếng bánh , uống một ngụm sữa liền thôi . Nhìn thấy dòng sữa trắng chậm rãi chảy xuống rãnh thoát nước , để lại mấy vết trắng nhạt , Ngôn Mặc ngẩng đầu lên , cố gắng mở hai mắt , vứt hết những hình ảnh bạo lực trong đầu , sau đó , nhanh chóng thu dọn mọi thứ sạch sẽ .

Tính từ hôm nay , Ngôn Mặc có bảy ngày nghỉ ngơi.

May mà sau khi đại hội thể thao kết thúc nối tiếp chính là ngày mừng một tháng năm quý báu , trường học cũng không sắp xếp buổi học bù nào , Ngôn Mặc có thể an tâm ở nhà dưỡng bệnh , mặc dù phải nhìn sắc mặt của mẹ , nhưng Ngôn Mặc có thể làm bộ như không nhìn thấy cũng được . Điều tiếc nuối duy nhất chính là kế hoạch đi chơi của Bạch Đạm đã bị mắc cạn .

Chỗ tốt của việc nghỉ học chính là Ngôn Mặc không phải hạn chế giấc ngủ . Chân bị thương , cô cũng chẳng thể đi lại , mặc dù vẫn phải làm bài tập , nhưng bây giờ cô không ham muốn hoạt động chút nào.

Yên Nhiên và Tiểu Nhã chia nhau gọi điện đến thăm hỏi , cảm giác dựa lưng vào đầu giường nói chuyện với bạn bè khiến Ngôn Mặc cảm thấy rất thích thú , nói chuyện xong cũng đã tốn không ít thời gian . Mặc dù , bạn gái nói chuyện với nhau chỉ đơn giản là nói rộng một chủ đề vô nghĩ , hơn phân nửa là Ngôn Mặc đảm đương việc nghe , vào lúc thích hợp thì phát ra tiếng tỏ vẻ là cô đang nghe .

Nhưng sau khi trả lời việc các cô oán hận việc điện thoại gọi không được , ngăn cản ý nghĩ muốn đến thăm của các cô , trấn an lòng lo lắng của các cô đối với mình , nói thêm vào đề tài vô nghĩa nữa , tại Ngôn Mặc mới được coi là yên tĩnh trở lại , lúc này cô đã không còn cảm thấy nói chuyện với các cô bạn này là chuyện gì thích thú nữa . Đau lưng khỏi nói , còn phải tốn nước miếng “bình đến tướng cần , nước đến đất ngăn” nữa. Nhớ lại lời muốn nói lại thôi của hai cô bạn vào lúc cuối cùng , Ngôn Mặc không cần đoán cũng biết hai người muốn hỏi chuyện Nam Cung Nguyên . Có điều nếu hai người không có can đảm trực tiếp mở miệng hỏi , cô cũng sẽ chẳng ngốc đến độ đưa mình tới cửa , cho nên qua lại mấy vòng , tất cả đều một mồm , đành phải cúp điện thoại.

Thật ra mọi chuyện cũng không nhẹ nhàng như Ngôn Mặc tưởng . Cô chưa từng ngờ được bản thân mình lại có “nhân duyên” như vậy . Sáu ngày ở nhà , điện thoại cả ngày không ngừng . Nam Cung Nguyên và Bạch Đạm ngày nào cũng gọi đến , đối với Nam Cung Nguyên , Ngôn Mặc lúc này lịch sự nhưng không mất phần lạnh nhạt , còn đối với Bạch Đạm thì vẫn tự nhiên như từ trước đến giờ . Yên Nhiên và Tiểu Nhã thì thường xuyên quấy rầy , đối với hai người bạn này Ngôn Mặc cũng thấy hơi đau đầu , sau mỗi lần đối phó với hai người này cô đều phải ngủ một giấc . Còn có Thi Hoa , anh Air , cả điện thoại của cha , còn ngạc nhiên hơn nữa là , ngay cả “lão yêu” và lớp trưởng cũng gọi tới hỏi về chấn thương của cô . “Lão yêu” còn tiếc thay cho tấm huy chương vàng giùm cô , lại khen ngợi cô có tinh thần thi đấu , Ngôn Mặc chỉ bình thản đối đáp , nói mấy câu liền cúp điện thoại . Còn chỗ lớp trưởng thì chẳng biết nói gì , Ngôn Mặc không nói gì được bởi dù sao hai người cũng chẳng quen biết gì.

Thời gian sáu ngày chớp mắt đã tan thành khói bụi , không lưu lại một chút vết tích nào .

Mẹ cô cũng không gây khó dễ như trong tưởng tượng của Ngôn Mặc , mấy ngày này bà đi sớm về trễ , nhưng cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ đồ ăn để trên bàn . Ngôn Mặc không chạm mặt bà , lúc bà đi ra ngoài , cô nằm ngủ , lúc bà trở về , cô đã ngủ rồi .

Cho nên ngoài việc ăn uống , giữa hai người không có mở miệng nói nhiều thêm điều gì . Tối buổi chiều ngày thứ bảy , ngôi nhà chưa từng có khách đến của Ngôn Mặc đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa , Ngôn Mặc đi ra mở cửa , ngay lúc mở cửa ra cô liền hóa đá đứng ngẩn tại chỗ.

21. Q.1 - Chương 21: Thăm

Ngoài cửa , Yên Nhiên và Tiểu Nhã đang cầm theo túi lớn túi nhỏ , đầu đầy mồ hôi cúi đầu nhặt thứ gì đó rơi dưới đất.

Ngôn Mặc hoảng hốt , vội vàng đóng cửa lại .

Bên ngoài truyền đến giọng nói bất mãn của Yên Nhiên : “Ngôn Mặc , cậu làm gì thế ? Sao lại đóng cửa lại , tội mình sắp không cầm nổi đồ nữa rồi.”

“Chờ một chút”

Ngôn Mặc vội vàng nhảy lò cò vào buồng vệ sinh , cầm lấy phấn lót đánh diên cuồng , lại lấy ra cặp kính mắt to bự , sửa sang lại mái tóc dài một chút , thế này chắc cũng tạm được rồi.

Sau đó , Ngôn Mặc mới quay lại mở cửa . “Cậu làm gì vậy .” Yên Nhiên tức giận nhìn Ngôn Mặc , hai tay đều rũ cả ra vì cố sức xách hai túi to.

“Không có gì , vào đi”

Ngôn Mặc đứng sang bên cạnh , nhường đường cho hai người ngoài cửa đi vào.

“Nhà của cậu thật khó tìm , mình và Tiểu Nhã tìm đến đau cả đầu.”

Yên Nhiên chạy thẳng vào , không chịu nổi nặng nhọc buông hết đồ trong tay xuống sau đó cả người ngã lên ghế sa lon há miệng thở dốc . Tiểu Nhã cười cười nhìn về phía Ngôn Mặc với biểu cảm cứng ngắc , cời giầy , chậm rãi đi vào trong phòng , cũng đi đến ngồi xuống ghế sa lon , quay đầu lại tiếp tục cười với Ngôn Mặc .

“Mình không phải đã nói không cần tới sao , sao hai cậu lại đến đây ? Hơn nữa , ngày mai là vào học rồi”

Ngôn Mặc chống nạng đi đến bên sa lon , không có ý ngồi xuống , cô nhú mày lại , bất mãn nhìn Yên Nhiên và Tiểu Nhã , cùng với túi lớn túi nhỏ đủ loại hai cô mang đến kia .

“Không sao cả , không phải là vì chúng mình lo lắng sao , ha ha , cậu đừng nóng giận mà.” Tiểu Nhã nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ngôn Mặc , vốn chưa thở đủ bây giờ lại càng chột dạ nói .

Ngôn Mặc bó tay lắc đầu , dựa vào sa lon ngồi xuống , nghĩ thầm may mà mẹ đi vắng , bằng không , cô thật không biết nên ứng phó với trường hợp này như thế nào đây .

“Aiz , mình chẳng phải đã nói mình không sao rồi sao ?”

Ngôn Mặc giơ chân lên , để hai người nhìn rõ hơn , sau đó lại nói : “Đã không đau nữa rồi , cố định qua một thời gian ngắn là ổn thôi.” “Vậy cậu đến trường cũng không sao chứ?”

Yên Nhiên cuối cùng cũng thở chậm lại , ngồi thẳng người , nhích về phía Ngôn Mặc , hỏi .

“Không sao cả.” Hôm trước anh Bạch Đạm nói muốn lái xe đưa cô đi học , mặc dù cô không đồng ý , nhưng lại không có lý do gì từ chối.

“Vậy cái người lần trước , ừm , cái anh chàng đẹp trai kia đưa cậu đi sao ?” Yên Nhiên nói đến giữa chừng bỗng dừng lại , trên mặt mặc dù nghiêm túc nhưng nụ cười tươi không dối kia vẫn tiết lộ chút tâm tư nhỏ nhỏ của cô.

Ánh mắt Ngôn Mặc thờ ơ liếc nhìn qua Yên Nhiên , nhưng lại không chỉ ngừng ở đấy , trực tiếp vòng qua cô chuyển hướng về phía Tiểu Nhã ở đối diện , biểu tình của Ngôn Mặc ám chỉ mức độ giới hạn , không được bước qua lời trề.

“Ừ”

Câu trả lời đơn giản cùng giọng điệu nhạt nhẽo khiến Yên Nhiên im lặng ngay lập tức , không dám hỏi nhiều hơn nữa . Cô biết , Ngôn Mặc dù rằng lạnh nhạt , những lúc bình thường đều không tệ với bọn họ , nhưng điều kiện tiên quyết chính là không được chạm đến ranh giới của cô . Nghĩ vậy , chắc người con trai kia cũng là người ở trong vòng vây của cô , người ngoài không có quyền can thiệp .

Tình cảnh có phần ngưng đọng , mọi người đều không dễ dàng mở miệng , Ngôn Mặc tựa vào ghế sa lon , nhìn Tiểu Nhã , đang chờ hai người họ nghĩ kỹ mở miệng hỏi cô như thế nào . Cô biết , hai người đến thăm đó là thứ nhất , hỏi Bạch Đạm là thứ hai , nhưng mà chỉ sợ điều này không phải là chuyện chính , trọng tâm chính còn ở phía sau cơ.

Quả nhiên , Yên Nhiên không ngừng đưa mắt ra hiệu với Tiểu Nhã , Tiểu Nhã nhát gan nhìn Ngôn Mặc , khẽ lắc đầu. Sau nhiều lần như vậy , vẫn là Yên Nhiên nhịn không được , can đảm không sợ chết hăng giọng nói : “Ngôn Mặc này , cậu đừng giận , chỉ là bọn mình thật sự thật sự là nhịn không được nữa , chúng mình đã nhẫn lại rất lâu rồi , nhưng vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái.” Cô quan sát sắc mặt của Ngôn Mặc , thật cẩn thận hỏi “Cậu và Nam Cung Nguyên đã xảy ra chuyện gì à?”

Đến đây , Ngôn Mặc nghĩ , hai cô bạn này cũng coi như là đã nhẫn nhịn hết mức rồi , đến tận bây giờ mới hỏi tới cô , hơn nữa còn hỏi thẳng mặt cô , cô vẫn cho rằng hai người sẽ dùng phương thức điện thoại không quá xấu hổ nữa chứ.

“Thật ra cũng không có gì , chắc các cậu đã suy nghĩ quá nhiều rồi.” Ngôn Mặc cười khê , nụ cười của cô quả nhiên có hiệu quả thần kỳ , tâm tình khẩn trương của Yên Nhiên và Tiểu Nhã cũng dần dịu xuống , vẻ mặt cũng theo đó mà thư thái hơn , Ngôn Mặc cầm lấy chén nước trên bàn trà , uống một ngụm nhỏ , nói “Cậu ta đúng lúc ở đó , Nam Cung Nguyên thật ra là một người nhiệt tình , cho dù không quen biết mình cũng chịu giúp mình như vậy.”

Giọng điệu của Ngôn Mặc nhẹ nhàng như mây , đơn giản tránh đi việc trọng yếu không liên quan quá nhiều đáp qua loa .

“Là như vậy sao ?” Tiểu Nhã cong cong môi , hơi nghi ngờ nói “Nhưng mà , ngày hôm đó mình thấy trong máy ảnh của Nam Cung Nguyên , toàn là hình của cậu nha.”

Ngôn Mặc sững sốt , cái chén cầm trên tay hơi run run , nhưng ổn định lại rất nhanh :

“Cậu ta ở ngay bên cạnh , chụp hai ba tấm cũng đâu có vấn đề gì.”

Yên Nhiên và Tiểu Nhã thoáng liếc mắt nhìn nhau , trên mặt đều viết rõ “không chỉ đơn giản như vậy” , nói qua một việc thế này , ở trong phòng y tế , cái dáng vẻ khẩn trương kia của Nam Cung Nguyên phải giải thích thế nào đây ? Chỉ có điều nhìn Ngôn Mặc lúc này , tra hỏi đến nước này đã là cực hạn rồi , miệng Ngôn Mặc kín như trai vậy , cô đã không muốn nói , người khác đừng mơ có cách nào làm cho cô phun ra được một lời muốn nghe .

“Tụi mình đã nghĩ kỹ rồi , cho dù như thế nào đi nữa , tụi mình đều ủng hộ cậu !”

Điệu bộ đầy “chính nghĩa” của Yên Nhiên làm cho Ngôn Mặc cảm thấy có chút buồn cười , nhưng khi cô nghe đến câu tiếp theo của Yên Nhiên thì cười không nổi nữa.

“Lúc cậu đi học lại nhất định sẽ nghe được mấy lời đồn nhảm , tụi mình vội vã đến đây như vậy cũng chỉ vì đến bảo cậu chuẩn bị tâm lý trước đi” Yên Nhiên hít vào một hơi nói “Có mấy lời đại loại như , đại mỹ nữ không bằng tiểu mỹ nữ , tiểu mỹ nữ không bằng .. ở ... không bằng Trinh Tử , thế giới này đảo lộn hết rồi.”

Ngữ khí bắt chước của Yên Nhiên thật sự kỳ quái , nhưng vẫn nghe được vẻ giấu cợt ẩn dấu trong câu nói kia . Cái gì mà thế giới đảo lộn chứ ? Chẳng phải là do lòng người không dễ cân bằng sao , bản thân không chiếm được , liền đổ mắt với người khác , lời nói ra đều là sắc mùi chua .

Ngôn Mặc cười lạnh , tay đặt chén lên bàn không kìm được dùng một chút lực , nước trong chén sánh ra ngoài , làm ướt mấy chỗ trên bàn trà .

“Còn gì nữa không ?”

Không chỉ có vậy đã xong rồi đi.

“Còn nữa , có người đùa cợt Nam Cung Nguyên hỏi cậu ấy công Trinh Tử có cảm giác thế nào , cậu có biết cậu ấy trả lời thế nào không ?”

“Cậu ta trả lời thế nào ?” Ngôn Mặc không đáp mà hỏi lại .

“Cậu ấy còn nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này , sau đó thật nghiêm chỉnh nói , cảm giác rất tốt .” Yên Nhiên nuốt nước miếng , nói tiếp “Cậu có biết lời này của cậu ta lọt vào tai người khác có hiệu quả thế nào không ? Bây giờ , tất cả mọi người đều chia mũi nhọn về phía cậu rồi đấy Ngôn Mặc à.”

Tên ngu ngốc này .

Ngôn Mặc lấy tay chống cằm , nghiêng đầu , nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Yên Nhiên mang theo một vẻ “thỏa lòng mong ước” , hỏi : “Chỉ có vậy , không còn gì sao?”

“Hả? Thì , thì chỉ có vậy thôi”

“Mình biết rồi”

Xem ra bắt đầu từ ngày mai , thời kỳ khổ sở của cô lại đến rồi.

Tiểu Nhã nhìn Ngôn Mặc không có phản ứng gì đặc biệt cũng không biết làm gì , vốn dĩ các cô tới là để nghĩ đối sách giúp Ngôn Mặc , chỉ cần ngôn Mặc vừa bày tỏ các cô sẽ hiến kế ngay lập tức , chỉ có điều , với tình huống trước mắt , Ngôn Mặc giống như thể căn bản không quan tâm đến điều này , cũng không cần kế sách . Cô dùng khuỷu tay chọc chọc vào eo Yên Nhiên , Yên Nhiên hiểu ý , nói với Ngôn Mặc : “Điều chúng mình muốn nói cũng nói xong rồi , cũng không sớm nữa tụi mình phải về rồi , ha ha , quấy rầy cậu.”

Hai người đồng thời đứng dậy , Ngôn Mặc cũng đứng dậy theo , lại bị hai người ngăn cản : “Cậu đừng phiền phức vậy , tự tụi mình đi được rồi , cậu nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

“Ừ , đừng nghĩ nhiều , thân thể quan trọng hơn.” Tiểu Nhã lo lắng dặn dò lại một câu.

Ngôn Mặc thần nhiên gật đầu , nhìn hai người rời khỏi , đóng cửa lại .

Hai người vừa đi , Ngôn Mặc lập tức bỏ kính xuống , nhổ dây điện thoại ra , sau đó nhảy về phòng , ngã sấp xuống giường , nhắm chặt hai mắt , cảm giận nghĩ : Nam Cung Nguyên , thật sự khiến cho cô không được sống yên ổn mà!

Buổi sáng ngồi trên xe Bạch Đạm , Ngôn Mặc không nói một lời.

Hôm nay lúc thức dậy , lại thấy mẹ chuẩn bị đồ ăn sáng , hơn nữa bà còn sắp xếp mấy thứ đồ bọn Tiểu Nhã mang đến vào trong tủ . Kỳ quái hơn chính là bà không chạy tới hỏi Ngôn Mặc lại lịch mấy thứ đấy.

“Nhóc con , nhóc con !” Tay Bạch Đạm quơ quơ trước mặt Ngôn Mặc .

“Hả?”

Ngôn Mặc lấy lại tinh thần , khuôn mặt tinh xảo của Bạch Đạm phóng đại trước mắt , trong đôi mắt phượng hẹp dài phản chiếu khuôn mặt mơ hồ của cô.

“Đang nghĩ gì mà xuất thần vậy ? Tối trường rồi . Không phải em bảo anh đừng ở chỗ này sao ?”

“À , phải.”

Ngôn Mặc che dấu sự luống cuống của mình , vội vàng xuống xe.

“Đừng vội”

Bạch Đạm giữ chặt Ngôn Mặc lại , tỉ mỉ giúp cô phui thẳng áo , lại khoác túi lên lưng giúp cô . Ngón tay của anh thon dài như chiếc lược , chải qua mái tóc dài đen bóng của Ngôn Mặc , chỉnh sửa lại tóc cho cô xong , lúc này mới chịu thả người.

“Anh , anh không cần bận rộn đưa đón em mỗi ngày như vậy đâu.”

“Sao vậy , em không muốn anh đưa đi à? Vậy anh bảo Air hay cha đưa nhé?”

“Không phải , ý em không phải vậy” Bạch Đạm hiểu nhầm ý của cô , Ngôn Mặc vội vàng giải thích.

Bạch Đạm dịu dàng cười , ánh mắt nhẹ nhàng , đẹp đẽ vô cùng . lên , cô không thoải mái né tránh ánh mắt anh , mở cửa đi xuống xe.

Bạch Đạm cũng xuống xe , đưa nạng cho Ngôn Mặc , nói : “Buổi chiều anh sẽ ở đây đợi . Hôm nay thì chắc sẽ tan sớm hơn chứ?”

“Chắc vậy.”

“Được rồi , tạm biệt . Tự mình đi cẩn thận đấy”

Ngôn Mặc không dám nhìn Bạch Đạm , cúi đầu đi thẳng về phía trước , nhưng cô vẫn cảm thấy được ánh mắt Bạch Đạm chưa rời khỏi lưng cô một khắc nào.

Dù vậy cô vẫn không dám quay đầu lại.

Ngôn Mặc khó khăn đi lên cầu thang , đối với tay nạng này , cô vẫn không thể sử dụng được tự nhiên . Cho nên mới chỉ khập khiễng leo đến cửa phòng học cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Mà tiếng chuông cũng vang lên đúng vào lúc nà .

“Lão yêu” đang ở trên bục giảng nói , nhìn thấy Ngôn Mặc , nhưng chỉ nhìn về phía chỗ ngồi ý bảo cô nhanh một chút , không có bộ dạng hăm dọa dạy dỗ người khác như thường ngày .

Ngôn Mặc gục đầu xuống , để mái tóc dài che khuất mặt mình , chậm rãi đi vào chỗ ngồi.

Trong phòng học vốn đã rất yên tĩnh , hiện tại càng yên tĩnh hơn nữa.

Dường như tiếng tay nạng chạm đất cũng có thể kích thích đến thính giác con người .

“Được rồi , biểu hiện của bạn Tả Ngôn Mặc ở đại hội thể thao mọi người đều đã rõ . Mặc dù rất đáng tiếc , nhưng kết quả như vậy cũng đã là ngoài dự đoán của mọi người . Các em còn phải học tập thêm tinh thần thi đấu của bạn ấy đấy.” Lúc “lão yêu” nói đến “tinh thần thi đấu” , Ngôn Mặc neho mắt lại , mình chẳng qua chỉ chạy theo bản năng , hơn nữa sau đó còn ân hận vì không cẩn thận chạy tới hàng đầu tiên , không ngờ tới bởi vậy mà nhận được khen ngợi , thật là thú vị .

Sau đó , không biết là ai vỗ tay đầu tiên , trong lớp bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt , rồi nhanh chóng tất cả mọi người đều đồng loạt vỗ tay . tiếng vỗ tay vang động cả lớp học .

Giờ phút này , trong lòng Ngôn Mặc nóng dần lên , mồ hôi chảy ra , khiến từ đầu đến chân cô đều nóng . Cô không thích cảm giác bị người ta nhìn chăm chú , nhưng lúc này lại khó mà ghét được .

Yên Nhiên nói nhỏ bên tai Ngôn Mặc : “Ngôn Mặc , cậu thật lợi hại” Trong giọng nói tràn ngập tán dương và vui mừng .

“Được rồi , để chuẩn bị cho kỳ thi thử giữa kỳ này , bảy ngày này ai chơi ai học có thể nhìn thấy ngay lập tức , lúc thi cử phải thật nghiêm túc cho tôi , đừng có làm bậy . Danh sách thi đã dán lên bảng thông báo rồi , tất cả chuẩn bị đi”

Vừa dứt lời , trong phòng học đã bị tiếng thở dài cùng tiếng chán nản bao phủ.

Mọi người bắt đầu ao ao sửa sách , Ngôn Mặc xoay người định cất nạng đi , nhưng vừa mới quay đầu lại đã nhìn thấy Nam Cung Nguyên ngồi phía sau cô , đang cho cô một nụ cười trấn an .

22. Q.1 - Chương 22: Vây Đường

Ngôn Mặc ngồi chưa được bao lâu đã phải chống nạng liên tục chiến đấu ở phòng thi.

Yên Nhiên và Tiểu Nhã không cùng phòng thi với cô , cho nên sau khi bọn họ giúp đỡ Ngôn Mặc đến phòng thi thì đã quay về phòng thi của mình.

Chờ đến khi Ngôn Mặc ngồi xuống mới phát hiện , ngồi phía sau mình lại là Nam Cung Nguyên .

Đây đúng là quá là trùng hợp đi ?

“Cậu ngồi ở đây?”

Ngôn Mặc không xác định hỏi , cô nhớ rõ phía sau mình phải là Tưởng Hàm mới đúng .

“Xuyết , mình lạng lẽ đối đấy.” Nam Cung Nguyên lăm la lăm lét nhìn Ngôn Mặc nháy mắt một cái nói. Ngôn Mặc nhìn vẻ mặt tương phản với cách nói của cậu , nhưng quan trọng nhất là , tại sao cậu ta lại không tự mình suy nghĩ xem , hành động của cậu ta sẽ tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng đối với cô chứ ? Bạn học trong phòng cũng không phải người mù , sao có thể không biết cậu ta đổi chỗ . Cho dù giấu diếm được giáo viên thì tốc độ lan truyền của đám học sinh cũng đã đủ đáng sợ rồi.

Ngôn Mặc thở dài ngồi xuống , điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút . Bây giờ phương pháp tốt nhất chính là không để ý đến cậu ta . Cô bình tĩnh lật sách xem .

Kỳ kiểm tra kiểu này chỉ là khảo sát bình thường , lúc này “lâm trận mới mài gươm” chỉ có thể là “càng mài càng hoảng”

“Chân của cậu nhìn vào rất nghiêm trọng , đến trường có ổn không ?”

Nam Cung Nguyên ngồi sau lưng Ngôn Mặc thấp giọng hỏi.

Ngôn Mặc không để ý đến .

“Có cần tôi nói một chút với ”lão yêu” để cậu nghỉ sớm giờ tự học tiết sau không ?”

Nam Cung Nguyên kiên trì không bỏ qua .

Ngôn Mặc lần này thẳng thừng nằm sấp nhắm mắt dưỡng thần .

Nam Cung Nguyên nhìn Ngôn Mặc tỏ rõ lập trường , cũng hậm hực im lặng .

Thời gian thi bao giờ cũng trôi qua mau .

Cảm giác mấy bài văn cổ của buổi trưa vẫn còn quanh quẩn không ngừng trong đầu mình thì thi toán buổi chiều đã hoàn tất rồi.

Sau khi mọi người nộp hết bài xong đều nhất trí la hét , đặc biệt là hai đề toán học được nói là đề bài không phải để cho con người làm .

“Ngôn Mặc , thi thế nào rồi ? Mình xong rồi , lần này chắc sẽ bị ”hoàng hậu nương nương” chém chết.” Cậu nói đầu tiên của Yên Nhiên khi đi vào đã lộ ra cô đối với nhân sinh tương lai của mình đã tuyệt vọng rồi , nhìn cái bộ dạng uể oải của cô , Ngôn Mặc đương nhiên chọn cách “có nạn cùng chịu” : “Mình lót giúp cậu , đừng lo lắng”

“Mình cũng chết chắc rồi” Mặt Tiểu Nhã xám ngoét , còn chưa thi xong đã bị đả kích mất hết sức lực .

Yên Nhiên nhìn thấy Nam Cung Nguyên ở sau lưng Ngôn Mặc đang sắp xếp đồ đạc , cậu cũng nở nụ cười nhìn hai cô.

“Nam Cung thiên tài , hai đề cuối cùng kia cậu làm ra không ?”

Yên Nhiên sùng bái nhìn Nam Cung Nguyên , tất cả các kỳ thi trước đó Nam Cung Nguyên đều giữ vững vị trí đầu tiên , hơn nữa điểm số còn vượt xa mọi người , đề mọi người không làm ra , Nam Cung Nguyên nhất định sẽ làm ra .

“Ừm , quả thật có chút khó khăn . Đề cuối cùng kia phải tính toán quá nhiều , mình còn có hai bước chưa tính xong.” Nam Cung Nguyên nhún mày , thành thật trả lời.

“Wow , trời ạ , chỉ còn hai bước chưa tính được ? Cậu có phải người hay không vậy ?” Yên Nhiên quả thật là muốn quỳ xuống trước mặt cậu “Đề đầu tiên đã không như vậy rồi , đến một đề trông như thế nào mình cũng không rõ . Đề đầu cũng chỉ viết có vài bước , chết rồi , lần này thi lại là chắc rồi.”

“Không có việc gì , ngày mai thi tốt là được rồi.”

Ngôn Mặc có ý tốt , an ủi nhìn Yên Nhiên như sắp khóc đến nơi còn có Tiểu Nhã nhăn nhó như khổ qua.

“Sao cậu không căng thẳng chút nào vậy ?”

“Mình ? Mình không quan tâm hơn thua.”

Bọn họ vừa nói vừa đi . Ở phía sau , Nam Cung Nguyên buồn bực nhìn bóng lưng ba nữ sinh , chỉ cần Yên Nhiên và Tiểu Nhã ở đây , cậu hoàn toàn không có cơ hội nói vài câu với Ngôn Mặc . Mặc dù kể cả lúc hai người đẩy văng mặt Ngôn Mặc cũng không để ý gì đến cậu.

Chẳng biết từ lúc nào Tưởng Hàm đã đứng ở phía sau Nam Cung Nguyên , cậu thả sức nặng của người lên trên Nam Cung Nguyên , cười gian nói : “Chắc chắc , nhìn bộ dạng cậu giống như cô dâu nhỏ vậy , đồ kị sao ?”

Tưởng Hàm là một trong số ít người biết rõ sự tình .

Đương nhiên , nhớ lúc đầu khi cậu ta biết chuyện này kinh ngạc đến độ đem cả miệng đầy cơm văng hết ra , nhưng trước ánh mắt giết người của Nam Cung Nguyên , cậu đành phải nuốt hết nghi vấn không tốt của mình vào bụng.

“Biến , miệng chó không mọc ngà voi”

Nam Cung Nguyên mặc kệ cậu , cúi đầu muốn đi , liếc mắt một cái nhìn thấy tờ giấy nháp dưới chỗ ngồi của Ngôn Mặc . Có điều , chữ trên giấy lại được viết vô cùng sạch sẽ.

Nam Cung Nguyên nghi hoặc nhặt nó lên .

“Cái gì vậy ? Không phải là phao chứ?”

“Cậu đừng nói lung tung .”

Nam Cung Nguyên nhét tờ giấy kia vào trong túi quần , không để cho Tưởng Hàm xem , thật ra cậu cũng không thấy rõ trên mặt giấy kia viết cái gì , tuy cậu không tin Ngôn Mặc lại đi làm chuyện như vậy , nhưng tờ giấy kỳ lạ thế này , vẫn nên để một mình cậu biết thì an toàn hơn .

“Nhìn bộ dạng khẫn trương kia của cậu kìa , mình có nói gì đâu.” Dứt lời liền bày ra dáng vẻ như sắp nôn mửa , còn nhân lúc Nam Cung Nguyên không bắt được cậu nhanh chóng rút lui . Nam Cung Nguyên buồn cười nhìn cậu ta chọc tức mình , nhưng lại chẳng tức nổi .

Hai người trêu chọc nhau liên tục đến khi không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa .

Ở bên cạnh Tưởng Hàm , nhưng trong đầu Nguyên toàn nhớ đến tờ giấy kia . Cho nên khi vừa về đến nhà cậu liền vội vàng lấy tờ giấy kia ra để xem .

Vừa nhìn một thoáng , cách nhìn của Nam Cung Nguyên đối với Tả Ngôn Mặc lại một lần nữa hoàn toàn thay đổi .

Cậu biết thành tích của cô không tốt , mặc dù cậu luôn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ , nhưng nguyên tắc này của cậu hoàn toàn mất tác dụng dưới Tả Ngôn Mặc .

Cậu không quan tâm đến thành tích của cô , vẻ ngoài của cô , điều cô hấp dẫn cậu không phải những thứ đó .

Nhưng mà , trên này viết gì đây ?

Đáp án hai đề cuối của kiểm tra toán hôm nay .

Chữ trên giấy thanh tú sâu sắc , từng chữ đều giống như đóa hoa bách hợp nở rộ , nhẹ nhàng khoan khoái lại cao quý.

Hơn nữa mỗi một bước đáp án đều được viết rành mạch , mỗi một công thức đều hoàn toàn chính xác , từng phép tính đều chuẩn xác không một chỗ sai . Viết hai đề lưu loát , liền một mạch . Ngay cả đề cuối cùng cậu còn chưa làm xong , Ngôn Mặc cũng đã làm hết , hơn nữa còn dùng cách giản lược hơn , nắm bắt những điểm chính rõ ràng dễ hiểu , không chệch vào đâu được .

Buổi chiều rõ ràng cậu đã thấy trước lúc nộp bài thi hai đề cuối cùng kia cô để trống , chẳng lẽ nói là cô cố tình vậy ? Nam Cung Nguyên càng ngày càng không hiểu Tả Ngôn Mặc , cô chôn giấu mình quá sâu .

Kiểm tra ngày hôm sau , lúc thi Nam Cung Nguyên đặc biệt quan sát Tả Ngôn Mặc .

Từ lúc bắt đầu thi cho đến khi hết giờ cô đều chưa ngừng bút , nhưng lúc nộp bài cô lại có chỗ đề được bỏ trống.

Sau khi thi xong cô sẽ bỏ bản nháp vào trong túi .

Hơn nữa sau khi thi xong , trên mặt cô không có biểu tình lo lắng uể oải giống như người khác . Từ trước đến giờ cô đều có dáng vẻ thản nhiên , không vui không sợ .

Trước kia cậu sẽ nghĩ thành tích của cô không có gì đáng kể , nhưng hiện tại cậu tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy .

Cô không thêm để ý đến thành tích , bởi vì cô biết thực lực của mình .

Người như vậy , thật đáng sợ .

Ngôn Mặc chú ý tới ánh mắt Nam Cung Nguyên đã nhìn cô chằm chằm rất lâu rồi , đến lúc thật sự không chịu nổi nữa , cô hơi bất mãn quay lại nhìn cậu.

“Đồ của cậu , hôm qua tôi nhặt được ở chỗ cậu ngồi.”

Nam Cung Nguyên đưa tờ giấy kia tới trước mặt Ngôn Mặc , thật cẩn thận nhìn nét mặt cô . Ngôn Mặc chỉ hơi nhướn mày , sau đó lại không có biểu cảm gì .

“Cám ơn.”

Dĩ nhiên cô liếc mắt một cái liền nhận ra đó là cái gì , hôm qua cô tìm nó rất lâu , không ngờ lại ở trong tay Nam Cung nguyên . Lúc cô nhìn thấy tờ giấy trong tay cậu thì cảm thấy lập tức tim lạnh đi nửa nhịp . Sau khi Nam Cung Nguyên nhìn thấy không biết sẽ nghĩ như thế nào , Ngôn Mặc nhìn cậu một cái , cậu vẫn giữ vẻ mặt cười nhẹ nhàng , điều này khiến cho cô không thể đoán được suy nghĩ trong lòng cậu . Cô cầm giấy rồi , vốn tưởng rằng cậu ta sẽ nói gì đó , nhưng cậu ta lại chẳng hỏi cô điều gì . Chỉ chào tạm biệt cô sau đó rời đi cùng Tưởng Hàm .

Ngôn Mặc nắm chặt tờ giấy trong tay , suy nghĩ đủ điều , cô lại làm lộ một mặt trong bóng tối của mình ra ngoài.

Nhưng tại sao luôn ở trước mặt cậu ta chứ?

Cậu ta thông minh như vậy , nhất định đã nghĩ ra điều gì đó , nhưng cậu ta lại không tỏ thái độ gì , vô hình trung điều này làm cho cô lo âu .

Ngôn Mặc không phát hiện ra tờ giấy trắng trong tay cô đã bị nhấn nhúm không còn hình dạng cũ.

Tốc độ của thầy cô giáo vô cùng thần kỳ , chỉ ba ngày , tất cả thành tích đã được công bố , Nam Cung Nguyên không kỳ lạ gì tiếp tục vinh quang đứng ở ngôi vị hạng nhất . Không thể thiếu lại được một hồi tuyên dương của “lão yêu”.

Ngôn Mặc lần này được hạng trung bình , thoát khỏi vòng nguy hiểm , đứng thứ ba mươi của lớp . Như vậy , tạm thời “lão yêu” chắc sẽ không phiền phức tìm đến cô .

Đối với kết quả lần này , Ngôn Mặc rất hài lòng . Đáng thương cho Tiểu Nhã lần này bị tụt năm hạng , nhưng cô còn chưa thảm như Yên Nhiên , Yên Nhiên bị tụt mười hai hạng , sớm đã bị gọi vào văn phòng hỏi thăm .

Kỳ thi lần này có thể nói là ít nhà vui , nhiều nhà lo . Nhất là điểm toán học , vô cùng thâm hiểm , ngay cả chia trung bình cũng không giấy dựa được đến điểm chuẩn .

Ôn Linh tóm lấy Nam Cung Nguyên , cảm thán nói : “Cũng không thấy cậu cố gắng gì cả tại sao cậu còn có thể giải được đề chứ?”

“Đây là sự khác nhau giữa phàm nhân và thần tiên” Nam Cung Nguyên không buồn ngẩng đầu lên , già giặn nói. Ôn Linh đoạn khí , tốt xấu gì cậu cũng là người ngồi ở vị trí thứ ba trong trường .

Cậu tức giận giật lấy cuốn vở trong tay Nam Cung Nguyên , vừa nhìn một cái mắt lập tức liền sáng lên .

“Ôi mẹ , tiểu tử , không ngờ cậu còn có thể nghĩ ra phương pháp thế này đấy?”

Trên vở là đáp án đề thi của Ngôn Mặc mà Nam Cung Nguyên chép lại .

“Không phải mình làm”

Mặc dù không phải mình làm ra , nhưng Nam Cung nguyên vẫn cảm thấy có chút kiêu ngạo .

“Không phải cậu ?” Điều này đúng là hiếm thấy , Ôn Linh không tin nhìn Nam Cung Nguyên.

Nam Cung Nguyên gật đầu khẳng định .

“Ai vậy ? Trường học của chúng ta còn có kỳ nhân thể này sao ?”

Nam Cung Nguyên nhìn Ôn Linh thần bí cười , chậm rãi nhả ra hai chữ : “Bí mật”

Nam Cung Nguyên quyết định giữ bí mật cho Ngôn Mặc , cô không muốn người khác biết thực lực của mình , tất sẽ có suy nghĩ riêng của mình , cậu đương nhiên sẽ tôn trọng cô.

“Cậu ...” Ôn Linh đập vỡ xuống , khó chịu nhìn bộ dạng dương dương tự đắc kia của Nam Cung Nguyên , tức khí : “Cận thận người này leo lên trên đầu cậu đấy”

Nam Cung Nguyên nhún vai: “Không sao”

Đại nạn lớn trong lòng đám học sinh đã qua , như vậy đám thanh niên này lại bắt đầu có tinh lực làm chuyện mình thích .

Chẳng hạn như , đồn đại linh tinh . Lời đồn giống như độc được , chậm rãi ăn mòn lòng người . Lời đồn đại mang theo không khí âm trầm , giống như mưa phùn giữ trời xuân , mặc dù không mãnh liệt như mưa rào , nhưng có thể thấm ướt không khí , bao phủ lấy bầu trời , gắn kết với mọi người .

Lần này còn điên cuồng hơn những lần khác , mặc dù trong lúc thi tin đồn đã được chen ép xuống , nhưng kỳ thi vừa đi qua , gió xuân liền thổi vạn vật lại hồi sinh .

Chỉ có điều , lần này nam chính không thay đổi , nữ chính lại thay người , đổi thành nữ sinh ngoại hình như “Trinh Tử” - Tả Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc đã chuẩn bị tốt tâm lý ỉnh , cho nên cô tự đề ra ba điều lệ cho bản thân .

- 1 . Coi thường các loại ánh mắt
- 2 . Coi thường ngôn từ chê bai
- 3 . Coi thường hành vi ác ý .

Bởi vậy , trong một tháng này bất luận bên ngoài mưa gió có lớn hơn đi nữa , thế giới của Ngôn Mặc vẫn thanh khiết như trước , trời âm nhạt . Mặc kệ người đứng bên cạnh tấn công thế nào , Ngôn Mặc đều thể hiện bằng vẻ mặt mù mờ , hoàn toàn không biết gì , khiến cho những người đó muốn hỏi cũng hỏi không ra trò .

Tả Ngôn Mặc này là kiểu “hũ nút” , người thông minh đương nhiên lựa chọn quay mũi tàu lại , đi tìm “hoàng tử điện hạ” do thám tin tức , qua kinh nghiệm với vụ tai tiếng tình ái trước đó , muốn theo người này tìm được chút tin tức tức là về không .

Trong giờ thể dục , Nam Cung Nguyên đang chơi bóng rổ , thông thường chỉ cần đến tiết này , đại đa số nữ sinh sẽ không ở sân trường , bởi vì lúc này nữ sinh đều tập trung ở sân bóng rổ xem thi đấu . Nhìn từ xa là rụt rè , nhìn chỗ gần là nhiệt tình . Đa số nữ sinh đều thuộc về hai loại này .

Nam Cung Nguyên không tham gia đội điền kinh , nhưng đội bóng rổ cậu vẫn tham gia , mặc dù mới năm nhất , nhưng đã là đội viên chủ lực . Đánh bóng rổ gồm cả chạy bộ , nhảy cao thú vị hơn , tính tình Nam Cung Nguyên không trầm ổn giống như ngoài mặt , cậu vốn là người ghét sự đơn điệu .

Bởi vậy , trận đấu bóng này cậu chơi vô cùng thỏa thích , hưng phấn lên cao điểm , liên tục chạy trên sân , không ngừng được điểm , nhiều lần cướp bóng , đấu một hồi mà trên dưới toàn thân đầy mồ hôi .

“Quả nhiên sau khi thi xong chơi thích hơn hẳn .”

Nam Cung Nguyên cầm khăn mặt lau mồ hôi không ngừng , thỏa thích nói . Hôm nay bọn họ thi đấu cùng năm ba thắng 20 điểm , thật sự là sướng khoái vô cùng .

“Cậu thi được tốt như vậy còn gì , tội mình mới là người nhân dịp này phát tiết cảm xúc buồn bực , không cùng cảnh giới với cậu .”

Tướng Hàm ném một chai nước đã uống cạn xuống , lại mở một chai nữa ra , nói .

“Nhưng mà gần đây tâm tình tốt mới có thể cảm thấy thi đấu thích thú vô cùng”

Tiêu Hà đi tới gia nhập vào hàng ngũ của Tưởng Hàm .

“Này , các cậu có ý gì vậy ?” Nam Cung Nguyên nhìn thấy một ánh mắt xấu xa của một đám người đối diện , toàn thân liền nổi da gà .

“Người anh em , tụi tôi nghe nói cậu đang theo dõi bạn học ”Trình Tử” của lớp chúng ta , cậu thật sự là lợi hại đấy , người cậu đã xác định chắc đã theo đuổi được rồi đi?” Tiêu Hà tính mạnh tay đánh cược một lần , ai bảo con nhóc lớp bảy kia làm cậu đau cả đầu , cậu thắng thần nạp nguyên liệu , trực tiếp nổ súng .

Động tác uống nước của Nam Cung Nguyên dừng lại , sững sờ ngay tại chỗ , nghe được lời Tiêu Hà mà ngây cả người . Lúc này ánh mắt tất cả mọi người chuyển dời lên người Nam Cung nguyên , tiếng huyền não trên sân bóng vì Nam Cung Nguyên mà giảm đi phân nửa , mọi người nín thở chờ đợi . Hỏa khí giăng co trong không gian , dường như là vì lời vừa rồi mà vận sức chờ phát động .

“Cậu nghe ai nói ?” Nam Cung Nguyên nhú mày , thần sắc trên mặt trở nên nghiêm túc hơn , không còn vẻ sáng lạng như ban nãy .

Trong lúc nhất thời , những người chung quanh không hện mà thả ra tiếng thở phào nhẹ nhõm .

“Thấy không , mình nói không có khả năng mà , các cậu không nên ngạc nhiên”

Tiêu Hà nhìn về phía sau khinh thường lớn tiếng nói .

Nam Cung Nguyên đưa mắt nhìn về phía đó , liền phát hiện ra một dáng người uyển chuyển .

“Tin tức của cậu không chính xác .” Nam Cung Nguyên nghiêng người , cầm lấy chai nước giữa đầu uống một ngụm , yết hầu lên cao xuống thấp , cậu tiếp tục nói , “Cách mạng của mình chưa thành công , còn phải cố gắng .”

Nam Cung Nguyên cười rạng rỡ với đám người này .

Ngôn Mặc bởi vì chân không được khỏe phải ở một mình trong phòng tự học , nhưng mới chỉ viết được một nửa , cửa phòng học đã bị người thô bạo mở ra , Tiểu Nhã thở dốc chạy vào .

Ngôn Mặc nghi hoặc nhìn cô .

Tiểu Nhã chạy đến trước mặt Ngôn Mặc , còn chưa đứng vững đã nói : “Ngôn Mặc , việc lớn không hay rồi .”

23. Q.1 - Chương 23: Cõi Như Kẻ Thù

“Cậu từ từ nói.”

“Nam Cung Nguyên , cậu ta , cậu ta ban nãy , thừa nhận ở sân bóng rồi .”

Tiểu Nhã lo lắng nhìn Ngôn Mặc , lời nói ra đều trở nên đứt quãng .

Ngôn Mặc dựa lưng vào ghế , đại não nhanh chóng tiếp nhận tin tức Tiểu Nhã đưa tới , một lát sau bình tĩnh nói : “Cảm ơn cậu , mình biết rồi.”

“Chỉ có vậy ?” Tiểu Nhã quán lấy người Ngôn Mặc , đưa mắt tới trước mặt Ngôn Mặc , gần gũi hỏi.

“Ừ , mình đã biết, có chuẩn bị tâm lý trước rồi.”

Ngôn Mặc vất vả lắm mới đẩy được Tiểu Nhã trước mặt ra , sau đó vô cùng khẳng định nói với cô : “Điều cậu ta nói không liên quan đến mình.”

“Nhưng mà , người khác sẽ không nghĩ như vậy .” Tiểu Nhã không đồng ý lắc đầu nói.

“Thanh giả tự thanh”*Ngôn Mặc cầm lấy bút tiếp tục viết bài .

* Người trong sạch không cần giải thích vẫn trong sạch

Tiểu Nhã đứng bên cạnh nhìn cô nửa ngày không nói gì , phòng học dần dần nhiều người hơn , sau khi hết giờ thể dục mọi người đều lục đục quay về lớp .

Nam Cung Nguyên cùng một đám bạn thân đi phía sau bước vào phòng học , Ngôn Mặc giải bộ không biết gì , mắt cũng không buồn nhìn lên .

Nhưng trong lòng cô hiểu được , ngày khó khăn của mình đã đến .

Có đôi lúc , kết quả trong đầu mình nghĩ vô cùng tồi tệ , còn thực tế đem so với tưởng tượng của con người thường tốt hơn phần nào .

Một ngày học trôi qua , tình hình lại bình thường đến mức khiến cho người ta cảm thấy không bình thường.

Chỉ ít thì ở trước mặt Ngôn Mặc mọi người chỉ nhìn cô nhiều hơn lúc thường mấy lần , nhưng không có hành động gì tiếp theo .

Ngôn Mặc đi một mình ra ngoài cổng trường , Bạch Đạm đã nói sẽ chờ cô ở chỗ cũ.

Cô không biết vì sao Nam Cung Nguyên lại trả lời cái tin đồn nhảm chán đấy , cậu ta trước kia nếu không mập mờ phủ nhận , thì cũng là lảng đi , lần này không biết ăn nhằm thuốc gì , hay là đầu bị bóng rổ đập hỏng , lại đi ngốc nghếch thú nhận hết .

Ngôn Mặc chân thấp chân cao bước đi , hai chân không thể chạm đất bằng nhau được .

Nhưng mà , lần này Ngôn Mặc phát hiện khi bản thân bị áp tới giới hạn , thái độ cô không quá tức giận . Không biết là bị Nam Cung Nguyên chọc giận nhiều quá , thành ra quen dần hay là bản thân đã quen với tính cách vớ vẩn kia , nên cũng chẳng có hơi sức đi tức giận nữa.

Việc đã đến nước này , cô nhiều lời cũng vô dụng . Càng nhiều lời lại càng hỏng , vẫn nên ngậm miệng thì hơn . Sóng gió qua đi , tự nhiên sẽ ổn cả. Ngôn Mặc đi khắp khiêng hoàn toàn không nhìn rõ con đường phía trước , đầu đụng phải một bức “tường”.

“Tường?”

Cô nhớ hình như phía trước không có tường mà?

Ngôn Mặc nghiêng ngả lùi về phía sau một bước , nhắm mắt lại , che cái mũi bị đụng đau của mình , chỉnh lại kính trên sống mũi ổn thỏa mới nâng mắt nhìn .

Đầu sỏ gây nên đang cười híp mắt với cô .

“Cậu đang suy nghĩ gì vậy ? Đi đường cũng phân tâm , như vậy rất nguy hiểm.”

Nam Cung Nguyên lập tức đưa tay đỡ lấy Ngôn Mặc đang chênh vênh.

Ngôn Mặc cẩn thận né tránh .

Nam Cung Nguyên biết điều thu tay về , nụ cười trên mặt cũng nghiêm chỉnh hơn nhiều , thu mắt lại nhìn gương mặt âm lạnh của Ngôn Mặc , nói : “Tôi biết cậu đang tức giận , cho nên đặc biệt ở đây chờ cậu .”

“Vì sao tôi phải tức giận ?”

Nam Cung Nguyên ngạc nhiên nói: “Cậu không biết ?”

“Đối với cậu , tôi không cảm thấy bản thân cần phải lãng phí hơi sức như thế.”

Ngôn Mặc châm chích không lưu tình.

Hiện tại ở trước mặt Nam Cung Nguyên càng ngày cô càng không kiêng nể chút gì , những thứ dùng để đối phó trước mặt người khác đối với cậu ta mà nói đã có sức miễn dịch rồi . Như vậy cũng tốt , để cho cậu ta thấy rõ bộ mặt thật của cô , sau đó cái ý tưởng ngây thơ không thực tế kia có thể tiêu tan hết.

“Cậu như vậy còn nói không giận sao ?” Nam Cung Nguyên cười khỏ nhìn cô nữ sinh này ngày càng không dành cho cậu sắc mặt hòa nhã , mặc dù cô đến cuối cùng khi đối mặt với cậu biểu cảm của cô vẫn không có chút thay đổi , nhưng về mặt bây giờ lại không phải điều cậu muốn.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện , tôi có việc muốn hỏi cậu . Cậu đi hướng này sao?”

Ngôn Mặc nhìn lướt qua vai Nam Cung Nguyên , xe Bạch Đạm chắc đang đỗ ở ngay góc rẽ này , chỉ có điều , lúc này cô tuyệt đối không thể để cho hai người họ chạm mặt . Không biết tại sao , trực giác của Ngôn Mặc nói cho cô biết nhất định phải tránh tình huống này.

Cho nên , cô lựa chọn đi về hướng trạm xe bên trái .

Nam Cung Nguyên đi theo bên cạnh cô .

Cậu cầm túi xách từ vai trái đổi sang vai phải , hắng giọng một cái , dáng vẻ trông như sắp phải thi hùng biện . Sau đó nghiêm mặt nói : “Lần trước , chính là cái lần tôi ừm ... thổ lộ với cậu ấy.”

Lúc cậu nói cậu này chính cậu cũng cảm thấy xấu hổ tới cực điểm . Lén nhìn Ngôn Mặc một cái , mặt cô không đổi sắc , giống như từ đầu đến cuối đều không liên quan đến cô , hoàn toàn không có dáng vẻ ngượng ngùng mặt đỏ tim đập như những nữ sinh bình thường sau khi nghe người ta tỏ tình.

“Tôi nhớ cậu đã nói cậu không thích người chân trong chân ngoài , cho nên tôi mới quyết định nói rõ mọi chuyện .”

Ngôn Mặc dừng bước.

“Tôi nghĩ sau khi tôi tỏ rõ thái độ , những lời đồn đại mập mờ truyền ra cũng không làm người ta bực dọc như trước nữa.”

“Hơn nữa mình cũng không phải là người thích gây chuyện rắc rối.” Nam Cung Nguyên lại nói nhỏ thêm một câu. “Cách làm kia của cậu cũng không ổn lắm.”

Ngôn Mặc hiểu một cậu cuối cùng của cậu .

“Dám làm dám nhận là được , tôi không biết là có chỗ nào không đúng”

“Vậy cậu có nghĩ tới lập trường của tôi hay không ?”

Ngôn Mặc dừng lại , gần như lập tức hỏi ngược lại Nam Cung Nguyên . Cô xoay người đối diện với cậu , đôi mắt to xinh đẹp được tóc mái dài che đi , vẻ mặt căng thẳng cực độ .

Thần sắc Nam Cung Nguyên ảm đạm hơn , thấp giọng nói : “Cậu không cần giải thích những điều nhảm chán này , hướng chi hiện tại mọi người đều biết là tôi theo đuổi cậu , hay là , cậu cảm thấy bị tôi thích rất mất mặt ?”

Ngôn Mặc phát hiện mỗi lần nói tiếp ánh sáng tự tin trong đôi mắt màu hổ phách của Nam Cung Nguyên liền tan rã hết sạch , tràn ngập bên trong đó chỉ là mơ hồ và dè chừng . Trong một thoáng cô không biết phải trả lời cậu thế nào . Chính cô cũng không nghĩ ra , được cậu ta thích , rốt cuộc là cảm giác thế nào.

Có thể có chút chán ghét , cũng có thể có chút phiền phức , nhưng tuyệt đối không có mất mặt .

“Không nói điều này nữa” Nam Cung Nguyên sợ hãi vẻ mặt chăm chú nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này của Ngôn Mặc cậu sợ nghe được đáp án khẳng định từ miệng cô . Dù ối ngày cậu đều nhắc nhở chính mình , ở trước mặt Tả Ngôn Mặc , phải kiên quyết luyện tập ý chí mình thật kiên cường , vạn tiền xuyên tâm cũng không sợ .

Nam Cung Nguyên kéo ra mộ khuôn mặt tươi cười không thể đẹp hơn , hỏi : “Sắp phân ban rồi , cậu chọn ban nào ?”

“Nhanh như vậy sao?” Ngôn Mặc lấy làm kinh ngạc , lớp mười đã phân ban ngay rồi sao ? Nam Cung Nguyên lắc đầu nói : “Không nhanh , sắp tới sẽ phát phiếu điền nguyện vọng , sau đó cuối kỳ sẽ phân ban chính xác.”

Nam Cung Nguyên nhìn Ngôn Mặc , do dự hỏi lại một lần : “Cậu nghĩ qua chưa ? Xã hội hay Tự nhiên ?”

“Tôi học cái gì là chuyện của tôi”

Ngôn Mặc cảnh giác nhìn Nam Cung nguyên .

“Theo cá nhân tôi thấy , cậu chọn ban Tự nhiên vẫn hơn . Bởi vì tôi rất bội phục tư duy logic của cậu.”

Ngôn Mặc giật mình , diện hạ đứng đầu đám học sinh xuất sắc của trường , lại nói bội phục cô ?

“Tôi không lợi hại như cậu nói đâu .”

Ngôn Mặc không nhìn vào cái khuôn mặt mê hoặc lòng người kia .

“Không đúng , bản thân tôi cảm thấy , chỗ lợi hại của Tả Ngôn Mặc còn rất nhiều người không biết.”

Nam Cung Nguyên thuận miệng nói một câu , Ngôn mặc nghe vào tai lại tái mặt .

Cô cố gắng bắt bản thân lộ ra vẻ bình thản không có gì , nói “Cậu suy nghĩ nhiều rồi”

“À , cậu thích che giấu bản thân , cho nên không có ai biết cậu thật sự là như thế nào , có điều , như vậy lại càng khiến người khác mong đợi.”

“Không có gì mong đợi cả ! Tôi chính là tôi bây giờ , không giống cậu nói đâu.”

“Tả Ngôn Mặc , người khác ghét , nhưng tôi không ghét . Chẳng qua tôi biết cậu làm như vậy , chắc chắn có lý do của cậu , tôi tôn trọng cậu , cho nên , cho đến bây giờ tôi không hề nói cho bất kỳ ai về chuyện tờ giấy kia . Cho nên , cậu không cần vì thế mà lo lắng . Nhưng tôi hi vọng , ở trước mặt tôi cậu có thể thả lỏng một chút , không cần phải đề phòng như vậy .”

Ngôn Mặc không ngờ Nam Cung Nguyên sẽ nói như vậy “Ở trước mặt tôi có thể thả lỏng một chút” , những lời này , cậu ta là người đầu tiên nói với cô , Tiểu Nhã chưa , Yên Nhiên chưa , nhóm anh Bạch Đạm cũng chưa . Nam Cung Nguyên đều dùng đến ánh mắt sắc bén của cậu nhìn thấu từng nhất cử nhất động , nguyên nhân lẫn ý định sau lưng cô.

Nam Cung Nguyên tiến đến gần mặt Ngôn mặc , nghiêng về một phía đường đi , thật cẩn thận nhìn gương mặt cúi đầu của Ngôn Mặc , màu da cô nhợt nhạt lại thêm đen , nếu không phải vì vết tích lưu lại trên áo cậu lần trước , có lẽ cậu sẽ không cảm thấy Ngôn Mặc có điều bất thường như vậy , nhưng hiện tại nhìn kỹ lại , màu da của cô dường như thật sự không được tự nhiên cho lắm .

Ngôn Mặc đột nhiên dừng lại .

Nam Cung Nguyên nổi gót phanh lại.

“Sao vậy ?”

Ngôn Mặc chặn một chiếc taxi lại , lên xe trước rồi quay lại nói với Nam Cung Nguyên : “Tôi chọn ban Tự nhiên”

“Vậy sao ? Tôi biết rồi . Đi đường cẩn thận” Ánh mắt cong cong trên khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Nguyên , vô cùng vui vẻ cười nói nhìn Ngôn Mặc .

Thật ra , Nam Cung Nguyên muốn chọn ban Tự nhiên , mặc dù cậu không ghét khoa văn , nhưng nếu Ngôn Mặc chọn khoa văn , cậu sẽ xem xét chuyển loại.

Ngôn Mặc ngồi trên xe , nói với tài xế : “Quẹo qua phía trước là được rồi”

“Hả?” Tài xế khó hiểu quay đầu lại nhìn Ngôn mặc “Cô khẳng định là đường này chứ?” “Bác đồ đây là được.”

Quả nhiên , không quá mấy ngày sau “lão yêu” bắt đầu tuyên bố chuyện phân ban .

Ngôn Mặc sau khi nhận được phiếu nguyện vọng vô cùng nghiêm túc đắn đo một tuần lễ , cuối cùng điền vào ban Tự nhiên .

Tâm tình Ngôn Mặc sau khi đưa phiếu nguyện vọng có phần nặng nề , nhưng cô nhanh chóng nghĩ làm như vậy là lựa chọn tốt nhất .

Hiện tại , đối với Ngôn Mặc mà nói , đi vệ sinh là chuyện khó khăn nhất , bởi vì một chân không thể dùng sức , cho nên muốn giữ thăng bằng cơ thể không phải là chuyện dễ dàng . Ngôn Mặc đang , ở phòng cách gian nhắc chân thắt dây lưng , chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng nữ sinh bàn luận.

“Này , hôm qua mình nhìn thấy con nhóc Tả Ngôn Mặc kia đấy.”

“Mình thấy từ lâu rồi . Đứa xấu xí đó không phải dùng từ là có thể miêu tả được đâu . Khó trách người trong lớp gọi con nhỏ đấy là ”Trinh Tử” . Bộ dạng giống như ma vậy”

“Nói cũng đúng là , mình thật sự điên mất thôi , có phải mắt thẩm mỹ của Nam Cung Nguyên có vấn đề không vậy , tại sao lại đi chọn người như vậy chứ.”

“Nghe nói con nhỏ đấy rất cứng , không chấp nhận Nguyên.”

“Phi , con nhỏ đấy giả bộ lạt mềm buộc chặt đấy . Thật ra ở trong lòng nó mừng rỡ như điên rồi.”

Nước lạnh chậm rãi chảy qua khe ngón tay , Ngôn Mặc nhìn chính mình trong gương : sắc mặt ảm đạm , năm đầu không có nhiều người mang mắt kính ếch như vậy , mái tóc dầu che kín trán thẳng đến tận mắt . Đuôi tóc đen dài tới tận thắt lưng , cả khuôn mặt thoát nhìn vừa âm u lại không có biểu cảm gì. “Hừ” Ngôn Mặc lạnh lùng nhếch mép , thật ra hình dung của những người đó cũng rất chuẩn xác.

Đột nhiên , bên phải Ngôn Mặc xuất hiện một gương mặt xinh đẹp .

Ngôn Mặc liếc nhìn về phía bên phải , gương mặt Du Chi Âm đang lạnh lùng nhìn cô.

“Tôi muốn nói chuyện với cậu”

Trên sân thượng .

Gió lớn thổi rối mái tóc đen của Ngôn Mặc .

Đối diện cô là cô nữ sinh xinh đẹp nhất trường , đang dùng ánh mắt thù hằn coi thường nhìn cô , trên mặt lại có một vẻ bất khả xâm phạm .

Ngôn Mặc biết mình bây giờ còn kém hơn một cộng lông tơ trên người Du Chi Âm , cũng biết chênh lệch thị giác vào thời điểm hiện tại , nhưng điều này không đại biểu Ngôn Mặc sẽ hoảng sợ .

Đơn giản là chuyện Nam Cung Nguyên , cô đã chuẩn bị tốt rồi.

“Điều tôi muốn nói rất đơn giản” Tư thế cao hơn người của Du Chi Âm khiến Ngôn Mặc nhất thời hỗn hân lần trước cô giúp cô ta giấu lỗi.

“Vậy đơn giản nói đi”

Ngôn Mặc lạnh lùng đáp lại.

“Được” Du Chi Âm dứt khoát đi thẳng vào vấn đề , nói “Thế giới hiện thực này không có chuyện cổ tích cô bé lọ lem và hoàng tử . Cho nên , tôi rất đồng ý cách làm của cậu . Cũng hi vọng cậu có thể kiên trì mãi mãi”

“Tôi sẽ” Du Chi Âm nửa tin nửa ngờ nhìn Ngôn Mặc , không tin cô sẽ dễ dàng đồng ý như vậy . Cô nghĩ người như Ngôn Mặc đây , loại nữ sinh tầm thường không có gì lạ này sẽ nghĩ mọi cách giữ lấy Nam Cung Nguyên không tha mới đúng . Giống như , đang lạt mềm buộc chặt như bây giờ .

“Được , tôi tin cậu , nói cho cùng thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ , có một số việc có thể nhất thời nhằm hướng , nhưng đến cùng vẫn sẽ quay về mà thôi . Nên thứ không phải của mình chung quy vẫn không phải của mình , cứ an phận thủ thường là tốt rồi.”

Du Chi Âm kiêu ngạo nở nụ cười , rực rỡ giống như anh đào bay lượn .

Ánh mắt Ngôn Mặc không chớp mắt nhìn , tay phải chống nạng , vững vàng đứng một chỗ.

Du Chi Âm đi tới cửa thì như nhớ ra gì đó , quay đầu cười nói với Ngôn Mặc :

“Chuyện lần trước cảm ơn cậu , nếu không có cậu , tôi cũng sẽ không có cơ hội hẹn hò cùng Nguyên.”

Tay phải chống nạng của Ngôn Mặc hơi trượt xuống , nhưng người lại không động đậy chút nào.

24. Q.1 - Chương 24: Lừa

Thần thái ung dung của Du Chi Âm thi thoảng lại hiện lên trước mắt Ngôn Mặc .

Người xinh đẹp luôn có tư cách kiêu ngạo , được ánh hào quang vây quanh quen rồi , luôn cảm thấy bản thân mới là người đứng trên đỉnh nhìn xuống mọi người .

Nếu có người vọng tưởng muốn lung lay vị trí của bọn họ , bọn họ ngay lập tức sẽ khoe tư thái kiêu ngạo giống như khổng tước ra để cho người đó chùn bước.

Tư thái như Khổng Tước.

Ngôn Mặc nhớ đến cái vẻ mặt hất ngược mũi lên trời của Du Chi Âm lúc đi khỏi thì nhin không được bật cười . Ban đầu Ngôn Mặc vốn không thấy ác cảm đối với vẻ đáng thương của Du Chi Âm , ít nhất thì cô ta không lên mặt vênh váo như mấy người đẹp khác , mà với danh tiếng trước đây cô cũng cảm thấy cô ta cũng không quá tệ . Chỉ có điều , con người không phải là thiên sứ cũng chẳng phải là ác quỷ ; thật không may , rất nhiều người lại muốn sắm vai thiên sứ , nhưng lại xử sự giống như ác quỷ. Cũng như Du Chi Âm dùng cái phong cách cao quý kia xuất hiện trước mặt Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc nghĩ thật ra Du Chi Âm không nhất thiết phải vội vàng nhúng tay vào như vậy . Cô đối với Nam Cung Nguyên không ôm bất kỳ ảo tưởng nào , cho nên sớm hay muộn Nam Cung Nguyên cũng là của cô ta mà thôi . Hiện tại cô ta không ngại phá hỏng hình tượng của mình tìm đến Ngôn Mặc chỉ có thể là nói cô ta đang sợ hãi . Còn cái kiểu cố ý nói đơn giản với Ngôn Mặc chẳng qua chỉ là để giữ thể diện ình .

Chuyện này Ngôn Mặc không nói cho bất kỳ ai , chỗ Nam Cung Nguyên cô lại càng tuyệt đối không thể nói , cô một mình nhẩn nại kim xuống .

Lúc này mặc dù thi thoảng có thấy Du Chi Âm đi cùng Nam Cung Nguyên , nhưng nhìn vẻ mặt mất kiên nhẫn của Nam Cung Nguyên cũng đủ để nói ọi người biết hoa khôi trường đã bị knock-out . Điều này cũng mang đến ảnh hưởng tiêu cực không nhỏ tới Ngôn Mặc , tất cả mọi người đều không moi ra được lý do sự cố chấp của Nam Cung Nguyên , vì thế tất cả đều hận không thể bắt Ngôn Mặc ra giải phẫu , nhìn xem cô rốt cuộc có điều gì không tầm thường , có thể khiến ỹ nữ Du Chi Âm thua thảm.

Cuối cùng hơn một tháng tôi luyện , Ngôn Mặc bây giờ có thể tự nhiên đi qua những ánh mắt khinh thường thể hiện rõ ràng rành, tự nhiên ăn cơm trong tiếng thì thào to nhỏ , tự nhiên đọc sách trước lời châm chọc , tự nhiên giữ một khoảng cách không quá thân cận trong từng cử động .

Tất cả đều tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn , thậm chí còn tự nhiên hơn cả trước kia . Tiểu Nhã và Yên Nhiên lại không nhìn ra , còn cảm thấy Ngôn Mặc thật đáng thương , Yên Nhiên rất tức giận bất bình nói ; “Ngôn Mặc , cậu đồng ý lời Nam Cung Nguyên đi , ấy con nhỏ xấu xa kia tức chết đi”

Ngôn Mặc lắc lắc ngón trỏ , nói : “Chuyện như vậy sao có thể hành động theo cảm tính được ? Không thích là không thích.”

Yên Nhiên buồn bực , cực kỳ khó hiểu hỏi : “Vì sao không thích , chẳng có điểm gì để từ chối Nam Cung Nguyên cả.”

“Vậy cậu thích cậu ta sao ?”

“Mình ? Cậu nói đùa gì vậy.”

“Vậy là đúng rồi , với mình mà nói cũng là ”nói đùa gì vậy“.”

Yên Nhiên ngạc nhiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngôn Mặc , quả nhiên , thế giới của Ngôn Mặc người khác không thể nào hiểu được .

Cuộc sống lớp mười gần kết thúc , lúc này , chân bó thạch cao của Ngôn Mặc cuối cùng cũng có thể tháo bỏ , sau khi đã quen với cảm giác nặng nề , đột nhiên lại thoải mái khiến cô không kịp thích ứng , cảm giác như thiếu chút gì đó , nhìn bên chân trống rỗng , trái lại còn cảm thấy như vậy rất kỳ quái , giống như lớp thạch cao kia đã trở thành một bộ phận trên người cô.

Ngôn Mặc cẩn thận giấu lại một năm này bản thân không làm được bao nhiêu chuyện ý nghĩa , nhưng lại là một năm đầy tai nạn . Cũng không biết sau khi phân ban xong có thể thay đổi hay không , ... phân ban , nói đến việc phân ban cảm giác nặng nề trong lòng cô lại nhiều hơn một phần , vốn cô làm chuyện gì cũng sẽ không do dự , cũng sẽ không hối hận , nhưng chỉ có lần này mới khiến cô khó xử như thế.

Sắp đến lúc “lão yêu” công bố danh sách phân ban .

Sau lúc đấy , không biết bão tố sẽ nổi lên như thế nào . Tâm tình lúc này của Nam Cung Nguyên rất tốt , không phải vì hai hai ngày thi cậu tiếp tục giữ vị trí đầu , cũng không phải vì đội bóng cậu đứng thứ nhất trong trận đấu bóng rổ , mà là bởi vì cậu nghĩ đến cuộc sống sau này cũng có thể học cùng một lớp với Ngôn Mặc , tâm tình liền vô cùng vui sướng .

“Cậu đừng ở đó vui vẻ nữa , nhìn miệng cậu sắp rách đến nơi rồi đấy” Ôn Linh hận không thể lấy chỉ khâu lại cái miệng của người bên cạnh cậu lại , mấy ngày này tinh thần của cậu ta dâng trào giống như ăn phải thuốc kích thích , có hôm nửa đêm còn đi gọi điện cho cậu , kết quả chẳng qua chỉ là bởi vì ngủ không được muốn tìm người tâm sự .

“Có gì mà cậu vui , cô ấy chọn ban Tự nhiên nhưng không nhất định là ở cùng một lớp với cậu , nhớ kỹ chia lớp là ngẫu nhiên .” Ôn Linh không chịu nổi đẩy cái mặt Nam Cung Nguyên ra chỗ khác.

Nam Cung Nguyên đắc ý lắc đầu , không thèm nhìn đến vẻ mặt chán ghét của Ôn Linh , thần bí cười hì hì : “Vì để có thể ở cùng lớp với cô ấy , mình đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi.”

“Cái gì ? Cậu động tay chân chỗ nào à?”

“Đừng nói khó nghe như vậy . Mình chỉ đi đến phòng hướng dẫn xin chuyển lớp.”

Nam Cung Nguyên cười tà.

“Thật hay giả vậy , việc này có thể xin được không ?”

“Không thể được cũng phải được , mình sẽ nhờ bố xin thử” Nam Cung Nguyên nhỏ giọng nói với Ôn Linh.

Ôn Linh không thể tưởng tượng nổi nhìn Nam Cung Nguyên , cậu ta là người chưa bao giờ dựa vào người có quan hệ , mặc dù chuyện này không tính là chuyện lớn gì , nhưng mà có thể khiến cho Nam Cung Nguyên đi vận dụng quan hệ , thật sự là khiến cho cậu giật mình. “Về mặt của cậu là gì vậy ?”

Nam Cung Nguyên nhú mày , nhìn bộ dạng của Ôn Linh giống như cậu ta đang nhìn thấy ET vậy .

“Không có gì , chỉ là mình muốn nói , cậu nhất định rất thích Tả Ngôn Mặc.”

Nam Cung Nguyên đỏ mặt , dùng khuỷu tay không khách khí thúc vào bụng Ôn Linh , nói : “Cậu đừng bình tĩnh mà nói như ra mấy lời làm mình xấu hổ như vậy.”

Hồng rồi hồng rồi , Ôn Linh than khóc , Nam Cung nguyên cởi mở tự nhiên trước kia lại bị Tả Ngôn Mặc phá hỏng như vậy .

Thời khắc cuối cùng trước khi tan học “lão yêu” cầm danh sách đi vào trong lớp.

Từng đôi mắt đều dõi theo tờ giấy trong tay ông .

“Sau kỳ kiểm tra cuối kỳ sẽ phân ban , bây giờ tôi sẽ thông báo lớp của mọi người sau này.”

“Thật căng thẳng mà , Ngôn Mặc , không biết chúng ta có thể cùng lớp với nhau hay không.”

Yên Nhiên nắm chặt tay Ngôn Mặc , ngạc nhiên phát hiện tay Ngôn Mặc đã lạnh lẽo .

Ngôn Mặc hít thở đều , hai tay đặt lên đầu gối , cúi đầu , mở rộng bàn tay , bên trên còn có thể mơ hồ nhìn rõ từng mạch máu màu xanh nổi lên .

“Lão yêu” đọc tên từng người một , lớp trưởng Ôn Linh là lớp 7 ban khoa học tự nhiên , Nam Cung Nguyên cũng được chia đến lớp 7 ban khoa học tự nhiên . Hai người nhìn nhau cười , oán nguyền từ nhỏ đến giờ lúc này lại được kiểm chứng , bạn thân chính là bạn thân , cho dù quay đi quay lại thế nào cũng bị trói lại với nhau. Lúc Yên Nhiên nghe thấy mình bị chuyển đến lớp 8 ban khoa học tự nhiên , cô khấn trương nhìn

Ngôn Mặc : “Tiểu Nhã chọn học Nhân văn , không thể chơi với mình , Ngôn Mặc , cậu nhất định phải học lớp 8 đấy . Như vậy chúng ta mới có thể ở cùng với nhau hai năm được.”

Ngôn Mặc nhìn vẻ mặt chân thành của Yên Nhiên , hai tay còn chấp lại làm bộ như đang cầu nguyện , cảm giác tội ác đột nhiên nảy sinh . Cô không dám lên tiếng , im lặng chờ đợi khoảng khắc sắp đến.

“Cuối cùng , Tả Ngôn Mặc .”

“Lão yêu” ngẩng đầu nhìn Ngôn Mặc nói : “Em muốn đổi học ban Nhân văn phải không . Học kỳ sau em được phân đến lớp 12 ban Nhân văn .”

“Ngôn Mặc !”

Yên Nhiên không thể tin được quay phắt lại nhìn Ngôn Mặc đang im lặng , sự mất mát cùng kinh ngạc trong ánh mắt cô như gai nhọn quắc vào trong tim Ngôn Mặc .

“Mình xin lỗi”

Ngôn Mặc tránh ánh mắt của Yên Nhiên , giọng nói của cô mỏng manh rún rẩy .

Ngôn Mặc kìm nén quyết tâm nhắm mắt lại , bây giờ ngoài nói xin lỗi ra , cô không biết còn có thể nói gì.

“Cái gì ? Thầy , thầy vừa nói gì vậy ?”

Phản ứng mạnh không đơn thuần chỉ có Yên Nhiên , còn có một người là - Nam Cung Nguyên .

“Hả ? Nam Cung Nguyên , em vừa hỏi gì vậy ?”

“Em muốn nói , bây giờ có thể sửa đổi nguyện vọng được sao ?” Tiếng nói của Nam Cung Nguyên ẩn chứa tâm tình kích động lúc này của cậu . “Đương nhiên , nếu cảm thấy mình không thích hợp đương nhiên có thể sửa , cho nên mọi người mới phải cẩn thận . Chỉ có vậy thôi , ôn tập cho tốt , thành tích lần này của các em sẽ được chuyển đến lớp 11 của các em .”

“Lão yêu” nói xong liền rời đi.

Ngôn Mặc không dám mở to mắt , Yên Nhiên ở một bên trầm mặt . Tiểu Nhã được phân đến lớp 12 , nói cách khác chỉ có Yên Nhiên tách khỏi các cô.

Đây là điều Yên Nhiên không ngờ được , Tiểu Nhã cũng bất ngờ , ngay cả Nam Cung Nguyên cũng không ngờ được như vậy .

Chỉ có mình Ngôn Mặc biết , nhưng cô từ đầu đến cuối đều không nói cho bất kỳ ai việc cô sửa lại nguyện vọng từ lúc nào , cũng không biểu lộ dấu hiệu gì , cô cho bọn họ một ánh trăng trong gương , sau đó lại tự tay đập vỡ nó.

“Mình đi trước”

Ngữ điệu lạnh lùng của Yên Nhiên vang ngay bên tai , Ngôn Mặc không lên tiếng ngăn cản.

“Làm sao bây giờ , Yên Nhiên giận rồi , Tiểu Mặc à , cậu đi giải thích với cậu ấy một chút đi . Nhanh đi đi , cậu ấy đã ra cửa rồi”

Tiểu Nhã rất nóng vội , không ngừng kéo cánh tay Ngôn Mặc , một bên lại trở mắt nhìn bộ dạng sắp khóc của Yên Nhiên chạy ra khỏi phòng học.

“Cậu đi đi , mình nghĩ bây giờ mình đi cũng vô dụng”

Ngôn Mặc nhắm mắt lại , thần sắc trấn định , không có bất kỳ ý muốn hoạt động nào , lời nói bình tĩnh của cô khiến Tiểu Nhã ngừng động tác kéo cô lại.

“Cậu không để ý sao ? Ngôn Mặc , làm sao cậu có thể như vậy chứ?” Tiểu Nhã không thể hiểu nổi chất vấn Ngôn Mặc , sau đó nhanh chóng xoay người lao ra khỏi phòng học đuổi theo Yên Nhiên đã rời đi. Ngôn Mặc chậm rãi mở mắt , một mỗi dùng ngón tay ray huyết thái dương.

Trong phòng học yên tĩnh lạ thường , mọi người đều đã đi về . Chỉ còn lại một mình Ngôn Mặc .

Bóng chiều tà ngoài cửa sổ chiếu lên bàn học của cô và Yên Nhiên .

Có thể nhìn thấy rõ từng hạt bụi trôi nổi trong không khí.

Thở một hơi , chúng sẽ bay tứ tán , sau một lát lại tụ tập lại.

Chỗ nối nhau giữa hai bàn học có hai con gấu nhỏ vô cùng đáng yêu . Đó là nét vẽ của Yên Nhiên , cô nói con bên trái gầy teo mang cặp kính tiến sĩ thật to kia chính là Ngôn Mặc , còn con bên phải đẹp trai kiêu ngạo mặc quần áo phong chính là cô.

Ở giữa hai con gấu được Yên Nhiên dùng một trái tim nho nhỏ nối lại .

Lúc Ngôn Mặc nhìn vào bức vẽ này liền ngẩn người , chẳng bao lâu sau chính cô cũng đáng yêu giống Yên Nhiên , lúc nhàm chán thích vẽ nghịch ngoặc mấy thứ con gái thích lên bàn. Lúc trước bản thân còn chê cười Yên Nhiên ngây thơ , nhưng vì sao bây giờ nhìn đến bức vẽ này lại khó chịu như vậy ? Giống như tình yêu nho nhỏ này ra bay đi bất cứ lúc nào , không quay trở về nữa.

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không ?”

Phía sau Ngôn Mặc đột nhiên vang lên một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng , nghe không ra có cảm xúc gì , giống như đây chỉ là một câu hỏi bình thường.

Ngôn Mặc nhất thời cảm thấy máu toàn thân mình đang chảy ngược , tiếng nói của Nam Cung Nguyên giống như ma chú làm toàn thân cô cứng lại không cử động nổi.

“Đừng gạt tôi , Tả Ngôn Mặc , tôi muốn nghe lời nói thật lòng của cậu.”

Ngôn Mặc kinh ngạc vì sự bình tĩnh của Nam Cung Nguyên , cô đã từng nghĩ đến phản ứng của cậu sau khi biết , cô cho là cậu sẽ lại lớn tiếng với cô , sẽ lại tức giận chạy đến trước mặt cô nũng nịu giống như một con sư tử nhỏ , hoặc là sẽ lại lộ ra ánh mắt bi thương khiến cô không dám nhìn vào mắt cậu .

Sự bình tĩnh lúc này của cậu trái lại càng khiến cho Ngôn Mặc không biết làm thế nào.

Ngôn Mặc mở to mắt nhìn , nhìn thấy những hạt bụi bay chơi đùa trước mặt mình , giống như cùng hết mười phần sức mạnh nhẹ giọng nói .

“Tôi nói rồi , tôi không thích nghe những điều đó”

Ngôn Mặc không dám quay đầu lại , cô nghe được tiếng bước chân Nam Cung Nguyên đứng dậy đi về phía cô , tiếng vang ở trong phòng học vắng vẻ , âm hưởng linh hoạt khôn lường.

Nhưng mà , cậu không đi tới , chỉ ngồi xuống sau lưng cô .

“Hay là , cậu muốn tôi nói hộ cậu ?”

Hiện tại , giọng nói của cậu càng truyền vào tai Ngôn Mặc rõ ràng hơn .

“Tôi không biết cậu đang nói gì .”

Ngôn Mặc không nghĩ ra nắng chiều chiếu lên má trái mình cũng lại cảm thấy nóng bức đau nhức.

“Bởi vì , cậu không muốn ở gần tôi , đúng không ?”

“Sao cậu lại nghĩ như vậy , cho dù tôi có chọn bạn xã hội , chúng ta cũng chưa chắc có thể phân đến một lớp , không phải sao .” Ngôn Mặc miễn cưỡng nở nụ cười , dường như chỉ có vậy mới có thể xoa dịu tâm tình áp lực lúc này của cô.

“Tả Ngôn Mặc” Ngữ khí của Nam Cung Nguyên đột nhiên mềm nhẹ xuống , trái tim của Ngôn Mặc bởi vậy mà càng không kìm được đập nhanh hơn , thế nhưng khi cậu mở miệng lại là “Cậu lừa tôi” Thời gian chậm rãi trôi qua , bóng tà đã mất hơn phân nửa , khuôn mặt của Ngôn Mặc hiện lên dưới ánh mặt trời , một nửa chìm trong bóng tối.

“Đầu là lỗi của tôi sao ? Tôi chỉ muốn chấp nhận cái gọi là thích của cậu mà thôi , chẳng lẽ ngay cả lựa chọn tôi cũng không có quyền sao ? Nam Cung Nguyên , cậu hoàn toàn không biết cuộc sống hiện tại của tôi như thế nào . Trước kia , tôi bị người khác coi thường , tôi không thấy sao hết . Thế nhưng hiện tại ,

mọi người đều dùng ánh mắt giống như nhìn kẻ thù trông vào tôi . Còn cậu có nghĩ đến ảnh hưởng một câu nói thuận miệng cậu tạo ra cho tôi hay không ?” Ngôn Mặc nắm chặt nắm đấm , nhìn chăm chăm vào bảng đen phía trước , giống như đang nhìn vào mặt Nam Cung Nguyên , cô cố gắng để tiếng nói của mình không quá cao trong phòng học yên tĩnh này , những lời này là lời cô luôn muốn nói với Nam Cung nguyên .

Nam Cung Nguyên đột nhiên đứng dậy , đi đến trước mặt Ngôn Mặc . Ngôn Mặc nhanh chóng nhắm mắt lại , che đi trấn tĩnh không giống ngày thường trong mắt mình.

“Tôi biết , tôi đều biết . Nhưng tôi vẫn phải làm như vậy . Nếu cậu không giấu bản thân đi như vậy thì sao lại cảm thấy đau khổ chứ ? Có lẽ , cậu có thể thử đón nhận ...”

“Không có khả năng” Ngôn Mặc mở mắt , cắt đứt lời Nam Cung Nguyên nói.

Gương mặt của Nam Cung Nguyên gần trong gang tấc. Đôi đồng tử màu hổ phách của cậu giờ phút này đang tỏa ánh sáng vàng , ngay cả lông mi cũng như phủ lên một lớp vàng . Nhưng màu vàng này lại ảm đạm như vậy , ảm đạm đến mức bi thương sắp trào ra khỏi mắt cậu . Tầm mắt của Ngôn Mặc rơi xuống cổ cậu , trong tình huống yên tĩnh như vậy , Ngôn Mặc dường như có thể nhìn thấy nơi mạch đập đang rung động . “Được rồi , tôi đã biết”

Nam Cung Nguyên đến gần Ngôn Mặc hơn một chút , ánh mắt cậu nhìn vào khuôn mặt lạnh nhạt của Ngôn Mặc , nói : “Để cho tôi ôm cậu một cái được không?”

“Cái gì?” Ngôn Mặc nghĩ rằng mình nghe nhầm , nhưng ngay khi cô chưa kịp phản ứng , Nam Cung Nguyên đã cúi người xuống , nhẹ nhàng ôm lấy vai cô.

Tựa như lông chim đậu lên trên vai.

Hơi thở riêng biệt của nam sinh lập tức bao phủ xung quanh Ngôn Mặc .

Từ trước đến giờ , Ngôn Mặc chỉ tiếp xúc qua mùi hương giống như hương cỏ trên người Bạch Đạm . Hơi thở xa lạ như hương bạch hà trên người Nam Cung Nguyên làm cho đại não của Ngôn Mặc trống rỗng .

Nhưng chỉ tích tắc , cậu đã buông cô ra.

Ngôn Mặc ngơ ngác nhìn cậu , quá trình này quá nhanh , nhanh đến như giống như chưa có việc gì xảy ra , tất cả chỉ là ảo giác của cô.

“Tôi không trách cậu , nhưng tôi cũng sẽ không từ bỏ . Rất kỳ quái đi , vốn thật sự rất giận , cảm giác mình bị chơi xỏ , nhưng bây giờ lại không thể nào giận nổi.”

Nam Cung Nguyên đứng thẳng người , ngẩng đầu lên , Ngôn mặc ngẩng đầu nhìn cậu , chỉ nhìn thấy rõ khuôn cằm cậu , nhưng cô cảm giác được cậu đang cười , chỉ có điều nụ cười này không phải thói quen của cậu , cậu tiếp tục nói , “Tôi tin rằng cậu cũng sẽ học rất tốt các môn khoa học xã hội . Thật ngại , tôi phải về trước , cậu đi đường cẩn thận”

Lần đầu tiên Nam Cung Nguyên xoay người trước Ngôn Mặc , bóng lưng cao gầy nhanh chóng biến mất trước cửa phòng học .

Trước kia mỗi lần đều là cậu nhìn bóng lưng của Ngôn Mặc , nhìn mãi , nhìn đến khi không thấy nữa , cậu vẫn nhìn . Không nhớ là ai đã nói , nếu một người nhìn bóng lưng người kia đi xa , có thể nói trong lòng người đó vô cùng muốn đi cạnh người kia .

25. Q.1 - Chương 25: Hóa Giải Khúc Mặc

Ngôn Mặc đóng gói tất cả hành lý lại cẩn thận , thu dọn xong đồ đạc , không có chút lưu luyến nào mang theo hai túi lớn đi ra khỏi phòng .

Mẹ cô đứng ở cửa lạnh lùng nhìn cô đi qua mặt mình , khom người xuống đi giày.

“Nghỉ hè con sẽ sống ở đó , khi nào khai giảng con sẽ về. Trong khoảng thời gian này chắc sẽ không về nhà.” Ngôn Mặc vừa đi giày vừa nói về hướng mẹ đứng một bên .

Mẹ cô im lặng hồi lâu.

Ngôn Mặc đứng dậy , một lần nữa xách túi lên , cúi đầu thấp giọng nói : “Con đi đây”

“Tốt nhất là đừng có trở về nữa” Ngữ khí của mẹ cô đột nhiên sắc bén chói tai , giống như tiếng sấm vang lên trong phòng , san sát vào lòng tơ của người khác. Bà nói xong còn dùng cả vai huých Ngôn Mặc một cái thật mạnh , bước đi về phòng của mình .

Ngôn Mặc không đứng vững , tý nữa lui về phía sau hai bước , cô ngẩng đầu nhìn quanh phòng khách một lần , ở nơi này không nhớ ra có chút gì đó lưu lại cảm giác tốt đẹp với cô , thu hồi tầm mắt , cô cầm lấy túi dứt khoát đi ra khỏi nhà.

Trong khoảng khắc đóng cửa lại , Ngôn Mặc cảm nhận được bầu không khí tự do đang tranh nhau ủa về phía mình . Ít nhất là vào trong mùa hè như thế này.

Sau khi rời nhà đi , Ngôn Mặc liền sống thả trong quán bar . Cô dự định cả kỳ nghỉ đều ở quán . Thứ nhất là vì ở đây cô có thể ở cùng một chỗ với mọi người , tâm tình cũng sẽ tốt , thứ hai là vì từ nơi này đến tiệm hoa cô làm thêm cũng tiện , thứ ba là có thể không cần phải ở trong nhà bốn mắt nhìn nhau với mẹ .

Thế nhưng , mọi chuyện lại không thuận lợi như Ngôn Mặc dự tính.

Tâm tình bức bối của cô mãi vẫn không thể tháo gỡ được .

Mưa rào mùa hạ nói đến là đến , cũng may hôm nay là cuối tuần , ngày nghỉ duy nhất trong một tuần của Ngôn Mặc .

Mưa to như trút nước , giống như những con dao găm rơi thẳng xuống cửa sổ , tiếng vang lộp bộp càng lúc càng mạnh hơn .

Ngôn Mặc ngồi ở trên giường , hai tay siết chặt cuộn tròn bản thân lại . Tư thế như vậy là thói quen từ nhỏ đến lớn của Ngôn Mặc . Sau mỗi lần bị đánh , hay ở nhà một mình cô đều ép mình rúc vào một góc nhỏ . Ban đầu là bởi vì sợ hãi , sau đó không liên quan đến sợ hãi nữa , chỉ là cảm giác như vậy an toàn hơn.

Nhớ đến cuộc diên thoại của Tiểu Nhã gọi đến trước một tối khi cô tới chỗ này . Lần đầu tiên Ngôn Mặc nghe được Tiểu Nhã dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện cùng cô , không còn giọng điệu điệu dàng , mỗi một từ đều giống như đặc biệt nghiền ngẫm từng chữ một rõ rệt vang lên trong đầu Ngôn Mặc .

“Ngôn Mặc , Yên Nhiên khóc.”

“Ngôn Mặc , cậu thật sự cố ý gạt chúng mình sao ?”

“Ngôn Mặc , vì sao , vì sao ?”

“Ngôn Mặc , lần này mình không khuyên cậu điều gì , tính cách của cậu như vậy , tội mình biết , nhưng người khác không biết , cậu cứ mãi khó chịu như vậy chỉ càng dễ bị hiểu lầm hơn thôi . Tội mình là bạn của cậu , ít nhất là tội mình nghĩ như vậy . Bên Yên Nhiên , tự cậu xem mà lo liệu đi.”

Theo sau đó là những âm thanh tút tút kéo dài .

Có lẽ người khác không tin , nhưng Ngôn Mặc cũng có ước vọng và giấc mộng khác biệt , giấc mộng của cô xa xôi lại an bình , mỗi lần cô chỉ cần lặng lẽ nhìn về phía xa đó là tốt rồi , không tham vọng quá đáng nó có thể thực hiện . Còn ước vọng , lại là thứ Ngôn Mặc hi vọng mình có thể nỗ lực đạt được .

Thật ra , đối với Ngôn Mặc mà nói , học ban Xã hội hay Tự nhiên đều là học , không có khác biệt quá lớn , cô học khoa học tự nhiên tốt , môn xã hội cũng không yếu . So với môn Tự nhiên buồn tẻ nhàm chán , Ngôn Mặc lại cảm thấy hứng thú hơn đối với môn xã hội hơn . Ngoài ra , đối với cô mà nói thời gian là quý báu , nếu học ban Tự Nhiên thì có nghĩa mỗi ngày mỗi đêm đều phải chui đầu vào một tá bài thi không nhìn thấy biên giới , người phải làm việc nuôi bản thân giống như cô đây nếu muốn rút một chút thời gian kiếm tiền trong đồng việc bận rộn như vậy quả thật là đâm rỗng hang hốc . Mà môn khoa học xã hội thì không giống như vậy , Ngôn Mặc đã hỏi thăm qua , các môn khoa học xã hội thoải mái hơn rất nhiều các

môn của ban tự nhiên , có thể sắp xếp được nhiều thời gian trống , trí nhớ của cô tốt , cho nên việc học môn Xã hội cũng có ưu thế.

Suy nghĩ của Ngôn Mặc rất đơn giản , muốn biến những thi ca trong đầu cô hóa thành tương lai , phơi bày lý niệm của cô trước mắt mọi người . Mặc dù Ngôn Mặc đã treo con đường âm nhạc này lên cao , nhưng nếu Ngôn Mặc muốn dẫn thân vào công việc này cũng chẳng phải quá xa . Hiện tại nói tới công việc có thể là quá mức khách quan , nhưng mấy năm nay lặn lội chạy khắp nơi đã để Ngôn Mặc nhận rõ một công việc an ổn đối với một người trong xã hội quan trọng cỡ nào .

Cho nên , học môn học Xã hội có thể giúp Ngôn Mặc củng cố hơn kiến thức về phương diện này , cân nhắc lợi hại , cô vẫn chọn môn Xã hội .

Cho dù không có Nam Cung Nguyên , cô cũng vẫn chọn như vậy .

Nhưng sự xuất hiện của hắn ít nhiều cũng làm rối loạn kế hoạch của Ngôn Mặc , những vấn đề để cô thuân nước đẩy thuyền , vứt bỏ một vỏ bọc .

Có điều vạn lần không ngờ được chính là , Tả Ngôn Mặc lại vì sự lựa chọn như vậy mà làm tổn thương đến người bên cạnh , cũng bởi vì chuyện này , lần đầu tiên khiến Ngôn Mặc buồn bực không vui thời gian dài như vậy . Ngôn Mặc không phải người có đa cảm , ngay cả Bạch Đạm cũng từng nói , Tả Ngôn Mặc có thể đối tốt với người khác , nhưng muốn làm cho cô thật sự bỏ vốn vào tình cảm đấy , điều như thế có lẽ gần như bằng không .

Lần này , bởi vì không muốn để cho Nam Cung Nguyên hoài nghi , cho nên cô không nói với Yên Nhiên và Tiểu Nhã , vốn cô định giải thích vào ngày hôm sau .

Nhưng đến cuối cùng , quyết định của cô lại khiến hai người bạn bởi vì sự lạnh nhạt của cô mà bỏ đi . Ngôn Mặc không phải người đá , Yên Nhiên và Tiểu Nhã coi cô như bạn , cô đối với bọn họ là đặc biệt , nhưng bây giờ , tất cả giống như lại quay về ban đầu , cảm giác xa cách xuất hiện khiến Ngôn Mặc không biết làm thế nào để tiêu trừ . Mưa rào kèm sấm chớp tới cũng nhanh , đi cũng nhanh , chỉ trong chớp lát tiếng mưa rơi bên ngoài đã dừng , trời lại sáng , bầu trời quang đãng . Bầu trời mù tối bị một tia sáng rực rỡ rạch một vết sau đó kéo ra , căng lớn , không quá bao lâu , trời đã trở nên trong vắt , xanh như biển .

Có tiếng đập cửa vang lên .

“Vào đi”

Ngôn Mặc quay đầu lại , thấy chị Thi Hoa mỉm cười bước vào , trên tay cầm một đĩa hoa quả .

“Nhóc con , chị mới mua được , ăn thử xem” Chị Thi Hoa cười ngồi xuống bên cạnh Ngôn Mặc , cầm đĩa trái cây tới trước mặt Ngôn Mặc , vẻ mặt mong chờ.

Ngôn Mặc dùng đĩa xiên một miếng dưa hấu bỏ vào miệng cắn , nước ngọt mát lạnh ngon miệng .

Chị Thi Hoa chăm chăm hết ngó sang trái lại chuyển sang phải nhìn Ngôn Mặc , cuối cùng tiếc nuối lắc đầu nói : “Sao em gầy vậy , gầy nữa thì không đẹp đâu.”

Ngôn Mặc cười cười , cô cũng không để ý đến điều này.

Chị Thi Hoa đặt đĩa sang một bên , vân vê chơi đùa tóc Ngôn Mặc , dịu dàng nói :

“Nghe Bạch Đạm nói em không muốn đi chơi cùng tụi chị ?”

“Vâng”

“Là bởi vì có tâm sự sao?” Chị Thi Hoa nháy mắt nhìn Ngôn Mặc nói.

“Ừ . Chị nhìn ra rồi?”

“Đúng hơn là mọi người đều đã nhìn ra được rồi.” Chị Thi Hoa ném viên băng phiến vào Ngôn Mặc “Trong số những người chúng ta có em và Air là có tâm tình ổn định nhất , nhưng mà biểu hiện gần đây của em rất khác thường đấy!” Ngôn Mặc vuốt vuốt cái nĩa trong tay , hình ảnh trong đầu , âm thanh trong đầu thoáng đến lại thoáng đi , chị Thi Hoa cũng không vội , chậm rãi rung đùi chờ Ngôn Mặc mở miệng .

“Thật ra , là như vậy,” Im lặng hồi lâu , cuối cùng Ngôn Mặc cũng đem hết sự tình kể đại khái lại một lần , nhưng theo bản năng đã loại đi chuyện của Nam Cung Nguyên . Ngôn Mặc không nói cho chị Thi Hoa biết chuyện của Nam Cung Nguyên , ở trong đáy lòng cô vẫn cảm thấy chuyện này người biết càng ít càng tốt.

Chị Thi Hoa nghe rất chăm chú , không khí ngày mưa hơi có vẻ ẩm ướt , trong phòng chỉ có tiếng nói của Ngôn Mặc , du dương như tiếng hát khê , ngữ điệu bình tĩnh , nghe xong lại làm cho tâm tình người ta thấy áp lực .

“Nói như vậy ,” Chị Thi Hoa nhíu mày , tìm đến trọng tâm trong câu chuyện của Ngôn Mặc “Bạn học của em nghĩ em lừa họ , còn em thì không giải thích rõ ràng với bọn họ ? Đúng không ?”

Cô nhìn chị Thi Hoa bối rối gật đầu.

“Nhóc con , chuyện như vậy trước kia em chưa từng gặp phải sao ?” Chị Thi Hoa biết Ngôn Mặc tươi cười khép kín , bạn bè không nhiều lắm , nhưng khép kín đến nước này , cô thật sự là không ngờ.

“Không có”

Đối với Ngôn Mặc mà nói , có thể làm bạn bè với người khác đúng là việc lần đầu có .

Chị Thi Hoa ngồi nhích lại gần Ngôn Mặc một chút , nói ; “Vô cùng đơn giản , nói rõ ràng thôi . Chuyện này càng kéo dài càng phiền phức , đương nhiên phải giải quyết nhanh một chút. Hơn nữa vấn đề ở phía em , đương nhiên là em chủ động đi tìm bọn họ giải thích rồi . Không phải là em cứ để kéo dài mãi đến tận bây giờ đấy chứ?” “Em không biết nói như thế nào .” Ngôn Mặc nhìn biểu tình hơi kinh ngạc của chị Thi Hoa thì ngượng ngùng nói ra lời cô cần nhắc mấy ngày nay .

“Nhóc con , trong tình bạn quan trọng nhất chính là sự thành thật với nhau . Bọn họ sẽ không để ý đến cách diễn đạt của em thế nào , bọn họ chỉ để ý tới tình cảm biểu đạt ra của em thôi . Cho nên , em chỉ cần nói thật suy nghĩ của mình ra , mới là cách giải thích tốt nhất . là bạn bè thì có thể chấp nhận được , nhưng nếu không đi nói , sẽ là em sai.”

Thi Hoa một mặt tươi cười thoải mái nói “Nhóc con , chuyện thế này rất bình thường , chung quy em vẫn phải bước ra bước đầu tiên . Aizz , tội chị tưởng em giấu diếm chuyện gì lớn nữa chứ , nhiều ngày như vậy cũng chưa thấy em cười cái nào.”

Ngôn Mặc từ từ thả lỏng cơ thể , vươn vai mỗi một về phía sau , giống như muốn cởi bỏ tất cả buồn phiền trên người cô . Cô có thể gian cầm chính mình , đến mức sợ hãi giao tiếp với Yên Nhiên , cô chưa từng có bạn bè thân thiết giống vậy , cho nên cô lo được lo mất , trong lòng để ý , nhưng hành động lại không theo kịp bước chân . Sau đó khiến cho các cô ấy nghĩ cô không coi trọng tình bạn giữa họ , thật ra không phải như thế . Hiện tại , Ngôn Mặc đã hiểu rõ rồi , trên mặt cô tỏa ra một ánh sáng rực rỡ , giống như bông hoa tươi cười hé mở khi hè tới.

Sau khi nói chuyện cùng chị Thi Hoa , Ngôn Mặc nhanh chóng đi đến trước máy điện thoại , sau đó không chần chừ một phút nào nhanh chóng bấm dãy số nhà Yên Nhiên , nghĩ lại dường như mình đang làm một việc trước giờ mình chưa từng làm qua . Hình như sau khi vào cao trung , cô đã bắt đầu làm mỗi một việc trước kia cô chưa từng làm .

“A lô , xin hỏi tìm ai vậy ?”

“Xin chào , xin hỏi Yên Nhiên có ở đây không ?”

Nam Cung Nguyên và Ôn Linh không có việc gì đi lang thang trên đường. Bên đường đèn neon đủ sắc rực rỡ lóa mắt , sau khi vào hè có một chuyện rõ ràng đó là người đi trên phố nhiều hơn . Trên đường cái , trong cửa hàng , chung quanh đều rất nhiều người . Tiếng ồn ào và vẻ hoa lệ của thành phố về đêm cũng không kém ban ngày chút nào.

Phù hoa vô tận , chiếu sáng như ban ngày .

Màn đêm buông xuống chính là lúc con người mở cửa ra bắt đầu mở màn ột cuộc sống mới.

Nam Cung Nguyên cúi đầu đếm từng ô gạch trên đường dành cho người đi bộ , lon coca trong tay thì thoải mái gõ lên hàng rào bảo vệ bên đường . Dọc theo đường đi đều là tiếng kim loại chạm vào kim loại .

Về cơ bản , mỗi ngày cậu đều nhớ tới ngày hôm đó , khi nghe thấy tin tức giống như ngòi nổ thiếu chút nữa khiến cậu nổ bùng từ miệng “lão yêu” ra.

Nam Cung Nguyên ngẩng đầu nhìn bầu trời , bầu trời đêm của thành phố ít sao , cậu muốn phác họa khuôn mặt của Ngôn Mặc , nhưng mặc cho cậu nghĩ ra thế nào đi nữa , khuôn mặt của Ngôn Mặc ngoại trừ lạnh lùng vẫn chỉ có lạnh lùng , bình thản không hơn . Ngày hôm đó , cảm xúc của cô hình như có phần kém . Cậu nhìn ra được bóng dáng trầm mặc ngồi một mình của cô , cậu cũng đã thấy cô không giải thích với bất kỳ ai về chuyện này , cho dù là với người bạn thân nhất của cô ở trong lớp . Bóng dáng cô đơn của cô in trên mặt đất , ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào bức vẽ trên bàn học , có chút gì đó lúng túng.

Vậy mà ... Nam Cung Nguyên ném lon nước cầm trong tay xuống đất , từ ngày hôm đó đến giờ nụ cười xuất hiện trên mặt cậu đều như tự cười nhạo chính mình .

Cậu quá ngây thơ rồi , Tả Ngôn Mặc làm sao có thể để cậu được như ý nguyện cơ chứ? Cô đương nhiên sẽ nghĩ tất cả biện pháp để rời khỏi phạm vi của tầm mắt cậu , tránh né tất cả gần gũi của cậu mới đúng .

Cô không nói , cậu thay cô nói.

Cô phủ nhận , cậu càng khẳng định .

Trừ chớp mắt khi cậu ôm cô , cô hoảng hốt thất thần ra , cho dù cậu có chăm chú nhìn vào mắt cô thế nào đi nữa , cũng không được cô đáp lại .

Nếu ngay từ đầu cô đã muốn học ban Xã hội , thì tình huống hiện tại chỉ có thể nói rõ cô bày ra một đường cho cậu , bố trí cạm bẫy , còn cậu thì cứ vui vẻ mà nhảy vào.

Nếu ngay từ đầu cô đã muốn học ban Tự nhiên , vậy cũng chỉ có thể nói vì một nguyên nhân nào đó đã thay đổi mong muốn ban đầu , còn về phần nguyên nhân kia là gì , mỗi lần cậu suy nghĩ thì đều không thể tìm được coi mình trở thành trung tâm của lốc xoáy .

“Cậu đủ chưa . Đã bao lâu rồi còn chưa bình tĩnh được ?”

Ôn Linh từ đầu tuổi cuối đều đi theo phía sau Nam Cung Nguyên , nghĩ hè đi giúp vị diện hạ này giải sầu đúng là đã trở thành bài tập mỗi ngày của cậu , không chịu nổi phiền phức này nữa rồi.

“Nếu trong lòng không thoải mái , thì gọi điện thoải cho cậu ta đi , cũng coi như đi xúc tiến thêm tình cảm .”

Nam Cung Nguyên quay đầu lại , hồ hững cười : “Cậu nghĩ mình rằng mình gốc đến mức giờ này còn chưa gọi điện cho cô ấy sao ? Sớm gọi từ lâu rồi.”

“Cô ấy không đồng ý.”

Nam Cung Nguyên gục đầu xuống , lão đảo bước , giọng nói buồn bực giống như phát ra từ trong lồng ngực : “Cô ấy không có ở nhà , mẹ cô ấy nói cả kỳ nghỉ này cô ấy đều ở nhà người thân , cũng không chịu nói mình biết điện thoại bên đó.”

Nam Cung Nguyên dừng lại đá bay cục đá bên chân , nói “Có phải thật hay không , ai biết được , có thể chỉ là cô ấy không muốn nhận điện thoại của mình mà thôi”

Ôn Linh đi đến bên cạnh Nam Cung Nguyên , hiện tại cậu cũng chỉ có thể bó tay hết cách , tả Ngôn Mặc cứng như đá hoa cương , sức hấp dẫn vô song như Nam Cung Nguyên cũng lệch bánh đến mức chỉ có nước ngày ngày buồn bực , cậu có thể có biện pháp gì chứ?

Đột nhiên , cậu nhìn thấy cách đó không xa có một bảng hiệu lộng lẫy , hai mắt lóe sáng.

“Đi , đi theo mình”

“Làm gì ?” Nam Cung Nguyên còn đang đứng một chỗ “tự oán trách” , đột nhiên bị Ôn Linh kéo đi chạy lại phía sau , trong khoảng khắc chân cũng chỉ biết tự giác đi theo .

“Nhìn đi anh bạn phiền muộn , đi vào chứ?”

Ôn Linh chỉ về phía sau , Nam Cung Nguyên thuận thế nhìn lại .

Cửa tiệm màu đen nhấp nháy những ánh sáng kỳ dị , đơn giản lại thần bí , hoa hồng đen đen bí ẩn quần từng lớp quanh cửa vào , giống như dây leo dẫn lối người đi qua . Khiến cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái có thể thấy chính là nó hòa lẫn với ánh đèn biển hiệu sắc tím thẫm giống như bóng ma thu hút ánh mắt của mọi người.

Mùng sáu tháng sáu - sinh nhật của satan.

“Quá bar mùng 6 tháng 6” Mở ra một tấm màn giữa đêm đen .

26. Q.1 - Chương 26: Bước Vào

Nam Cung Nguyên nhìn biển hiệu tuyệt đẹp nửa ngày , quay đầu lại nhìn Ôn Linh nửa ngày , cuối cùng mới nhen ra một câu khiến Ôn Linh muốn bóp chết lời của cậu : “Đầu cậu có bị cửa kẹp hỏng rồi không vậy ? Bạn lớp trưởng ?”

“Này , mình đang suy nghĩ cho cậu đấy . Mở mang tầm mắt , ít suy nghĩ miên man đi.”

“Nhưng mà , đây là quán bar thừa đại ca. Chúng ta là vị thành niên , sao có thể đi vào chỗ này ?” Nam Cung Nguyên chỉ chỉ vào cửa lớn của “mùng 6 tháng 6” , có vẻ đứng đắn nói “Quán bar , không thích hợp với chúng ta.”

“Không sao đâu , trời biết đất biết , cậu biết mình biết , ai biết được . Hơn nữa quán bar này rất có tiếng , ở trong đó không loạn đâu.” Ôn Linh dùng dáng vẻ như “biết rõ tình hình” dụ dỗ Nam Cung Nguyên . “Không nhìn ra cậu rất hiểu biết đấy?”

“Anh của mình tới đây rồi , anh nói với mình . Hơn nữa , làm cậu kinh ngạc nhất chính là ban nhạc bên trong . Hình như ai cũng rất xuất sắc . Nhất là hát chính của bọn họ , giọng rất tự nhiên , người cũng vô cùng xinh đẹp , nếu đặt cô ấy ở trường mình thì có hoa khôi Du Chi Âm đứng bên cũng không đâu lại .” Ánh đèn chiếu xuống gương mặt Ôn Linh tỏa ra đủ loại màu sắc khác nhau , có vẻ kỳ quái nói không nên lời.

“Ban nhạc ? Lợi hại như vậy sao?” So với mấy thứ linh tinh khác , đối với điểm này Nam Cung Nguyên có chút hứng thú hơn .

“Rất nhiều người cũng vì để nghe ban nhạc này hát mới đến đây , ca khúc của bọn họ đều là tự sáng tác , người hát chính kia mỗi đêm hát bốn bài là nhiều nhất , hơn nữa tất cả đều hát vào lúc đầu buổi. Cho nên , quán bar này làm ăn rất khác với mấy quán khác , đầu buổi người đến rất nhiều.”

Nam Cung Nguyên nhún nhún vai , lắc đầu : “Vẫn không nên vào . Đi thôi.”

“Này , cậu thật sự không suy nghĩ một chút sao ?”

Ôn Linh đi theo phía sau cậu , thật ra cậu rất muốn chúc Nam Cung Nguyên say một trận không dậy được , bản thân mới nhẹ nhàng trôi qua hai ngày được.

Nam Cung Nguyên xoay người ngẩng đầu nhìn lướt qua tấm biển hiệu kia , nơi đây quả thật rất mê hoặc lòng người .

“Không có hứng thú.” Nam Cung Nguyên vẫn lắc đầu “Ít nhất thì hiện tại mình không có lòng nhân hạ như vậy”

Ôn Linh bó tay , thi thoảng Nam Cung Nguyên cố chấp đúng là không thể nói nổi.

Thời gian gần hai tháng , Nam Cung Nguyên đều không liên lạc với Ngôn Mặc , khó tránh khỏi việc nóng nảy phiền muộn.

Kỳ nghỉ hè của Ngôn Mặc trái lại khá thoải mái , sau khi suôn sẻ hòa thuận lại cùng Yên Nhiên tâm tình Ngôn Mặc rất tốt , hiếm thấy còn đi ra ngoài chơi cùng hai cô bạn một buổi . Sau đó , Ngôn Mặc và nhóm Bạch Đạm đi ra ngoài du lịch một tuần lễ , rất thoải mái , đây có thể nói là một kỳ nghỉ hè vui vẻ nhất từ khi sinh ra đến giờ của Ngôn Mặc . Vui vẻ đến mức trước khai giảng một ngày , Ngôn Mặc mới bất ngờ phát hiện ra kỳ nghỉ hè đã kết thúc rồi.

Cuộc sống mới sắp bắt đầu.

Ngôn Mặc ngồi trong lớp học mới , chung quanh là một đám bạn học xa lạ , trên bục giảng là vị giáo viên không quen thuộc . Hơn nữa nhìn xung quanh lớp phần lớn là nữ sinh , không ít người trong đó có địch ý với cô . Bởi vì Ngôn Mặc thính tai nghe thấy có người đang khinh thường nói : Tả Ngôn Mặc đang ở trong lớp chúng ta . Mà toàn bộ thời gian của cô lại phải vượt qua cao trung với bọn họ , có thể nói trước là không có nhiều niềm vui cho lắm . Có điều , Ngôn Mặc nhìn người ngồi bên cạnh mình , cô bạn đang nghiêm túc nhớ kỹ những công việc giáo viên nhắc nhở , thấy vậy trong lòng Ngôn Mặc cũng có chút vui mừng . Ít nhất là , Tiểu Nhã cũng chung một lớp với cô.

Lịch dạy học của ban Xã hội quả thật là thoải mái hơn rất nhiều so với hồi lớp mười . Nhưng môn như hóa học vật lý , cuối cùng cũng có thể coi chúng như môn phụ xem qua . Đáng vẻ không giống như hồi học lớp mười , trong tay cầm một cuốn sổ lý , sổ hóa , luân phiên lật xem , thấy ghét đến vô cùng cũng phải đọc .

Không khí học tập bây giờ tốt hơn nhiều , học lịch sử , địa lý nghe cũng không phiền gì , hơn nữa còn hay hơn so với mấy công thức phương trình buồn tẻ , Ngôn Mặc cảm thấy học thể này thật sự có thể làm cho cô tỉnh tâm hơn . Vừa qua vài buổi học , Ngôn Mặc phát hiện thời gian ngủ của mình nhiều hơn trước kia . Có thể thấy , thoát khỏi những việc nặng nề cuộc sống sẽ thoải mái hơn rất nhiều . Phòng học của ban Tự Nhiên cách không xa lắm . Ngôn Mặc ngồi ở vị trí cửa sổ , hơi quay đầu lại là có thể thấy được từ lớp 7 đến lớp 9 của ban Tự Nhiên . Đầu bên trái là lớp 7 , ở giữa là lớp 8 , bên phải là lớp 9 . Yên Nhiên rất hài lòng với sắp xếp như vậy , nếu có thời gian rảnh rỗi cô đều la cà chạy sang chỗ Ngôn Mặc , nếu không rảnh cũng có thể kêu lên hai câu với bọn cô.

Chỉ có một việc đó là đối diện chỗ ngồi ở lớp 12 của Ngôn Mặc không phải là lớp 8 mà là lớp 7 của Nam Cung Nguyên . Mà Nam Cung Nguyên lại rất thích đứng trên hành lang cùng một đám nam sinh , hoặc là nói chuyện , hoặc là nhìn về phía này sau khi tan tiết.

Lần đầu tiên Ngôn Mặc nhìn thấy cậu đứng ở đó , phát hiện cậu đang nhìn mình , ánh mắt ngây ngẩn , giống như đang thần người , có nhiều nam sinh đứng cạnh cậu , phần lớn đều nhìn về phía bên này . Ban Xã hội nhiều nữ sinh hơn , hơn nữa phần lớn nữ sinh này đều đẹp hơn nữ sinh ban Tự Nhiên , cho nên đương nhiên hấp dẫn ánh mắt của mấy thằng nhóc bên đối diện kia.

Khi cậu phát hiện cô đang nhìn cậu , ánh mắt cậu lập tức lúng túng di chuyển sang chỗ khác , giả vờ cười đùa với đám người bên cạnh . Qua rồi lại liếc mắt nhìn về phía Ngôn Mặc , phát hiện Ngôn Mặc vẫn còn nhìn cậu , không biết là không nhận được hay là ngượng ngùng , dứt khoát quay vào trong lớp học .

Ngôn Mặc vốn định kéo rèm cửa lại , nhưng kéo đến một nửa lại thôi , cột chặt rèm lại , mặc cho nam sinh đối diện nhìn qua cửa sổ thăm dò mỹ nữ trong lớp , cũng để cho cậu cẩn thận nhìn cô , nhưng còn cô thì không tiếp tục nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

Đài khí tượng đã tuyên bố tin tức cơn nóng mùa hè chính thức tan đi , mùa thu mát mẻ ảm cho đất trời thay màu . Sóng nhiệt độ rực dần dần chuyển sang sắc lam mát lạnh . Độ ẩm hạ xuống cho con người có cơ hội nghỉ ngơi Ngôn Mặc cầm khăn lau đi trên hành lang , hôm nay đến phiên cô trực nhật . Điều duy nhất khiến cho người ta bất mãn vì vị trí địa lý của ban xã hội đó là mỗi lần giặt khăn đều phải đi vòng qua lớp của ban Tự nhiên mới có thể tới toilet.

Hơn hết , cô đứng là có tỷ lệ “rủi ro” vàng.

Nam Cung Nguyên và Ôn Linh một trái một phải đi về phía cô , lúc Nam Cung Nguyên vừa nhìn thấy cô biểu tình trên mặt lập tức thay đổi.

“Mình đi trước” Ôn Linh rất nhanh mắt chuẩn trước.

Trong một thoáng , trên hành lang chỉ còn lại một mình Ngôn Mặc và Nam Cung Nguyên . Đây là lần đụng mặt chính thức đầu tiên giữa hai người sau kỳ nghỉ hè ba tháng . Trong ba tháng này , cho dù là gián tiếp hay trực tiếp bọn họ cũng không có cơ hội tiếp xúc qua . Lần này chạm mặt thật sự là quá vội vàng , hai người đều

chưa chuẩn bị tư tưởng.

Ngôn Mặc đột nhiên nhớ đến hôm cô về nhà , mẹ cô vô cùng tức giận nói cho cô biết cả kỳ nghỉ có một nam sinh ba lần bốn lượt gọi điện thoại muốn tìm cô , kiểm đủ mọi cách muốn biết cách để liên lạc với cô . Bà hỏi cậu là ai , cậu lại không chịu nói . Cuối cùng , bà tức giận thật sự , rút luôn dây điện thoại ra.

Ngôn mặc cảm thấy người này 99% là Nam Cung Nguyên .

“Nghỉ hè tìm tôi có việc gì sao?” Mặc kệ cảm giác như vậy nhiều bao nhiêu , Ngôn Mặc thấy bản thân có phần nào áy náy đối với Nam Cung Nguyên , cô nói xin lỗi với Yên Nhiên , nhưng lại không dă động gì tới cậu .

Nam Cung Nguyên còn đứng một chỗ cố gắng sắp xếp câu nói , không nghĩ tới việc Ngôn Mặc lại mở miệng hỏi cậu trước , nhất thời có cảm giác “hãnh diện cao hơn đầu” “Không có gì , ừm , tháng 8 tôi có hai tấm vé xem ca nhạc , muốn hẹn với cậu , nhưng cậu không có ở nhà . Cậu thật sự không có nhà à?”

“Đi vắng” Cậu ta nghĩ cô trốn cậu ta sao ? Cô chỉ là không muốn sống dưới một mái nhà với mẹ suốt hai mươi bốn mỗi ngày , kiểu tra tấn như vậy rất khó chịu .

Trong lúc nói chuyện giữa bọn họ từ đầu tới cuối vẫn duy trì khoảng cách ba mét.

“Ừ , tôi còn nghĩ có lẽ hôm nào đó cậu sẽ ở nhà”

“Sau này đừng làm vậy nữa , mẹ tôi không thích nam sinh gọi điện thoại về nhà”

Sao cô không biết , bà đặc biệt ghét có nam sinh đến tìm Ngôn Mặc , chỉ cần có nam sinh tìm cô , bà sẽ bắt đầu mắng cô yêu đương lung tung .

Nam Cung Nguyên chỉ đeo một chiếc ba lô trên vai vậy mà cậu cảm thấy sức nặng của ba lô hình như nhiều hơn ban nãy , khiến cho cậu nói chuyện cũng cảm thấy tốn sức . Mẹ Ngôn Mặc quả thật là rất nghiêm khắc , lúc cậu nói chuyện điện thoại nghe thấy tiếng bà vô cùng nghiêm túc , khiến cậu không dám báo rõ tên mình , sau đó còn lừa Ôn Linh gọi điện thoại tới , đáp lại là lời xin gọi lại sau . Từ lúc đó trở đi cậu gọi thế nào đi nữa cũng không thể gọi được , tất cả đều là tiếng tút tút dài vô tận , có thể mẹ của cô thật sự rất giận đã rút dây điện thoại ra.

“Tôi biết rồi , tôi sẽ chú ý.”

“Nói cũng thật buồn cười.” Ngôn Mặc nhìn trời chiều đằng xa , sắc nắng vàng đáng yêu giống như lòng đỏ trứng , tó lên hơn phân nửa khoảng trời , có một nửa đã bị mây đen che mất , hăng còn lộ ra bên ngoài . Đôi con người xinh đẹp của Ngôn Mặc nhiễm lên một sắc hồng , cô tiếp tục nói “Người khác nghĩ mãi không rõ , tôi cũng không rõ , tôi khó coi như vậy , tính cách lại không tốt , có gì đáng thích chứ?”

Ngôn Mặc nhìn về phía vạt nắng chiều sau lưng Nam Cung Nguyên . “Cậu nói thế là sao ?” Nam Cung Nguyên bước hai bước về phía Ngôn Mặc , giọng nói có chút tức giận “Bề ngoài rất quan trọng sao ? Cậu cũng nghĩ rằng tôi nhất định phải thích mỹ nữ mới là đúng phải không ? Đúng vậy , tôi cũng rất thích thứ xinh đẹp , nhưng điều này không có liên quan gì đến kiểu người tôi thích . Không phải tỏa sáng bên ngoài , mà là toát ra từ bên trong . Hơn nữa , tôi không cảm thấy cậu xấu xí chút nào”

Đây có thể nói là trong mắt người tình hóa Tây Thi sao ?

“Còn về phần tính cách , trời sinh đã vậy , không thể cưỡng cầu” Cậu nói đến đây còn cười một chút , xem ra Tả ngôn Mặc cũng hiểu rõ tính cách của cô không khiến cho người ta thích mà .

Ngôn Mặc không biết yêu là gì , không chỉ là yêu , mà ngay cả thích là gì cô cũng không hiểu rõ . Bởi vì cô chưa cảm nhận qua . Nhưng cô cũng biết một đạo lý đơn giản , nếu chỉ vì hấp dẫn bởi bề ngoài sẽ không được lâu dài.

Trước kia , khi Ngôn Mặc chưa bao bọc bản thân lại , vẫn còn có nam sinh lén viết thư tình cho cô . Nhưng , từ ngữ xuất hiện nhiều nhất ở trong đó chỉ là : xinh đẹp và xinh đẹp . Là con người đều thích cái đẹp , đây không phải điều đáng trách , mặc dù chính vậy là nguyên nhân mà cô khinh thường sự nong náo của bọn họ .

Mặt trời lặn dần ,sắc vàng cam cuối cùng kia cũng phải biến mất .

Trời tối , Nam Cung Nguyên đạp xe về nhà . Cậu vừa đi gia sư về xong , không phải cậu đi học gia sư mà là cậu đi bổ túc thêm cho con trai của bạn mẹ cậu , đứa bé kia sắp phải thi cao trung . Dù sao thì hiện giờ cậu cũng không thấy việc học có áp lực gì nhiều , coi như là đi giúp đỡ thêm.

Gió đêm lạnh hơn so với ban ngày , gió thổi vào người làm lạnh đi phần nào phiền muộn trong lòng . Bởi vì không khí lạnh buông xuống , bầu trời dần lát phát mưa phùn .

Nam Cung Nguyên đi qua phố lớn ngõ nhỏ , vòng qua đường , mưa càng rơi nặng hạt , trán của cậu cũng đã bị thấm ướt .

Bánh xe quay nhanh từng vòng , Nam Cung Nguyên càng đạp càng nhanh .

Nhưng trong một giây lát , cậu bỗng thắng xe lại .

Biển hiệu “mùng 6 tháng 6” ở trong đêm mưa mờ ảo càng trở nên mời gọi .

Buổi chiều , tiếng nói của Ngôn Mặc phối hợp với ánh mặt trời buông xuống phía sau lặng lẽ vang lên :
“Thật ra cậu không biết gì hết , không biết con người của tôi , cũng không biết cuộc sống của tôi , cậu không biết gì cả , tất cả những gì cậu làm đều đang tổn thương tôi.”

Sau lưng cô đã không còn ánh hào quang , tiếng cô dừng lại , lúc cô rời đi , từng tiếng vang vọng thay nhau nổi lên .

Nam Cung Nguyên khóa xe lại ở bên đường , sau đó đẩy cánh cửa lớn của quán bar , bước vào trong .

27. Q.1 - Chương 27: Kinh Ngạc

Cảm giác đầu tiên khi Nam Cung Nguyên đi vào quán bar chính là - rất có cảm giác nghệ thuật .

Quán bar “mùng 6 tháng 6” chia ra hai tầng , quán dựa theo phong cách countryside , quầy bar , bàn ghế đều được làm bằng gỗ , còn có hàng rào gỗ bao quanh , phong cách tạo cho người khác một sự thân thiết hoài cổ , nhưng lại không cứng nhắc rập khuôn . Đèn trong quán dùng sắc vàng ố , phong cách cổ xưa làm cho người ta say mê , giống như thời gian chạy qua lãng động bên tai . Không chỉ là mặt tường đằng sau quầy bar mà xung quanh bốn bức tường đều có treo ảnh chụp , tường bên trái đồng đều một màu đen trắng , bên phải lại là màu sắc rực rỡ , trước màu đen trắng đều có đủ loại màu sắc khác nhau , tạo thành một tổ hợp rất lạ , nhưng lại làm cho người vô cùng rung động khi nhìn vào , êm đềm lại không khoa trương . Ở trước vách tường chính có một sân khấu nhỏ , hai bên đặt rất nhiều dàn âm thanh , một giàn trống màu đen đặt trên đó . Chung quanh sân khấu trang bị rất nhiều đèn . Nhìn lên trên , trên mặt tường tầng hai đều là tranh vẽ tường , hơn nữa nội dung đều vẽ cao bồi miền Tây , rất thú vị ; tường bên phải thì treo đủ kiểu khăn quàng , số lượng kinh người , rực rỡ muôn màu , loạn cả mắt nhìn .

Nhưng , điểm bắt mắt nhất chính là cả quán bar đều tô bằng một màu đỏ hồng , kiểu điểm phong tình , nóng bỏng buông thả , từng dải màu sắc rực rỡ đồng loạt chiếu lên trên người , nhìn qua thật sự cảm thấy như từng ngọn lửa , đốt bỏng mắt người , làm cho người ta cảm thấy mơ màng , hấp dẫn đến vô cùng , hoàn toàn tương phản với những bông hoa hồng đen bên ngoài cửa quán bar .

Nam Cung Nguyên đánh giá chung quanh một chút , mặc dù bây giờ còn chưa quá muộn , nhưng người ở đây đã gần kín hết chỗ . Dù vậy không khí lại khá im ắng , không cuồng loạn và hỗn loạn như trong tưởng tượng của Nam Cung Nguyên , chẳng hạn như có một đám người điên cuồng gào thét trong tiếng âm nhạc đình tai nhức óc , những người lắc hông lắc người dưới ánh đèn đủ sắc . Mọi người giống như đang chờ đợi cái gì đó , rất ăn ý mà yên tĩnh chờ đợi .

Chỉ có mùi thuốc lá lượn lờ cùng hơi cồn đặc trưng nói rõ đây là quán bar , chứ không phải quán cafe.

Nam Cung Nguyên đi đến trước quầy bar , chỗ này chỉ còn lại có một chỗ ngồi , cậu lập tức ngồi lên . Trong quầy bar có hai bartender , một người béo , một người gầy , bọn họ đã chảy mồ hôi đầm đìa , bận tới mất tới mũi . Đứng bên cạnh bọn họ còn có một ông lão béo , bộ dạng nhìn qua rất hòa ái , ông không thật

sự làm chuyện gì , nhưng lại không ngừng chào hỏi mọi người xung quanh , ông cười rộ lên rất lớn tiếng , cực kỳ phóng khoáng , lúc vui vẻ còn vỗ mạnh lên vai lưng của đối phương , Nam Cung Nguyên rất lo lắng người kia sẽ bị một đánh đẩy của ông vỗ đến nội thương . Theo như quan sát , người này chắc hẳn là ông chủ ở đây , không phải ông chủ cũng có thể là quản lý .

“Ê nhóc , muốn uống chút gì không ?” Bartender tương đối gầy đưa mắt nhìn Nam Cung Nguyên làm vẻ như thăm hỏi .

Nam Cung Nguyên sững sờ , đây có lẽ là lần đầu tiên cậu đến chỗ thế này , nói thật ra , cậu còn không biết ở chỗ này nên gọi thứ gì hoặc là có thể gọi thứ gì , sớm biết như vậy trước khi đến nên hỏi Ôn Linh một chút về phương diện này rồi .

Không có cách nào , Nam Cung Nguyên đành mơ mơ hồ hồ nói : “Cho một ly ngon nhất ở chỗ các anh đi.”

Bartender kia khó hiểu đánh giá Nam Cung Nguyên một chút , nhưng sau đó vẫn xoay người đến ra sau quầy lấy mấy bình rượu lớn nhỏ khác nhau . Lúc này Nam Cung Nguyên cảm thấy vô cùng may mắn bản thân đã về nhà thay một bộ quần áo , bằng không mặc đồng phục học sinh trung học tới chỗ này khoác lác không phải là ngứa đòn sao? “Chờ một chút” Cha ngăn cản động tác của bartender , đi đến trước mặt Nam Cung Nguyên nhìn kỹ cậu , hai con ngươi nhỏ như hai hạt đậu của ông di chuyển trên người Nam Cung Nguyên , thần thái tinh minh kia khiến Nam Cung Nguyên cảm thấy dừng người , chỉ chốc lát cha béo đã cười nói “Học sinh trung học không nên phô trương , chỉ số cồn ở chỗ này của chúng tôi rất cao , cậu ăn không tiêu đâu , coca.”

Coca?

Nam Cung Nguyên có phần tức giận , cậu không cảm thấy bộ dạng của mình non đến mức nhanh chóng bị người ta nhận ra là học sinh cao trung đến vậy , sững sờ không chịu nhận lấy lon coca kia.

“Nhóc , tôi không đá văng cậu ra ngoài đã là tốt rồi đấy”

Bộ dạng của cha giống như vẻ đang nói cậu có uống hay không , không uống thì lăn ra ngoài.

Đang lúc Nam Cung Nguyên chán nản muốn quay về thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ siêu cấp.

“Cha , nhóc con còn đang ngủ” Thi Hòa đi về phía Đại Mập kêu hai chén , nói với cha .

“Nó không khỏe sao ?” Cha nhíu mày.

Nam Cung Nguyên trộm nhìn Thi Hoa một cái , quả nhiên là mỹ nữ hiếm có , chẳng lẽ người Ôn Linh nói là cô ấy ?

“Không phải,” Thi Hoa uống xong một ngụm rượu màu vàng trong cốc , nói “Hình như không vui cho lắm . Cần đánh thức nó không , cũng đã muộn rồi”

Cha lắc đầu nói : “Nó không muốn dậy thì đừng kêu , để nó ngủ ở đây đi , dù sao cũng là phòng giữ lại cho nó . Gọi điện thoại về nhà của nó là được rồi.” Thi Hoa dường như phát giác ra Nam Cung Nguyên đang nhìn cô , ánh mắt chuyển sang nhìn về phía Nam Cung Nguyên , lập tức tươi cười nói : “Ôi cha , hôm nay có soái ca đến đây à” Cô nhướn mi nhìn về phía Nam Cung Nguyên , mang theo chút ý tứ hắt mặt qua .

Nam Cung Nguyên cảm thấy có một trận gió bắc lướt qua , hóa đá ngay tại chỗ.

“Con đừng trêu chọc nó , học sinh đây , hôm nay chắc là lần đầu tiên cậu ta đến.”

Cha cười ha hả nhìn Nam Cung Nguyên ngồi đằng kia , cả khuôn mặt đều tái mét rồi.

“Thi Thi , mau , nhóc con tỉnh rồi” Một người con trai bước ra từ bên trong , rất khốc.

Thi Hoa càng hứng thú hơn nhìn Nam Cung Nguyên một cái , sau đó đi theo Air đi vào.

“Oa , là Thi đại mỹ nữ . Cha , khó trách chúng tôi đợi lâu như vậy còn chưa bắt đầu , thì ra là hát chính đang ngủ , thật không nể mặt mà” Ngồi bên cạnh Nam Cung Nguyên hình như là khách quen , hẳn vừa uống bia vừa dùng khẩu khí bất mãn nói , nhưng ánh mắt lại đuốt theo bóng người con gái vừa đi vào kia .

“Cậu có thể trở về mà” Cha thờ ơ hỏi đáp.

“Không được , dù thế nào đi nữa tôi cũng phải đợi đến khi diễn”

“VẬY CẬU ĐỪNG DÀI DÒNG NỮA”

“Hôm nay là ngày Silence thành lập tròn năm , chắc sẽ hight lắm đây ?” Lại có người đến quầy bar , vẻ mặt rất sốt ruột .

“Thì bốn bài . Sau đó , nhóc con sẽ đi ra , những người khác vẫn tiếp tục”

“Không phải chứ , ngày quan trọng như vậy sao mắt húng thế được ?” Lời này không phải chỉ một người nói . “Sức khỏe của nó không tốt lắm” Cha rất nghiêm túc trả lời “Không thể mệt mỏi quá được”

Nam Cung Nguyên nhớ những lời nói chuyện của những người đó đại khái cũng hiểu ra một ít , hôm nay là ngày kỷ niệm năm thành lập tức nhóm nhạc tên là Silence , nói cách khác là cậu tới đúng lúc . Hình như hát chính của ban nhạc này rất được hâm mộ , ông chủ quán bar trông có vẻ rất thương cô ta , xem ra Ôn Linh nói không sai , buổi tối cô ta chỉ hát bốn bài . Nói như vậy , cô gái đẹp vừa rồi chắc hẳn không phải là cái người từ trong miệng của Ôn Linh . Nam Cung Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay một chút , còn chưa phải quá muộn , nếu đến đây rồi , tốt xấu gì cũng phải xem ban nhạc mở màn , bằng không chẳng phải là đến uống công sao . Cậu điều chỉnh lại tư thế , vô cùng buồn chán bắt đầu chờ đợi .

Trong quán bar liên tục mở những bài nhạc Jazz vô cùng lạc hậu nhưng tuyệt đối kinh điển , đám người bắt đầu không kìm nén được , có lẽ không đủ sức chờ đợi nữa , người đến hỏi dần nhiều hơn . Nhìn lại cha thì vẫn bình tĩnh nhàn nhã.

Lúc này , toàn bộ đèn đuốc trong quán đột nhiên tắt ngụt đi.

Lầu trên lầu dưới vang lên tiếng hoảng sợ , Nam Cung Nguyên cũng giật mình một chút , ánh mắt không thích ứng kịp , quán bar bây giờ đưa tay ra không thấy được năm ngón .

Chỉ có phía trước sân khấu nhỏ là có một chút đèn âm u .

Xem ra , bắt đầu diễn rồi.

Nam Cung Nguyên nheo mắt lại , cẩn thận nhìn lên động tĩnh trên sân khấu .

Lúc này , một người con trai rất cao xuất hiện , nhìn vô cùng model , dáng người cao ráo thon thả , theo sát phía sau là một cô gái , trong ánh đèn xanh lơ mờ tối có thể thấy được cô mặc một bộ đồ bó , dáng người uyển chuyển . Sau đó , lại là một người con trai , rất cao , bước chân đi lên rất thông thả , không giống tư thế tương đối nghiêm chỉnh của người con trai phóng khoáng phía trước , người con trai này hình như buộc một búi tóc đuôi sam sau đầu , cầm một cây đàn ghi ta trong tay .

Bọn họ đều dừng lại , chỉnh lại nhạc cụ của mình một chút , sau đó liền bắt động.

Cuối cùng , một bóng người mờ hồ xuất hiện .

Có thể nói là bước ra từ trong ngàn vạn tiếng kêu gọi .

Bóng dáng cô vừa lộ ra một phần ba , tiếng vỗ tay xung quanh đã vang lên như sấm dậy , tiếng huýt gió , tiếng kêu gọi âm ỉ hết đợt này đến đợt khác.

Nam Cung Nguyên bị khí thế này hù dọa , nhưng tầm mắt của cậu vẫn di động theo từng bước đi chậm rãi của bóng người kia .

Là con gái , váy dài chấm đất , thân hình của cô nhìn rất nhỏ gầy , nhất là phần eo , yếu ớt như liễu rũ , tóc của cô rất dài , chùng đến thắt lưng , uốn thành từng lọn tóc xoắn . Lúc cô đi lên sân khấu , người con trai đứng bên trái cầm lấy tay cô , đỡ cô bước lên , sau đó cô bước đi tao nhã đến chính giữa , đứng trước microphone.

Bốn người đều rất đẹp , trừ dáng vẻ bên ngoài ra , hoàn toàn không nhìn thấy rõ tướng mạo của bọn họ .

Dưới ánh đèn mờ tối , cánh tay phải mảnh khảnh của cô gái ở giữa nhẹ nhàng xách mép váy lên , mở làn váy ra , hơi khom người chào với quần chúng.

Lại là một tràng tiếng vỗ tay .

Cô dịch bước đến trước microphone , đưa tay hai ta nắm lấy .

Nam Cung Nguyên có thể cảm nhận rõ ràng được tim của mình đang đập nhanh hơn , không tự chủ được đã ngừng thở.

Là ai đang gõ lên cửa sổ

Là ai đang gảy dây đàn ,

Một đoạn thời gian đã lãng quên, Dần dần khảm lại trong lòng ta ...

Tiếng trời , thật sự là tiếng trời .

Giọng hát kỳ ảo tuyệt mỹ xuyên qua không gian , đẹp để khiến người ta quên cả thở , phối hợp với lời nhạc cổ không chệ vào đâu được , chỉ có nơi tĩnh mịch tăm tối trong tâm người được dây đàn kia nhẹ nhàng chạm đến , mới hốt hoảng cảm nhận được sự tồn tại của bản thân . Không có nhạc đệm , giọng hát kia uyển chuyển , tiếng ca giống như từng đợt sóng biển xanh trong vắt lặng lẽ vuốt lên bờ cát vàng , ngay cả không gian cũng mát mẻ , thời gian lại lắng đọng . Đến khi từng hạt mưa tí tách rơi xuống trước mắt mới giật mình nhận ra mưa lạnh rơi từ khi nào . Tiếng ca thần thành khiến người ta sùng bái , lại vừa chạm đến vết thương trong lòng ai .

Ngọn đèn sáng dần , âm nhạc vang lên .

Đập vào mắt là chiếc váy trắng như tuyết , nơi mép váy điểm rạch mấy vết rách , như khói mờ .

Ngọn đèn sáng dần hơn , bóng dáng cô dần dần rõ ràng .

Mái tóc quần mềm mại , giống như lớp sóng giữa biển khơi , dài đến eo , từ trên xuống dưới khúc xạ ra một ánh hào quang tự nhiên , da thịt trắng nõn như ngọc quý chiếu dưới ánh đèn , bạch ngọc trắng còn hơn tuyết , không một chút tỳ vết ; cần cổ tuyết trắng của cô mang theo một sợi dây chuyền thạch anh màu tím , hình giọt lệ , đây cũng là chỗ có màu sắc duy nhất trên thân thể cô .

Mà mặt của cô.

Nam Cung Nguyên cảm thấy hô hấp của mình nghẽn lại , tim đập như sấm. Khuôn mặt tinh khiết như nước , cái trán trơn bóng , cằm nhọn. Mặt mũi của cô lấp lánh giống như kim cương trong suốt , sống mũi trắng như tuyết của ngày Tiểu tuyết , đôi môi như cánh hoa anh đào điểm nhạt lên màu nước da trắng , nhưng lại làm rung động đến lòng người .

Cô yên lặng nhắm mắt , lông mi nhếch nhẹ , thật dài lại dày , khe khẽ rung động , giống như hai cây quạt nhỏ tinh xảo , nhưng bóng mờ nho nhỏ ở trên khuôn mặt trắng tinh của cô .

Trên mặt của cô không có một chút biểu cảm dư thừa nào , an nhàn yên tĩnh , xung quanh tỏa ra hơi thở lạnh nhạt lại cao quý , phải ví cô như một bông sen mới đứng . Khi cô hát chỉ hơi nhú mi , nhưng chỉ một diễn cảm nho nhỏ này , lại đủ đẹp đến khiến người ta thở dài . Cô nhìn qua như ẩn như hiện như vậy , toàn thân trên dưới được một ánh hào quang bao vây , thật giống như thiên sứ không nhiễm khói lửa nhân gian hạ phàm.

Thiên sứ không nhiễm khói lửa nhân gian .

Nam Cung Nguyên bị suy nghĩ ngây thơ như thiếu nữ của mình hù sợ , nhưng ngoại trừ từ ngữ đó ra cậu không biết phải hình dung như thế nào về người phụ nữ đang hát trên sân khấu kia , không đứng , cô chắc chỉ là một cô gái .

Nhưng mà , vì sao , vì sao cảm giác cô cho cậu lại quen thuộc đến vậy , quen thuộc đến mức tim cậu đập càng lúc càng nhanh , nhanh đến mức cậu nghĩ rằng mình không thể chịu nổi tốc độ như vậy nữa . Mà cảm giác tim đập này , chỉ khi cậu chăm chú nhìn Tả Ngôn Mặc mới có.

Âm nhạc dần dần chậm lại , chậm rãi nhẹ nhàng , mãi đến khi một âm thanh cuối cùng kết thúc , thì lông mi của cô thoáng rung , đôi mắt chậm rãi mở ra , trong tích tắc cô mở mắt , mọi sự vật đều yên lặng , ánh sáng chói lóa.

Vốn tưởng rằng vẻ ngoài đã đẹp , vậy mà khi cô mở mắt , mới biết được vẻ đẹp như vậy đã không thể nào diễn tả bằng ngôn ngữ . Rõ ràng là con người đen như mã não , nhưng lại sáng bóng như mặt biển xanh , trong con người dường như có cất giấu cả dải ngân hà , trong vất thanh tịnh , thấm vào ruột gan . Đường như chỉ cần cô vội vàng nhìn lướt qua , cũng đã thắng được rất nhiều , làm cho người ta vì thế suy nghĩ trăm đường , bình tĩnh từ cõi mộng , hăm sâu vào trong đó.

Ánh mắt của cô lạnh lùng , nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý cười dịu dàng.

Tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang mãi không ngừng , giống như tiếng vang quanh quẩn bên tai , người bên cạnh Nam Cung Nguyên vỗ tay đến mức kích động .

Bỗng nhiên cô nhìn về phía mọi người , nở một nụ cười khê , kinh động lòng người , kinh diễm giống như hoa mai nở đúng mùa tuyết rơi , cao ngạo nở rộ.

Còn cậu thì ngơ ngẩn nhìn cô , mãi vẫn chưa thể di chuyển nổi ánh mắt.

Lời tác giả : Viết một lúc rất lâu , có thể nói mình mặc tả giống như truyện cổ tích

vậy ... Quên đi , khoa trương một chút thôi , khoa trương một chút thôi .

Có điều , mình thật là muốn khóc ~

28. Q.1 - Chương 28: Hoảng Sợ

Nam Cung Nguyên chưa bao giờ vì dung mạo của nữ sinh mà xuất hiện cảm tưởng đặc biệt nào . Tỷ như lần đầu tiên cậu nhìn thấy Du Chi Âm , cậu chỉ nói một câu rất bình thường : là rất đẹp . Sau đó thì không còn biểu hiện gì . Mỹ nữ cậu gặp không ít , nhưng lại không có mỹ nữ nào có thể làm cho cậu động tâm . Tả Ngôn Mặc xuất hiện cũng là minh chứng cho việc Nam Cung Nguyên không để ý đến vẻ ngoài của người khác , có thể hấp dẫn cậu nhất định phải là người có cá tính đặc biệt hoặc là có vẻ đẹp bên trong .

Thế nhưng , lúc này Nam Cung Nguyên kinh ngạc phát hiện không ngờ bản thân lại không thể rời mắt khỏi một cô gái lần đầu tiên gặp mặt , thậm chí còn hơi có ngáy người nhìn , không những cô có vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc , trên người cô còn có một khí chất quen thuộc tạo một đã kích lớn cho cậu.

Rõ ràng là hai người , một người rực rỡ , một người bình thường , nhưng hai người đều tỏa ra khí chất tinh khiết lạnh lùng giống nhau đến vậy . Nam Cung Nguyên không biết đây có phải là bởi vì bản thân mình quá chấp nhất Ngôn Mặc mà sinh ra ảo giác hay không . Trên sân khấu đèn chiếu rất mạnh , khiến cho cậu thấy hơi chói mắt . Nghĩ đến việc mình lại đi chăm chú nhìn một người khác ngoại trừ Ngôn Mặc , còn thấy tim đập rộn lên , cậu không dễ chịu mấy dời ánh mắt đi chỗ khác .

Nhưng trong quá trình đổi vị trí cậu nhìn thấy mỹ nữ ban nãy vừa gặp cùng một anh chàng đẹp trai , bọn họ một người ở phía sau , một người ở bên trái . Người đẹp luôn hấp dẫn ánh mắt , vừa rời bởi vì mãi nhìn nữ sinh kia , cho nên cậu không chú ý đến những người khác trong ban nhạc . Nam Cung Nguyên rất tự nhiên nhìn về phía bên phải , lúc vừa nhìn rõ cậu thiếu chút nữa thì phun hết coca trong miệng ra.

Không thể phủ nhận người con trai này vô cùng đẹp trai , không đúng , thay vì nói đẹp trai không bằng nói xinh đẹp thì đúng hơn . Anh ta rất được , bất luận là dáng người hay khuôn mặt đều không thể chê vào đâu được . Nhưng điều này không phải điều quan trọng .Quan trọng nhất là anh ta chính là cái người luôn xuất hiện ở bên cạnh Ngôn mặc , lần nào cũng ra vẻ tự ỉnh là “hộ hoa sứ giả” , cái bộ dạng xinh xắn đáng giận khiến cho người ta không nhận ra đây là nam hay là nữ.

Thì ra anh ta chính là tay ghita của ban nhạc ở quán bar này.

Nam Cung Nguyên tưởng mình nhìn nhầm , cố gắng mở lớn hai mắt , chớp rồi lại mở ra , vẫn nhìn thấy vậy . Lần đầu tiên Nam Cung Nguyên nhìn thấy anh đã ghi tạc trong đầu , nếu hắn có hóa thành tro , Nam Cung Nguyên cũng tự tin tuyệt đối có thể nhận ra hắn ta . Nhưng mà , Nam Cung Nguyên bắt đầu nóng ruột , không biết Ngôn Mặc có biết hắn ta làm việc ở quán bar hay không , hắn ta nhìn có vẻ như là người

lấn lội trong xã hội rồi ? Hơn nữa , Nam Cung Nguyên mặc dù rất không muốn thừa nhận , nhưng quan hệ của Ngôn Mặc với người này đích thực là rất tốt.

Lúc này , hát chính ở trên sân khấu mở miệng nói chuyện : “Vô cùng cảm ơn mọi người ngày hôm nay đã cổ vũ . Tôi đại diện Silence cảm ơn mọi người đã ủng hộ chúng tôi năm năm qua . Tiếp theo , chúng tôi sẽ biểu diễn bài hát số một của Silence ”Mộng” , bây giờ sẽ do Tô Bạch Đạm hát chính” Cô nhắc tay ra hiệu cho tay ghita vô cùng quỵn rõ ở bên phải “Hôm nay tôi sẽ hát tặng mọi người , nghe qua mọi người nhất định sẽ biết ca khúc đã được cải biên một chút , hi vọng mọi người thích.”

Giọng nói của và giọng hát của cô hoàn toàn khác biệt , giống như mang theo một chút cổ ý , tiếng nói hơi trầm xuống , mặc dù cũng rất êm tai , nhưng so với tiếng hát của cô , lại bình thường làm cho không người nào có thể liên tưởng đến âm thanh đặc biệt tuyệt vời khi cô hát .

Nam Cung Nguyên lại bắt đầu cảm thấy mình buồn cười , cậu nghe lại ảo giác bản thân đang nghe tiếng nói của Ngôn Mặc . Trong không khí bắt đầu ấm lên , khi cô nói xong muốn hát bài “Mộng” thì không khí nhanh chóng được châm lên . Về sôi nổi tăng lên hai bậc so với lúc mở màn , sóng nhiệt trong quán quay cuồng theo từng đợt . Nam Cung Nguyên cảm thấy có chút kỳ quái , cậu quay đầu lại nhìn hai người bên cạnh , rượu đã uống đến đỏ hai má , lại thêm vẻ mặt kích động , người không biết còn tưởng có siêu sao xuất hiện .

“Nghe rất hay sao?”

Nam Cung Nguyên khó hiểu hỏi Cha từ đầu đến giờ vẫn đứng phía sau cậu.

Nụ cười cong cong gần như chiếm hết chỗ thừa trên khuôn mặt béo của Cha , cái dáng vẻ đặc ý kia giống như người hát chính là ông vậy “Hay đương nhiên hay rồi . Lần đầu tiên cậu đến cũng khó tránh khỏi việc không biết , bài hát này có đoạn rất cao , âm cao của bản sửa đổi người thường không hát lên nổi đâu , chỉ có nhóc con của chúng ta mới bảo được đến vậy . Cậu có phúc nghe đấy.”

Âm nhạc đã vang lên , ngọn đèn rực rỡ sắc màu bắt đầu nhấp nháy , câu đầu tiên cô cất lên liền khiến Nam Cung Nguyên thoáng ngáy ngốc . Tiếng ca của cô hoàn toàn khác so với tiếng ca ban nãy , âm vực rất cao , hoàn toàn không uyển chuyển như tiếng hát khê vừa rồi , giống như mũi tên đâm vào không khí , mãnh liệt không chút chần chừ.

Hát bài này đối với Ngôn Mặc mà nói cũng là có sức khiêu chiến rất lớn , nhưng Ngôn Mặc rất tự tin bản thân mình luôn có thể kéo âm lên . Sắp đến nốt cao đầu tiên , Ngôn Mặc thoáng điều chỉnh hơi thở , quét một vòng nhìn đám người đang dần dần sôi trào .

Sau đó , khi Ngôn Mặc nhìn đến một bóng người cô cảm thấy rõ mình nhất định là nhìn thấy ma rồi . Không thể nào , tuyệt đối không thể nào , cậu ta không thể nào lại xuất hiện ở chỗ này được . Thế nhưng , người kia vẫn nhìn cô . Ngôn Mặc lập tức không tài nào cười nổi nữa , không dám nhìn về hướng đó , thậm chí còn sinh ra xúc động muốn vứt bỏ mũ giáp chạy trốn . Mặc dù bộ dạng của mình lúc này khác rất nhiều so với khi ở trường , nhưng điều này không chứng tỏ người khác không có cách nào nhận ra cô là Tả Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc vô cùng lo sợ hát , mặc dù cô đã cố gắng đè nén sự bất an trong lòng , nhưng cô không biết đã hát đến đâu , lần đầu tiên ánh đèn trước mắt làm cô cảm thấy choáng váng đến vậy . Hoàn toàn quên mất giai điệu , vì thế khi hát đến cao độ đầu tiên , Tả Ngôn Mặc đột nhiên hãm lại , cô phát hiện mình không thể hát lên được .

Tất cả mọi người ồ lên .

Nam Cung Nguyên cười khê , chẳng biết tại sao sắc mặt của cô gái trên sân khấu kia lại thay đổi , ánh mắt bất định , hát đến giữa chừng lại dừng , không thể hát thành tiếng được . Cô quay khuôn mặt sang một bên , hít sâu hai lần giống như muốn trấn tĩnh bản thân , nhưng hiển nhiên là không có hiệu quả . Tô Bạch Đạm đứng bên phải đã bước đến gần nói nhỏ bên tai cô vài câu , cô lắc lắc đầu , quay lại cười cười nói với mọi người “Thật ngại , xin bắt đầu một lần nữa”

“Nhìn hình như không mạnh mẽ như mọi người nói thì phải.” Nam Cung Nguyên có chút khiêu khích liếc xéo sang Cha ở phía sau.

Cha không đáp lại cậu , sắc mặt nghiêm túc nhìn lên Ngôn Mặc trên sân khấu.

Ngôn Mặc cuối cùng cũng hát hoàn chỉnh bài hát , nhưng lần biểu diễn này lại khiến ọi người thất vọng rất nhiều . Mặc dù âm cao lên được , nhưng không hát đủ nhịp . Hơn nữa từ trước đến nay tiêu chuẩn biểu diễn của nàng đều rất cao , lần biểu diễn này có thể nói là vô cùng thê thảm , không đủ để làm người khác hài lòng.

Bạch Đạm đứng một bên nhìn Ngôn Mặc , mỗi lần cô thay ra quần áo đồng phục ở trường đều giống như hai người khác nhau . Mặc dù mỗi ngày anh đều nhìn cô đóng kịch , nhưng mỗi khi thấy cô biến đổi bước ra vẫn không nhận được mà khẽ kêu lên kinh ngạc . Cô đã hoàn toàn thay đổi . Nhớ lại ngày trước , cô nhóc mang theo nụ cười ngây ngô đứng trên sân khấu lại có thể bình tĩnh ca hát bây giờ thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều . Càng hát càng thành thạo , tư thế thanh thoát , nắm chặt tiết tấu.

Nhưng , cô hôm nay rõ ràng là không bình thường . Lúc mở màn kỹ thuật hát rất hoàn hảo , tuy bài thứ hai dù gây khó khăn lớn cho cô nhưng chắc chắn cô vẫn sẽ làm được . Bạch Đạm nhíu mày , nhìn thấy khuôn mặt của Ngôn Mặc quay lại , sắc mặt của cô không tốt lắm , hai má đã không còn sắc hồng hào ban đầu , trắng gần như trong suốt.

Mặc dù anh muốn đợi đến lúc hát xong mới làm , nhưng hiện tại xem ra anh phải àm trước đã.

Tô Bạch Đạm đứng bên cạnh Ngôn Mặc , Ngôn Mặc kỳ quái nhìn anh , anh nhìn cô mỉm cười , sau đó kéo tay cô qua , nói vào mic : “Mọi người thứ lỗi , nhóc con hôm nay có hơi căng thẳng”

Phía dưới cười ồ lên , có người lên giọng nói : “Người quen với nhau có gì phải căng thẳng ? Bù lại hát thêm mấy bài là được rồi.”

Vì thế càng có nhiều người lên tiếng theo , kêu gào hết đợt này đến đợt khác.

“Mọi người yên lặng nghe tôi nói một chút” Bạch Đạm nhìn về phía mọi người làm dấu tay xin im lặng , người lại di chuyển về phía Ngôn Mặc , vẻ mặt trịnh trọng , dáng vẻ ngọc thụ lâm phong càng thêm nho nhã khí chất.

Ngôn Mặc không hiểu gì nhìn anh thấp giọng hỏi : “Làm gì vậy?”

“Hôm nay là ngày kỷ niệm Silence lăm năm thành lập , tôi muốn nhân cơ hội này tuyên bố một việc” Lời nói của Bạch Đạm làm bên dưới yên tĩnh trở lại “Nhóc con , không đúng , Ngôn Mặc , em có bằng lòng làm bạn gái của anh không ? Anh Tô Bạch Đạm lần này không phải nói giỡn .”

Trong chớp mắt , tất cả đều trở nên im lặng.

Ngôn Mặc ngỡ ngàng nhìn người con trai xinh đẹp luôn ở bên cạnh mình mấy năm này , vừa rồi là anh chính thức tỏ tình với cô sao? Ngôn Mặc cảm thấy máu trong cơ thể như đã đông lại . Khuôn mặt lạnh lẽo dần nóng lên , mắt cô mở to không chớp được , ngỡ ngỡ ngẩn ngẩn nhìn anh , cảm giác chết lặng không thấy ánh đèn chói mắt . Nụ cười ôn nhu của anh lúc này lại như thứ vũ khí sắc nhọn đâm vào lồng ngực cô . Giữ lúc hoảng hốt cô nghe được tiếng dùi gõ trống phía sau rơi xuống đất .

Điều cô sợ hãi nhất vẫn xảy ra.

Mà khi anh gọi cô là Ngôn Mặc , cô cảm thấy mình đang đứng ở tận cùng thế giới .

Đối với Ngôn Mặc mà nói giờ khắc này là xấu hổ , nhưng đối với Nam Cung Nguyên mà nói , giờ khắc này là một trong ba chuyện đáng sợ nhất đời này của cậu .

Cho dù là rất nhiều năm về sau , cậu nhớ lại cảnh tượng này vẫn cảm thấy mình vô cùng may mắn vì ngày đó đã vô tình ầm đầu để bước vào trong quán bar “mùng 6 tháng 6” này.

Lon coca trong tay Nam Cung Nguyên nặng nề rơi xuống đất , chất lỏng màu nâu đen đổ đầy sàn .

Tim của cậu giống như bị thứ gì đó đập vỡ , sau đó ghim chặt giống như muốn nhốt tận gốc . Cô đứng trên sân khấu vẫn đẹp như cũ , nhìn lại khuôn mặt cô , toàn thân cô vài lần , những nơi cậu nhìn qua dần dần bắt đầu trùng khớp với bóng dáng của Tả Ngôn Mặc .

“Cô ấy là Tả Ngôn Mặc , Tả Ngôn Mặc ?” Nam Cung Nguyên kích động khiến đầu lưỡi cũng phải thắt lại , cậu đột nhiên tiến đến trước mặt cha giống như vội vã muốn giám định thứ báu vật quý giá nhất trên thế gian .

Cha ngạc nhiên nhìn cậu nam sinh trước mắt không biết phát điên cái gì , nói :

“Cậu là ai ? Cậu ...”

“Rất xuất sắc , tên nhóc Bạch Đạm này cuối cùng cũng không kìm nén được nữa , được lắm , trai tài gái sắc , bọn họ rất xứng” Đại mật đắm chìm trong cảnh đẹp trên sân khấu kia , không biết lời nói đã kích thích Nam Cung Nguyên .

Đúng rồi , cô là Tả Ngôn Mặc , Tả Ngôn Mặc là cô.

Vở kịch này có bao nhiêu hung hiểm !

Cô cho cậu cảm giác quen thuộc , trên người cô tỏa ra khí chất lạnh lùng tinh khiết , cô tươi cười giống như đóa sen mới nở . Hết thủy không phải trùng khớp , tất cả đều là thật . Cô gái cậu thích cố hết sức che dấu bản thân , che dấu đến mức không tiếc “hủy” đi vẻ đẹp mà con gái quan tâm nhất .

Từ trước đến giờ Nam Cung Nguyên chưa từng phát giác ra thần kinh mình lại yếu ớt như vậy , yếu ớt đến mức ngay lúc này đã khiến cho cậu vỡ thành từng mảnh vụn .

Mà ở trên sân khấu nét mặt trấn định của Ngôn Mặc xuất hiện mấy vết nứt , cô có phần kích động lùi về phía sau một bước . Cô nên trả lời thế nào ? Người này rất quan trọng đối với cô , thế như không thể vì quan trọng mà trở thành người yêu được , hoặc có thể nói đúng hơn là đối với chuyện này cô không có hứng thú và cũng không có chuẩn bị trước . Cô không dám nhìn chị Thi Hoa , không dám nhìn Nam Cung Nguyên . Cô yên lặng một lúc lâu , yên lặng nhìn khuôn mặt chờ đợi của Bạch Đạm đang dần dần trở nên ảm đạm . Bên tai là tiếng ồn ào , kêu cô đồng ý đi , bảo cô trả lời , bảo cô chấp nhận , những tiếng ồn ã này khiến cô cảm tức chưa từng thấy.

Có lẽ cô nên đồng ý , giả vờ đồng ý Bạch Đạm trước , như vậy ..

Nhưng ý nghĩ này còn chưa kịp thành hình , cổ tay phải đã bị người cầm chặt , sau đó người nọ rõ ràng đã dùng rất nhiều sức lực kéo cô về phía sau mình , ánh sáng chiếu trước mắt thoáng cái đã bị cậu che đi phân nửa.

Nam Cung Nguyên kéo cổ tay Ngôn Mặc , với sức lực kia cổ tay Ngôn Mặc có thể sẽ xuất hiện những vết bầm tím.

Nam Cung Nguyên hết tất cả hơi thở sắc bén uy hiếp nhìn về phía Bạch Đạm , ngăn cản tầm mắt của anh , không cho anh dùng ánh say đắm hoặc đầy nhìn Ngôn Mặc .

“Tôi sẽ không nhường cô ấy cho anh.” Giống như kỵ sĩ kiêu ngạo tuyên thệ . Nam Cung Nguyên xoay người , cúi đầu , Tả Ngôn Mặc như mộng ảo gần ngay trước mắt , gần đến mức có thể nhìn rõ ngũ quan giống như kiệt tác tỉ mỉ của Thượng đế , cô hoảng sợ nhìn Nam Cung Nguyên , ánh mắt xinh đẹp không bị kính che khuất , lần đầu tiên dùng diện mạo thật xuất hiện trước mắt Nam Cung Nguyên .

“Đi!”

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng vì tình huống bất ngờ phát sinh này , Nam Cung Nguyên giữ chặt tay Ngôn Mặc xoay người chạy như bay về phía cửa.

29. Q.1 - Chương 30: Không Thể Phân Rõ

Mắt của Ngôn Mặc thật sự có thể so sánh với mắt cá , lúc Tiểu Nhã mới thấy hơi ngây người , sau đó lập tức hỏi “Làm sao vậy,” , Yên Nhiên nhìn thấy ban đầu còn cười to một trận , sau đó mới thở dốc hỏi cô “Có phải đã khóc không ?”

Tâm tình của Ngôn Mặc vốn đã tệ , hoàn toàn không có ý định trả lời . Nhưng lại bị Yên Nhiên nhìn trúng tim đen , sắc mặt trầm xuống , ngay lập tức gục xuống bàn giả vờ ngủ . Tiểu Nhã và Yên Nhiên đều cảm

thấy hơi kinh ngạc , Ngôn Mặc là một người không thích để lộ cảm xúc lên mặt , nhưng hôm nay lại thay đổi sắc mặt nhanh như vậy , coi bộ xảy ra chuyện lớn gì rồi . Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái , buông tay , đều cùng một vẻ không biết.

Tất cả đều bị phát hiện , giống như một đứa nhóc bị lột hết quần áo , xấu hổ đứng ở trên đường mặc cho người ta nhìn bằng ánh mắt khinh ghét . Ngôn Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ , hành lang đối diện vẫn còn một vài nam sinh đứng , trên khuôn mặt thanh xuân luôn tràn đầy tinh thần , đương nhiên ánh mắt thi thoảng lại nhìn về phía này . Nghe nói việc “liếc mắt đưa mày” này đã xuất hiện mấy đôi thành công .

Ngôn Mặc nhìn về phía tốp người qua cửa sổ , Nam Cung Nguyên vẫn như ngày thường , đứng đưa lưng về phía lan can , cánh tay tựa lên phía trước , nhìn qua rất trầm mặc , không nói chuyện gì với người bên cạnh . Ngôn Mặc đột nhiên đứng lên , bước về phía trước mấy bước , đưa tay khép màn che lại .

“Làm sao vậy ?” Ánh sáng đột nhiên tắt , Tiểu Nhã kỳ quái ngẩng đầu hỏi .

“Sáng quá , mình muốn ngủ.” Ngôn Mặc lại ngồi xuống , chôn mặt vào bàn.

Đương nhiên , ý chí thì muốn không có nghĩa là thật sự có thể thành công .

Mấy đêm không ngủ kết quả đối lại đại não càng minh mẫn và hứng phấn .

Bữa tiệc kỷ niệm tốt đẹp , buổi tối tốt đẹp , bây giờ nhìn lại giống như trăng trong nước , hơi một chút gợn sóng liền tan rã thành hàng vạn mảnh vỡ , không cách nào nắm lên , cũng không thể dùng mắt chấp vá.

Chị Thi Hoa lạnh nhạt , anh Air trầm mặc , cha không có cách nào , còn anh Bạch Đạm thì thất thần . Bao nhiêu người một đêm không ngủ , bao nhiêu người luân phiên gõ cửa phòng cô , Ngôn Mặc một mình ngồi trên giường trong căn phòng nhỏ , đối với cô mà nói , không gian nhỏ mới có thể tạo cảm giác an toàn cho cô , nhưng tại sao đêm đầy lại trở nên chật chội oi bức đến thế ? Cô không tháo trang sức , không thay quần áo , không nói với mẹ là cô không về , chờ đến khi bầu trời hé ra những tia sáng nhạt , hai mắt sưng đỏ vẫn chưa đóng lại một giây .

Có thứ gì đó vạch rõ không thể tốt đẹp được nữa.

Có thứ gì đó vỡ nát không thể hàn gắn lại .

Có thứ gì đó sáng tỏ không thể tiếp tục che giấu .

Cho dù là đối mặt với ai cũng làm cho người đó cảm thấy vết đâm trong lòng vừa trát vừa sâu , nhưng không có cảm giác đau , tổn thương đã quá sâu , giống như chết lặng .

Mà tất cả mũi nhọn đều hướng về một người.

Có lớn tiếng phản bác hơn nữa cũng chỉ là vô dụng . Nhìn vào khuôn mặt có phần tiêu tụy kinh dị của mình trong gương , Ngôn Mặc ngơ ngác nhìn mặt mình hồi lâu . Mình bây giờ không rõ là chân thật hay là giả dối . Mới đầu cô chỉ muốn làm cho bản thân không được một ai biết đến , nhưng mà lâu dần , dường như đây mới chính là cô . Nhưng đến khi màn đêm buông xuống , gỡ bỏ lớp ngụy trang tầm thường xuống , trong máu lại như có thứ gì đó nhanh chóng ầm lên . Cảm giác như vậy là sao ?

Rốt cuộc cô muốn một cuộc sống như thế nào ?

Là dơ bẩn , hay là yên ả , là ánh hào quang , hay là sự ảm áp . Bởi vì chưa từng có được , cho nên cũng không dám tham vọng quá đáng . Có điều , mấy ngày qua tới giờ , cảm giác giãy dụa này luôn đánh vào nơi yếu ớt nhất trong trái tim cô , gõ mạnh lên đó rồi lại vang vọng làm chấn động thân thể. Có hai tiếng nói .

Một tiếng nói muốn ẩn đi , một cái lại muốn thoát ra.

Một cái bị thượng đế coi thường , một cái được thượng đế cưng chiều.

Ngôn Mặc không mê muội , nhưng sau khi nghe những lời Nam Cung Nguyên nói , cô bắt đầu nhìn thẳng vào những vấn đề này , lúc đó mới phát hiện , bản thân đối với cuộc sống đã mê muội và mơ hồ bao nhiêu .

Ngôn Mặc vốc nước lên mặt , cúi đầu chậm rãi đi ra ngoài.

“Nhanh lên , đám nam sinh đang chơi bóng rổ đấy”

“Biết rồi . Bây giờ mấy con nhỏ lớp mười còn lợi hại hơn chúng ta đây , chậm trễ một chút là không xem được đâu.”

Nhìn thấy khuôn mặt như hoa như ngọc , Ngôn Mặc hơi nghiêng người , nhường cho Du Chi Âm đi qua trước , Du Chi Âm ngừng lại bên cạnh cô . Sững sờ nhìn Tả Ngôn Mặc , sau đó giọng nói dễ nghe như nước mùa xuân thốt lên , nhưng nghe không có bao nhiêu thân thiết , thậm chí còn mang theo chút trào phúng : “Mặt bị sao thế này?”

“Không có gì.”

Du Chi Âm không nói gì tiếp , nhìn Ngôn Mặc một cái rồi đi vào.

Sau giờ thể dục , trên sân bóng rổ chật kín người . Mấy cô gái nhỏ đều rất thích nghiêng về phía nam sinh ngoại hình đẹp , chơi bóng rổ hay , thành tích cũng tốt , tất cả đều vô song , liếc mắt một cái cũng đủ thấy hơn phần nửa trái tim đều giao ấy người như vậy .

Đây là kết luận của Tưởng Hàm , đương nhiên , là tạo ra cho Nam Cung Nguyên .

Hôm nay Nam Cung Nguyên rất không bình thường , trước kia khi chơi bóng cậu ta rất phong độ , động tác đẹp dễ như nước chảy mây trôi , đẹp đến mức làm cho người ta hoa cả mắt , hiếm thấy hơn nữa là mỗi một đường đi đều mang tính công kích , nhưng tuyệt đối sẽ không xao động , cậu dẫn điểm cao , lực phòng thủ tốt .

Nhưng hôm nay , phong cách chơi bóng của cậu không gọn gàng như trước , động tác rất mạnh , thậm chí còn có chút thô lỗ , lúc đầu đã phạm quy ba lượt , nhưng không phát biểu gì , ở trong mắt nữ sinh thì là thật khốc , nhưng ở trong mắt đồng đội lại là không bình thường . Có thể trong thi đấu đều hay như vậy , cho dù trong tấn công cướp đoạn đều rất tích cực , nhưng lại va chạm liên tục , bóng cũng chẳng ném vào nổi , lại không chỗ nào có vấn đề.

“Tạm dừng” Ôn Linh thật sự chịu không nổi nữa , chạy tới vỗ vai Nam Cung Nguyên nói “Làm sao mà như du hồn vậy , đánh cho tốt vào chứ”

Nam Cung Nguyên không buồn đếm xỉa đến , cầm lấy chai nước uống vài ngụm , thở dốc một hơi nói : “Mệt mỏi , hôm nay đánh tới đây thôi . Mấy cậu tiếp tục đi”

Cậu vẫy vẫy tay với bạn học ở phía sau , liền rời khỏi cuộc chơi. “Đợi một chút , không sao chứ?” Tiểu tử này mặc dù đánh rất hăng , nhưng không phải tác phong chơi bóng bình thường của cậu , nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề .

“Không có việc gì , có thể có chuyện gì chứ?” Nam Cung Nguyên bày ra bộ dạng thoải mái , nhìn về phía Ôn Linh hất đầu nói “Mình về phòng học trước . Giúp mình nói với thầy giáo .”

Ôn Linh nhú mày , Nam Cung Nguyên rõ ràng đang “giấu đầu lòi đuôi” , có điều mọi người ở phía sau đang chờ cậu , cậu cũng chẳng hỏi kỹ làm gì.

Trên đường Nam Cung Nguyên uể oải đi về phòng học , cậu phát hiện bây giờ ngay cả chơi bóng cũng không làm cậu trút hết buồn bực , trạng thái thế này chỉ e rằng đấu nữa sẽ thành vấn đề .

“Nguyên.”

Nam Cung Nguyên không kiên nhẫn quay đầu lại , lúc này cậu muốn để bản thân mình yên tĩnh , người nào xui xẻo chọn đúng lúc này đụng đến cậu đấy?

“Có chuyện gì sao ?” Hoa khôi Yên Nhiên đứng ở phía sau cậu , quả thật rất đẹp , có điều , gần như cùng một lúc , Nam Cung Nguyên liên tục tưởng đến khuôn mặt làm cho người ta kinh động kia của Tả Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc bước trên con đường nhỏ , giáo viên chủ nhiệm hiện tại có tiếng là cô giáo hiền lành nhất trường , chỉ cần giả vờ một chút là có thể xin giấy nghỉ ốm dễ như trở bàn tay .

Lúc vòng qua bồn hoa , Ngôn Mặc vừa vặn vô tình nghe được phía sau bụi cây có người đang nói chuyện . Chọn một chỗ thế này , chắc là muốn nói chuyện gì bí mật . Ngôn Mặc rất tự giác quyết định nhanh chóng rời đi , thế nhưng , giọng nam vang lên kia khiến cô không tự chủ được mà dừng bước.

“Có việc gì nói đi” Thanh âm của Nam Cung Nguyên thật sự rất lạnh nhạt . “Là như thế này , có một bạn học , cậu ấy ở đội bóng của trường họ , rất muốn làm quen với cậu , cho nên sau khi tan học cậu ấy muốn tới đây , cậu có rảnh không ?” chỉ khi Du Chi Âm ở trước mặt Nam Cung Nguyên mới có thể trở nên đặc biệt ngọt ngào hiền thực .

“Thật ngại , hôm nay không được” Cho dù là phản ứng không thích , Nam Cung Nguyên vẫn giữ gìn vẻ lịch sự , khách khí từ chối.

“Cậu ta đến đây một mình , rất nhanh thôi” Du Chi Âm chưa từ bỏ ý định , giọng nói không còn vẻ trầm tĩnh như ban đầu .

“Không được , khi khác đi . Giả như lúc thi đấu cũng sẽ có cơ hội chạm mặt” Nam Cung Nguyên lãnh đạo bầy ra khoảng cách giữa hai người.

Ngôn Mặc cảm thấy bản thân như một tên trộm , lén lút làm chuyện xấu , âm thầm trách móc bản thân , tính nhanh chóng rời đi.

“Chờ chút , cậu ta muốn nói một số chuyện kỳ lạ . Là về Tả Ngôn Mặc .”

Ngôn Mặc lập tức lại dừng bước , tại sao lại nhắc tới cô ? Cô có dự cảm không tốt , không biết có phải tại gần đây nhiều chuyện không hay xảy ra hay không mà thần kinh của cô luôn quá mức nhạy cảm . Hơn nữa , chuyện từ miệng Du Chi Âm nói ra , chắc chắn chẳng phải điều gì tốt đẹp .

Nghe có chuyện liên quan đến Ngôn Mặc , Nam Cung Nguyên quả nhiên đem hết tất cả lực chú ý ra : “Chuyện gì?” Giọng nói phát ra cũng tràn ngập sự cảnh giác cùng gấp gáp.

“Thật ra...”

“Điều này thật ra là , mình nghĩ ...” Ngữ điệu của Du Chi Âm rất kỳ lạ , giống như đang cố gắng áp chế bản thân .

“Có điều gì .” Nam Cung Nguyên nói lại “Rốt cuộc là chuyện gì ?” Cảm xúc của Du Chi Âm có phần không bình thường , không biết có phải bị đã kích lớn hay không : “Rất khó nói , nghe cậu ta nói đi.”

Nam Cung Nguyên trầm mặc một lúc ... “Được , khi nào ?” Nam Cung Nguyên quyết đoán mở miệng .

“Tan học , đợi trước cổng trường.”

“Đợi đến lúc đó hãy hay , nói trước cho tôi biết , về điều gì ?”

Du Chi Âm bỗng tiện đà nói , khẩu khí trở nên lạnh nhạt , nghe vào tai còn mang theo mấy phần khinh thường “Cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt là được , cụ thể cũng không rõ lắm . Nhưng mà , hình như là về tác phong sống.”

Trái tim của Ngôn Mặc đập nhanh hơn , tác phong sống ?

“Không biết tác phong sống của cậu ấy có điều gì không đúng.”

“Mình cũng không rõ . Thật ra Tả Ngôn Mặc hoàn toàn không giống như những gì chúng ta nhìn thấy bên ngoài , Nguyên , đừng bị mắc lừa” Du Chi Âm nói nghe rất hợp lý , âm thanh lại càng trở nên đáng yêu dịu dàng , có thể làm cho người ta mềm ra.

“Im miệng , chuyện này tôi rõ hơn ai hết . Tôi thấy cũng chẳng có gì đáng nói . Nếu là nói chuyện thế này , tôi cũng chẳng muốn biết.” Cảm xúc của Nam Cung Nguyên trở nên kích động , lời nói cũng lạnh hơn , giọng điệu không chút thân thiết , mà lại vô cùng nghiêm khắc trách móc , cậu không thích nghe người khác nói Tả Ngôn Mặc như vậy .

“Nguyên , đừng tự lừa dối bản thân . Tả Ngôn Mặc là một đứa con gái hư hỏng ở quán bar” Giọng nói của Du Chi Âm đột nhiên trở nên sắc nhọn , mang theo giọng điệu không thể khống chế được , Ngôn Mặc không cần tập trung sự chú ý cũng có thể nghe được . “Hừ , quán bar thì sao , chút việc nhỏ này tôi không quan tâm . Rất nhiều chuyện không thể nhìn ngoài mặt được . Du Chi Âm , trước khi đi chia rẽ người khác cậu tự nhìn lại phân lượng của mình một chút đi . Còn nữa , cảnh cáo cậu trước khi chưa rõ ràng chuyện này

thì đừng có đi nói lung tung trước mặt người khác” Nam Cung Nguyên nói bằng giọng điệu lạnh lẽo chưa từng có , từng tiếng đều bức người , làm cho người ta có cảm giác áp bức và sợ hãi không thở nổi.

“Mình không chia rẽ ” Du Chi Âm nóng nảy , biết kỳ này hình tượng đã bị phá hỏng rồi , xúc động một chút đã lựa chọn mở miệng , thật sự không phải hành vi sáng suốt . Có điều đã điều tra lâu như vậy rồi , bản thân đã có được nhược điểm của Tả Ngôn Mặc , há có thể buông tha như vậy ? Nhưng mà , sự cố chấp của Nam Cung Nguyên đối với Tả Ngôn Mặc đã đến mức này rồi , Du Chi Âm phát hiện cô thật sự đã quá coi thường Tả Ngôn Mặc . Nhưng mặc kệ như thế nào đi nữa , bây giờ cũng phải cố gắng挽回 . “Tả Ngôn Mặc ...”

“Không cần dài dòng” Nam Cung Nguyên lên giọng lớn tới mức khiến hai bạn học đi qua bọn họ khá xa cũng nghe thấy được , nhưng cậu rất chán ghét Du Chi Âm tư nghĩ mình đúng như thế “Mong cậu nên nói những điều phù hợp với thân phận của mình . Tạm biệt” Lời nói cực kỳ trào phúng , dưới lớp mặt nạ hoàng tử , khuôn mặt xa lạ của Nam Cung Nguyên làm cho người ta cảm thấy xa lạ , Ngôn Mặc và cả Du Chi Âm đều ngẩn người.

Nam Cung Nguyên hăm hăm bước ra khỏi phía sau bụi cây , hoàn toàn không chú ý trái phải , nhưng Ngôn Mặc vẫn nhanh chóng trốn sang một bên . Chờ cậu đi rồi , Du Chi Âm vẫn đứng tại chỗ , không có ý định đi.

Kết quả nghe lén chính là Ngôn Mặc cảm thấy trái tim càng lúc càng khó mà bình tĩnh nổi.

Không biết là vì lo lắng cho chuyện của mình hay là cảm động vì thấy Nam Cung Nguyên che chở mình , mặc dù không hiểu Du Chi Âm làm sao mà biết được , nhưng xem ra hiện tại còn chưa ai biết chuyện này , nên truyền ra ngoài hậu quả nhất định sẽ khó lường .

Cảm giác như vậy đã không thể dùng ngôn từ để hình dung . Ngôn Mặc cảm thấy mình bây giờ giống như một cây bèo giữa sóng lớn , bị người ta đẩy tới đâu ngọn sóng , không rõ sóng chết ra sao.

Song cũng có vài ngược đãi thiên nhiên là hi vọng làm cho chuyện này rắc rối hơn .

Ngày hôm sau , Ngôn Mặc vừa vào phòng học, Tiểu Nhã đã nóng vội tươi cười nói cho cô biết sắc mặt của Du Chi Âm ngày hôm qua rất khó coi , giọng điệu vụng về đến mức làm cho người ta sáng khoái - đầu còn đáng vẽ hoa khôi mỹ nữ nữa ?

“Có phải liên quan đến chuyện của Nam Cung Nguyên hay không ?”

“Không biết .” Mặc dù nói vậy , nhưng không phải chuyện của hắn thì còn về chuyện gì nữa ? Trang bị toàn thân Ngôn Mặc đều đang báo động .

Mắt phải của Ngôn Mặc nháy cả ngày , mặc dù tránh được ngày hôm qua , nhưng không có nghĩa là hôm nay có thể tiếp tục may mắn . Dự cảm không lành cuối cùng cũng ứng nghiệm .

Ngôn Mặc bị người khác chặn lại trên đường đi

30. Q.1 - Chương 31: Uy Hiếp

Ngôn Mặc bình tĩnh nhìn hai người trước mắt , một nam một nữ , đều không mặc đồng phục , người nam cao lớn , biểu hiện trên mặt không có mấy , sau khi liếc mắt nhìn Ngôn Mặc một cái , ánh mắt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc , rất nghi hoặc nhìn cô từ đầu tới chân . Còn nữ sinh đứng bên cạnh nam sinh kia , mang trên mặt vẻ chán ghét rõ ràng , vẻ mặt kia giống như coi Ngôn Mặc như viruts dơ bẩn nhất thế giới.

Lai giả bất thiện , thiện giả bất lai. (Người tới không có ý tốt , người tốt đã chẳng tới)

“Có chuyện gì không ?” Ngôn Mặc bình tĩnh hỏi người trước mắt .

“Hừ , mày còn giả bộ với bọn tao hả?”

“Tôi quả thật không biết mấy người . Xin hỏi có chuyện gì không ?” Ngôn Mặc lạnh lùng hỏi lại .

“Mày giả bộ trong sạch nữa , mặc đồng phục đổi lại kiểu tóc thì có thể thật sự nghĩ mình là một người khác sao ? Còn muốn cướp bạn trai của người khác nữa , thật đúng là không biết xấu hổ.” Nữ sinh hung dữ nhìn Ngôn Mặc , khuôn mặt đầy mụn còn hơi có chút bóng dầu. Ngôn Mặc quay sát tình huống chung quanh một lượt , góc này không có mấy ai chú ý , không có mấy người nhìn đến tình huống phát sinh ở bên này.

Mặc dù đối phương không có nhiều người , nhưng cô cũng không muốn phiền phức lớn hơn .

“Như vậy , mấy người muốn thế nào ?”

Ngôn Mặc nhìn hai người trước mặt cô trao đổi ánh mắt , sau đó nam sinh đột nhiên đi đến trước mặt cô tháo mắt kính của cô xuống . Bởi vì động tác này có phần thô bạo làm Ngôn Mặc hơi nhú mày , cô quay đầu , chờ đợi động tác kế tiếp của bọn họ .

“Mẹ nó , sao con nhỏ này chẳng thú vị chút nào vậy ?” Nữ sinh ở bên dáng vẻ như lưu manh , nhìn thấy bộ dạng Ngôn Mặc trấn định như vậy còn đứng lông lên , mấy đứa con gái bình thường không phải nên sợ đến tái mặt sao ? Tại sao con nhỏ này lại không có một chút phản ứng nào , chẳng lẽ nó không ý thức được tình cảnh của bản thân mình lúc này sao ?

Nam sinh kia không giống như nữ sinh mở miệng đều là lời thô tục , trên tay hắn cầm kính mắt của Ngôn Mặc , lại nhìn kỹ khuôn mặt của cô , sau đó có vẻ như tỉnh ngộ.

“Mày muốn dùng bộ dạng em gái hồ ly để dụ dỗ đàn ông sao ? Thật đúng là có tài đấy .” Kính mắt của Ngôn Mặc có thể nhìn rất rõ mọi thứ , cô không cần thị , chỉ vì che dấu mà đeo kính . Mà bây giờ cô lại càng nhìn thấy rõ cô gái kia đưa tay lên trước , dùng rất nhiều sức lực vỗ lên mặt cô , cô không trốn tránh , cho nên nửa bên mặt lập tức nóng lên .

Ngôn Mặc lệch đầu sang một bên , tóc dài tản loạn phủ trước mặt , sức lực có thể ngang bằng với bàn tay của mẹ cô trong trí nhớ , cho nên , cô cũng không thấy đau là bao . Ngôn Mặc đưa tay lên sửa sang lại một chút , quay mặt lại , nhìn thẳng vào cái người có vẻ mặt hung dữ muốn làm xấu mặt cô . Cô biết , chỉ cần cô biểu hiện chút yếu đuối hay đang thương , sau khi bọn chúng mắng rồi đánh , thì chuyện này có thể giải quyết đơn giản , thế nhưng , sự nguội lạnh trong lòng Ngôn Mặc khiến cô khinh thường việc cúi đầu trước bọn họ . Trước kia gặp việc kinh khủng hơn việc này gấp mấy lần , khi đó cô còn không nhận thua , tình huống hiện tại đã là gì .

Hai bên cứ giằng co như vậy , Ngôn Mặc lẻ loi một mình , nhưng trên người cô phát ra khí thế làm cho người ta không dám coi thường . Hai người kia nhìn thấy Ngôn Mặc thờ ơ như vậy nhất thời cũng không có biện pháp nào . Ngôn Mặc liếc mắt một cái nhìn bọn chúng , thật ra bọn chúng cũng không có ý định làm gì với cô , chắc chỉ muốn dọa cô mà thôi . Đối với bọn chúng , bộ dạng của cô lúc này đúng là khiến cho bọn chúng không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Tự mày xem đi”

Ngôn Mặc không kinh ngạc chút nào khi nhận lấy ảnh chụp của bọn họ , bên trên ngoại trừ ảnh chụp cô ở trong quán bar ra còn có nơi cô làm việc trước kia . Nhưng , những ảnh chụp này có cùng một đặc điểm - không nhìn thấy rõ , sương khói lượn lờ , tất cả đều tối mù mịt , hoàn toàn làm cho người ta thấy mơ hồ.

Ngôn Mặc lạnh mặt xem từng cái ảnh một , sau đó ngẩng đầu lên nói : “Điều tra đúng là cẩn thận đấy”

“Hừ , thế này rồi mày còn cứng miệng ? Biết bản thân nên làm thế nào chưa ? Bớt gây rắc rối cho tao , mày có thể an ổn tốt nghiệp” Nữ sinh mặt mụn đắc ý cười nói , còn thuận tay lấy ra một điều thuốc đưa lên miệng .

Ngôn Mặc giơ ảnh chụp quơ quơ ở trước mặt cô ta , hỏi : “Du Chi Âm cũng chỉ có trò thế này thôi sao?” “Khụ khụ khụ” Nữ sinh đang hút thuốc bị một câu thành lời của Ngôn Mặc làm cho giật mình ho khù khù không dứt , vẻ kinh ngạc khó có thể che dấu được.

“Mày nói cái gì?” Nam sinh từ đầu đến cuối chưa nói gì động thân chắn trước mặt Ngôn Mặc , thân hình cao lớn của hắn che hết chút ánh sáng không còn sót lại nhiều , giọng nam trầm thấp cố ý uy hiếp làm cho không khí nhanh chóng trở nên căng thẳng .

Đôi mắt với bóng đen trước mắt , Ngôn Mặc không hoảng sợ , cô đưa ảnh chụp cho nam sinh kia , thản nhiên nhìn vào khuôn mặt chữ quốc hung dữ của hắn , rất thản nhiên nói : “Chỉ nói điều hiển nhiên thôi”

“Quả nhiên , không hổ là Tả Ngôn Mặc . Hai đứa bạn của tôi đều không dọa nổi cậu . Xe ra cậu đúng là đứa hư hỏng rồi.”

Ngôn Mặc hơi nhíu mày , nhìn thấy Du Chi Âm không hề khiếm tốn xuất hiện trước mặt cô , cô ta không còn là công chúa trong trường học nữa , đáng vẻ như vậy làm cô trông giống một hoàng hậu độc ác trong lối công chúa Bạch Tuyết hơn . Có điều , Ngôn Mặc lại cảm thấy Du Chi Âm xuất hiện sớm hơn so với dự kiến của cô rất nhiều , không kìm được cười lạnh , xem ra Du Chi Âm đúng thật là thuộc loại người không chịu nổi kích thích , chớ cùng rút giậu chẳng phải là biện pháp gì hay ho .

“Cậu không kinh ngạc chút nào ?”

“Hợp tình hợp lý . Có điều , nếu tôi chỉ đoán thử , mà cậu chỉ vậy thôi đã xuất hiện công khai , không sợ tôi báo lên với nhà trường sao ?” Ngôn Mặc chỉ về phía một nam một nữ kia nói : “Chắc có thể xem ra chặn đường đe dọa đấy?”

“Cậu dám sao ?” Gương mặt xinh đẹp của Du Chi Âm cực kỳ không hài hòa với vẻ diễn cảm lạnh lùng , cô cười như không nói với Ngôn Mặc “Tin tức về cậu mà tôi nắm giữ trong tay có thể thú vị hơn nhiều.” Uy hiếp ?

Ngôn Mặc cũng đoán trước cô sẽ không bỏ qua tình “Điều kiện của cậu ?”

Du Chi Âm cẩn thận quan sát sắc mặt của Ngôn Mặc mấy lần , nhưng sắc của cô cũng vì vậy mà càng lúc càng khó nhìn , khi nói chuyện giọng điệu cũng lạnh hơn “Cậu chắc phải rõ tôi muốn cái gì.”

“Tôi biết cậu muốn cái gì , nhưng đó cũng là thứ tôi không có khả năng đưa cho cậu”

“Chỉ cần cậu không đi lừa gạt Nguyên là tốt rồi” Nghĩ đến Nam Cung Nguyên có thể thật sự nghiêm túc với Tả Ngôn Mặc , là cô không thể ức chế được cơn giận dữ rồi.

Ngôn Mặc nhẹ giọng cười : “Du Chi Âm , tôi chưa từng phát hiện thì ra cậu lại ngây thơ như vậy”

“Mày nói cái gì đó” Nữ sinh mặt đầy mụn đứng một bên kích động vọt lên .

“Sao lại nói vậy?” Du Chi Âm ngăn cô ta lại , nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hồ hững của cô .

“So với việc cứ ở đây làm phiền tôi , không bằng nghĩ cách mà thân thiết với Nam Cung Nguyên mới phải.”

“Cậu không sợ tôi vạch trần chuyện của cậu sao?”

“Trừ phi cậu muốn Nam Cung Nguyên chán ghét cậu”

Hai nữ sinh không ai nhường ai đối diện nhau , một người đẹp đẽ như hoa hồng , một người lạnh lẽo như mai . Không khí bắt đầu xuất hiện sự biến hóa , tranh nhau né tránh trung tâm lốc xoáy này.

“Phải , nếu tôi cuối cùng cũng không có được . Tả Ngôn Mặc , nếu cậu muốn an ổn học hết ba năm này , thì an phận một chút đi . Huống chi , so với việc báo lên nhà trường còn có lựa chọn tốt hơn , cậu thông minh như vậy chắc đã nghĩ tới rồi?” Du Chi Âm hít mắt lại , cuối cùng nhìn thẳng vào đôi mắt trầm tĩnh giống như nước của Ngôn Mặc , đôi mắt đen xinh đẹp như mực giờ phút này bởi vì ghen tị mà có chút biến đổi.

Đàn bà , một khi độc ác thì còn đáng sợ hơn cả đàn ông.

“Cá chết lưới rách phải không?” Ngôn Mặc thở dài , nhìn về phía bóng người cách Du Chi Âm không xa , tìm bất giác đập nhanh hơn nửa nhịp , cô nhìn lại , nói “Có điều , tôi nghĩ , hiện tại tốt nhất là cậu nên đi đi”

Nam Cung Nguyên vừa vặn đang đứng ở cách bọn họ một cửa tiệm nhỏ không xa.

Du Chi Âm giống như cảm thấy điều gì đó , lập tức quay đầu lại , lúc nhìn thấy Nam Cung Nguyên cô ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói : “Tả Ngôn Mặc , cậu làm tốt chuyện của cậu đi . Đừng quên những gì tôi nói , từ trước tới giờ tôi là người nói được là làm được”

Sau đó , cô liếc mắt ra hiệu cho hai người kia , ba người biến mất ngay lập tức .

Hoa hồng có gai , phụ nữ càng xinh đẹp càng độc ác.

Những lời này không thích hợp với mình , Ngôn Mặc còn chưa kiểm nghiệm qua .

Nhưng hiện giờ đã thể hiện đầy trên người Du Chi Âm rồi.

Ba người đi khỏi , không khí ô nhiễm nhanh chóng tiêu tan , nhưng mà cái tên ngu ngốc kia đã cầm kính của cô chạy đi rồi.

Ngôn Mặc đứng im một lúc , hơi chỉnh đốn lại quần áo , lại sửa mái tóc ra trước .

Sau đó ngẩng đầu thì thấy Nam Cung Nguyên đang sững sờ nhìn cô , mặc cho người bên cạnh gọi cậu như thế nào cũng không có phản ứng . Sau đó , người bên cạnh cậu đều nhìn theo hướng ánh mắt của cậu mà thấy Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc đứng bất động , Nam Cung Nguyên cũng không động đậy . Sau đó , Ngôn Mặc nhấc chân bước đi , bước đi như gió , mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng phải nói đúng là Ngôn Mặc đang chạy trốn , mang theo một đồng suy nghĩ hỗn loạn kích động rời đi .

Trước giờ cô không sợ điều gì , cũng không thích trốn tránh điều gì , nhưng giờ phút này cô vô cùng sợ hãi việc đối mặt với Nam Cung Nguyên .

Vẫn phải nói , trong lòng đã sớm có ý chôn dấu xuống đáy lòng , đột nhiên lại nổi lên mặt nước . Cái tên Nam Cung Nguyên này , con người này , đã trở thành một cái gai trong lòng Ngôn Mặc , Cô cũng đi qua Bạch Đạm , nhưng so ra thì không biết Nam Cung Nguyên gấp bao nhiêu lần , có điều ở trước mặt cậu Ngôn Mặc không cảm thấy áp lực gì , cô có thể tự do bước đi , tự do thở , tự do mỉm cười , tự do hành động .

Nhưng đối lại là khi cô đứng trước mặt Nam Cung Nguyên , đáy lòng bị đóng chặt tồn tại một cảm giác vô lực và tự tin gấp trăm nghìn lần.

Ra hoa nhưng không kết quả , tỉnh giấc một lần lại một lần . Giống như cỏ dại , vô cùng tươi tốt , gió xuân thổi qua liền mọc lên tầng tầng lớp lớp.

Trong lúc vô thích cô đã chạy đến nhà , Ngôn Mặc sững sờ , sao mình lại về nhà ?

Không xong rồi , phải đến quán bar . Ngôn Mặc đứng lại một khắc , xoay người muốn chạy xuống .

“Con nhóc chết tiết kia , màu còn muốn chạy đi đâu ?”

Không kịp rồi , tóc Ngôn Mặc bị mẹ túm chặt , kéo mạnh cô về phía sau .

Mẹ cô đẩy cô tới cửa nhà , lưng Ngôn Mặc bị đánh lên khung cửa , toàn thân đau đớn .

Mẹ cô nhìn chằm chằm Ngôn Mặc nửa ngày , hừ lạnh nói : “Bị đánh sao ? Tao nói rồi tại sao mày không có chút tiền bộ nào hả , bảo mày đừng đeo cái khuôn mặt này đi lại khắp nơi , mày còn cứng . Kính mắt đâu rồi ?” “Mất rồi .” Ngôn Mặc không nhìn vào mặt mẹ , vẻ tức giận phát điên của bà Ngôn Mặc nhắm mắt lại cũng có thể dự đoán được .

Sau đó , giống y như Ngôn Mặc đoán trước , mẹ tiếp tục đập xuống đầu cô .

“Mày thật sự muốn chọc tao tức chết sao ? Sắp thi rồi còn hư hỏng như vậy , sao mày không ở đây luôn đi , đừng có quay về nữa , nhìn mặt mày là tao thấy tức điên lên rồi”

“Đã ghét tôi như vậy bà có thể không cần sinh tôi ra ! Lúc mang thai tôi bà có thể bỏ tôi ! Tôi bây giờ ăn của mình , dùng của mình , có ngăn cản bà điều gì , tôi học hay không học bà có bao giờ hỏi không ? Có cần thiết phải nhìn tôi rồi lại mắng hay không ? Nếu bà có bệnh tâm lý thì đừng có trút hết lên người tôi ! Tôi không phải con rối , tôi cũng có cảm giác” Ngôn Mặc ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trách bệnh của mẹ , lần đầu tiên cô thẳng thắn đem hết những lời tích tụ trong ngực nói hết ra ngoài , tiếng gào vang vọng cả con đường , lớn vốn quanh đỉnh đầu .

Cô có thể nhận , nhưng một khắc ban này cô đột nhiên nhớ đến câu nói của Nam Cung Nguyên : Cậu không thể sống như vậy mãi được.

Nếu có thể , cô cũng muốn lúc tức giận thì tức giận , lúc đau lòng thì đau lòng , lúc vui vẻ thì mở rộng trái tim.

Tại sao lại không chứ ? Cũng bởi vì cô lo lắng cuộc sống của mình bị ánh sáng hấp thụ , cũng bởi vì cô sợ lời chỉ trích của mẹ , cũng bởi vì cô chôn sâu cảm giác xót xa kia đi.

Nhưng bây giờ nghĩ lại , cô trước giờ không dựa vào mẹ mà sống , cô đã tự lập từ lâu , chỉ là vì cái tình mẹ con lạnh nhạt bèo bọt kia cô mới giữ im lặng , chịu đựng đau đớn , nhưng tất cả chuyện này đối lấy cái gì ? Là ngày qua ngày đau đớn , biến thành thương tổn . Ngôn Mặc giống như núi băng cũng tốt , vô tình cũng vậy , nhưng về cơ bản nhất , cô là một con người.

Hiện tại , không biết từ khi nào cô cảm nhận được nguyên nhân để bản thân trầm mặc sống cuộc sống cúi đầu đang dần dần giảm bớt . Nếu có người hỏi cô , cô thật sự không thể trả lời chính xác vì sao cô phải sống cuộc sống sợ đầu sợ đuôi đến vậy , ngay cả ban này bị người khác uy hiếp , cô cũng không còn cảm thấy lo lắng sợ hãi .

Điều này trước kia cô không dám tưởng tượng . Dường như có một lực lượng mạnh mẽ đang đỡ cô dậy . Lại giống như có một tiếng nói thời thời khắc khắc cổ vũ cô.

Mẹ cô không tin nổi nhìn Ngôn Mặc , trong ánh mắt phủ đầy tơ máu , dường như không tin được con mèo nhỏ mình thuần dưỡng lại lập tức lộ ra răng nanh nhìn bà .

Ngôn Mặc không chút sợ hãi nhìn thẳng bà , cô đã quên mất , không nhớ rõ từ lúc mấy tuổi cô không còn to gan nhìn thẳng mẹ như vậy nữa . Giờ phút này nhìn vào ánh mắt không còn trong suốt của mẹ , chẳng biết tại sao cô vừa thấy chán ghét lại vừa cảm thấy chua xót không thôi.

Tay của mẹ cô đang run rẩy , toàn thân bà đều run rẩy , bà run run phát ra âm thanh không thể nói lên lời : “Mày , mày”

Ngôn Mặc chuẩn bị sẵn sàng , muốn ngăn bà lại khi bàn tay rơi xuống , cô không muốn hôm nay bị hai bàn tay lần lượt chạm đến nữa . Tả Ngôn Mặc từ khi nào lại trở thành người đều kẻ khác bắt nạt như thế?

Nhưng mà , có người còn nhanh hơn cô một bước , tay của mẹ bị bàn tay kia giữ chặt lại . Mẹ cô còn bị đau đến mức kêu lên một tiếng.

“Đủ rồi.” Nam Cung Nguyên không khách khí hất tay mẹ Ngôn Mặc ra , kéo Ngôn Mặc bảo vệ phía sau mình , giận dữ đứng đó.

31. Q.1 - Chương 32: Hi Vọng

“Đây là bạo lực gia đình.” Nam Cung Nguyên quay sang nói với mẹ Ngôn Mặc từng chữ một “Cho dù cậu ấy là con gái bác , bác cũng không thể làm như vậy”

Mắt mẹ Ngôn Mặc đỏ lên nhìn cậu nam sinh cao lớn trước mặt , đột nhiên bà bật cười , cười đến mức âm trầm đáng sợ , bà chống nạnh lạnh lùng nói : “Mày trưởng thành rồi , cứng cánh lại muốn học tìm đàn ông đến đổi phở mẹ mày . Được , mày biến đi , cút , tao không muốn nhìn thấy mày nữa , vĩnh viễn đừng có quay về đây !”

Nói xong , bà đẩy Nam Cung Nguyên ra , hung dữ trừng mắt nhìn Ngôn Mặc , bước nhanh trở về phòng , nặng nề đóng sập cửa lại .

Ngôn Mặc ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt kia , đã bao nhiêu lần nghĩ muốn chạy trốn khỏi cái nhà này , nhưng cô lại không thể quyết tâm làm được . Bởi vì , người bên kia cánh cửa dù sao cũng là mẹ cô , bà chảy một dòng máu giống cô , mang thai mười tháng sinh ra cô . Thế nhưng đến cuối cùng cô vẫn phải đi

đến một bước này , chỉ như vậy đã bị đuổi ra khỏi nhà. “Ngôn Mặc” Nam Cung Nguyên nhỏ giọng ở bên cạnh kêu tên cô , nhìn thấy dáng vẻ cô đơn như vậy của cô , cậu rất buồn , nhưng lại không biết nên nói gì mới tốt .

Ngôn Mặc thần thờ quay đầu , đôi mắt to xinh đẹp không đeo kính , tinh khiết trong suốt lập tức khiến thần trí của Nam Cung Nguyên hốt hoảng , cậu cảm thấy mặt mình trở nên nóng bừng , nhưng lại không thể trốn tránh ánh mắt của Ngôn Mặc . Nhìn cô hình như không được thoải mái.

Ngôn Mặc không nói chuyện , thẳng thừng rút tay khỏi cái nắm tay của Nam Cung Nguyên , không buồn liếc mắt nhìn cậu một cái , cúi đầu chậm rãi bước chân đi xuống . Sự im lặng của Ngôn Mặc , chính là thứ vũ khí có lực sát thương nhất đối với Nam Cung Nguyên .

Nam Cung Nguyên im lặng đi bên cạnh cô , cậu biết mình có lẽ đã đụng chạm tới ranh giới nghiêm trọng nhất của Ngôn Mặc . Chuyện xấu trong nhà không thể kể ra ngoài . Cuộc sống của Tả Ngôn Mặc lại phức tạp như thế , nhất định là không tránh khỏi liên quan đến gia đình cô . Cậu biết cô không muốn người khác biết chuyện của mình , mà cậu lại một lần nữa xâm nhập vào thế giới của cô . Nhưng cậu không ngờ được sau chuyện ở quán bar kia cậu lại nhanh chóng nhìn thấy ...tình huống lúc này của cô.

Cũng không phải cậu cố tình đi theo cô , chỉ là phát hiện lúc cô xuất hiện ở ngõ nhỏ kia dường như có hơi khác thường , mới cả cậu thấy cô không đeo kính . Cậu không tìm được lo lắng , chắc chắn Ngôn Mặc đã xảy ra chuyện gì đó . Vì thế , cậu vừa sợ vừa cẩn thận đi theo sau cô .

Khác với tuyến đường cô hay đi , cô không đón xe , cho nên cậu đi theo cô tới nhà cô . Chuyện phát sinh sau đây vượt quá dự kiến của Nam Cung Nguyên . Mới đầu cậu muốn nhẫn nhịn , dù sao đây cũng là việc nhà của Ngôn Mặc , cậu không có quyền nhúng tay vào . Nếu cậu xen vào nhất định cô sẽ ghét cậu đến tận xương tủy mất . Nhưng mà lời trách mắng của mẹ cô lại chối tai như vậy , tiếng hai người cãi nhau , khiến cho cậu không thể nhịn được nữa . Rốt cuộc là Ngôn Mặc sống trong thế giới như thế nào ? Khó trách cá tính của cô lại nhạy cảm và u ám như vậy , rõ ràng là bạo lực gia đình đã trở thành bóng ma khiến cô không thể đứng giữa ánh mặt trời !

Vì thế , cậu liền xông ra , lấy cách thức có phần lỗ mãng bảo vệ Ngôn Mặc .

Hiện tại , mặc dù cậu không hối hận vì hành động vừa rồi của mình , nhưng mà cậu bắt đầu vô cùng lo lắng về hậu quả của một chút nóng vội mang đến .

Nam Cung Nguyên lặng lẽ nhìn Ngôn Mặc , cô vẫn duy trì tư thế cúi đầu , tóc dài che đi khuôn mặt cô . Giống như trước đây rất lâu , biểu cảm lúc này không rõ ràng như trước , nhưng Nam Cung Nguyên cảm giác được hơi thở trên người cô không bình thường . Không phải tức giận , không phải đau lòng , mà là tuyệt vọng .

Không khí trầm lắng như vậy cảm giác giống như đang bao trùm lấy cô , như kén tằm chới chặt cô lại , sau đó hút khô toàn bộ sức sống trên người cô .

Nam Cung Nguyên hoảng sợ , cậu bị chính suy nghĩ đáng sợ của mình kích động , cậu vội vàng kéo Ngôn Mặc lại , thời tiết đã lạnh như vậy rồi mà cô vẫn còn mặc phong phanh như thế.

Ngôn Mặc dừng lại , ngẩng đầu nhìn cậu . Khuôn mặt lạnh lẽo của cô giống như được trạm khắc từ băng đá , trong ánh mắt không có vui hay buồn , cô giống như một con búp bê tinh xảo , mặc dù có vẻ ngoài xinh đẹp , nhưng lại mất đi linh hồn của con người.

Nam Cung Nguyên chăm chú nhìn cô một hồi , nói : “Cậu lại đây ngồi đi”

Bọn họ đứng lúc đi qua một tiểu khu xanh hóa , thấy Ngôn Mặc không có phản ứng gì mấy , cậu liền kéo cô đến bên ghế dài.

“Ở đây đợi mình một lát , mình quay lại ngay” Ngôn Mặc giống như không nghe thấy lời của cô , không tỏ ra có phản ứng nào , chỉ nhìn chăm chăm cổ khô dưới chân . Nam Cung Nguyên đành phải chạy nhanh đi , trước khi đi còn quay lại nhìn vết thương trên mặt Ngôn Mặc.

Chỉ một lúc sau cậu đã quay trở lại , trên tay còn cầm một túi đồ . Cậu ngồi xuống bên cạnh Ngôn Mặc , dịu dàng nói “Quay mặt lại đây”

Ngôn Mặc máy móc quay đầu . Nam Cung Nguyên vội vàng lấy một cái khăn mặt và một viên đá ra , sau đó dùng khăn mặt bọc viên đá lại , cẩn thận nhẹ nhàng đặt nó lên má Ngôn Mặc , cậu nói với cô : “Nếu buốt quá hay đau thì nói ình biết”

Đây là lần đầu tiên cậu giúp người khác chườm đá , trước kia chỉ khi nào cậu vận động bị hương cần xử lý khăn cấp mới làm . Cho nên , hiện tại cậu vô cùng bất an , sợ mình dùng tay quá sức sẽ tạo hiệu quả ngược lại.

“Khuôn mặt của con gái phải giữ gìn cẩn thận , nếu mà để lại sẹo sẽ rất khó coi . Cho nên , bị thương nhất định phải xử lý kịp thời” Nam Cung Nguyên tập chung nhìn vào chỗ bị thương của Ngôn Mặc , tay cầm khăn thì thoáng nhẹ nhàng thay đổi góc độ .

Nếu không phải tận mắt cậu nhìn thấy , chắc cậu vẫn không thể tin được trên đời này sẽ có một người mẹ ngược đãi con mình đến vậy . Nói như vậy , những vết thương xuất hiện trên mặt Ngôn Mặc trước kia đều là do mẹ cô đánh . Nếu cô thường xuyên chịu cảnh đối đãi thế này , như vậy chỗ cậu nhìn thấy đã chồng chất vết thương , vậy còn chỗ cậu không nhìn thấy thì ...

Nghĩ vậy , cậu đưa mắt nhìn vào mắt Ngôn Mặc , đúng lúc cô cũng đang nhìn cậu .

Ngôn Mặc thẳng thắn quan sát Nam Cung Nguyên . Cô không nói gì , cũng không có nghĩa là cô không suy nghĩ gì . Hành động của cậu khiến cô giật mình , mặc dù có chút tức giận với cậu , nhưng lúc cô đang khó khăn nhất cậu không lựa chọn rời đi , giống như lời cậu nói , cậu không để ý đến điều kiện của cô , cậu đều bằng lòng đón nhận.

Nhiệt độ lạnh lẽo của iên đá dần xoa dịu cảm giác nóng rực trên mặt , cũng truyền đến cảm giác được che chở cẩn thận mà cô chưa từng cảm nhận được . Mắt cậu bởi vì tập trung mà nheo lại , đôi con ngươi màu hổ phách giống như mã não , lông mi rất dài , hàng mũi đứng thẳng tinh tế , đôi môi mỏng bởi vì khăn trướng mà mím rất chặt . Khuôn mặt tuấn tú của cậu hoàn toàn khác với kiểu hình như anh Bạch Đạm , trước kia có thành kiến đối với cậu , cho nên luôn không để ý đến bề ngoài của cô trường này . Bởi vì cô có thói quen tránh né cậu , không nhìn thẳng vào cậu . Nhưng bây giờ , ở dưới ánh đèn mờ , cô mới phát hiện nam sinh kiêu ngạo này thật sự có tư cách để làm kiêu . Không thể nghi ngờ là cậu rất đẹp , so với trong tưởng tượng của cô thì đẹp hơn nhiều.

Nam Cung Nguyên lại cảm thấy không khí đột nhiên trở nên xấu hổ , vừa rồi chỉ chuyên tâm giúp cô chườm đá nên không có việc gì , bây giờ lại có chút căng thẳng , đến cả viên đá cũng tan thành nước , rơi xuống trên mặt Ngôn Mặc cũng không biết .

“Xin lỗi” Nam Cung Nguyên hồi phục tinh thần , vội vàng tìm kiếm khăn tay .

“Không cần” Ngôn Mặc nhẹ nhàng lấy mu bàn tay lau đi.

Nam Cung Nguyên sững sốt , động tác ngừng lại.

Cuối cùng cô cũng mở miệng nói chuyện .

Sắc trời đã tối sầm , đen đường như có phép thuật bất ngờ sáng lên .Hai bóng người , một trái một phải , đều không được tự nhiên ngồi trên ghế dài.

“Tôi còn mua thuốc mỡ , giúp tiêu sưng rất nhanh” Lúc này Nam Cung Nguyên không ngốc mãi , lấy ra một tuýp thuốc mỡ từ trong túi đưa cho Ngôn Mặc. “Vô dụng thôi , bao nhiêu loại thuốc mỡ tôi đều thử hết rồi . Hiệu quả không khác nhau là mấy” Ngôn Mặc lắc đầu , chặn tuýp thuốc mỡ lại.

Cô mơ màng nhìn về phía nhà lầu cách đó không xa , ở đằng đó , là nơi không có chút ấm áp mà cô gọi là nhà . Ngôn Mặc khê thở dài , như đang giải bày một điều gì đó , hơi thở nặng nề xung quanh vì tiếng thở dài này mà tiêu tan theo gió đêm .

Người Ngôn Mặc cũng thả lỏng hơn , nói : “Chuyện này , thật sự chẳng phải bí mật gì .”

“Biết không , toàn bộ chuyện tôi không muốn người khác nhìn thấy cậu đều thấy được . Tôi vốn nghĩ mình sẽ rất sợ , nhưng hiện tại tôi lại cảm thấy thoải mái” Khi cô nói chuyện kia cảm giác chua xót dâng lên như hoàng hà , ở ngoài mặt thì thoải mái , nhưng bên trong lại bị thương và tiếc nuối bao nhiêu .

“Tôi không phải cô ý”

“Lần nào cậu cũng nói như vậy” Ngôn Mặc nghiêm túc nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của Nam Cung Nguyên “Tôi không có nhà để về rồi”

Đèn trong tiểu khu phát ra tiếng “tạch tạch”, đột nhiên tắt ngụt đi.

Không phải tại gió, nhưng lại làm cho người ta có ảo giác như vậy.

Lời nói vốn phải chưa bao nhiêu bị thương, lại được Ngôn Mặc dùng giọng điệu bình tĩnh nói ra như vậy. Lần đầu tiên trong đời Nam Cung Nguyên cảm thấy bản thân thất bại đến vậy. Lần nào cậu cũng muốn bảo vệ cô, nhưng lần nào cũng chỉ làm cho cô tức giận thôi, lần này cậu còn khiến cho cô không có nhà để về, rốt cuộc cậu đang làm cái gì đây?

Suy nghĩ mù mịt đột nhiên xuất hiện này đột nhiên bị cắt đứt.

“Thật ra, chuyện này cũng không thể trách cậu.” Ngôn Mặc cuộn người trên ghế, trong bóng tối, tiếng nói linh hoạt của cô đặc biệt rõ ràng, giống như chim oanh đang hót giữa đêm “Có lẽ chuyện này sớm hay muộn rồi cũng xảy ra như vậy” Đèn đường chớp một cái, đột nhiên sáng lên lần nữa. Nhưng ánh hào quang kia thì thoáng lại run lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt đi.

Mọi thứ xung quanh lại đập vào mắt một cách rõ ràng.

Nam Cung Nguyên nhìn thấy Ngôn Mặc cuộn người ngồi trước mặt mình, cậu từng nghe nói, tư thế như vậy là tư thế của những đứa bé khi còn ở trong bụng mẹ. Thường những người thiếu đi cảm giác an toàn luôn thích dùng tư thế như vậy để tự bảo vệ mình. Thêm vết thương trên mặt, Tả Ngôn Mặc không còn là Tả Ngôn Mặc bình thường nữa.

“Tôi vẫn nên giúp cậu thoa một chút thuốc”

“Không.” Ngôn Mặc nhích người sang bên.

“Dùng một chút sẽ khá hơn”

“Không cần.”

Một chút tranh chấp, cuối cùng Nam Cung Nguyên cũng biết vì sao Ngôn Mặc không cho cậu nhìn mặt cô, bởi vì cô lại khóc nữa. Không phải rơi nước mắt như suối, cô khóc vô thanh vô thức, chớp mũi hồng hồng, nước mắt óng ánh, trong suốt yên lặng chảy xuống.

“Đừng nhìn tôi” Ngôn Mặc liếc mắt trốn tránh, cô quay mặt sang một bên, tay bắt đầu quyết liệt phản kháng Nam Cung Nguyên tới gần.

Đột nhiên, Ngôn Mặc ngừng giấy dựa

Hương bạc hà lượn lơ quanh chớp mũi, đậm hơn và rõ ràng hơn khi ở xa.

Xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại, có thứ gì đó đang ngăn cản nước mắt cô rơi xuống. Bờ môi của cậu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt cô, còn cô thì đã hoàn toàn quên mất việc từ chối. Sự đụng chạm nhẹ nhàng như vậy, Ngôn Mặc nghĩ cả đời mình cũng sẽ không gặp được, trong cảm giác của cô vĩnh viễn không xứng với sự yêu quý như vậy.

“Ở trước mặt tôi không việc gì phải cảm thấy mất mặt, muốn khóc thì khóc, trên đời này không có quy định nào nói Tả Ngôn Mặc không thể yếu đuối. Vì sao phải sống một mình như vậy chứ? Tôi thật sự muốn nhìn một Tả Ngôn Mặc sống vì bản thân mình một chút. Không đóng kịch, không che giấu. Con người sống là vì chính mình, cảm giác của bản thân là quan trọng nhất, tại sao phải để ý nhiều đến ánh mắt của người khác như vậy?”

Cậu không hiểu, cô ưu tú như thế, vì sao lại trở nên tự tư vậy? Vì sao rõ ràng trong lòng phải đấu tranh rất nhiều nhưng vẫn lộ ra dáng vẻ trấn định tự nhiên?

Khoảng khắc cậu ôm cô vào lòng giống như ôm cả thế giới. Thân thể gầy yếu của cô run nhẹ lên nhưng lại quật cường thẳng lưng, cậu có thể cảm giác được sức lực ẩn trong đó. Nếu những sức lực này có thể

phóng thích ra , nhất định có thể tỏa sáng nghìn dặm . Giống như lúc cô hát ở trên sân khấu vậy , có sức hút không thể cản được . Dùng sự cao ngạo thu hút ánh mắt mọi người , thể hiện một giọng ca đẹp nhất .

“Cậu không phải tôi”

“Như vậy , tôi cho cậu biết cuộc sống của tôi” Nam Cung Nguyên dán vào bên tai Ngôn Mặc nói , “Nhà của tôi thật ra chỉ là cái vỏ ngoài . Cha tôi ghét tôi , tôi không biết vì sao . Nhưng từ nhỏ tôi đã cảm giác được , ông chưa từng liếc mắt nhìn tôi , chưa từng thân thiết nói chuyện với tôi , quanh năm suốt tháng cũng không nói được mấy câu . Ông rất ít khi về nhà , giữa chúng tôi lạnh nhạt giống như người xa lạ . Cha mẹ tôi ở trong mắt người ngoài mặc dù là tương kính như tân nhưng tôi biết hôn nhân của bọn họ là một vò nước lạnh . Tôi ở trong họ cũng không có địa vị gì đáng kể . Nếu kỳ thi tôi không đứng thứ nhất , thì đầu tôi không đoạt quán quân , tôi không giành được sự tốt nhất , tôi không rèn luyện năng lực của mình , thì những trưởng bối kia sẽ dùng ánh mắt xem thường nhìn tôi , giống như tôi là một ký sinh trùng của cái nhà này vậy”

“Ngôn Mặc” Nam Cung Nguyên đỡ lấy vai Ngôn Mặc , lấy khăn quàng cổ của mình quấn cho cô , sau đó cúi đầu chăm chú nhìn vào hai mắt Ngôn Mặc , nói “Tôi đã trải qua nhiều rồi . Tôi hiểu rõ phải làm gì mới có thể sống đúng với giá trị của mình , ngay từ đầu tôi là vì tranh giành lời nói của người khác , nhưng lâu dần tôi có thể giới của mình . Tôi muốn làm cho mình cảm thấy vui vẻ . Cậu , cũng có thể bước ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này , thoát khỏi sự âm u , quay về làm chính mình.”

Nam Cung Nguyên cười , con người sáng như sao trên trời , cậu còn nói thêm :

“Nếu cậu cảm thấy tức giận không công bằng , vậy mỗi ngày tôi sẽ nói một chuyện của tôi cho cậu biết ? Có một số việc ngay cả mẹ tôi cũng không biết . Thế nào ?”

“Xi!” Chỉ vì những lời này của cậu , Ngôn Mặc bật cười , thật sự đã nín khóc rồi mỉm cười , nụ cười khê chân thực như vậy , đọng nước mắt , nhưng lại đẹp tuyệt vời .

Cậu nằm mơ cũng mong chờ khoảng khắc này , khoảng khắc cô có thể thật lòng mỉm cười với cậu .

Hoa sen mới nở , đẹp không sao kể xiết .

Mặc dù đây chỉ là chuyện trong chớp mắt nhưng còn quý giá hơn cả vàng bạc châu báu .

Đây là lần đầu tiên cô thật sự cười vì cậu . Thời gian mang tính lịch sự này đã khảm sâu vào trong lòng cậu . Cho dù là nhiều năm về sau , khi đã trải qua bao nhiêu chuyện gian nan vất vả , chịu đủ thương tổn và thương tổn , tâm hồn trong sáng bị từng lớp bóng tối bịt kín , rất nhiều sự tốt đẹp bị phủ bụi bị phai nhạt , duy chỉ có hình ảnh này luôn được chủ nhân nó dốc lòng lau chùi mỗi ngày , mãi vẫn rõ ràng như mới . Mà mỗi khi nói hiện lên , Nam Cung Nguyên lại càng kiên cường khơi dậy phần tình yêu của cậu đối với Tả Ngôn Mặc .

Bất luận cô ấy ở đâu , bất luận cậu đang thế nào .

Không khí bước vào đông không gì ngăn chặn.

Một năm lại sắp đi qua .

Học kỳ mới bờ ngõ này cuối cùng cũng dần kết thúc.

Chung quanh vang lên những tiếng thánh ca , có thể nhìn thấy sương mù trắng bao bọc bốn phía . Gió rét thổi tới lạnh như băng , không ngờ nó cũng có thể mang đến hi vọng .

Lần đầu tiên Ngôn Mặc bắt đầu mong chờ mùa xuân đến : mùa đông đến rồi , mùa xuân còn có thể xa sao ?

32. Q.1 - Chương 33: Một Mối Quan Hệ

Cuối học kỳ , những người khác thì buồn bực vì kỳ kiểm tra cuối cùng , nhưng đối với những học sinh lớp 11 mà nói , kỳ thi cuối cùng này cũng chẳng phải đã là kết thúc . Trường học không hề cho bọn họ một cơ hội để thở với những tiết học bù sau kỳ nghỉ đông .

Sau khi Ngôn Mặc thi xong liền chạy tới lớp 8 ngay lập tức . Bước đến phòng học , cô đứng bên ngoài cửa , đưa mắt nhìn chung quanh một vòng , Du Chi Âm đang thu dọn cặp sách . Hôm nay cô đặc biệt bảo Yên Nhiên và Tiểu Nhã đi trước , chính là vì để thuận tiện đến tìm Du Chi Âm , nếu giữ Yên Nhiên lại thì khó mà làm được .

“Bạn học , giúp mình gọi Du Chi Âm của lớp cậu được không ?”

“Được , cậu chờ một chút . Đại mỹ nữ , có người tìm”

Ngôn Mặc đứng ở cửa nhìn thấy Du Chi Âm sau khi được gọi ngẩng đầu nhìn về phía cửa , trong khoảng khắc cô ta nhìn thấy Ngôn Mặc , gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia kinh ngạc , cả khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng trầm xuống.

“Cậu tìm tôi có việc gì ?” Giọng điệu hơi mất kiên nhẫn , Du Chi Âm vừa ra tới nơi liền hạ giọng hỏi , thần sắc có chút căng thẳng , khóe mắt thì thoáng lại nhìn về phía cửa lớp bên cạnh .

Quý cũng biết cô ta đang cảnh giác điều gì .

“Tôi...”

Ngôn Mặc vừa nói một chữ , người không nên xuất hiện lúc này lại bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt . Nam Cung Nguyên và Ôn Linh một trước một sau khoác cặp đi a . Cậu vừa nhìn thấy một tổ hợp quái dị Du Chi Âm và Tả Ngôn Mặc đứng ở cửa lớp bên cạnh thì lập tức sửng sốt , suy nghĩ một vòng , lập tức ném một ánh mắt chất vấn về phía Du Chi Âm , vẻ mặt nghiêm túc. “Nguyên , về nhà sao ?” Sắc mặt Du Chi Âm không được tốt lớn , đối với việc Ngôn Mặc đường đột đến thăm , giờ phút này lại không thể nổi giận , chỉ có thể xấu hổ cười hỏi.

Nam Cung Nguyên không trả lời cô , chuyển hướng hỏi Ngôn Mặc ; “Có chuyện gì sao?”

Ngôn Mặc nhìn thấy ánh mắt của cậu , nơi đó rõ ràng viết : nhất định là có chuyện .

“Không , không có việc gì.” Ngôn Mặc quay đầu lại nhìn về mặt khăn trương của Du Chi Âm , nói “Tôi tới để tìm Yên Nhiên , xem ra cậu ấy đã đi trước rồi.”

Người có bản lĩnh thì chó mà nóng vội . Ngôn Mặc buồn cười quan sát bộ dạng trái ngược của Du Chi Âm , lúc này cô ta thật nhẹ nhàng đáng yêu biết bao .

“Đúng rồi , Yên Nhiên vừa mới đi xong” Du Chi Âm cũng thông minh , lập tức nói theo lời Ngôn Mặc .

“Như vậy , nhờ cậu giúp tôi chuyển mấy lời tới cậu ấy” Vẻ mặt Ngôn Mặc rất điềm tĩnh.

Nam Cung Nguyên không lên tiếng , nhìn kỹ từng nhất cử nhất động của hai cô , hiển nhiên là không có ý định rời đi . Ôn Linh không còn cách nào đành đi trước một bước.

“Cậu nói đi”

“Nhờ cậu giúp tôi chuyển lời đến cậu ấy , cậu ấy muốn làm gì thì làm vậy đi , tôi không để ý chút nào đâu . Kết cục như thế nào , tôi rất mong chờ” Biểu tình của Ngôn Mặc rất khéo léo , vẻ mặt như có như không , nói không thừa không thiếu , khiến cho người ta như đã hiểu rõ nhưng lại không đoán ra rốt cuộc là cô có ý gì.

Ngoại trừ Du Chi Âm. Sắc mặt Du Chi Âm khẽ biến đổi , miễn cưỡng cười nói ; “Mình biết rồi” “Chờ một chút , cậu phải về sao ? Cùng đi đi.” Nam Cung Nguyên thấy dáng vẻ Tả Ngôn Mặc như sắp rời đi , lập tức lên tiếng , nhanh chóng bước về phía trước.

Ngôn Mặc không dừng lại , đưa lưng về phía Nam Cung Nguyên nói ; “Vây đợi dưới tầng đi”

Sau khi có được câu trả lời , Nam Cung Nguyên không phản ứng kịp . Đề nghị của cậu đối với Ngôn Mặc chưa từng được đáp ứng thuận lợi như vậy , cho nên , dù cho lỗ tai rõ ràng nghe được cô nói đồng ý , nhưng lại chậm chạp không thể tiếp thu.

Có chút phấn khởi điên cuồng . Nam Cung Nguyên không dám chậm trễ , lập tức chạy xuống tầng.

Du Chi Âm nhìn hết mọi chuyện vào trong mắt , một chút may mắn trong lòng cũng bởi vì đó mà biến mất gần hết , nhìn về phía cửa sổ lớp 12 , Ngôn Mặc đang thu dọn đồ đạc , tay đặt trên cửa sổ của Du Chi Âm nắm chặt lại thành nắm đấm.

Đền đường đã được bật lên từ lâu , vào cuối năm , mặc dù vẫn còn cách ngày tết một thời gian nhưng trên phố lớn ngõ nhỏ cũng đã bắt đầu lộ ra không khí vui mừng . Có những cửa hàng ngoài phố thậm chí đã treo lên biển hiệu “đại hạ giá mừng năm mới”.

Ngôn Mặc rút cổ vào trong cổ áo , bàn tay lạnh như băng cho dù đã đút trong túi cũng không thấy ấm áp . Cũng may tóc của cô dài , có thể che khuất tai , ít nhất là tai sẽ không bị lạnh .

“Trời lạnh thế này tại sao không quàng khăn ?” Nam Cung Nguyên giữ chặt cánh tay Ngôn Mặc , hai người ngừng lại. Từ trường học đến trạm xe , sau khi xuống xe đi trên con đường này , Ngôn Mặc chủ yếu đều không nói gì . Nam Cung Nguyên vừa bắt đầu thì hứng trí bừng bừng , Ngôn Mặc thì thoảng nói một hai câu , nhưng đại đa số đều là dưới tình huống không thể đáp lại . Nam Cung Nguyên càng nói càng nhỏ , dù cho là nhà diễn thuyết khi đối mặt với người nghe không có phản ứng gì cũng sẽ nghẹn lời .

Ngôn Mặc đẩy khăn quàng cổ Nam Cung Nguyên đưa tới , cau mày lắc đầu nói :

“Không cần”

“Không được , cậu nói chuyện bắt đầu thấy ngọt giọng rồi đấy” Nam Cung Nguyên khẳng khái quàng khăn của mình lên cổ Ngôn Mặc . Mặc dù lần trước đã có kinh nghiệm một lần , nhưng cậu vẫn làm rất khó coi.

Ngôn Mặc nhìn khuôn mặt cúi đầu chăm chú của cậu , ánh mắt trong suốt , giữa hai đầu lông mày luôn khắc lên khí thái bức người , lúc này cậu lại bởi vì không biết nên quàng khăn như thế nào mà có chút luống cuống , trên mặt không biết là bởi xấu hổ hay là do sốt ruột mà xuất hiện một tầng mây đỏ kỳ lạ .

Bên tai vang lên tiếng nhạc vui , nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa trái tim của Ngôn Mặc .

“Để tôi tự làm” Không nhìn được sự vụng về của cậu , Ngôn Mặc tự mình động tay điều chỉnh lại khăn quàng cổ .

“Thật xin lỗi” Nam Cung Nguyên cắn cắn môi , nửa ngày mới nghẹn ra được một câu như vậy , trong lòng có phần thất vọng .

“Nói tiếp đi” Ngôn Mặc thấy tâm tình của Nam Cung Nguyên có phần sa sút liền hỏi “Làm sao vậy ?”

“Hả?” Nam Cung Nguyên nghi hoặc nhìn Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc vừa đi vừa nói chuyện : “Không phải cậu nói hồi nhỏ cậu trốn học vào trong rừng chơi sau đó rơi xuống khe suối sao ? Tiếp đó sao nữa?” Nam Cung Nguyên dẫn người một giây , sau đó trong chớp mắt trên mặt đã khôi phục lại thần thái , nụ cười ảm áp nổi bật vào đầu đông khiến gió lạnh trên đường mất hết sức lực : “À , sau đó , sau đó tôi vô cùng thảm ...”

Ngôn Mặc nhìn cậu cười lộ ra cái răng ranh , cô im lặng nghe cậu nói . Cậu đem những chuyện trước đây của cậu nói cho cô nghe , khi nói về những chuyện này ánh mắt của cậu giống như đã hoàn toàn thay đổi , không phải một học sinh xuất sắc khiến người ta hâm mộ trong trường học , cũng không phải hoàng tử diện hạ đẹp trai trong lòng các nữ sinh , lúc này , cậu giống như một đứa trẻ , rất vui vẻ đi cạnh cô kể lại những câu chuyện cũ , bộ dạng khoa tay múa chân làm cho người ta nhìn vào đều cảm thấy tâm tình ấm áp.

Trong mắt cậu , những việc này đều giống như những câu chuyện thú vị buồn cười . Cho dù trong chuyện này có cảnh cậu yếu đuối , hay cậu gặp nạn , cậu cũng không để mắt tới .

“Cho nên , lúc mà tôi được người ta kéo lên khỏi chỗ ấy , đúng là vô cùng thảm thương ... A , đến rồi.”

Trong lúc vô thức , cậu lại một mình nói rất nhiều . Mới đầu cậu nghĩ Ngôn Mặc không có lý gì lại nghe cậu nói , sau đó cậu phát hiện ra mặc dù cô không nói lời nào , nhưng cô đều chăm chú nghe từng lời từng câu cậu nói . Thậm chí cậu còn có thể nhìn thấy nét mặt cô vì lời cậu nói mà xuất hiện một chút thay đổi nho nhỏ . Nụ cười rất nhạt , hoặc là một chút nhú mảy.

Nam Cung Nguyên chưa từng thấy thỏa mãn như vậy , giống như lúc ở nhà trẻ lần đầu tiên cậu nhận được bông hồng nhỏ , hãnh diện vô cùng , cảm thấy toàn bộ ánh sáng trên đời đều thuộc về cậu .

Biển hiệu quán bar “mùng 6 tháng 6” chiếu sáng phía trước . Ngôn Mặc không quay về nhà , cuối cùng đành sống dài hạn ở đây . Vốn là cha rất vui nói Ngôn Mặc cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của người đàn bà kia , nhưng ông cũng không muốn để Ngôn Mặc ở nơi tốt xấu lẫn lộn này , muốn giúp cô thuê một căn nhà , nhưng Ngôn Mặc lại không chịu , cô đã quyết định không tiếp tục hát ở quán bar nữa , muốn bắt đầu cuộc sống mới , ít nhất phải chăm chỉ nghiêm túc hoàn thành bài tập . Cho nên , sau này phí sinh hoạt cùng hoặc phí đều phải dựa vào cha giúp đỡ cô . Lúc này sao có thể không biết ngượng để ông giúp cô thuê phòng được chứ?

“Bây giờ cậu ở nơi này sao ?” Nam Cung Nguyên không yên lòng nhìn cửa quán bar , tựa hồ không thể nào vừa lòng với tình huống này .

Ngôn Mặc gạt đầu , thản nhiên nói : “Ừ , ở đây tốt lắm , tốt hơn so với nhà tôi”

“Thật xin lỗi , nếu không phải tôi...”

“Cậu đã nói rất nhiều lần rồi , cho nên không cần phải nói thêm nữa đâu.”

Nam Cung Nguyên nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Ngôn Mặc , thu lại lời tự trách này nhưng cái cảm giác tự trách lại giống như dòng suối chảy ngược vào trong lòng của cậu , trào lên như từng đợt sóng.

“Không có việc gì thì tôi đi vào đây”

“Chờ một chút.”

“Còn có việc gì sao?”

Ngôn Mặc dừng lại .

“Ừm...” Nam Cung Nguyên không biết phải mở miệng như thế nào , có quá nhiều bài học kinh nghiệm trước đây khiến cậu không dám lỗ mãng đưa ra lời mời nào với cô , nhưng cậu mơ hồ cảm thấy được gần đây thái độ của Ngôn Mặc đối với cậu có dịu đi phần nào đó , nếu không bắt lấy cơ hội này để tiến thêm một bước , cậu rất lo lắng nếu làm cô mất hứng , cô sẽ lại trở nên lạnh lùng đối với cậu giống như lúc ban đầu , thậm chí là chán ghét . Ngôn Mặc kiên nhẫn chờ đợi , nhìn bộ dạng cậu muốn nói là thôi , cô biết cậu có việc muốn nói , cho nên cô cũng không thúc giục .

“Sắp nghỉ đông rồi .”

“Chúng ta không có nghỉ đông”

“Tôi không phải có ý này . Ý của tôi là , thật tình cờ là sinh nhật của chúng ta đều ở trong khoảng thời gian này.” Nam Cung Nguyên tính thử nói lộ ra một chút thông tin , vừa quan sát phản ứng của Ngôn Mặc .

Nhưng Ngôn Mặc đến cả ánh mắt cũng không buồn chớp .

“Tôi nghĩ , nếu cậu có rảnh , chúng ta cùng nhau tổ chức đi”

Nam Cung Nguyên đem hết tất cả nói ra , sau khi nói xong cậu cảm thấy mình hình như đã nói sai gì đó , không dám nhìn vào ánh mắt Ngôn Mặc . Đứng trước mặt cậu chính là Tả Ngôn Mặc , một nữ sinh mà cậu không nhìn thấu nổi.

Ánh đèn neon năm màu chiếu lên ánh mắt của Ngôn Mặc , giống như ánh sáng cực quang thần bí khó lường . Một lát sau , đôi môi như cánh hoa khẽ mở ra , hết thảy chỉ có bảy chữ .

Bảy chữ cho dù là người nào cũng cảm thấy bình thường nhưng ở trong mắt cậu lại có thể coi như cậu đã có được tất cả mọi món quà , chỉ cần có những lời này , sinh nhật năm nay của cậu không cần quà tặng , không đúng , sang năm không có quà tặng cũng không sao.

Cảm xúc mê mông khiến cậu thiếu chút nữa không thể khống chế được , hận không thể vận động hồng thật nhanh , nhảy qua những ngày vụn vặt này , trực tiếp nghênh đón ngày nào đó.

Hôm nay rốt cuộc là ngày lành gì đây ? làm sao trên trời lại chiếu cố đến cậu như thế? Nam Cung Nguyên ngu ngốc cười ngây ngô , cảm giác bản thân như đang đứng trên bờ cát ở Hawaii , mỗi một lỗ chân lông trên người đều được ánh mặt trời thanh lọc .

Ngôn mặc nói : “Được rồi , khi nào hết giờ nói”

Vừa đi vào quán bar liền nhìn thấy cha cùng Bạch Đạm đang ngồi một chỗ , vẻ mặt nghiêm túc như đang thương lượng gì đó . Hai người nhìn thấy cô đi đến , lập tức dừng nói chuyện.

“Nhóc con , đã trở lại ? Cơm đã chuẩn bị xong rồi , con vào trong phòng ăn hay là ăn ở ngoài này ?” Cha thay đổi khuôn mặt vui vẻ hỏi.

Ngôn Mặc nhanh chóng nhìn về phía Bạch Đạm , khi thấy anh không hề chớp mắt nhìn mình , trong lòng cô hoảng hốt , Ngôn Mặc đáp : “trong phòng”

Nói xong , Ngôn Mặc vội vàng cúi đầu nhanh chóng đi qua Bạch Đạm , khi đến cạnh anh , cô rõ ràng nghe được tiếng anh thở dài , chỉ một tiếng nhẹ nhàng cũng đủ làm cho trái tim Ngôn Mặc run rẩy theo đó.

Cuối cùng vẫn không đủ tự tin .

Không dám dừng bước lại , Ngôn Mặc nghiêm mặc chỉ lo cúi đầu đi vào trong phòng , chỉ cần đi vài bước nữa là tới rồi . Trong lòng nghĩ như vậy bước chân lại càng nhanh hơn .

“Nhóc con.”

Giọng nói thu hút , mỗi khi vang lên đều làm cho tâm cô lo lắng , nhưng lại như tơ lụa , vô cùng mềm mại .

Kéo cô lại không thể ép bước cô dừng bước , nhưng tiếng gọi lớn lại có áp lực kìm nén cô . Nam Cung Nguyên không biết , thật ra Ngôn Mặc là một người ăn mềm không ăn cứng.

“Anh Bạch Đạm , có chuyện gì sao ?”

Ngôn Mặc kéo ra một nụ cười , cô biết cô cười như vậy khó coi bao nhiêu , lớp mặt nạ của cô từ trước đến giờ đều không có tác dụng khi ở trước mặt anh .

“Bây giờ , anh nhất định phải có việc mới có thể tìm em sao ?”

Tô Bạch Đạm nhẹ nhàng buông cánh tay ra , đôi mắt lưu ly giống như có dòng suối nhỏ đang chảy qua , lại bởi vì chịu tình cảm quá nặng nề mà trở nên mãnh liệt .

“Không , ý của em không phải vậy.”

“Em xem , em đang trách anh sao ?”

“Em không có.”

“Như vậy , ngẩng đầu lên nhìn anh , Ngôn Mặc .”

Ngôn Mặc cảm giác miệng lưỡi khô rát như bị chưng trên sa mạc , cô chần chờ một hồi , chậm rãi ngẩng đầu lên .

Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp làm say lòng người . Điều khác biệt chỉ là thần sắc ảm đạm không như lúc xưa , khiến Ngôn Mặc khó chịu vô cùng .

“Thật tốt , lâu rồi anh không được thấy mặt em” Tô Bạch Đạm cười cười , ánh mắt cong cong như vầng trăng non.

Ngôn Mặc mím môi , rủ mi mắt , ý muốn che dấu sự bất an của mình , không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Em không cần nói gì cả . Hãy nghe anh nói.” Dường như anh cố ý để Ngôn Mặc thả lỏng , Bạch Đạm vỗ nhẹ lên đầu cô , nhưng hiệu quả lại không tốt lắm , Ngôn Mặc giật mình một chút , không tự chủ lùi về phía sau nửa bước.

“Đây xem như là từ chối đi”

Hơi thở của Ngôn Mặc đột nhiên cứng lại , giật mình vì sai lầm của bản thân . Tay cô nắm chặt quai cặp đã xiết chặt thành từng dấu vết màu trắng , mà cô lại hoàn toàn không hay biết.

“Anh vẫn cảm thấy em còn nhỏ , cho nên , mấy năm nay anh cố hết sức bảo vệ em trong lòng bàn tay , thậm chí còn muốn giấu em đi , nhưng anh phải che đậy tình cảm của mình , anh lo lắng em không chấp nhận được . Nhưng cảm giác thời cơ đã đến , chờ em cởi bỏ lớp vỏ ngây ngô , em chính là của anh . Nói như vậy , em có thể sẽ không vui , nhưng đây chính là cảm giác của anh . Em chính là báu vật trong lòng anh.”

Tô Bạch Đạm đứng tựa vào tường , ánh mắt dịu dàng , anh nhìn thẳng vào bức tường màu sắc phía trước , tranh vẽ màu sắc rực rỡ trong mắt anh lại hóa thành hai màu đen trắng đơn điệu , khóe miệng mang theo nụ cười nhạt , không vui cũng không buồn.

Ngôn Mặc ngơ ngác đứng bên cạnh nghe anh nói tiếp : “Anh sai rồi , hoặc có lẽ anh đã không chọn đúng thời điểm , nếu trước khi cậu ta xuất hiện anh nói cho em , mọi chuyện có phải sẽ không giống thế này hay không ? Anh đã bước muộn hơn cậu ta một bước , ngày hôm đó anh mới biết được , trên thế giới này , không phải chỉ có anh mới thích nhóc như vậy . Anh cũng mới biết được , nhóc không phải chỉ biết khóc với mỗi mình anh . Đặc quyền chỉ mình mới có bị tước đoạt như vậy , đúng là rất khó chấp nhận.” “Ngôn Mặc , nói cho anh biết , đến bây giờ em vẫn đang do dự , hay là đã có sự lựa chọn rồi?”

Tô Bạch Đạm nghiêm túc đưa mắt nhìn về phía Ngôn Mặc đang luống cuống , ánh mắt trong veo giống như sắp rơi nước , sóng động lẫn lộn .

“Em không lựa chọn bất kỳ ai cả . Thật xin lỗi , anh , từ trước tới giờ em chỉ coi anh như anh trai của em.”

Ngôn mặc không kìm được cúi đầu xuống.

Một lúc lâu sau , không có người nói chuyện . Bóng hai người bị ánh đèn màu bên ngoài kéo dài trên mặt đất . Ngôn mặc chưa từng cảm thấy ở cùng một chỗ với anh Bạch Đạm lại có thể mệt mỏi như vậy .

“Như vậy , anh còn có cơ hội không ?”

Giọng anh ẩn chứa một chút run rẩy , xen lẫn với sự thăm dò .

“Không đáp , anh sẽ coi như em chấp nhận đi . Được rồi , anh giúp em đi lấy cơm.”

Đối mặt với Tô Bạch Đạm , Ngôn Mặc không biết nên tỏ thái độ như thế nào , việc này đổi lại nếu là bất cứ ai khác Ngôn Mặc đều có thể gợn găng từ chối . Nhưng mà , anh lại không phải người nào khác.

Ngôn Mặc cười khổ nhìn bóng lưng anh vội vàng rời đi .

Bản thân giống như đã biến thành tội nhân .

Thật ra , cô không muốn tổn thương hai người bọn họ .

Cô lại càng không muốn sống trong một mối quan hệ .

33. Q.1 - Chương 34: Hẹn Ước

Cảm giác tập trung hết tinh thần vào học tập thật sự là vô cùng phong phú . Ngôn Mặc chưa từng cảm nhận được cuộc sống có thể thoải mái như thế . Không phải làm việc , không cần để ý tới tiền cơm tháng này ở đâu , không cần lo lắng việc sức lực cạn kiệt . Đối với Ngôn Mặc mà nói cuộc sống như vậy thật sự là xa xỉ . Cho nên , cô cũng đặc biệt quý trọng mỗi một cơ hội học tập . Thật ra , cô cũng rất muốn biết nếu bản thân sử dụng hết trăm phần trăm tinh lực , cuối cùng có thể có được thành tích như thế nào .

Học bù vào kỳ nghỉ đông đối với học sinh lớp 11 mà nói quả là tàn khốc . Nhất là khi bước trên con đường gió bắc thổi ào ào rạo rạo nanh run lên rồi nghĩ đến những học sinh không cần đi học đang nằm trong chăn ấm đệm êm .

Ngôn Mặc tới trường tự học từ rất sớm . Bởi vì có đầy đủ thời gian , bây giờ cô không cần phải thức đêm nữa , cho nên tinh thần mỗi ngày đều rất tốt .

“Hôm nay cậu đến lúc mấy giờ vậy ?” Tiểu Nhã thở hồng hộc chạy vào phòng học , vừa đổ người xuống bàn thì tiếng chuông vào học liền vang lên . “Không sớm lắm , khi mình tới cũng chỉ còn vài người chưa đến . Làm sao vậy ?”

Ngôn Mặc nâng kính mắt lên , gấp sách tiếng anh lại , lấy sách bài tập vật lý ra

“Làm bài tập xong chưa?”

“Trời , vì sao học vẫn còn phải làm lý cơ chứ? Mau , ỉnh mượn chép.” Tiểu Nhã chán nản cầm cuốn vở Ngôn Mặc đưa bắt đầu mải miết chép .

Ngôn Mặc nhìn dáng vẻ vội vội vàng vàng chép vài của Tiểu Nhã thì nhin không được cười thầm , cuộc sống nếu mãi có thể vô lo vô nghĩ như vậy thì tốt rồi.

Ngôn Mặc nhìn ra phía ngoài cửa sổ , sương mù bên ngoài mù mịt , không nhìn rõ cảnh vật ngoài đó , nhưng cô biết bên cửa sổ đối diện chính là lớp của Nam Cung Nguyên . Đột nhiên cô nghĩ đến khuôn mặt anh tuần luôn có vẻ căng thẳng mỗi khi ở trước mặt cô kia , còn cả vẻ bối rối úp úp mở mở của cậu khi nói chuyện với cô vào hôm trước . Tất cả lại vô tình trở thành nguồn sưởi giữ cho tâm tình cô vững vàng . Cảm giác thế này rất kỳ quái , trong lúc nhất thời Ngôn Mặc vẫn không thể nào thích ứng được . Nhưng cô biết rõ rằng bản thân mình đối với lần này đã không còn kháng cự hay hoang mang nữa . Chuyện của cô ở trước mặt cậu ta chắc chắn đã lộ ra hết rồi , điều này trái lại còn khiến cô cảm thấy rất an tâm , lo lắng sợ hãi trước kia đều được lắng xuống . Mà sự bao dung của cậu , sự an ủi của cậu ta , sự yêu thích của cậu làm cho Ngôn Mặc không thể liệu trước được , cô vẫn cho rằng cậu sẽ lùi bước thậm chí sẽ tránh né , nhưng cậu lại tiếp nhận nó , chấp nhận một Ngôn Mặc chân thật nhất , còn dùng hết khả năng dùng tất cả biện pháp đem đến sự che chở ấm áp cho cô , làm cho tất cả những thứ lạnh lẽo không thể xâm nhập cô .

Ngoại trừ chuyện của anh Bạch Đạm , nó giống như một viên đá nhỏ cứng đầu , bám chặt ở trong lòng cô . Cũng may , gần đây anh Bạch Đạm phải ra ngoài làm việc , như vậy cũng vừa vặn có thể cho mọi người một khoảng thời gian yên bình trong kỳ quá độ . Lúc này , bên tai truyền lại tiếng thầm thì của Tiểu Nhã : “Mình thật sự không hiểu nổi , vì sao một đề bài mình không tài nào nghĩ ra , cậu lại thoải mái giải quyết nó ? Ngôn Mặc , cậu thật sự không muốn học ban Tự nhiên à?”

Tiểu Nhã vừa chép vừa cảm thán , phương pháp giải bài của Ngôn Mặc hoàn mỹ khiến người ta vừa đọc vừa than lên .

“Mình thích học văn , biết cách giải đề không có nghĩa là mình thích giải đề.”

Ngôn Mặc thù hồi tâm mắt giải thích

Tả Ngôn Mặc không hỏi hạn bất cứ chuyện gì mình làm , ít nhất là trong năm cao trung là như vậy .

Cường độ học bù trong kỳ nghỉ đông rất lớn , thậm chí có thể là nhanh hơn so với tiến độ đi học trong ngày thường . Thầy cô giáo trong trường hoàn toàn không có ý định giảm bớt thứ gì , lịch dạy học giống như ngựa chạy trên đồng bằng , cường độ dạy học cao đến mức học sinh cảm giác giống như không có kết thúc.

Hết tiết học , trong lớp học bắt đầu ảm ỉ hơn , nguyên nhân cũng vì phần lớn là nữ sinh , bên tai tràn ngập tiếng kêu la cao độ , Ngôn Mặc phải bịt tai lại mới có thể tập trung tinh thần phân tích đề bài . Cho nên cô không cảm giác được xung quanh có gì thay đổi , mãi cho đến khi Tiểu Nhã dùng khuỷu tay huých cô , cô mới kịp nhận ra không khí trong lớp học có chút kỳ lạ .

Ngôn Mặc không hiểu gì ngẩng đầu lên , phát hiện rất nhiều đôi mắt mang theo đủ kiểu hàm ý nhìn về phía cô , tiếng ồn ào cũng nhỏ xuống hơn . Một vài ánh mắt lộ liễu , một vài ánh mắt lại giấu diếm , nhưng tất cả đều có một điểm giống nhau đều là ngờ vực cùng ghen tị . Đây là ánh mắt Tả Ngôn Mặc đã vô cùng quen thuộc .

“Cửa sau , có người tìm cậu.”

Tiểu Nhã nhỏ giọng ghé vào tai Ngôn Mặc nói , Ngôn Mặc thuận theo quay đầu lại , quả nhiên phát hiện Nam Cung Nguyên đang đứng ở phía cửa sau . Nam Cung Nguyên nhìn thấy Ngôn Mặc quay đầu lại , lập tức dùng tay ra hiệu , ý bảo cậu có chuyện tới tìm cô.

Như thế vừa vận làm cho những điều nghi ngờ được xác định , không khí trong lớp học quý dị đếm mức làm cho người ta không chịu nổi . Ngôn Mặc nhanh chóng đứng lên , không buồn liếc ngang liếc dọc , thần thái tự nhiên đi ra khỏi phòng học , thuận tiện còn đóng cửa sau lại .

Trong một thoáng , hành lang và phòng học bị ngăn cách bởi một cánh cửa , những tiếng ồn ào kéo theo cũng biến mất.

Trên hành lang , gió lạnh giống như con rắn nằm phục sẵn , từ bốn phương tám hướng luồn vào trong áo Ngôn Mặc , thật đúng là không phải lạnh bình thường.

Ngôn Mặc rụt rụt cổ , thoáng cau mày nhìn Nam Cung Nguyên , im lặng không nói chờ cậu mở miệng .

“Bởi vì chiều tôi phải đi tập luyện , cho nên chỉ có thể tìm cậu vào lúc này.” Không xác định được sự xuất hiện bất ngờ của mình có gây phiền nhiễu cho Ngôn Mặc hay không , Nam Cung Nguyên liền giải thích trước .

Không đợi Ngôn Mặc mở miệng , cửa phòng học đã mở ra , hai người vô cùng ăn ý im lặng , chờ nữ sinh mở cửa kia đi ra từ bên trong , giả vờ lơ đãng đưa mắt nhìn về phía bọn họ , sau đó thoải mái đi về phía hàng hiên bên phải.

Chờ khi cô gái kia đi rồi , Ngôn Mặc lại đem lực chú ý tập trung trên người Nam Cung Nguyên , tiếp tục đề tài , hỏi : “Có chuyện gì sao ?”

“À , là thế này , hai hôm nữa dàn nhạc của trường học chúng ta sẽ tham gia một buổi diễn văn nghệ trong thành phố , tôi là tay violin chính của dàn nhạc . Đề nghị trước tôi nói cậu còn nhớ không ?”

Nam Cung Nguyên nghiêng người nhường đường cho bạn học ở phía sau muốn bước vào trong lớp , trên mặt lộ ra một chút biểu tình mất kiên nhẫn . Ngôn Mặc nhìn hết tất cả và mắt , cô đột nhiên cảm giác được một chút biểu tình nho nhỏ này vô cùng có ý tứ , cậu đang để lộ một vẻ mặt riêng biệt trước mặt cô khi có những người khác , cô rất khó tưởng tượng ra cậu ở trong mắt người khác sẽ như thế nào .

Nhưng một biểu tình lơ đãng ban nãy đã nhanh chóng làm cô liên tưởng ra Nam Cung Nguyên trong mắt mọi người - mặc dù khiêm tốn , nhưng cũng không phải một người dễ dàng trở thành bạn bè thân thiết , trong xương cốt vẫn rất cao ngạo .

Ngôn Mặc gật đầu đáp : “Nhớ rõ”

“Hay là đến chúc mừng buổi biểu diễn hôm đó đi . Cậu có thể tới xem biểu diễn , chắc cũng không tệ lắm , diễn xong rồi còn có rất nhiều thời gian , chúng ta có thể cùng đi ăn cơm chẳng hạn , cụ thể để hôm đó nói sau , ừm , hôm đó là thứ bảy , được nghỉ.” Nam Cung Nguyên rất nghiêm túc nói kế hoạch ra một lần , đặc biệt nhấn mạnh “thứ bảy” và “được nghỉ” . Đương nhiên , để người con gái mình thích nhìn thấy một mặt tỏa sáng của mình cũng là cơ hội để tạo hình tượng tốt của bản thân , Nam Cung Nguyên biết Ngôn Mặc thích âm nhạc , liền đánh trúng tâm lý này , muốn đạt điểm tốt nhờ việc này.

Ngôn Mặc nghe xong , rất thẳng thắn nói : “Được , tôi hiểu rồi , nhưng mà...”

“Mà sao?” Nửa câu đầu nghe xong khiến cậu mở cổ , nhưng biến chuyển sau đó lập tức khiến Nam Cung Nguyên mới vừa thả lỏng liền bất an .

“Phải có vé , tôi không biết phải đi đâu mua nữa...”

“Thật ngại , mình quên đưa,” Nam Cung Nguyên lập tức lấy một tấm vé âm nhạc từ trong túi áo , nói “Tôi đã giúp cậu chuẩn bị trước rồi . Cậu chỉ cần tới là được”

Thì ra là vấn đề vé vào cửa , Nam Cung Nguyên thở phào nhẹ nhõm , vẻ mặt khấn trương cuối cùng cũng thả lỏng xuống , lộ ra nụ cười vui vẻ . Chiếc răng khểnh như ẩn như hiện . Không biết vì sao , Ngôn Mặc vừa nhìn thấy cậu cười như vậy liền cảm thấy rất không được tự nhiên , nhưng lại có cảm giác rất thư thái . “Tôi sẽ đến đúng giờ . Bây giờ có chuyện gì nữa không , tôi đi vào trước được chứ?”

“Hết rồi . Đến hôm đó gặp.”

Nam Cung Nguyên nhìn Tả Ngôn Mặc quay về lớp học , sau đó mới xoay người rời đi .

Ngôn Mặc quay lại lớp học , không để ý tới những ánh mắt kỳ quái chiếu vào mình , Ngôn Mặc cẩn thận cất tấm vé vào trong túi sách . Đường như có chút lo lắng , Ngôn Mặc xác nhận lại một lần nữa , lúc này mới cất túi vào trong ngăn bàn .

Nói đến việc mừng sinh nhật , ngoại trừ cha và mọi người chúc mừng sinh nhật cô ra , cô chưa từng trải qua sinh nhật cùng ai , cũng không có người nào muốn chúc mừng sinh nhật cùng Tả Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc nhìn cửa sổ thủy tinh đọng đầy hơi nước , nhẹ nhàng dùng ngón tay vẽ lên cửa kính hai đường cong xuống phía dưới , lại vẽ một đường lên cong phía trên , một khuôn mặt tươi cười hiện ra trên cửa sổ . Ngôn Mặc nhìn vào nó , giống như bị nụ cười của nó cuốn hút , cuộc sống có thể vẫn có một mặt làm cho người ta chờ mong . Ngôn Mặc quay đầu lại bắt đầu viết lời giải cho bài thi số học ban này.

Bình thường không cảm thấy gì , nhưng có lẽ cường độ học bù trong ngày nghỉ đông quá lớn , một ngày qua đi cô cũng cảm thấy tinh thần không được ổn định .

Ngôn Mặc dọn dẹp chồng bài thi thầy cô giáo giao về nhà , chuẩn bị quay về quán bar sớm một chút , sau đó ở trong căn phòng nhỏ ấm áp nghiên cứu chúng.

“Ngôn Mặc này , vừa rồi Nam Cung Nguyên tìm cậu có chuyện gì không ?” Tiểu Nhã cũng coi như là có tính nhẩn nại , nhìn một ngày cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa.

Ngôn Mặc một bên vuốt lại bài thi , kẹp vào trong sách , một bên không để ý lắm nói : “Không có gì , chỉ là chuyện diễn văn nghệ thôi.” “À.” Tiểu Nhã nghĩ có thể tìm ra một chút sơ hở trên mặt Ngôn Mặc , nhưng Ngôn Mặc là cao thủ “mặt không đổi sắc” , cho nên cô cũng chỉ có thể vô vị bỏ qua .

Đột nhiên Ngôn Mặc nhìn chằm chằm vào bọc sách của mình , không có bất cứ động tác nào.

“Sao vậy ?”

“Giữa trưa lúc mình không có ở đây , có người nào tới chỗ mình hay không?”

Ngôn Mặc căng từng ngăn đựng trong túi ra , bên trong không có gì . Tiểu Nhã nhíu mày nhớ lại một chút , lắc lắc đầu nói ; “Lúc mình ở đây thì không có , sau đó mình đi tìm Yên Nhiên , đoạn thời gian đó thì mình cũng không biết . Làm sao vậy ?”

Ngôn Mặc lặng lẽ kéo khóa túi lại , sắc mặt nhìn ra vẫn như thường , nhưng đến lúc đứng dậy trên khuôn mặt bình tĩnh lại hiện lên một nét giận dữ .

“Cậu ... không có sao chứ?” Mặc dù Ngôn Mặc không nói gì , nhưng Tiểu Nhã vẫn nhạy bén cảm giác được Ngôn Mặc không đúng lắm , cô giữ chặt tay áo Ngôn Mặc lại , mở miệng hỏi.

“Có lẽ là mình sợ ý , để quên thứ gì đó ở nhà . Không có gì lớn.” Ngôn Mặc nâng kính mắt , quay đầu nhìn Tiểu Nhã cười nói “Đi thôi . Cùng nhau về.”

Trong chớp mắt nghỉ đông học bù đã trôi qua hơn phân nửa , ngày hẹn kia cũng càng ngày càng gần . Mấy ngày này , Yên Nhiên chạy tới lớp Ngôn Mặc buôn chuyện với hai cô bạn , nhắc tới chuyện đội diễn văn nghệ của trường đi biểu diễn .

Ngôn Mặc làm bộ vô tình nghe , trong lòng đã biết đại khái .

Lần này đám Nam Cung Nguyên lấy đàn violon là chủ diễn . Lúc biểu diễn có đoạn cậu ta độc tấu . Nghe Yên Nhiên nói về vào lần này vô cùng ăn khách , rạp hát ban đầu vốn không chọn rạp hát lớn , chủ yếu và bởi vì nghĩ ngoại trừ những học sinh trong trường , chắc cũng không có quá nhiều người chú ý . Nhưng lại không ngờ tin tức vừa ra lại có được sự hưởng ứng không tệ lắm trong cộng đồng , điểm này đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

“Vé bán hết rồi sao ?”

Tiểu Nhã hấp tấp hỏi Yên Nhiên , trong mắt lóe ra ánh sáng mong chờ.

“Bán hết từ tám trăm năm trước rồi , cậu còn mơ tưởng hào huyền cái gì.” Yên Nhiên lườm cô một cái.

“Sao cậu không nói cho tụi mình sớm hơn?”

“Nói sớm cũng vô dụng , đám tội mình cũng chẳng có được vé nào . Mình còn chẳng tài nào xen vào nổi một suất , vừa vào đã bị mấy cái tay cái chân nhanh chóng cướp hết rồi.”

“Ai, kỳ này không được xem rồi” Tiểu Nhã ca thán .

Ngôn Mặc từ đầu đến cuối chỉ nghe hai người nói chuyện , không mở miệng chút nào đột nhiên rất nghiêm túc nhìn Yên Nhiên , hỏi : “Có thể mua được vé không , Một tờ cũng không có sao ?”

Yên Nhiên lặng đi một chút , sau đó rất nhanh quay lại cười nói : “Sao vậy , tên nhóc Nam Cung Nguyên đây không đưa vé cho cậu sao ?”

Ngôn Mặc sững sốt , chuyển tầm mắt sang chỗ khác , ho nhẹ hai tiếng nói : “Ừm..”

“Mình thấy cậu ta là người đầu tiên cướp được vé mà , còn là chỗ xem tốt nhất nữa . Mình đoán là cậu ta sẽ tặng cậu . Tên nhóc đây gần đây tập luyện rất chăm chỉ đấy.” Yên Nhiên ngầm đầy hàm ý quan sát vẻ mặt hơi có phần xấu hổ của Ngôn Mặc , hiếm thấy a , phản ứng của Tả Ngôn Mặc không giống như trước đây .

Tiểu Nhã ở một bên vốn không hiểu gì nhìn hai người người một câu ta một câu , đột nhiên , cô tỉnh ngộ . “A , mình biết rồi . Ngôn Mặc , khó trách hôm đó cậu nói...” Tiểu Nhã đột nhiên mở to hai mắt , không chắc chắn hỏi “Có người trộm vé của cậu ?”

Ngôn Mặc không phủ nhận , đôi mắt xinh đẹp giấu trong hàng lông mi dài , trong mắt ẩn chứa vẻ không vui : “Mình không chắc lắm , nhưng vé không thấy đâu nữa.”

Yên Nhiên nhìn quanh bốn phía , nữ sinh nào đập vào mắt cũng cảm thấy đáng nghi , dù sao đi nữa nói tình huống bị người khác đồ kị bây giờ của Ngôn Mặc , bị người ta giả trò không phải là không thể.

“Cậu nói với cậu ta chưa?”

“Không có . Mình không muốn nói cho cậu ta biết.”

Nếu tấm vé kia thật sự quý giá hư vậy thì cho dù là bị người khác lấy mất đi chẳng nữa , Ngôn Mặc cũng cảm thấy áy náy .

Yên Nhiên trầm ngâm một chút , suy nghĩ nói : “Như vậy đi , mình sẽ giúp cậu hỏi xem.”

“Cám ơn.”

“À há , có phải đã thuận lợi rồi không ?” Yên Nhiên đột nhiên ghé sát vào Ngôn Mặc , cười híp mắt nhỏ giọng nói “Cậu tính thay đổi ý định sao ?”

“Có thể đi”

Ngôn Mặc nhún mày , ngón tay dài nhỏ vuốt qua môi , sau đó cười lên với cô bạn . Yên Nhiên sững sờ nhìn cô vuốt môi khẽ cười , khoảng khắc vừa rồi , khuôn mặt của Ngôn Mặc tại sao lại xinh đẹp động lòng người đến vậy .

Là ảo giác sao ?

Đến ngày biểu diễn , Ngôn Mặc nhận được điện thoại của Yên Nhiên , cô nói cô cướp được một vé của một nam sinh trong đoàn biểu diễn , bảo Ngôn Mặc đến cổng rạp hát đợi mình.

Ngôn Mặc vui vẻ đồng ý.

Nhưng mà trong lúc cô gần đến cửa , lại có một chuyện lớn xảy ra.

34. Q.1 - Chương 35: Tranh Cãi

Ngôn Mặc giống như điên chạy trên hành lang bệnh viện . Trên đường đi đụng phải người , nhưng cô hoàn toàn không để ý tới những ánh mắt kỳ quái hay khuôn mặt tức giận , ngay cả cậu “xin lỗi” cô cũng không kịp nói . Cô chỉ biết đẩy nhanh tốc độ dưới chân , sau đó liều mạng chạy tới phòng cấp cứu.

Cô không thể mất đi cha , cô không thể , cô có thể mất đi sự che chở của gia đình , nhưng cô không thể mất đi sự che chở của cha . Vừa rồi Air gọi điện tới khiến thần kinh tê liệt của cô đau nhức phát điên , rồi rầm cẳng thẳng , cơn khủng hoảng vô tận cuốn tới , dùng một tấm màn che che khát bầu trời trước mắt cô .

Anh Air bảo cô cha đột nhiên té xỉu , được xe cứu thương đưa đến bệnh viện , hiện đang ở cấp cứu.

Ngôn Mặc suýt nữa ném điện thoại chạy tới bệnh viện , nhưng đường phố lại vừa đúng giờ cao điểm , trời đã tối , ánh đèn đường bừng sáng ngả tư , đèn pha của những xe qua lại khiến người ta bức bối , những chiếc xe hỗn loạn dày đặc không nhìn thấy đầu cũng không nhìn thấy điểm cuối . xe huyết ý vào việc to lớn mà cướp đường , taxi bị kẹt ở giữa nửa bước cũng khó đi . Ngôn Mặc không thể không xuống xe , sau đó chạy như bay về hướng bệnh viện . Cho nên đến khi Ngôn Mặc chạy tới cửa phòng cấp cứu , đầu cô đã đầy mồ hôi , tóc mái dán trên trán , từng giọt mồ hôi lớn mang theo hơi nóng trượt qua hai má , chớp mũi , hàng mi dày cũng dính nước , Ngôn Mặc cảm thấy huyết thái dương của cô đập mạnh lên , tốc độ cực kỳ nhanh . Trời mùa đông , quần áo trên người cô đã ướt đầm , khi an ổn lại cảm giác nóng rực nhanh chóng hạ xuống , chỉ chốc lát sau đã trở nên lạnh lẽo.

Ngôn Mặc vọt vào phòng cấp cứu , hơi thở không ổn định , tốc độ đập của trái tim vào một khắc này gần như đã chạy tới cực hạn , giống như một giây sau là muốn phá ngực mà ra . Nhưng khi cô thấy cha an ổn ngủ trên giường bệnh , sau đó cô nhanh chóng nhìn đường điện tâm đồ chạy đều đều lên xuống , một trái tim đập quá mức vội vàng mới có thể thoáng bình thần.

Thật tốt quá, cha không có việc gì.

Hai chân Ngôn Mặc lúc này như nhũn ra tựa lưng vào hành lang , há miệng thở hổn hển , đã không còn biết là mồ hôi lạnh hay mồ hôi nóng nữa , mồ hôi chảy ướt đầm quần áo cô . Trên tâm stinhs lớn dựng đứng phủ đầy sương mù màu trắng.

Một đôi tay vỗ nhẹ lên vai cô , Ngôn Mặc ngẩng đầu , anh Air đứng sau lưng cô , trên khuôn mặt mỗi một mang ý cười.

“Không có việc gì . Vừa rồi đúng là nguy hiểm thật”

“Tại sao đột nhiên lại như vậy ?”

“Thật ra trước giờ cha luôn bị cao huyết áp , chắc do gần đây làm việc vất vả mới vậy” anh Air nhìn cha nằm trên giường nói “Bạch Đạm hai ngày này đúng lúc lại đi xa nhà , bây giờ đang chạy vội về đây” Ngôn Mặc đi đến bên giường bệnh , chị Thi Hoa đứng dậy nhéo nhéo mặt cô theo thói quen , cười nói “Nhìn em này , đầu đầy mồ hôi , đều tại Air nói qua điện thoại cường điệu quá.” Cô nhích người sang một bên , nhường Ngôn Mặc ngồi xuống.

Ngôn Mặc ngồi ở bên giường , yên lặng ngồi cạnh cha . Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra , Đại mập cầm bệnh án cùng một đồng thuốc đi đến , anh Air mua cơm chiều về ọi người . Ngôn Mặc chỉ lắc đầu ra hiệu cho bọn họ , lại đi tìm bác sĩ hỏi rõ tình hình cụ thể sau đó mới tùy tiện ăn hai miếng cơm rồi lại ở bên cạnh chăm sóc cha , chú ý tình chút một tình huống của ông.

Mấy người chen chúc ở trong phòng bệnh nhỏ chăm nom cho cha , sau đó Đại mập và Thi Hoa phải quay về quán bar quản lý . Ngôn Mặc kiên quyết ở lại , anh Air cũng ở lại cùng cô.

“Nhóc con , đừng lo lắng quá , tình hình của cha đã ổn định rồi . Máy ngày nay em học hành vất vả rồi , không nên thức đêm trông trong này.”

Ngôn Mặc xoa nhẹ huyết thái dương lắc đầu nói : “Không cần đâu , em không yếu đuối như vậy đâu.”

“Aizz” Air thở dài , vất tay ra sau đầu , nhẹ giọng nói “Vốn nghĩ hai ngày nữa là sinh nhật của em , cha còn định tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho em . Bây giờ xem ra không được nữa rồi , sau khi cha tỉnh lại nhất

định sẽ cần nhấn lắm đây.”

“Giờ là lúc nào rồi còn quan tâm đến tiệc tùng ? Sinh nhật chẳng qua chỉ là...”

Ngôn Mặc nói đến đây đột nhiên yên lặng .

Air ngồi một bên đang lật xem bệnh án đợi nửa ngày không thấy Ngôn Mặc nói tiếp , anh nghi hoặc ngắt đầu hỏi : “Làm sao vậy ?”

Ngôn Mặc ngẩng ngẩn nhìn tay nắm bằng kim loại bên giường bệnh , đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng . Lại đưa tay lên nhìn đồng hồ , bây giờ đã hơn mười giờ tối , buổi diễn chắc cũng đã xong , bởi vì quá gấp chuyện của cha , cô thậm chí đã quên nói cho Yên Nhiên biết đêm nay cô không đến .

Như vậy , còn cậu ta . Cậu ta , còn đang đợi cô không ?

“Ngôn Mặc ?”

“Anh , e rằng em phải đi ra ngoài một chút.” Ngôn Mặc vội vàng đứng dậy , cầm áo khoác chạy ra ngoài cửa.

“Này , nhóc con , đã trễ thế này rồi em còn đi đâu?”

Tay đẩy cửa của Ngôn Mặc ngừng lại , cô quay đầu , ngập ngừng đứng ở cửa , một lát sau cô đưa tay đẩy cửa ra : “Thật ra em cũng không chắc chắn , nhưng em vẫn phải đi . Anh , chăm sóc cha cho tốt , em sẽ nhanh chóng quay lại.”

Có lẽ đến lúc cô tới , cậu ta đã bỏ đi.

Nhưng chẳng biết tại sao , trong lòng Ngôn Mặc chưa từng cảm thấy buồn phiền như vậy , cho dù đi có là phí công , cô vẫn muốn đi.

Ban đêm , gió lạnh lùa vào cổ áo , tay áo Ngôn Mặc . Những cơn gió rét lạnh đông lại thành đao , cắt lên mặt cô . Ngôn Mặc thoáng dừng lại một hồi , chỉ thở hổn hển hai hơi , lại bước nhanh chạy tới nhà hát.

Đèn trong nhà hát vẫn sáng , nhưng ở cửa chỉ có tốp năm tốp ba người đi ra từ bên trong , cả kịch trường đều im lặng lạnh lẽo . Ngôn Mặc không nghĩ ngợi gì chạy nhanh vào , trong đại sảnh vắng vẻ , cô nhìn chung quanh một lượt , quả nhiên đã là những người rời khỏi cuối cùng.

Ngôn Mặc tìm nửa ngày trong rạp hát , thật vất vả với tìm được tới hậu trường .

Nơi này còn có chút bóng người , một vài người tham gia biểu diễn hăng hái còn đang thay đồ diễn , Ngôn Mặc cẩn thận nghiêng người đi vào , chú ý đến những đồ dưới chân , và cả nhân viên ra vào . Thế nhưng nơi này rất lộn xộn , Ngôn Mặc dạo quanh một vòng cũng không tìm được dàn nhạc của trường học đâu . Lúc này , ở trong một căn phòng cách đó không xa bắt gặp truyền đến tiếng cãi nhau gay gắt , kèm theo tiếng khóc , trong lúc nhất thời những người bên ngoài đều không hện mà cùng buông việc trong tay ra nhìn về phía đó . Đột nhiên cửa căn kia được mở rộng ra , một nữ sinh khóc đến thở không ra hơi cúi đầu chạy từ bên trong ra , cũng không quan tâm đến chuyện đụng ngã người khác , chỉ lo ình mà chạy . Ngôn Mặc thoáng nhìn qua , bất ngờ phát hiện nữ sinh kia chính là Du Chi Âm , khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đã khóc đến loang lổ.

Du Chi Âm chạy qua trước mặt Ngôn Mặc , phía sau cô ta có một giáo viên đuổi theo . Du Chi Âm từ đầu đến cuối đều không phát hiện ra Ngôn Mặc đứng ở đó .

Xảy ra chuyện gì sao ? Ngôn Mặc nhìn theo bóng lưng Du Chi Âm biến mất khỏi góc khuất , quay đầu nhìn về phía căn phòng kia , tiếng cãi nhau bên trong vẫn tiếp tục . Bởi vì cửa mở , cho nên có thể nghe rất rõ ràng tiếng ở bên trong . Trong mơ hồ , ở trong những giọng nói hỗn loạn đó , Ngôn Mặc dường như có thể nghe thấy tiếng Nam Cung Nguyên .

Ngôn Mặc theo tiếng nói bước đến , lúc đi vào cánh cửa , thấy Yên Nhiên cau mày , vẻ mặt bối rối đứng một chỗ . Xem ra là phòng này . Nhưng mà vì sao tất cả mọi người còn chưa đi ? Ngôn Mặc tiến đến định hỏi thăm Yên Nhiên , đột nhiên có một tiếng quát khiến cô giật mình đứng chôn chân tại chỗ ”Cút đi , tôi không muốn

nhìn thấy cậu”

Ngôn Mặc ngơ ngác , trong phòng lập tức trở nên yên lặng . Cô ngẩng đầu nhìn một vòng quanh phòng , tất cả mọi người trong dàn nhạc đều đứng nguyên tại chỗ , khi nhìn thấy Ngôn Mặc thần sắc mọi người đều khác nhau , nhưng đều cùng một vẻ khó coi . Rất nhanh chóng , Ngôn Mặc liền nhìn thấy Nam Cung Nguyên đứng trong đám người , mặc một bộ lễ phục màu trắng , vạt áo trước mở rộng , nơ bị kéo xuống , cậu không nhìn cô , chỉ cúi đầu , tay phải bóp chặt lấy trán , hơi thở dồn dập . Còn đứng bên cạnh cậu là mấy nam sinh sắc mặt cực kỳ tệ , và mấy nữ sinh đang đỏ tròng mắt.

Mặc dù không biết rõ có chuyện gì , nhưng Ngôn Mặc vẫn nhìn Nam Cung Nguyên , lạnh lùng nói : “Được rồi.”

Ngay sau đó , cô xoay người định đi . Nhưng chưa đến một giây , cô đã bị người đứng su giữ chặt lại , khi quay đầu cô nhìn thấy khuôn mặt vừa mừng vừa sợ của Nam Cung Nguyên : “Cậu đã đến rồi?”

Ngôn Mặc không nói gì , nhìn về phía mọi người phía sau cậu , rồi lại nhìn sang Yên Nhiên cũng có phần kinh ngạc , khẽ gật đầu nói : “Có điều , xem ra tôi chắc nên tránh đi”

“Không cần , cậu đừng đi”

“Đúng vậy , Ngôn Mặc” Yên Nhiên nhanh chóng tiến đến giữ chặt tay Ngôn Mặc , cô chính là đại cứu tinh đây.

“Nhưng mà ...” Ngôn Mặc đưa mắt nhìn về phía sau Nam Cung Nguyên , nói “Mọi người hình như có chuyện muốn nói”

Nam Cung Nguyên vừa lộ ra chút ý cười , lập tức lạnh xuống , câu xoay người nhìn về phía những người đó , giọng điệu không chút kiên nhẫn nói “Quên đi , chuyện này hôm nay tạm thời không nói nữa...”

“Nam Cung Nguyên , cậu nghĩ mình là gì chứ , cậu có phải đàn ông con trai không vậy , làm việc như vậy không có chút phong độ gì hết ?” Không đợi Nam Cung Nguyên nói hết , một nam sinh liền giận dữ nhảy ra nói.

“Tôi không có phong độ ? Chính cậu ta làm sai , sao tôi lại không có phong độ chứ ?” Nam Cung Nguyên vừa nguôi cơn tức nhanh chóng bị khơi dậy , cậu dùng một ngón tay chọc chọc vào bả vai nam sinh kia .

“Này , cậu muốn đánh nhau hả?” Bị thái độ xấc láo này của cậu khiêu khích , nam sinh kia dựng lông lên , bước về phía trước , dáng vẻ như muốn đánh nhau . Một nam sinh khác thì đứng bên cạnh Nam Cung Nguyên , vén tay áo lên , không có chút yếu thế nào . Trong chớp mắt , trong phòng tràn ngập mùi thuốc súng , trong không khí đều mang theo mùi vị nóng chảy.

“Tôi thấy là mấy người muốn đánh nhau đây?” Nam Cung Nguyên cười nhạt một cái , nắm chặt tay .

“Là cậu quá đáng . Người ta nói thế nào đi nữa cũng là một nữ sinh , chỉ qua chỉ là một cây đàn violin , có cần phải hung dữ với cậu ấy hay không ?”

Đàn violin ? Ngôn Mặc nhanh chóng nhìn lên strene bàn trong phòng , trên đó đặt một cây đàn violin , bên nửa đàn trái màu lá cọ sẫm , càng đi về phía bên phải càng đỏ lên , khi nhìn sang phải liền sáng một màu hồng đỏ , vô cùng đẹp . Nhưng đuôi đàn lại bị vỡ nát.

Ngôn Mặc đẩy người Nam Cung Nguyên ra , nhìn thẳng vào cây đàn violin trên bàn , ở trong phòng đầy người nhưng co lại không coi ai vào mắt chỉ nhìn cây đàn kia , trong vô thức , Nam Cung Nguyên đang giằng co với nam sinh kia cũng yên tĩnh trở lại . Ngôn Mặc đi đến trước bàn , đưa tay dừng bên trên cây đàn , nhưng không tiếp tục chạm xuống , còn cách chỉ một chút , cô đưa tay di chuyển men theo hình dáng cây đàn , Ngôn Mặc có chút hốt hoảng nhìn cây đàn violin kia , nhìn chăm chăm vào nơi đã vỡ tan kia .

Bỗng nhiên cô bất ngờ cầm lấy cây đàn , lật mặt trái của nó , một chữ “Mặc” nho nhỏ mờ hồ dưới ánh đèn mờ lung .

“Ngôn Mặc ?” Yên Nhiên đứng sau lưng Ngôn Mặc lí nhí nói “Đây là đàn của Nam Cung Nguyên , cậu để xuống đi” Vừa rồi DU Chi Âm làm hỏng chuỗi đàn này , Nam Cung Nguyên đã trở mặt ngay lập tức , nổi giận tanh bành , cầm cây đàn violin mà đau lòng suốt , từ trước đến giờ Yên Nhiên chưa từng nhìn thấy

Nam Cung Nguyên khiêm tốn nhã nhặn lại tức giận như vậy bao giờ . Nếu Du Chi Âm không phải con gái , nhất định Nam Cung Nguyên đã ột đấm rồi . Du Chi Âm đại tiểu thư sao có thể chịu được uất ức thế này , ban đầu nói xin lỗi hai tiếng , sau đó còn đồng ý đền cậu ta . Nhưng Nam Cung Nguyên còn chưa đợi Du Chi Âm giải thích hết lời đã quát lên : “Đồ cô đưa có thể so sánh được sao ?” Hoàn toàn không để chút mặt mũi nào cho hao khôì .

Du Chi Âm khóc như thác , thiếu chút nữa thì thở không nổi , ngay cả thầy cô giáo cũng đến khuyên can . Mấy bạn học nhìn không vừa mắt cũng đến khuyên Nam CƯng Nguyên , ai ngờ không khuyên được , Nam Cung Nguyên đêm nay không biết đã ăn mấy chục cân thuốc nổ , từ lúc bắt đầu biểu diễn sắc mặt đã tệ rồi . Nam Cung Nguyên lúc này giống như một ngọn núi lửa , khiến cho người ta không dám tới gần.

Yên Nhiên sợ Ngôn Mặc không biết rõ tình hình thì cầm nửa dẫn vào mình , vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở cô. Ngôn Mặc không để ý đến Yên Nhên , cô xoay người , một đôi mắt không chút gợn sóng , hỏi Nam Cung Nguyên : “Bởi vì cậu đàn này?”

Nam CƯng Nguyên đi đến trước mặt Ngôn Mặc , giọng nói rầu rĩ từ trong lồng ngực thoát ra , cực kỳ giống như chiếc đồng hồ bỏ túi cũ hỏng , cậu hơi có vẻ căng thẳng nhìn chằm chằm Ngôn Mặc , gật gật đầu : “Hỏng rồi.”

Ngôn Mặc nhìn từng đôi mắt mãnh liệt chằm chằm nhìn về phía bọn họ , cô thấp giọng nói : “Đi ra đi”

Ngôn Mặc đi đến một góc , chọn một chỗ cách xa phòng . Nam Cung Nguyên đi theo sau cô . Bọn họ vừa đóng cửa , bên trong giống như nồi lẩu bị nổ tung . Đi ra khỏi đó , Ngôn Mặc quay đầu lại , tay phải nâng đàn violin hỏi : “Chỉ là một cây đàn , có cần thiết như vậy không ?”

“Chỉ là một cây đàn ? Đây là cậu tặng ! Hơn nữa cậu cũng thích nó như vậy ” Cảm xúc của Nam Cung Nguyên có phần kích động , cậu đưa tay cầm lấy cây đàn , giống như bảo bối ôm vào trong ngực , cậu không nhìn Ngôn Mặc , chuyên chú nhìn chỗ bị vỡ kia , trong mắt tất cả đều là đau đớn “Lần trước Du Chi Âm đã làm hỏng một lần . lần này , sao tôi có thể tiếp tục tha thứ cho cậu ta ?”

Ngôn Mặc chợt nhớ tới chuyện trước kia từng nghe nói có người thấy Nam Cung Nguyên mắng Du Chi Âm ở chỗ tập , chẳng lẽ là vì nguyên nhân này ?Nhìn lại đáng về lúc này cậu cô , khóe miệng Ngôn Mặc không kìm được có ý nhếch lên .

Đáy lòng giống như có một ngọn lửa được đốt lên , như ngửi được mùi một bình rượu ủ lâu năm , hương thoả say sưa.

“Nếu cậu còn không chịu kết thúc , chẳng phải là tối nay không tổ chức sinh nhật được sao ?” Hai tay Ngôn mặc đan chéo trước ngực , hỏi Nam Cung Nguyên .

“Sinh nhật ?” Nam Cung Nguyên bưng tỉnh , cậu kinh ngạc mừng rỡ nhìn Ngôn Mặc , tìm được vẻ điềm tĩnh trên mặt cô chứng minh cậu không phải đang nằm cơ , trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

Nam Cung Nguyên đột nhiên bước nhanh vào bên trong , giơ cao tay phải vẫy Ngôn Mặc ”Cậu , cậu chờ một chút , tôi quay lại lấy đồ , chúng ta lập tức đi”

Ngôn Mặc nhìn thấy bộ dạng vui sướng của cậu , bỗng nhiên cô cũng cảm thấy mong chờ sinh nhật không bình thường này.

35. Q.1 - Chương 36: Sinh Nhật Vui Vẻ

Nam Cung Nguyên , Ngôn Mặc không biết nên hình dung như thế nào về tên con trai trẻ con này.

Cô không biết gì hết ngoại trừ thế giới của cô , cho nên , cô cũng không biết Nam Cung Nguyên ở trong mắt người khác ra sao . Ở bên ngoài độ nổi tiếng của cậu không tồi , trong mắt thầy cô giáo là một học trò giỏi , là một nhân vật quan trọng trong đám nam sinh , là tình nhân trong mộng của các nữ sinh , là nhân vật được chú ý trong các cuộc buôn chuyện của nữ sinh . Đương nhiên , người quá mức tỏa sáng có đôi lúc cũng khó tránh được việc bị người ta chỉ trích soi mói , bởi vì quá mức xuất sắc nên không ít người ghen tị , có khi ở sau lưng cậu nói cậu ngạo mạn , tự kiêu , là người không thích gần gũi . Thế nhưng , đôi mắt sáng lấp

lánh những ngôi sao như lúc này , lại giống như một ngọn lửa nhỏ , đỏ rực , sáng long lanh không ngừng lay động trong đôi con ngươi màu hổ phách của cậu , trong nụ cười còn mang nét trẻ con , e rằng chưa từng có ai nhìn thấy cậu như vậy .

Nói gì thì nói bé trai thì vẫn là bé trai , cho dù thi thoảng thể hiện khí phách nam nhi , cũng không thể che dấu đi hơi thở thanh xuân . Nếu có một ngày , trên khuôn mặt Nam Cung Nguyên chỉ có vẻ lạnh lùng , nụ cười câu nệ , trong con người kia không còn ngọn lửa động lòng người nữa , chỉ còn băng tuyết vô hạn , cậu ta như vậy xuất hiện trước mặt cô , Ngôn Mặc không thể tưởng tượng nổi , cậu ta sẽ như thế nào , hoặc có lẽ bây giờ Ngôn Mặc không có cách nào nghĩ đến , nhưng lúc này đây , khi Nam Cung Nguyên đứng ở trước mặt cô , cô mới giật mình phát hiện , khoảng cách của cậu đã gần cô như vậy .

“Nghĩ gì thế?”

Một đôi tay vẫy vẫy trước mặt Ngôn Mặc . Ngôn Mặc mở lớn hai mắt , nhìn thấy Nam Cung Nguyên quan tâm đứng trước mặt cô . Không biết từ khi nào thì cô đã dừng bước .

“Không có gì .” Sự mê mẩn biến mất trong mắt Ngôn Mặc , khẽ cười một tiếng , đưa mắt nhìn quanh bốn phía , ánh đèn ngũ sắc trang hoàng ngã tư đường thêm chút ấm áp , đuổi đi cái lạnh trong đêm tối lạnh lẽo , đêm đã khuya , trên đường càng lúc càng ít người đi lại , nhưng vẫn còn tốp năm tốp ba thanh niên tụ tập đi chơi.

Nam Cung Nguyên nhìn thấy Ngôn Mặc hơi ngơ ngẩn , không biết cô có chuyện gì , có chút quan tâm hỏi thăm : “Cậu không sao chứ?” Đột nhiên cậu ý thức được Ngôn Mặc có thể chỉ miễn cưỡng mới mừng sinh nhật cùng cậu , cảm giác vui mừng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo “Nếu cậu cảm thấy ... không muốn tiếp tục , vậy để tôi tiễn cậu về nhà , dù sao cũng đã muộn rồi.”

Nghe thấy cậu đột nhiên trở nên u ám , giọng nói có phần yếu ớt , Ngôn Mặc hơi kinh ngạc , cô quay đầu lại nhìn thấy cậu nghiêm túc nhưng lại không che dấu nổi sự mất mát trên khuôn mặt thì cười khẽ , cô lắc đầu nói : “Không phải như thế , chỉ là cảm thấy có chút khó tin .” “Khó tin ?” Nam Cung Nguyên thất thần nhìn Ngôn Mặc mỉm cười trong nháy mắt đó , cô chưa từng để lộ ra sự bình thản như vậy đối với cậu , cho dù chỉ là một vẻ mặt dịu dàng . Từ sau khi chịu đựng sự lạnh nhạt của Ngôn Mặc tạo thành nhiều lần bị dả kích , ngay vào thời khắc này lại cho cậu có cảm giác lâng lâng .

Ngôn Mặc chậm rãi đi về phía trước, đá hòn đá trên đường . Ở dưới ánh đèn không được sáng lắm , cô cúi đầu , giọng nói nhẹ nhàng : “Sinh nhật đối với tôi mà nói không có quá nhiều ý nghĩa , từ lúc tôi còn rất nhỏ đã không tổ chức sinh nhật nữa , mẹ tôi , bà chưa từng nhớ đến ngày sinh nhật của tôi . Có điều tôi lại hi vọng bà có thể quên , nếu bà nhớ tới , thì...”

Ngôn Mặc dừng lại một chút , Nam Cung Nguyên căng thẳng trong lòng , nếu bà ấy nhớ đến , có phải sẽ đánh cô không ? Một lát sau , Ngôn Mặc lại tiếp tục nói :

“Sinh nhật thật sự là vào một năm kia khi cha dẫn tôi về quán bar , khi đó tôi mới biết được , thì ra sinh nhật lại là một chuyện vui vẻ như thế , sẽ có bánh ngọt , sẽ có rất nhiều người hát mừng sinh nhật tặng mình , còn có thể được nhận quà sinh nhật .”

“Ngôn Mặc ...”

Ngôn Mặc nghiêng đầu , khuôn mặt bị gió lạnh thổi hơi đỏ lên , nhưng ở trong con người lại có một thứ gì đó cảm giác sâu nặng nhẹ nhàng thoáng hiện lên : “Cây đàn violin kia là toàn bộ tiền công một năm của tôi , coi như là quà sinh nhật của mình , nhưng sau khi mua về lại chưa từng đàn qua . Tặng cho cậu , bản thân tôi cũng cảm thấy nó còn có một chút giá trị . Cho nên không cần phải vì việc nó bị hỏng mà canh cánh trong lòng , hỏng có thể sửa lại , nếu sửa không được cũng không sao , nếu thích thì giữ lại làm kỷ niệm . Bởi vì một món đồ không có sinh mạng mà trở mặt với bạn bè , tôi cảm thấy không đáng”

Nam Cung Nguyên hít sâu một hơi , thở dài một tiếng lại cười rộ có chút bất đắc dĩ , hàng lông mi dài rủ xuống , ở trong bóng tối giống như một con bướm muốn bay đi : “Có thể tôi đã quá kích động , nhưng có đáng giá hay không , trong lòng tôi hiểu rõ nhất.” Ngôn Mặc giống như còn muốn nói gì đó , nhưng nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của cậu , cô lại không dám lên tiếng .

“Được rồi , chúng ta đừng nói đến chuyện không vui này nữa , bây giờ bắt đầu sinh nhật của chúng ta đi”

Khi Nam Cung Nguyên ngẩng đầu lên , trong đôi mắt trong trẻo tràn ngập vui mừng , ánh sao lấp lánh che phủ lấy con người màu hổ phách của cậu ,vô cùng đẹp đẽ.

Ngôn Mặc nghĩ một lúc hỏi : “Chơi gì đây?”

Nam Cung Nguyên gãi gãi đầu , không có ý gì hay lắm , nói : “Thật ra đối với chuyện này mình cũng không có kinh nghiệm gì , trước kia toàn đi chơi với bọn Ôn Linh , đến công viên giải trí cũng không tòi Vốn định dẫn cậu đến hồ ngắm cảnh đêm , nhưng mà giờ trễ thế này rồi , e rằng cũng chẳng có cảnh gì .” Cậu vốn định đến chỗ đó sẽ có đài phun nước âm nhạc , ánh đèn muôn màu phát sáng trong cột nước buổi tối giống như cầu vồng cắt qua màn trời đen , đẹp đẽ không sao tả xiết . Đây là cảnh sắc khó kiếm nhất trong thành phố này , cho nên mỗi lần đến đài phun nước âm nhạc , chung quanh đều tụ tập rất nhiều người dân quây lại để xem .

“Nếu muốn đến chỗ đó , hay là đến đó ngồi một chút đi” Đích thực là cô chưa từng đến chỗ đấy bao giờ , nghe cậu nói như vậy quả thật cô cũng cảm thấy có chút tiếc nuối .

Ngôn Mặc lên tiếng , Nam Cung Nguyên tự nhiên cũng không có ý kiến gì . Hai người mua cafe ở một quán cafe ven đường còn chưa đóng cửa , Ngôn Mặc trước giờ không hay uống loại đồ uống thuộc thứ đồ “xa xỉ” này , nhưng hôm nay là một ngày thật sự đặc biệt , cho nên cô cũng thử xa xỉ một lần.

Ghế đá bên hồ vắng vẻ vô cùng , chỉ có vài chỗ xa xa khuất bóng hình như mới có vài đôi yêu đương đang ngọt ngào tình chàng ý thiếp .. Ánh trăng đêm nay không sáng , bị một tầng mây dày che khuất , thi thoảng ánh sáng mới chiếu một chút xuống mặt đất . Ngôn Mặc tùy tiện chọn một cái ghế thư thái ngồi xuống , cầm cốc cafe còn ấm nóng áp lên mặt cảm thụ từng chút ấm áp .

“Lạnh không ?” Nam Cung Nguyên ngồi xuống bên cạnh Ngôn Mặc , cẩn thận đặt hộp đàn và một túi sách lớn đặt xuống đất .

Ngôn Mặc lắc đầu , chậm chậm nhấp một hớp cafe , cafe vừa làm còn thơm nóng , nhưng bây giờ đã có thể uống vừa miệng , cảm giác đậm đà khiến trái tim Ngôn Mặc dần dần trấn tĩnh trở lại .

“Sao có thể không lạnh được , cậu mặc ít quá đấy , buổi tối mùa đông sao có thể mặc ít như vậy mà chạy ra ngoài được ?” Hàng lông mày của Nam Cung Nguyên nhẹ chau lại , rõ ràng là không tin lời cô , cậu đặt cốc cafe qua một bên , đang muốn cởi áo khoác ngoài của mình thì lại nghe thấy giọng nói khéo léo của Ngôn Mặc chậm rãi vang lên : “Lúc đi ra lộn xộn quá , căn bản là không kịp .”

Nam Cung Nguyên hơi cứng người , giật mình hỏi lại : “Đã xảy ra chuyện gì ?”

Tối nay Ngôn Mặc không tới xem cậu biểu diễn khiến trong lòng cậu rất mất mát , giống như một quả bóng hơi bị nổ tung . Mặc dù cậu cũng có nghĩ đến việc có thể cô có chuyện mới đến trễ , nhưng cậu càng nghĩ đến việc cô bất ngờ thay đổi chủ ý không muốn đến nhiều hơn .

Bên hồ gió hơi lớn , chớp mũi Ngôn Mặc hồng hồng , hai má cũng đỏ lên , nhìn thoáng qua trông rất đáng yêu , nhưng biểu tình trên mặt cô lúc này lại hoàn toàn không tương ứng với vẻ đáng yêu đó ”Bệnh tim của cha tái phát , lúc mình đi đến cửa nhà hát thì nhận được điện thoại.

Thân thể cứng ngắc của Nam Cung Nguyên hơi thả lỏng xuống - thì ra , cô là có nguyên nhân . Cậu thoáng trầm mặc vài giây , sau đó lại tiếp tục cởi áo khoác , vô cùng nhẹ nhàng khoác lên cho Ngôn Mặc . Ngôn Mặc cúi đầu nhìn chằm chằm vào đôi tay do lạnh mà hơi đỏ lên của mình , không từ chối cậu .

“Ông ấy hiện giờ thế nào?”

“Ổn định lại rồi.”

“Vậy là tốt rồi , ông ấy là một người rất tốt.” Nam Cung Nguyên đột nhiên cảm thấy từ ngữ của mình thật sự bị thiếu hụt , muôn nói gì đó có thể làm cho Ngôn Mặc dễ dàng nói chuyện hơn nhưng lại không nói lên lời , bình thường thì ngữ văn đứng đầu để có ích lợi gì?

“Nếu cha xảy ra chuyện gì đó , tôi thật sự không biết phải làm sao bây giờ .” Nam Cung Nguyên lại rất không có tinh thần hơi ngẩn ra , Ngôn Mặc rất ít khi lộ ra vẻ mặt mệt mỏi hay yếu ớt , hình tượng núi băng trước sau như một của cô làm cậu nhầm lẫn rằng cô gái này cho dù đối với ai cũng sẽ không có quá nhiều cảm tình , cậu bối rối ngồi nhích lại gần Ngôn Mặc hơn một chút , miệng lại vội vàng nói : “Sẽ không đâu

, cậu đừng có nghĩ đến diêm xấu đấy . Tôi thấy bộ dạng ông ấy rất phúc tướng, cho nên nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.” Lời vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện mình nói còn ngốc hơn ban nãy.

Ngôn Mặc uống một hơi cạn sạch cốc cafe , chất lỏng ấm áp kia chậm rãi chảy xuống cổ hồng , thoang thoang chút vị đắng , nhưng trong đắng lại có vị ngọt .

Khóe môi cô giống như hơi nhếch lên cười , phiến muối trong mắt chậm rãi tản ra , cũng giống như bầu trời lúc này , tầng mây nặng nề kia dường như cùng tan đi từng chút một .

“Cậu không cần an ủi tôi , tôi chỉ muốn nói hôm nay tôi sai hẹn , cho nên tôi muốn giải thích một chút.” Ngôn Mặc buồn cười nhìn dáng vẻ xấu hổ lại gấp gáp của cậu , cảm thấy thú vị “Buổi tối ở đây rất đẹp.” Nam Cung Nguyên theo ánh mắt Ngôn Mặc nhìn lên bầu trời , quả thật , ánh trăng từ sau tầng mây kia chậm rãi tỏa sáng , từng lớp từng lớp sáng bạc chiếu lên mặt hồ giống như dải gấm mềm mại , vô cùng xinh đẹp , mang theo chút tiên khí tĩnh lặng chảy xuống dòng nước.

“Đúng rồi” Nam Cung Nguyên đột nhiên nhớ tới gì đó , sau đó cúi người cầm túi lên . Ngôn Mặc nghi hoặc nhìn về mặt hưng phấn cầm một cái hộp từ trong túi ra .

Ngôn Mặc nhìn cậu thật cẩn thận mở cái hộp kia ra , một giây sau nụ cười mới rồi còn rục rỏ lại lập tức sụp xuống.

“Làm sao vậy ?”

“Không có gì ... Không có gì ...” Nam Cung Nguyên nhanh chóng đóng hộp lại , che đi , giả vờ cười hai tiếng.

“Bánh ngọt bị hỏng rồi ?” Ngôn Mặc càng thêm hứng thú quan sát gương mặt cậu , tên nhóc lớn đầu này , trên danh nghĩa vốn là cỏ thảo đệ nhất trường trung học trọng điểm , vậy mà lại xấu hổ đáng kinh ngạc như vậy . Cậu ấp úng nửa ngày , đến mức chính mình cũng sắp không thở nổi , mới rủ vai không cam tâm gạt đầu “Minh đã rất cẩn thận rồi , tại sao còn bị nát chứ?”

“Chỉ là bề ngoài thôi , vị không thay đổi vẫn giống như cả mà.”

“Cậu không để ý ?”

“Vì sao phải để ý ?”

Đôi mắt của Nam Cung Nguyên lại một lần nữa được sáng lên , khuôn mặt tuần tú như ngọc hiện lên một nụ cười như cầu vồng , khiến cho ai nhìn vào cũng phải rung động . Cậu ngồi xổm trên mặt đất , hết sức tập trung dùng ngón tay thon dài nhanh chóng mở nắp hộp ra , bánh ngọt bên trong quả thật đã bị đè lên , nhưng vẫn còn khá ổn , chỉ là non nửa bông hoa bằng kem ngoài viền đã bị nát , không hỏng hết giống như lời cậu nói. “Được rồi , cầu nguyện đi”

Sau khi Nam Cung Nguyên thả xong một ngọn nến cuối cùng , ngọn lửa sáng ngờ như tỏa ra năng lượng vô hạn , chiếu sáng một phạm vi nhỏ xung quanh hai người .

Ngôn Mặc cảm nhận được từng hơi nóng xuyên qua da thịt cô từng chút từng chút một thấm vào trong , sau đó dòng máu chảy trong huyết quản cũng dần dần đuổi tan rét lạnh .

“Thật ngại , chờ một chút.”

Cậu nhanh chóng lấy cây đàn violin ra , ngồi thẳng lên , trên khuôn mặt là nụ cười tao nhã , lịch sự cúi người với Ngôn Mặc “Tả Ngôn Mặc tiểu thư , xin cho phép tôi diễn tấu cho cậu một bài chúc mừng sinh nhật”

Tiếng đàn violin du dương xuyên qua màn đêm yên tĩnh . Bản nhạc chúc mừng sinh nhật giống như hòa tan vào trong không gian . Ngay cả đôi tình nhân đang thân mật ở chỗ xa kia cũng không kìm được mà chú ý sang bên này.

Ngôn Mặc theo giai điệu nhẹ nhàng khẽ ngâm nga hát , có lẽ cô không biết nét mặt mình lúc này có thể gọi là vui vẻ , cũng là hạnh phúc ,Tả Ngôn Mặc hiện tại không biết cô đang dùng một ánh mắt rất dịu dàng nhìn Nam Cung Nguyên , sau này khi Ngôn Mặc nhớ lại buổi tối ngày hôm nay cô mới phát hiện ra điều này . Mỗi lần như vậy cô đều cười khẽ một tiếng , buổi tối như vậy đã là một buổi tối mà cô không thể đơn giản dùng một từ tốt đẹp để hình dung .

Tư thế đàn của cậu rất đẹp , dáng người cao ráo cộng với bộ lễ phục biểu diễn đứng dưới ánh trăng làm mê hoặc lòng người , khuôn mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ , tinh khiết như tuyết đầu mùa . Lúc cậu mở mắt ra nhìn Ngôn Mặc , đôi môi mỏng tự nhiên mỉm cười , nụ cười này không kìm được mà ngày càng nở rộ ra , cuối cùng , Ngôn Mặc lại nhìn thấy cái răng nanh đáng yêu kia .

“Sinh nhật vui vẻ , Ngôn Mặc .” Từ trước đến giờ cậu chưa từng là hoàng tử của cô , bởi vì Ngôn Mặc không tin những câu chuyện cổ tích tốt đẹp như giả dối , thế nhưng vào giờ khắc này , cậu thật sự rất giống như kỵ sĩ của cô , một chút tươi cười cùng nghiêm túc , trên khuôn mặt ngày càng chín chắn vẫn không tan hết chút ngây ngô của tuổi thanh xuân .

“Sinh nhật vui vẻ , Nam Cung Nguyên .” Ngôn Mặc nở nụ cười thật lòng “Cám ơn.”

Nam Cung Nguyên bị nụ cười này làm cho giật mình ngây ngẩn , hốt hoảng cảm thấy tứ chi đều không phải là của mình.

Sau đó , cậu nghe thấy được tiếng hôn môi.

36. Q.1 - Chương 37: Lộ

Học kỳ mới đúng hạn mà tới , tết âm lịch qua đi , bầu không khí còn đang đắm chìm trong những bữa tiệc còn chưa thể điều chỉnh quay lại trạng thái học tập , cho nên trên sân trường , bên trong các phòng học hằng còn các tiệc cười đùa tán gẫu kéo dài và được giữ vững liên tục gần hai tuần lễ , mãi cho đến khi thành tích môn thi đầu tiên phát tới tay mọi người , từng khuôn mặt rực rỡ nụ cười ngay lập tức bị vẻ mặt khóc không ra nước mắt lật đổ.

Một giây trước Tiểu Nhã còn đang vui vẻ nói với Ngôn Mặc về chuyến đi Hồng Kông cùng bố mẹ cô vào dịp tết vừa qua lập tức im bặt , Ngôn Mặc thản nhiên liếc mắt nhìn bài thi số học của Tiểu Nhã , những dấu gạch đỏ lớn gần như che kín cả bài thi , nhưng người học ban Xã hội vốn yếu Toán , không cần thận một chút là rớt môn ngay , Tiểu Nhã cắn môi , xanh mặt nhìn bài thi của mình.

Ngôn Mặc cũng không hỏi Tiểu Nhã điều gì , chỉ gấp bài thi của mình lại cất đi , bài thi 120 câu được 92 câu , điểm này cũng là cô dự tính trước . Lần này đến nửa lớp không đạt yêu cầu , điểm thế này cũng được coi là rất tốt , nhưng đối với người luôn hướng tới tôn chỉ “tài đức bình thường” như cô chỉ mong không trở thành mục tiêu công kích là tốt rồi.

Trong lúc đó , lớp của Nam Cung Nguyên cũng đang phát bài thi . Kỳ thi lần này nhà trường cố tình ra đề trắc nghiệm , mục đích đầu tiên là để xem học sinh có phải chỉ biết buông thả chơi bời trong kỳ nghỉ đông hay không , thứ hai là để cảnh cáo những học sinh đang sắp lên lớp mười hai .Bây giờ kết quả đã rõ ràng , mọi người không những chơi bời buông thả hơn nữa còn chơi đến điên luôn , điểm trước thậm chí hơn điểm sau , số dấu gạch chéo bài ngày nhiều hơn số bài trước.

“Thế nào , thi ra sao rồi?” Ngoài miệng thì hỏi như vậy , trên tay Ôn Linh đã nghiêm túc cầm bài thi của Nam Cung Nguyên mà nghiên cứu “F**k , một trăm mười tám câu , cậu không phải người !”

Ôn Linh vô cùng kích động cầm bài của Nam Cung Nguyên mà than thở , dắt tới một đám người tranh nhau cướp đoạt bài thi “tiêu chuẩn” này . Nam Cung Nguyên hờ hững nhìn một đám người vây quanh mình , miễn cưỡng gục xuống bàn nhìn ra ngoài cửa sổ . “Này , làm sao vậy ! Chưa từng thấy người nào thi được 100% lại buồn bực như cậu đây .” Ôn Linh đưa bài thi cho đám người tranh giành nhau kia , bản thân thì nhìn về phía Nam Cung Nguyên có chút gì đó kỳ quái .

Nam Cung Nguyên lộ một nửa khuôn mặt chôn giữa hai tay , để lộ ra hai con mắt , hàng lông mày tài hoa nhíu lại rồi giãn ra , một lát sau , lại nhíu lại . Cứ như thế lặp đi lặp lại nhiều lần , Ôn Linh nhìn mà cũng thấy phiền : “Hỏi cậu đây , nói thử xem nào .”

Nam Cung Nguyên bực bội chôn hết mặt vào giữa hai tay , liều mạng lắc đầu , đến lúc ngẩng đầu lên liền than ba tiếng : “Một lần sảy chân đã thành thiên cổ hận.”

“Chuyện gì nghiêm trọng như vậy ?”

Bộ dạng của Nam Cung Nguyên vô cùng bi thảm rất ưu tư nói : “Còn có thể có chuyện gì ...” Giọng điệu nói đến đây phải gọi là vô cùng uất ức.

Ôn Lĩnh ngay lập tức phản ứng quá khích : “Lại gặp chuyện với bạn học Tả à?” Nam Cung Nguyên cầm lấy bút trên tay vẽ nguệch ngoạc lên giấy , bực bội nói :

“Mình đúng là đứa ngốc nhất thế giới mà.”

Hôm đó , cậu mới chính thức biết cái gì gọi là tất cả là bởi ánh trăng gây họa , nếu như không có ánh trăng kia , có lẽ cậu cũng không mất hồn vào lúc đó , cũng không nghĩ đến ý tưởng lớn mật như cúi đầu hôn người trong lòng mình . Mỗi chạm môi mặc dù làm cho trái tim nhốn nháo , nhưng cũng vì thế mà cái giá phải trả cũng cực kỳ thảm khốc.

Cái tát kia của Tả Ngôn Mặc đoán chừng đã sử dụng hết 120% sức mạnh , bởi vì vết sưng đỏ trên mặt cậu phải mất khoảng ba ngày mới tan hết được . Nổi đau da thịt không hề gì , nhưng nổi đau tinh thần lại khiến cậu không thể chịu đựng nổi.

Những ngày sau đó , Ngôn Mặc lại bắt đầu không để ý đến cậu , tình cảnh này thật là đáng sợ . Hình thức qua lại giữa cậu và cô giống như trở lại lúc ban đầu , cô không buồn nhìn cậu , coi thường , lạnh nhạt , xem nhẹ , cho dù cậu làm gì đi nữa cô đều làm bộ như không nhìn thấy , không nghe thấy , phong cách “Tả thi” tái hiện khiến Nam Cung Nguyên vô cùng kinh hoàng . Cậu tiêu phí thời gian một năm rưỡi để phá tan núi băng nhưng chỉ trong một buổi tối đã khiến đám nước tan chảy kia kết thành một lớp băng thật dày.

Cũng phải trách cậu chưa suy nghĩ cẩn thận đã làm như vậy , đối với một cô gái nhạy cảm như Ngôn Mặc mà nói hành động quá khích đẩy của cậu thật sự là đã xúc phạm cô. Nhưng mà ... Nam Cung Nguyên chán nản nghĩ , không biết tình trạng này còn phải tiếp tục tới khi nào.

Kỳ thi oanh tạc đầu tiên đã qua , trường học bắt đầu ổn định lại , những học sinh ném phải cái đống đều bắt đầu miệt mài khổ học , thực sự ném được mùi vị của câu nói “hai tai không hơi chuyện bên ngoài , một lòng chỉ đọc sách thánh hiền” .

Ngôn Mặc nghĩ , nếu ngày nào cũng có thể yên bình như vậy thì tốt rồi. Cô vốn là người trầm tĩnh , thế giới bên ngoài càng sôi nổi , cô lại càng giống như một lá trà xanh nằm gọn dưới đáy chén , im lặng đọc sách của mình . Chẳng qua là , có một điều duy nhất làm cô cảm thấy buồn bực chính là ánh mắt thi thoảng lại nhìn qua

cửa sổ kia.

Từ lúc vào học đã hơn một tháng , ánh mắt kia vẫn luôn theo sát cô . Những người khác đều đang miệt mài ghi chép , cũng không biết cậu ta lấy ở đâu ra nhiều thời gian và tinh lực như vậy , giờ nghỉ nào cũng kéo ba bốn tên bạn ra dựa vào lan can ngắm phong cảnh , đương nhiên trong phong cảnh bao gồm cả cô . Chỉ có điều khi cậu cẩn thận ngắm cảnh vẫn có gì đó như đang lén lút , muốn nhìn lại không dám nhìn , không nhìn lại thấy khó chịu vô cùng . Mới đầu Ngôn Mặc thật sự rất tức giận , ném cho cậu một cái tát sau đó dùng một tốc độ trước nay chưa từng có đón xe bỏ đi . Mấy ngày sau đó cô đều ở trong bệnh viện chăm sóc cha , cậu không biết bệnh viện cha nằm ở đâu , chỉ có thể chờ ở quán bar mỗi ngày , phục vụ trong quán đều được cô ra lệnh kín miệng , không người nào dám lộ ra hành tung của cô . Cứ như vậy , cô trốn cậu đến tận khi vào học . Tình trạng như thế này không thể nói là quen thuộc , cũng không thể nói là kỳ lạ cho được . Quen thuộc , có lẽ là bởi vì thời gian trước , cô cũng thường xuyên vì tránh mặt cậu mà dùng đủ loại thủ đoạn , cậu vì tìm cô mà không tiếc dùng hết phương pháp . Kỳ lạ , có lẽ bởi vì đã quen với việc bất cứ lúc nào cũng có thể thấy được hình bóng cậu bên cạnh , nghe được giọng nói đáng ghét của cậu , bây giờ lại yên tĩnh , ngược lại cô còn cảm thấy không quen . Ở trong trường học , cô ít ra khỏi lớp , hiếm khi qua phòng vệ sinh , cũng là nhanh chóng cúi đầu đi qua lớp cậu , nếu không may mắn đụng phải , cô sẽ mượn dòn sát thủ trước kia , tự động không đếm xỉa tới . Không phải cô vô tình vô nghĩa , cô tức giận là đúng , nhưng mà nhiều hơn nữa là , cô không biết dùng về mặt gì để đối diện với cậu .

Ngôn Mặc nhìn chăm chăm vào sách giáo khoa , suy nghĩ không biết đã bay đến tận nơi nào , trước mắt tái hiện lại buổi tối hôm đó , ánh trăng mờ lung , khuôn mặt vốn đẹp trai của Nam Cung Nguyên giờ phút này lại càng đẹp đẽ không gì sánh bằng cách cô một khoảng cách ngày càng gần , cô không cần cố gắng

cũng có thể ngửi được mùi hương bạc hà trên người cậu , ở trong mùa đông mùi hương này có vẻ lạnh lẽo dị thường . Ngón tay thon dài của Ngôn Mặc bắt tri bắt giác sờ lên cánh môi , môi chạm môi thì ra có cảm xúc dịu dàng như thế , không có bất kỳ cảm giác dơ bẩn nào , cảm giác phớt nhẹ qua đây trái lại càng khiến nó thanh khiết tốt đẹp ...

“Tả Ngôn Mặc , cô Chu tìm cậu đây”

Ngôn Mặc giật mình tỉnh táo , quay đầu nhìn về phía lớp trường đứng cạnh bàn cô , lớp trưởng rất kỳ quái nhìn bộ dạng hơi ngẩn người của cô. “Mình biết rồi” Ngôn Mặc nhíu mày , tranh sinh nghi để tay đang đặt ở bên môi xuống , vừa định đứng dậy rồi đi nhưng lại quay người hỏi lớp trưởng “Cô Chu tìm mình có việc gì vậy ?”

“Không rõ lắm .” Lớp trưởng nhớ lại , hảo tâm nói một chút “Nhưng mà hình như là chuyện nghiêm trọng lắm.”

Ngôn Mặc cúi thấp đầu đi về hướng văn phòng , dọc theo đường đi gió lạnh thổi lên mái tóc cô . Tâm tình của cô trở nên nặng nề hơn , từ sau khi vào lớp này , điều duy nhất khiến cô cảm thấy may mắn chính là cô Chu chủ nhiệm rất ôn hòa , không biết là tốt gấp mấy lần “lão yêu” , cho nên cô giáo dịu dàng này tạo cho Ngôn Mặc cảm giác rất tốt , qua một học kỳ rồi cũng chưa nói chuyện riêng gì với cô . Một học sinh an phận thủ thường giống như cô , không biết cô Chu muốn nói chuyện gì cùng.

Ngôn Mặc gõ cửa , bên trong có tiếng đáp vọng ra , cô mới mở cửa đi vào . Cùng lúc đó , Nam Cung Nguyên đang không để ý đến Ôn Linh can ngăn , tức giận ngập trời , mang theo vẻ mặt muốn giết người chạy vào trong phòng học của lớp 8 , gào lên với đám người bên trong đó : “Du Chi Âm , cậu ra đây cho tôi!”

Qua nửa giờ , Ngôn Mặc cúi đầu đi ra từ trong văn phòng . Lúc này cũng đúng vào thời gian lên lớp , trên hành lang không có ai , một dãy hành lang dài vắng vẻ liếc mắt một cái có thể nhìn đến tận cuối . Ngôn Mặc đứng ở cửa ngậy ngốc nhìn về phía bên kia , sau đó chậm rãi chuyển hướng , cô chưa muốn quay lại lớp học , lúc này quay lại chẳng phải là nhận sự khinh thường của người khác sao . Ngôn Mặc một mình lên sân thượng , cô bước dọc theo mép tường tìm một góc khuất gió ngồi xuống , ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám .

Trời trông như sắp mưa vậy . Khẽ thở hắt ra một tiếng , Ngôn Mặc xoa xoa đôi tay lạnh cóng , vừa rồi ở trong văn phòng điều hòa thổi không có cảm giác , vừa đi ra đã lạnh gần chết . Lúc cô đi vào , cô Chu rất nghiêm túc hỏi cô : “Ngôn Mặc , có người nói với cô là em xuất hiện ở quán bar , cô nói Ngôn Mặc không phải nữ sinh ra vào chỗ như vậy , người nói với cô có nói đúng không ?”

Một câu đã khiến trái tim Ngôn Mặc hốt hoảng , nhìn thấy ánh mắt tín nhiệm của cô giáo , Ngôn Mặc tự tin là đối với chuyện gì mình đều có thể bình tĩnh tự nhiên , bây giờ chỉ ngoại trừ Nam Cung Nguyên ra , không có gì có thể làm ỉn lòng cuống , nhưng mà lúc này , Ngôn Mặc đột nhiên phát hiện ra mình không biết nên dùng cách nào để đối diện với ánh mắt này , phải dùng giọng điệu thế nào để nói cho vị giáo viên tin tưởng cô là cô không những ra vào quán bar , còn ăn ở trong đó Ngôn Mặc nhắm mắt lại , gọng kính đen to làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn của cô , gầy yếu khiến người ta thương tiếc . Cô chỉ đang suy nghĩ , vì sao một người chỉ muốn làm một học sinh yên ổn qua cuộc sống trung học , vì sao luôn có chuyện ngoài ý muốn đổ lên đầu chứ ? Cô chỉ muốn im lặng kiếm tiền hết ba năm này , dùng chính tiền của mình bước vào đại học , sau đó có thể chân chính tự lập trong xã hội , tâm nguyện chỉ đơn giản như vậy cũng không thể thực hiện . Trên thực tế cuộc sống của cô không có một ngày nào lại không rối loạn , từ khi cậu ta xuất hiện trong cuộc sống của cô , nhưng gần đây cô có một nhận thức đáng sợ là cô bắt đầu cảm thấy sự xuất hiện mỗi ngày của cậu ta mới là bình thường , cậu ta không xuất hiện thì mới là bất thường . Ngôn Mặc yên lặng một lúc lâu , mãi cho đến khi tiếng chuông hết tiết vang lên , cô mới chậm rãi mở to mắt . Tính toán thời gian , chắc lúc này cha đang cùng cô Chu nói chuyện rồi.

Ngôn Mặc đứng lên , phỉu phỉu bụi trên người , đi xuống tầng . Cô Chu gọi điện về bà cha đến còn để cô quay về lớp học học tiếp , sau đó mới cô hết giờ học lên văn phòng , Ngôn Mặc lúc này đang rầu rĩ nghĩ không biết cha sẽ nói gì cùng cô Chu .

Cô không để ý , cũng không nhìn thấy Nam Cung Nguyên với vẻ mặt lo lắng đứng cách văn phòng không xa , mãi đến khi bị Nam Cung Nguyên kéo lại , Ngôn Mặc mới kịp phản ứng.

“Cô giáo nói thế nào ?”

Sắc mặt Nam Cung Nguyên lo lắng , giống như người bị lửa đốt không phải Ngôn Mặc mà là cậu .

Hai người chiến tranh lạnh đã gần hai tháng , cuối cùng lại đi nói câu đầu tiên trong tình cảnh này , việc bất ngờ hòa hoãn này không tạo cảm giác kỳ quái nào , nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt anh tuần kia gần như thế , nghe được giọng nói dễ nghe của cậu , Ngôn Mặc có chút hoảng hốt . Một lát sau cô mới đưa tầm mắt rời khỏi cậu , bình thần nói “Không có gì , tôi phải đi vào rồi” Nói xong cô hơi dùng sức giãy tay mình ra khỏi tay Nam Cung Nguyên .

“Ngôn Mặc ... Bây giờ đừng mâu thuẫn với tôi được không , tôi muốn giúp cậu”

Nam Cung Nguyên vừa vội vừa tức , nhưng lại không thể không hạ giọng nói chuyện bình tĩnh với Ngôn Mặc.

Ngôn Mặc đi thẳng đến cửa văn phòng , đưa lưng về phía Nam Cung Nguyên , lạnh lùng nói : “Cậu có thể giúp tôi như thế nào ?”

Nam Cung Nguyên nhất thời nghẹn lời , nhưng cậu nhanh chóng nói : “Tôi có thể tìm bố của tôi , ông rất thân quen với hiệu trưởng”

Ngôn Mặc thờ dài nói : “Cậu quay về đi , có chuyện gì sau này hãy nói . Yên tâm đi , cô Chu không có làm khó tôi đâu”

“Tôi chờ cậu” Nam Cung Nguyên vội vàng kéo cô lại trước khi cô đi vào , đôi mắt tinh khiết mãi mãi vẫn đẹp đẽ như thế “Tôi chờ cậu ở cổng trường , tôi có lời muốn nói với cậu.” Ngôn Mặc không từ chối , đi thẳng vào trong . Nam Cung Nguyên đứng ngoài cửa lo lắng nhìn cánh cửa đóng chặt , có mấy bạn học đi qua kỳ quái nhìn cậu , có người quen cậu tiến đến hỏi cậu làm sao , cậu chỉ lắc đầu , con người màu hổ phách giống như bị nhuộm bởi đầm nước đen , tối đi mấy phần.

37. Q.1 - Chương 38: Lộ (2)

Mọi chuyện giải quyết không đến mức rắc rối , nhưng cũng không tính là thuận lợi . Cha vô cùng kích động chạy đến văn phòng của cô Chu muốn giải thích , nhưng lại bị Bạch Đạm đi cùng cắt ngang . Anh lấy lý do thân thể cha không tốt , thay cha trả lời một vài vấn đề của cô Chu , anh nói với cô Chu thật ra Ngôn Mặc là cháu ngoại của cha , bố cô chết sớm , từ trước đến giờ mẹ cô chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người mẹ , nhưng cha lại mở quán bar , Ngôn Mặc khó tránh được việc ra vào quán bar . Cô Chu sau khi cân nhắc , nhớ lại Tả Ngôn Mặc đúng là mối lời mời phụ huynh đến hợp đều xin phép nhà không đến được , cô cũng không nghe thầy chủ nhiệm trước kia nói về việc Ngôn Mặc có người giám hộ nào . Hiện tại xem ra thân thể của đứa bé này thật sự rất đáng thương , chẳng trách tính cách lại lạnh lùng như vậy .

Nghĩ vậy , thái độ của cô Chu nhanh chóng dịu xuống , cô khuyên cha và Bạch Đạm vì để có sự phát triển tốt cho tinh thần và thể xác của một cô gái trẻ không nên để cô thường xuyên ra vào chỗ như quán bar , tốt nhất là thuê cho cô một nhà trọ riêng bên ngoài , có thể giúp cô học tập tốt hơn . Cha đương nhiên vội vàng gật đầu đồng ý , không biết là do vội vàng hay là sợ mà chảy ra mồ hôi . Ngôn Mặc đứng ở một bên từ đầu đến cuối đều không nói câu nào , đợi cho cô Chu gọi vào cô mới ngẩng đầu nhìn vị giáo viên hòa ái này .

“Là thầy cô hiểu lầm em , là thầy cô không đúng . Nếu em nói sớm với thầy cô là em có chỗ khó khăn , thầy cô sẽ giúp cho em . Cô nhìn ra được bản thân em thật ra không hề tệ , nhưng vì sao lần thi nào em cũng không đủ tốt , cô vẫn luôn không rõ . Cô hi vọng sau này em có thể tập trung vào việc học , còn nửa năm nữa là lên lớp rồi , chớp mắt là đã thi tốt nghiệp , cho nên em phải nắm chặt thời kỳ quan trọng này , biết không ?”

Chưa từng có một người giáo viên nào lại dùng giọng điệu dịu dàng quan tâm như vậy để cổ vũ Ngôn Mặc , nhìn thấy trong ánh mắt của cô tràn ngập sự tín nhiệm và thương xót , nếu đổi lại là “lão yêu” , đánh chết

ông cũng không có khả năng nói với cô ba chữ “Thật xin lỗi” . Có câu nói trong đời nếu có thể gặp được một vị giáo viên tốt , như vậy tuyệt đối có thể làm ình thuận lợi trọn đời , Ngôn Mặc khẽ gật đầu , cười với cô Chu , nói rõ ràng : “Em biết rồi , cảm ơn cô.”

Lúc đi ra khỏi văn phòng của cô Chu thì đã là giờ tan học . Ngôn Mặc quay trở lại lớp thu dọn liền cùng cha và Bạch Đạm chậm rãi đi trên sân trường . Dọc theo đường đi cha cảm khái cả vụn lẫn , luôn trách mình không tốt , phải kiên quyết thuê phòng cho Ngôn Mặc để cô có một hoàn cảnh sống tốt nhất cho học tập . Ngôn Mặc cười khẽ nói : “Cha , cha mới ra viện , chuyện này cũng đừng bận tâm nhiều , tự con có thể giải quyết được.”

“Vậy đi , giao cho con là tốt nhất , con nhất định sẽ giúp cô nhóc tìm được một phòng thoải mái nhất.” Bạch Đạm yêu thương xoa nhẹ tóc Ngôn Mặc , khẳng định nói với cha .

“Aiz , người đã già , thân thể chịu không nổi , trước kia cha còn có thể chơi bóng rổ cùng mấy thằng nhóc , bây giờ lại chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ nói.”

Ngôn Mặc bà Bạch Đạm nhìn nhau cười , dìu cha đi về hướng xe của Bạch Đạm , đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người yên lặng đứng cách chỗ mình không xa , dáng người cao ráo hắt bóng dưới ánh đèn đường . Ngôn Mặc suy nghĩ nhanh chóng , sau đó mở cửa xe nói với Bạch Đạm và cha : “Con có chút chuyện , con sẽ tự về .”

Bạch Đạm nhú mày nói : “Có chuyện gì quan trọng sao ? Vẫn nên đi về cùng đi , thân con gái một mình đi buổi tối không hay đâu.”

Ngôn Mặc kiên trì lắc đầu , không giải thích nhiều , chỉ nói một tiếng với cha liền bỏ đi . Cha cười híp mắt nhìn theo bóng lưng Ngôn Mặc đi xa , lại nhìn sắc mặt không mấy tốt của Bạch Đạm , vỗ vỗ bờ vai của anh nói ” Con gái lớn rồi , tâm tư luôn rất khó đoán.”

Tô Bạch Đạm nhú mày càng chặt hơn , từ môi mong bật ra một lời nói nghiêm nghị : “Thân thiết với cậu ta quá , Ngôn Mặc sẽ tổn thương .”

“Hả?” Cha kinh ngạc .

Ánh mắt Tô Bạch Đạm vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ dần gần như hết sức mơ hồ kia : ”Lần này , con điều tra ra thân thể của Ngôn Mặc .

Tối đầu xuân , lạnh lẽo như đông . Ngôn Mặc đi đến trước mặt Nam Cung Nguyên ,nhưng không nhìn cậu , cô chỉ dừng bước lại , xoay người đứng song song ở ven đường với cậu .

“Tôi nghĩ cậu sẽ không tới đây”

Nam Cung Nguyên có chút khó chịu quan sát vẻ mặt điềm tĩnh của cô , cân nhắc muốn hỏi cô xem Tô Bạch Đạm kia rốt cuộc là ai của cô , nhưng nghĩ đi nghĩ lại cậu vẫn đành nuốt lời này vào bụng , sau đó cậu đem lời nói không biết đã suy nghĩ đến mấy chục lần trong đầu nói ra : “Thứ nhất , thật xin lỗi , thật xin lỗi , là tôi quá xúc động . Cậu muốn mắng tôi , đánh tôi , như thế nào cũng được . Thứ hai , chuyện liên quan đến việc hôm nay tôi sẽ tiếp tục điều tra , cho đến khi biết được ai mạch cậu . Thứ ba , ... tôi muốn nói , đã sắp năm cuối rồi , quay về lại chính mình đi , Ngôn Mặc .”

Ngôn Mặc trầm mặc hồi lâu , cặp kính mắt to trượt xuống một chút cô cũng không chỉnh lại nó , trắng sáng sao thưa , bóng của cô dưới ánh đèn đường có vẻ cô đơn như thế , từ trước đến giờ cô vốn cô đơn chiếc bóng , không biết từ khi nào ở bên cạnh đã xuất hiện một cái bóng thật dài khác , mãi mãi suy trì một khoảng cách thích hợp với cô , không quá gần gũi , cũng không có vẻ xa cách , nhưng chỉ cần cô quay đầu lại là có thể thấy một khuôn mặt tuần tú đang ngượng ngùng tươi cười.

“Đứng ở đây không lạnh sao ?” Ngôn Mặc thần nhiên liếc mắt nhìn Nam Cung Nguyên “Đi thôi.”

Con người vốn đang âm ỉ của Nam Cung Nguyên lập tức sáng lên , trên khuôn mặt thanh xuân dào dạt của cậu tìm lại được nụ cười riêng chỉ thuộc về mình : “Cảm thấy như trong lòng có một tảng đá rơi xuống vậy , tỉnh xem chúng ta gần hai tháng không nói chuyện rồi thì phải .”

Ngôn Mặc luôn cảm thấy có đôi lúc cậu giống như một kỵ sĩ đen , có chút chút lỗ mạng lại có phần bạo gan xuất đầu thay cô , kết quả lại là run sợ trong lòng nhìn sắc mặt cô , có đôi lúc cậu lại như một hoảng tử ,

dáng vẻ tao nhã yên lặng đợi cô đi đến trước mặt cậu , bất luận cô biểu lộ vẻ mặt thế nào , cậu vĩnh viễn đều tặng cho cô nụ cười đẹp nhất , nhiều lúc cậu lại như thiên sứ , mang theo ánh sáng không bao giờ tắt , xua tan bóng tối xung quanh cô , trên người tỏa ra hương vị của hạnh phúc.

“Tôi muốn thi đại học”

Ngôn Mặc đột nhiên nói ra một câu như vậy , tiếng nói rõ ràng không mang theo một chút do dự , cô im lặng quá lâu , cuộc sống luôn trốn ở trong góc tối một mình , giống như một con quỷ hút máu sợ ánh sáng mặt trời , sợ hãi cảm giác chạm vào ánh sáng sẽ tan thành tro bụi .

Nhưng có lẽ cuộc sống có thể có một chốn bình an khác , cho là là Tả Ngôn Mặc cũng có thể có được chút gì .

Nam Cung Nguyên đứng bên im lặng hồi lâu dáng vẻ có phần bối rối , cậu mở miệng nói : “Ngôn Mặc , tôi nghĩ có phải cậu nhầm rồi không ?”

Ngôn Mặc khó hiểu , quay đầu lại nhìn cậu .

“Cậu chắc phải thi vào trường đại học tốt nhất cả nước.” Mặt cậu giãn ra cười với cô , đột nhiên Ngôn Mặc cảm thấy ngọn đèn xung quanh đều sáng lên theo , ánh mắt luôn sáng ngời kia nhìn cô chăm chú , dịu dàng mà thẳng thắn , không có một chút tạp chất . “Sau đó , tôi cũng muốn thi trường đại học tốt nhất .”

Ngôn Mặc nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại , mấy ngày liền lần đầu tiên cảm thấy tâm tình có thể thoải mái trong cơn gió lạnh .

Lúc kỳ thi giữa kỳ bắt đầu đã là mùa xuân hoa nở , thời gian đứng giữa hương hoa tiếng chim dường như trôi qua vô cùng nhanh , có lẽ là bởi vì tâm trạng thư thái , sống mỗi ngày trong không khí ấm áp thì cảm thấy dễ chịu hơn . Ngôn Mặc đưa mắt nhìn về phía bóng dáng trong đám người trên sân bóng rổ kia , khoe miệng hơi nhếch lên , làm cả khuôn mặt cô đều trở nên nhu hòa hơn .

Lúc này vừa đúng vào tiết sinh hoạt , thật ra vào tiết này phần lớn đều được giáo viên chiếm để dạy học , nhưng hôm nay lại đặc biệt , các thầy cô có cuộc họp cho nên để mọi người “tự học” , lúc ban đầu đại đa số học sinh trong lớp còn học bài , nhưng chưa quá mười phút sau , có mấy người đã bắt đầu rục rịch , dù sao đi nữa trong thời khóa biểu cũng viết tiết này là tiết sinh hoạt , bọn họ đi ra ngoài thả lỏng một chút , chắc cũng không có gì nghiêm trọng đâu ? Vì thế , mấy người lớn hơn đi ra ngoài trước , sau đó mấy học sinh khác thấy không có chuyện gì xảy ra , cũng đều sôi nổi hào hứng ném sách vở đáng ghét ra một bên lao ra ngoài phòng học .

“Ngôn Mặc , tội mình cũng đi ra ngoài đi dạo đi , ở trong phòng học thật nhàm chán .”

Ngôn Mặc đang giải một đề toán cuối cùng , nghe Tiểu Nhã nói như vậy , cô im lặng buông bút , gật gật đầu . Sau đó bọn họ an vị ngồi xuống một góc khuất tránh ánh mắt người khác ở sân bóng rổ , miệng nhai đồ ăn vặt mua từ căng tin , hiếm khi nào nhân nhả xem mấy nam sinh chơi bóng rổ bị nữ sinh vây quanh như vậy .

Nam Cung Nguyên đi đầu ném vào một quả ba điểm , trên sân bóng vang lên một tràng tiếng kính ngạc . Cậu bị đồng đội ôm chầm cổ vồ rối tóc , đôi môi mang theo nụ cười dịu dàng , giống như ẩn chứa nắng vàng , nét tươi cười của cậu vô cùng hợp với ánh mặt trời đang dần tắt nắng Tây kia.

“Ban Xã hội thật là tiện , chỉ cần vác theo sách giáo khoa lịch sử là được rồi , ai , mình thật sự sắp bị ép đến điên rồi , nhiều đề như vậy , nhiều bài như vậy , thật sự là muốn chết mà !” Yên Nhiên tức giận cướp một túi khoai tây chiên từ tay Ngôn Mặc , hùng hổ bỏ mấy miếng vào miệng mình.

Ngôn Mặc hỏi qua : “Vậy sao cậu còn thảnh thơi đi theo tội mình ?” “Aiz” Yên Nhiên đau khổ không chịu nổi lắc lắc đầu , hai con mắt bởi vì ngủ không đủ mà hơi sưng lên “Phiền chết đi được , không muốn làm nữa , nghỉ ngơi trước đã .” Tạm dừng một lát , cô bỗng nhìn về phía Ngôn Mặc , nghiêm túc nói “Ngôn Mặc , mình phát hiện một vấn đề lớn.”

“Hử?”

“Cậu bây giờ làm cho người ta cảm giác dịu dàng rất nhiều nha.” Không lạnh nhạt như muốn ngăn cách người ta như trước nữa , cũng không ít nói như trước kia , không cố tình để người khác bỏ qua mình , Ngôn

Mặc bây giờ thi thoảng lại tỏa ra cảm giác dịu dàng thật sự làm cho người ta thấy thoải mái.

“Đúng đây . học kỳ này thật là đặc biệt đây” Mặc dù vẫn yên tĩnh như vậy , nhưng Tiểu Nhã ngồi bên cạnh cô vẫn cảm giác được sự im lặng lúc này của cô đã không còn giống như trước kia .

Ngôn Mặc cố tình nghi hoặc nghiêng đầu hỏi ngược lại : “Vậy sao ?” Có lẽ là vậy , cô cũng cảm thấy tâm tình của mình bây giờ bình thản hơn trước kia rất nhiều ,những cảm giác tuyệt vọng , cảm xúc ảm đạm đã dần dần trở nên phai nhạt .

“Mình nghe nói trong kỳ thi lần này cậu đứng thứ mười cả lớp có phải hay không ?” Trước đó khi cô biết tin này thiếu chút nữa đã rút cả mắt “Thật sự.” Hơn ai hết , Yên Nhiên rất vui vì Ngôn Mặc .

“Cám ơn ...”

Một bóng người đi qua trước mắt , trên khuôn mặt bình thản của Ngôn Mặc không chút sợ hãi , nhìn vào ánh mắt vô cùng khó chịu kia , vẻ chán ghét cùng khinh bỉ quá mức rõ ràng phát ra từ trong đôi mắt xinh đẹp đó , Du Chi Âm đang cùng hai nữ sinh đi qua trước mắt các cô . Lúc nhìn thấy Ngôn Mặc , ánh mắt sắc bén giống như dao găm khoét vào cô , sau đó liền mang theo khuôn mặt đen kịt bỏ đi. “Chắc chắn , nhìn dáng vẻ của cô ta kìa , mình cảm thấy cô ta càng ngày càng khó coi” Yên Nhiên khinh thường chỉ chỉ sau lưng Du Chi Âm “Đáng đời bị người ta đá”

Ngôn Mặc hiểu rõ , cảnh tượng Nam Cung Nguyên tức giận thăm hỏi Du Chi Âm mấy ngày trước vẫn có rất nhiều phiên bản lan truyền trong trường , mặc dù mọi người không hiểu rõ nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ , nhưng hiểu rất rõ là đệ nhất cỏ thảo không thích , thậm chí còn chán ghét hoa khôi của trường đã là sự thật . Người khác có lẽ không biết , nhưng một nữ sinh nhạy cảm thông minh như Ngôn Mặc đương nhiên hiểu rõ đầu đuôi chuyện này , Nam Cung Nguyên tưởng rằng Du Chi Âm đi mách chuyện của cô với giáo viên , nhưng mà trên thực tế là một giáo viên khác vô tình nhìn thấy Ngôn Mặc mặc đồng phục đi ra từ trong quán bar , có chút nghi ngờ liền nói cho cô giáo Chu . Nam Cung Nguyên trách nhăm Du Chi Âm , còn không nghe giải thích , cứ làm theo ý mình , lạnh lùng đối đãi với Du Chi Âm . Xem ra Du Chi Âm đã mất hết hi vọng về phía Nam Cung Nguyên rồi.

Cô ta nhất định rất hận mình , chỉ có điều ... Ngôn Mặc uống một ngụm nước , híp mắt suy nghĩ , cô không hề để ý tới việc Du Chi Âm nhìn cô thế nào .

Đến lúc tan học , cô Chu quay về lớp vội vàng nói ọi người một số việc cần sắp xếp trong hội thi toàn quốc và một số chuyện của Đại hội thể dục thể thao , cùng với chuyện hợp phụ huynh . Đợi đến khi tan học đã chậm gần nửa tiếng so với bình thường .

Ngôn Mặc cùng Tiểu Nhã đi đến cổng trường , đột nhiên Tiểu Nhã dừng bước , Ngôn Mặc khó hiểu quay đầu lại thì thấy vẻ mặt cô mờ ám cười : ‘Mình chợt nhớ ra mình còn phải đi ra siêu thị giúp mẹ mình mua mấy thứ , hôm nay không thể về cùng đường với cậu đường , xin lỗi nha’ Nói xong , không đợi Ngôn Mặc đáp lại , cô đã chạy nhanh ra cổng trường , đi ngược với hướng ngày thường các cô cùng nhau đi về nhà . Ban đầu Ngôn Mặc còn không hiểu rõ tình hình lắm , nhưng đến khi cô nhìn thấy bóng người cao ráo đứng trước cổng trường kia thì tất cả đều rõ ràng .

Tiểu Nhã càng ngày càng trở nên tinh quái rồi.

Nam Cung Nguyên nhét tai nghe , vô cùng buồn chán dựa vào cổng trường , hai tay đút túi quần , có thể là vì mới đánh bóng xong , tóc mai hơi rối , nhưng rất có phong cách , đôi con người màu hồ phách của cậu có chút lười biếng chăm chú nhìn vào từng đám người đi qua trước mắt , nhưng thật ra lại không chú ý tới bất kỳ ai , chỉ là đang tìm kiếm một bóng người.

Tay cầm quai đeo cặp sách của Ngôn Mặc không tìm được xiết chặt lại , cô cúi đầu hít sâu hai hai , lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy cậu đã phát hiện ra cô . Sau đó , giống như ngày thường , cho cô một nụ cười hoàn mỹ độc nhất vô nhị .

38. Q.1 - Chương 39: Bí Mật

Nếu trên thế giới này vĩnh viễn không có ác mộng thì thật tốt.

Mỗi khi bị ác mộng làm giật mình lúc đêm khuya , mồ hôi lạnh trên lưng đã ướt đầm áo ngủ , mồ hôi trán chảy ròng ròng bám dính vào tóc , điều hòa thổi ra những luồng gió lạnh làm cho người ta run rẩy , Ngôn Mặc nghĩ , nếu trên thế giới này vĩnh viễn không có ác mộng thì thật tốt.

“Nghe nói , cậu xếp thứ 9 ? Thật sao?”

Cậu không sợ người khác phiền hỏi lại lần nữa , vẻ mặt hưng phấn , giống như cậu đứng thứ nhất cả năm trong ban Tự nhiên vậy . Có cần kích động như vậy không ?

Ngôn Mặc thật sự mất kiên nhẫn , sắc mặt không tốt lắm đáp lại cậu lần thứ năm , đôi mi thanh tú hơi nhíu lại. Nam Cung Nguyên cười híp mắt đi bên cạnh Ngôn Mặc , tâm tình vui sướng vô cùng , khi cậu nghe thấy kỳ thi lần này cô đứng thứ 9 thì vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ . Nếu không phải cậu sợ gây ra phiền phức cho cậu , cậu đã sớm chạy đến lớp cô chúc mừng rồi . Nhưng mà ...

“Không đúng .” Nam Cung Nguyên nhíu mày . “Không đúng”

“Cái gì không đúng ?” Ngôn Mặc bắt đầu nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa kính xe , thờ ơ hỏi lại.

“Cậu cố tình thả nước!” Nam Cung Nguyên ý thức được , với thực lực như Ngôn Mặc sao chỉ có thể đứng thứ 9 nhỏ nhoi trong lớp?

“Không có.”

“Có , Ngôn Mặc , cậu cố tình thi kém , đúng hay không ?” Cậu có chút xấu xa đẩy đẩy co “Tôi biết rồi”

Ngôn Mặc liếc nhìn cái bộ mặt cố tình chọc giận mình , lạnh nhạt nói : “Ngu ngốc”

Nam Cung Nguyên sững sờ. “Một người lần nào cũng lênh bênh giữa trục hoành đột nhiên đứng đầu lớn , người bình thường ai chẳng hoài nghi” Cô không nhìn cậu , biểu tình như trầm tư , giống như cậu thật sự ngu ngốc , có ghét bỏ nhưng lại không hề hà mà giải thích.

Nam Cung Nguyên xem như đã hiểu rõ , quả thật là mình không nghĩ đến điều này , chỉ nghĩ nếu cô đứng đầu ban Xã hội , còn mình đứng đầu ban Tự nhiên , cảnh như vậy nghĩ thôi cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

“Vậy lần sau cậu định đứng thứ mấy ?”

“Nói sau”

Thấy cô không muốn nhiều lời , cậu lại thay đổi đề tài : “Buổi chiều chơi bóng rổ tôi nhìn thấy cậu . Cậu... sao cậu lại đi xem tụi tôi chơi bóng rổ?” Lúc ném trúng rổ , cậu vô ý liếc mắt nhìn đến góc nhỏ cô ngồi trong sân bóng rổ , cậu đột nhiên cảm thấy trái tim bất đầu bất ổn , thiếu chút nữa làm mất bóng .

Thế nhưng Ngôn Mặc lại không quá mức để ý , nghĩ một thoáng , khéo môi nhếch lên một đường cong nho nhỏ , nói : “Cậu ở đâu ? Hình như tôi không chú ý tới ”

Nam Cung Nguyên sững sờ , trong lòng kêu lên một tiếng thất vọng , trong một chốc lát cũng không biết phải tiếp lời như thế nào , cứ im lặng đi cho xong . Nhưng cậu vẫn chăm chú nhìn cô quay mặt về phía cửa kính , khuôn mặt nho nhỏ , vô cùng tinh xảo , mặc dù cô thích biến mặt mình thành xấu xí , nhưng cho dù là như vậy cậu cũng biết cô ngày càng đẹp ra . Nghĩ vậy , đầu óc đã bị độc hại từ lâu của cậu lại bắt đầu ngu ngốc , khéo môi lại không kìm được mà mỉm cười.

Thật tốt , nếu cứ như vậy mãi thì tốt rồi , cậu không cần tiến thêm một bước nữa , chỉ cần cô mỗi ngày đều ở bên cạnh cô nghe cậu nói , cho dù sắc mặt không kiên nhẫn , thì thoáng mới đáp lời , chỉ cần cô không từ chối cậu , cậu đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Sắp đến trạm dừng , Ngôn Mặc quay đầu lại chuẩn bị xuống xe , ai ngờ người ngồi bên cạnh vẫn đang ngẩn ngơ , khuôn mặt quá mức anh tuấn không biết đang mơ mộng cái gì mà vẻ mặt mơ mơ màng màng.

“Này , tới rồi” Ngôn Mặc hết cách đành đẩy cậu .

“Hả , đã tới rồi à ?”

Cậu như tỉnh dậy khỏi cơn say , xấu hổ vội vàng đứng dậy , cũng không mất chu đáo đứng sau lưng cô , để cho cô một không gian nho nhỏ , không để người khác đụng vào cô.

Ngôn Mặc xuống xe , đi một đoạn đường ngắn , đi vào quán bar mừng 6 tháng 6 .

Mặc dù bây giờ cô ở nhà mà cha tìm , nhưng cô vẫn có thói quen sau khi tan học đến nơi này ăn cơm cùng mọi người , sau đó mới quay về nhà.

“Cậu về đi”

Không biết từ lúc nào , sau khi học cậu đều đưa cô về , cũng không biết từ lúc nào , cô lại chấp nhận tình trạng như thế này .

Hôm nay , Nam Cung Nguyên cười cười , nhìn theo Ngôn Mặc đi về hướng cửa tiệm , mỗi lần cậu đều đợi cô đi vào rồi mới rời đi , có đôi khi còn ở ngoài cửa nghỉ ngơi một lúc , nếu cảnh này mà bị Ôn Linh nhìn thấy không biết sẽ bị tên đó nói mấy lời cay độc thế nào nữa.

Đột nhiên , cậu như nghĩ tới điều gì đó , vội bước lên mấy bước , nhẹ nhàng giữ ống tay áo cô lại , sau đó lập tức buông ra . Cô không thích cậu đụng chạm cậu biết , cho nên bây giờ cậu rất cẩn thận .

“Sao vậy ?” Góc kính phản chiếu ánh sáng , nhìn không ra vẻ mặt của Ngôn Mặc thế nào .

“Họp phụ huynh ... không có vấn đề gì chứ?” “Ừ, cha sẽ đi.”

“Vậy , mẹ cậu đâu?” Mặc dù không biết nhắc tới mẹ cô có tức giận hay không , nhưng từ sau khi cô rời khỏi nhà cô đều chưa từng đề cập đến việc của mẹ .

Ngôn Mặc nhìn chăm chăm con hẻm nhỏ phía sau lưng Nam Cung Nguyên , đôi mắt mở to trống rỗng , cô thản nhiên nói : “Không biết , tôi không liên lạc với bà ấy” Về hồ hững trên mặt cô không có bất kỳ diễn cảm nào , giọng điệu nói chuyện cũng sắc như gió , không mang theo một chút tình cảm .

Nam Cung Nguyên biết mình đụng đến giới hạn của Ngôn Mặc , có phần tự trách cúi đầu , gật nhẹ đầu nói : “Vậy cậu vào đi , tôi đi đây”

“Nam Cung Nguyên ,” Ngôn Mặc lên tiếng gọi cậu lại , cậu lập tức dừng bước , hình như hơi ngạc nhiên . Ngôn Mặc đứng tại chỗ nhìn ánh đèn vàng dịu dàng chiếu trên khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ của cậu , thấp giọng nói “Tôi không tức giận , chuyện của mẹ tôi , cậu không cần lo lắng” Nói xong , cô không nhìn đến biểu hiện

của cậu như thế nào , cúi đầu vội vàng đi vào cửa.

“Ngốc”, “Tôi không giận , chuyện của mẹ tôi , cậu không cần lo lắng”

Nam Cung Nguyên lẩm bẩm , không thể diễn tả nổi vẻ hạnh phúc trên mặt .

Ngôn Mặc đi vào quán bar , phát hiện đã không ít người đến cổ vũ , từ lúc cô bỏ thân phận hát chính , ban nhạc đã do Bạch Đạm đảm nhiệm việc hát chính , nhân khí của anh rất tốt , cho nên không ai lo lắng vì một chút thay đổi nho nhỏ mà khiến việc làm ăn xấu đi.

Đi thẳng đến quầy bar , nhưng lại không thấy cha , Ngôn Mặc lên tiếng hỏi : “Cha đâu ?”

Đại mập ha ha cười nói : “Hình như đang nói chuyện cùng Bạch Đạm , ở trong phòng ấy” Ngôn Mặc gật đầu , đặt túi sách trên quầy bar rồi đi về phía trong quán bar . Đi qua một hành lang chật hẹp , phía sau chính là hai kho để hàng cùng mấy gian phòng , không lớn , nhưng tương đối sạch sẽ , để mấy nhân viên ở lại nơi này . Ở trong cùng là phòng của cha , ông không thường ở , nếu trông tiệm cả đêm ông mới ngủ lại chỗ này , sau này lại để cho Ngôn Mặc ở , nhưng hiện tại lại vật quy nguyên chủ.

Ngôn Mặc đi đến gần cửa phòng , đưa tay lên định gõ cửa thì nghe thấy hai người bên trong đang giảm nhỏ âm lượng nói chuyện , trực giác nói cho Ngôn Mặc biết hiện tại tốt nhất không nên đi quấy rầy bọn họ , vì thế , Ngôn Mặc tính rời đi , nhưng vừa định nhắc chân , cửa liền mở ra . Bạch Đạm đứng trước cửa , còn mặt thì vẫn nhìn về phía cha , rõ ràng là không thấy cô , có hơi kích động nói với cha :

“Chuyện này tạm thời giữ bí mật , cẩn thận là tốt nhất.”

Ngôn Mặc kỳ quái nhìn thần sắc hoảng sợ kinh ngạc của Bạch Đạm khi nhìn thấy cô , nhưng anh nhanh chóng đè nén ngạc nhiên xuống , thay lại bằng vẻ mặt tươi cười bình thường : “Đã về rồi à?”

“Ừ” Ngôn Mặc lơ đãng nhìn vào bên trong , cha không thể nào tự nhiên cười cười với cô , “Hai người nói chuyện thì cứ việc nói lớn đi , hai người muốn nói chuyện gì thì con đi ra ngoài trước là được rồi”

“Không có không có” Bạch Đạm kéo Ngôn Mặc dẫn cô đi ra khỏi hành lang “Anh với cha đã nói chuyện xong rồi , bây giờ đi dùng cơm thôi” Ngôn Mặc nhìn Bạch Đạm , ngoan ngoãn đi theo anh , nhưng đôi mắt giống như thủy tinh trong suốt phủ kín một ý nghĩ.

Có điều gì đó cô không thể biết , cha và Bạch Đạm muốn che giấu cô điều gì ?

Mặc dù cảm thấy trong lòng không thoải mái , nhưng trước mắt Ngôn Mặc không có cách nào để nghiên cứu kỹ , dù sao đi nữa , nếu bọn họ đã có ý làm vậy cô muốn hỏi cũng sẽ không có kết quả. Ngày hôm sau , cô đi học như bình thường , tan học như bình thường , chỉ có một điều không giống là buổi tối phải họp phụ huynh . Ngôn Mặc và Nam Cung Nguyên vừa đi ra cổng trường liền nhìn thấy một chiếc xe con màu đen dừng ở bên góc trái cổng trường học . Nam Cung Nguyên đột nhiên dừng bước lại , Ngôn Mặc hơi ngạc nhiên , nhưng phản ứng rất nhanh , nhìn về phía chiếc xe con kia.

Một người đàn ông trung niên phong độ hơn người bước từ trên xe xuống , dáng người cao ráo , quần áo thượng hạng , nhưng vẻ mặt của ông lại lạnh tanh không có bất kỳ diễn cảm nào , cho dù nhìn thấy Nam Cung Nguyên sắc mặt vẫn không có chút thay đổi , sau đó bước nhanh về hướng bọn họ .

“Bố ... sao bố lại tới đây?” Chờ khi người đàn ông kia đến gần , Nam Cung Nguyên đứng yên tại chỗ có chút bất ngờ mở miệng hỏi.

Ngôn Mặc chưa từng thấy Nam Cung Nguyên khẩn trương như thế , ngoại trừ lần cậu thổ lộ với cô ra , bây giờ vô cùng căng thẳng , trong căng thẳng còn mang theo sự không thể tin và thận trọng , xem ra đúng như lời Nam Cung Nguyên nói với cô , quan hệ bố con bọn họ không tốt . Cô cũng chỉ còn cách im lặng đứng một bên .

Người đàn ông kia thần nhiên nhìn bằng hiệu trường phía sau Nam Cung Nguyên , không nhìn vào con mình , khi mở miệng tiếng nói thấp khiến cho người ta khó tin : “Mẹ con không rảnh”

Nam Cung Nguyên giống như một đứa trẻ bị giáo huấn , không dám đứng dậy đứng trước mặt phụ huynh . Ngôn Mặc đứng cùng bọn họ trước cửa trường học , không khí có chút kỳ lạ , cô vẫn cúi đầu đứng một bên chờ bố Nam Cung Nguyên rời đi . Nhưng ai ngờ ánh mắt của bố cậu lại nhìn vào Ngôn Mặc .

“Đây là...”

Nghe vậy , Ngôn Mặc hơi ngẩng đầu lên , đôi mắt bình lặng chạm vào một đôi mắt sâu thẳm giống như biển sâu , ở trong một chớp mắt này , Ngôn Mặc cảm nhận được có một sự mãnh liệt khiến cho người ta kinh hãi . Nhưng rất nhanh , con người đã nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh . Nhưng trong khoảng thời gian ngắn khuôn mặt đỏ ửng không thể mất đi ngay được.

“Cậu ấy là bạn học của con” Nam Cung Nguyên bên cạnh vội vàng giải thích . Bố cậu hơi gật đầu , nhưng ánh mắt lại không rời khỏi Ngôn Mặc . Ngôn Mặc vẫn nhìn ông , kỳ quái , người đàn ông này đáng lý phải làm cho người ta có cảm giác bị áp lực mới đúng , nhưng giờ phút này , Ngôn Mặc dường như không có cảm nhận được một chút áp lực nào , sự bình tĩnh trong mắt cô dần dần lộ ra một chút nghi hoặc . Tình huống kỳ lạ này kết thúc khi bố của Nam Cung Nguyên dời tầm mắt , xoay người đi vào trường học mới chấm dứt . Nam Cung Nguyên đi bên cạnh Ngôn Mặc nhẹ nhõm thở phào , sau đó còn lo lắng nói : “Xin lỗi , bố của tôi là vậy , ông nghiêm khắc hơn bình thường.”

Ngôn Mặc quay đầu nhìn cậu một cái , khẽ lắc đầu “Không có gì” Ngôn Mặc là một người nhạy cảm cho nên sau đó , không biết tại sao , cô lại có một cảm giác rất kỳ quái .

“Đây là lần đầu tiên bố mình tới cuộc họp phụ huynh , mình hơi ngạc nhiên” Nam Cung Nguyên nhìn vào bên trong trường , có sự ngại ngùng của một người trai trẻ , sau đó cậu lại quay mặt nhìn cô , hưng phấn nói với Ngôn Mặc : “Đúng rồi , tôi nghe nói gần đây ở phố bên kia mới mở một quán nước mới , chúng ta đi uống thử xem ?”

“Được”

Hôm nay Ngôn Mặc vốn định đi thẳng về căn nhà nhỏ của cô , nhưng đi trên đường lại nhớ tới hôm trước chị Thi Hoa nói muốn inh thứ gì đấy , vì thế cô tạm thời thay đổi chủ ý để Nam Cung Nguyên đưa mình đến quán bar . Người trong quán bar còn chưa nhiều , hôm nay cha đi vắng , Bạch Đạm cũng không có ở đây , hai người đều đi đến cuộc họp phụ huynh . Ngôn Mặc đi quanh vài vòng , chị Thi Hoa vẫn chưa tới , vì thế cô đi đến phòng nhỏ phía sau ngồi đọc sách chờ.

Trong phòng tiếng đồng hồ kêu tích tắc chờ khi Ngôn Mặc làm xong bài số học , vẫn chưa thấy chị Thi Hoa , có chút nhàm chán , cô lại mở sách sử ra đọc , ánh mắt vô tình nhìn lên kết sách trên giá sách .

Hôm đó , cha đột nhiên vội vàng nhét thứ gì đó vào đây.

Ngôn Mặc chần chờ một lúc , chậm rãi đi đến bên đó . Thật ra cô biết mật mã kết sắt , mặc dù là vô tình biết , nhưng trí nhớ của cô rất phi thường , lần đó cô vô tình xông vào phòng đúng lúc thấy cha đang mở khóa , chỉ là vội vàng nhìn qua , nhưng cô đã nhớ rõ . Không biết mật mã có thay đổi hay không.

Ngôn Mặc đứng trước kết sắt cân nhắc một chút , cuối cùng vươn tay lên mở khóa , cũng may mật mã chưa đổi . Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào , nhưng , cha và Bạch Đạm chưa bao giờ giấu diếm cô điều gì . Ngôn Mặc là một người vô cùng cố chấp , một người ngang bướng , không như vẻ bình tĩnh lặng lẽ bên ngoài của cô , càng là điều không muốn cho cô biết , cô càng cảm giác mình nhất định biết.

Trong kết sắt không có tiền bạc châu báu gì , chỉ là mấy tập tài liệu và một phong thư.

Có chút khẩn trương , dù sao đây cũng là hành vi lén lút không quang minh chính đại . Cô nhìn về phía cửa , sau khi xác định không có ai mới cẩn thận lấy tài liệu và phong thư ra.

Ngôn Mặc nhẹ nhàng lật xem , trong phòng chỉ còn lại tiếng giấy lật qua lại rõ ràng , sau một lúc qua đi , Ngôn Mặc lại mở phong thư kia ra , nhìn rõ lại ảnh chụp bên trong mấy lần . Cuối cùng , cô cẩn thận để phong thư và tài liệu kia lại như ban đầu vào trong kết sắt , rồi khóa kết sắt lại .

Tất cả không đến mười lăm phút , Ngôn Mặc đứng ngây ngốc trước kết sắt , yên lặng quay trở lại bàn đọc sách , thần sắc cô bình tĩnh , hơi thở vững vàng , nhưng tay lật sách lại giống như mất đi sức lực , vung tay gạt sách xuống đất , thất thần hồi lâu , Ngôn Mặc ngồi xổm xuống nhặt sách lên , khoác cặp đi ra ngoài

“Nhóc con , chị Thi Hoa còn chưa tới...”

Ngôn Mặc cúi đầu đi thẳng ra quán bar , Đại mập đứng sau lưng nói gì đó , cô không nghe thấy , đi vào trong đêm tối , cô dừng chân nơi đầu đường , đột nhiên rất muốn ôm Nam Cung Nguyên khóc lớn một trận.

39. Q.1 - Chương 40: Lột Xác

Mặc dù đối với chuyện tình cảm Nam Cung Nguyên luôn chậm chạp , nhưng đối với những chuyện liên quan tới Tả Ngôn Mặc , có thể nói là vượt qua cả mức độ miễn cảm của cậu . Tâm tình Ngôn Mặc gần đây có chút sa sút nhưng nhìn bên ngoài vẫn yên ổn như không có gì khác biệt . Bình thường về mặt cô luôn thần nhiên , lúc này nhìn vào cũng không thấy có gì khác lạ . Nhưng Nam Cung Nguyên phát hiện ra thì thoảng cô lại liếc mắt nhìn cậu , ánh mắt rất kỳ quái , mang theo chút cảm giác nặng nề mà Nam Cung Nguyên không tài nào đoán ra . Từ trước đến giờ Ngôn Mặc chưa từng dùng ánh mắt quá mức tập trung như vậy , thậm chí còn không nghe thấy lời cậu nói , hoàn toàn đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình .

“Ngôn Mặc , Ngôn Mặc ?” Nam Cung Nguyên khó hiểu vẫy vẫy tay trước mắt Ngôn Mặc một lúc lâu , Ngôn Mặc rất ít khi thất thần như vậy , Nam Cung Nguyên gọi mấy lần cô cũng không có phản ứng gì , cậu nhìn không được vỗ vỗ bả vai của cô , lại gọi “Ngôn Mặc , làm sao vậy ?”

Ngôn Mặc giật mình hoàn hồn , tránh ánh mắt thăm hỏi của Nam Cung Nguyên , cúi đầu hơi nhú mày “Không có gì .”

“Không đúng , mấy ngày nay có phải cậu có tâm sự hay không ?”

Hôm nay đúng vào ngày hội thể dục thể thao , vốn là Nam Cung Nguyên vô cùng hưng phấn , muốn thể hiện bản thân trước mặt Ngôn Mặc , nhưng khi cậu về đích quay đầu lại nhìn về phía người trên khán đài thì lại không thấy bóng dáng Ngôn Mặc đâu , cảm giác vui sướng khi đoạt giải nhất nhanh chóng bị vẻ cô đơn chà sạch không sót lại chút nào . Đợi đến khi cậu tìm được thì lại không tài hởi ra một chữ trước khuôn mặt lạnh nhạt của cô .

Giữa bọn họ như rơi vào một vòng luẩn quẩn , quan hệ giữa hai người vốn đã chưa đạt tới mức bạn trai bạn gái , ở trong chuyện này Nam Cung Nguyên rất tận tâm lại vô cùng cẩn thận , sợ một lỗi lầm cũng có thể đánh quan hệ hai người trở về nguyên hình . Nhưng dù vậy , cá nhân cậu vẫn nghĩ cả hai người đối với nhau đều cảm giác được sự tồn tại của đối phương không phải chỉ là bình thường , nhưng vì sao mấy ngày nay khi cậu chứng kiến biểu tình khó nắm bắt của Ngôn Mặc thì cậu lại cảm thấy bắt đầu hoài nghi suy nghĩ của chính mình chứ?

Ngôn Mặc tiếp tục dùng cái lắc đầu trả lời , cũng không có ý định nhiều lời , đi về phía trước với tốc độ rất nhanh .

Mấy ngày nay trong lòng Nam Cung Nguyên đã bắt đầu sôi sục bởi sự không rõ ràng này , lúc này lại bị Ngôn Mặc lạnh nhạt như vậy , trong lòng rã rời , dừng bước lại không đi . Ngôn Mặc đi và bước rồi dừng lại , quay đầu nhìn Nam Cung Nguyên , vẻ mặt Nam Cung Nguyên uất ức và khó hiểu , đôi môi hơi mím lại , đôi con ngươi màu hổ phách đối diện với Ngôn Mặc .

“Ngôn Mặc , là tôi lại làm sai gì sao?”

“Không có , đi thôi”

“Cậu không nói , tôi sẽ không đi” Nam Cung Nguyên cố chấp đứng nguyên tại chỗ .

Ngôn Mặc nhìn cậu một lúc rồi bỗng nhiên xoay người rời đi , không chút do dự .

Nam Cung Nguyên sững sờ nhưng chỉ trong chớp lát cậu đã nhanh chóng đuổi theo , giữ chặt lấy tay Ngôn Mặc : “Ngôn Mặc ...”

“Tôi không muốn gặp lại cậu .”

Nam Cung Nguyên hoàn toàn mất hết phản ứng , toàn thân cứng đờ , chỉ ngơ ngác nhìn Ngôn Mặc .

Ngôn Mặc có chút buồn bực , cô bắt buộc chính mình nhắm mắt lại không nhìn tới ánh mắt tan vỡ kia , không nhìn vào khuôn mặt tái nhợt trong chớp mắt của Nam Cung Nguyên , lại càng không muốn cảm nhận sự lạnh lẽo của bàn tay đang nắm tay mình . Cô nghe thấy giọng nói của mình vô cùng bình tĩnh , bình tĩnh đến mức chỉ một chút lạnh lùng : “Gần đây tôi không muốn gặp lại cậu , cho nên , cậu không cần tiễn tôi về nhà .”

“Vì sao ? Cậu ... ghét tôi?” Tiếng nói của cậu rất trầm rất nhỏ , nhỏ đến mức Ngôn Mặc gần như không nghe được , cơn đau mãnh liệt tràn khắp thần kinh của Ngôn Mặc . Cậu tự tin , đối với bất kỳ ai , bất kỳ chuyện gì cậu đều tự tin , chỉ riêng khi đối mặt với Ngôn Mặc , sự tự tin của cậu mới bị đập tan .

Ngôn Mặc nhin không được mở to mắt chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Nam Cung Nguyên , khe khẽ thở dài nói : “Không phải như cậu nghĩ đâu , cho tôi một chút thời gian , tôi cần ở một mình .”

Bàn tay nắm tay cô dần dần mất đi sức lực , cho đến lướt qua đầu ngón tay Ngôn Mặc , buông rơi ở một bên người cậu . Cậu quay mặt sang , giấu khuôn mặt mình vào nơi khuất sáng , giọng nói trầm thấp như vọng ra từ nơi sâu trong cổ họng “Tôi tưởng mọi thứ đã không giống như lúc trước , nhưng xem ra , là tôi suy nghĩ quá

nhiều rồi.”

Ngôn Mặc trầm mặc hồi lâu , Nam Cung Nguyên vẫn duy trì tư thế cứng ngắc không động đậy , nơi này cách sân vận động không xa , có không ít học sinh đi qua bọn họ , mà hai người không ai muốn nói một câu phá vỡ cục diện bế tắc này .

Sắc trời đã bắt đầu chuyển tối , Ngôn Mặc nhìn khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Nguyên tối đi từng chút một , đường nét cảm căng chặt giống như tượng khắc.

“Nguyên ...”

Nam Cung Nguyên quay mặt qua như bị điện giật , kinh ngạc nhìn Ngôn Mặc.

Vừa rồi có phải cô gọi cậu là Nguyên hay không ?

Ngôn Mặc hít một hơi thật sâu , cố gắng để lời nói của mình không xúc động giống ban nãy : “Để tôi một mình , được không ?” Nam Cung Nguyên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình tĩnh cùng đôi môi tái nhợt của cô , chậm rãi gập đầu , trái tim lại xé rách từng chút một , âm ỉ đau , nhưng việc làm của Ngôn Mặc lại không như kiểu có thể làm cho trái tim cậu tan vỡ hoàn toàn . Cậu rất hỗn loạn , mê mang , cảm giác bay bổng trên không trung này làm cậu cảm thấy như sắp phát điên , cậu mãi mãi không thể đoán ra nội tâm của Ngôn Mặc , cho nên cậu mãi vẫn chưa thể chạm đất .

Rất lâu rồi Ngôn Mặc mới đi một mình lâu như vậy , cô không quay về quán bar cũng không quay về căn phòng nhỏ của mình . Cho dù trong lòng trống rỗng , trước mắt cũng chỉ là một khoảng sương mù , nhưng hai chân cô vẫn như tự có ý thức đi về phía nhà cô , nhà của cô và mẹ .

Ngày lại ngày trôi qua trong tĩnh lặng , bởi vì quá mức tập trung vào quyển sách và tài liệu tham khảo trong tay , khi tình cờ lật xem cuốn lịch mới giật mình nhận ra thời gian đã qua hơn một tháng , kỳ thi cuối kỳ cũng sắp bắt đầu . Thời tiết dần một nóng lên , quạt điện trong phòng học chạy phần phật phát ra những âm thanh như bài hát ru , thời gian nghỉ trưa phần lớn học sinh đều nằm sắp trước bàn học .

Trong phòng học im lặng đến quá mức , Nam Cung Nguyên nhìn tình cảnh này của lớp học , không kìm được bật cười , hết sức tự nhiên chuyển tầm mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ , cửa sổ phòng học đối diện đã không còn bóng người cậu mong ngóng kia . Tả Ngôn Mặc đã dời vị trí của sổ , đổi thành một nữ sinh cậu không biết , nhưng cậu vẫn không kìm được mà nhìn lại , có điều lần nào cũng đều là thất vọng .

Nam Cung Nguyên ngồi cách quạt một khoảng cách , sức gió mỏng may căn bản không tạo nên tác dụng giải nhiệt gì . Có câu tâm tĩnh tất mát , nhưng cậu làm thế nào cũng không thể yên tĩnh được , vốn dĩ cậu có thể nhanh chóng giải quyết đề hóa học , nhưng bây giờ nhìn lại từng phương trình cậu như không nhận ra nổi , hồi , Nam Cung Nguyên ném sách vở qua một bên , không biết gì gục xuống bàn , hai mắt vô thần . Đột nhiên một cục giấy nhỏ nện vào đầu của cậu , cậu ngẩng đầu , nhìn thấy Ôn Linh ngồi chếch sau cậu đang nháy mắt của cậu . Nam Cung Nguyên mở tờ giấy kia ra , chữ viết bên trong qua quýt , được viết từ tay lớp trưởng đại nhân.

“Cậu và bạn học Tả còn chưa làm hòa à?”

“Chưa” Nam Cung Nguyên hừ khí vô lực viết xuống giấy một chữ , rồi lại cuộn giấy lại ném trở về.

Không lâu sau , tờ giấy lại bay đến trước mặt cậu , mở ra nhìn : “Lần này sao lại lâu như vậy , cậu không định chủ động nhận sai gì sao ? Mình thấy bạn học Tả cũng không ghét cậu , đoán chừng sẽ nhanh chóng tha thứ cho cậu đấy”

Nam Cung Nguyên cầm lấy bút , nghĩ rồi quay đầu lại gửi cho Ôn Linh một cái nhìn , sau đó đứng dậy đi ra ngoài từ cửa sau . Chỉ chốc lát , Ôn Linh cũng đi theo sau .

“Nói đi , sao lại thế? Mình thấy gần đây cậu bị bệnh nguy kịch vậy , ngày nào cũng tối tăm mặt mũi , lúc ở một mình cũng chỉ biết làm bài tập hoặc ngẩn người , vấn đề tại sao lại trở nên phức tạp như vậy , mình nói này , các cậu sao không có thời điểm ngọt ngào ầm ập nào như các cặp đôi bình thường khác sao ?”

Ôn Linh vừa nhìn thấy Nam Cung Nguyên đã phủ đầu , Nam Cung Nguyên tựa vào hàng hiên một góc rẽ , nghe xong lời Ôn Linh nói , cậu không kìm được lắc đầu nói : “Người yêu cái gì , tội mình còn chưa tới mức đấy . Nếu mình biết rõ cuộc là xảy ra chuyện mình , thì cũng không bất lực như vậy . Căn bản là mình không biết vì sao lại biến thành như vậy .”

Ôn Linh học theo dáng vẻ Nam Cung Nguyên , dựa lưng vào tường , cửa sổ đối diện thổi gió tới , phả lên mặt , chạm vào những giọt mồ hôi đang chảy xuống , tạo một cảm giác man mát . Ôn Linh suy nghĩ , thử phân tích nói : “Mình nghĩ , xem ra có hai nguyên nhân tạo thành tình huống như thế này .”

“Cái gì?”

“Thứ nhất , có lẽ cậu ấy phát hiện mình thích cậu , cho nên trong một lúc nhất thời không biết phải đối mặt như thế nào với cậu”

Mặt Nam Cung Nguyên thoáng lộ ra một chút thần thái khác thường , cậu vội vàng quay qua trước mặt Ôn Linh , hỏi :“Sẽ là như thế phải không ?”

Một cậu tiếp theo của Ôn Linh lại như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu Nam Cung Nguyên : “Thứ hai , có lẽ cậu ấy thật sự chán ghét cậu , cho nên không muốn nhìn thấy cậu nữa”

“Cậu nói không bằng chưa nói”

“Cũng có thể như vậy , lòng của đàn bà con gái vốn là kim đáy biển , nhất là bạn học Tả” Ôn Linh nhìn thấy bộ dạng buồn bực chán nản của Nam Cung Nguyên , cảm thấy rất thú vị , vì thế muốn tiếp tục trêu chọc cậu , “Mình phát hiện , bạn học Tả gần đây trở nên tiến bộ hơn nhiều , cậu có nhận thấy không ?”

Nam Cung Nguyên rầu rĩ đáp .

Ôn Linh liền tiếp tục nói: “Nghe nói thành tích của cậu ấy trong lớp đột nhiên lên cao , luôn giữ vững vị trí thứ 5 trong lớp , có khi còn đứng đầu lớp , thật quá dọa người . Nhớ ngày đó chúng ta cùng một lớp cô ấy còn ở trình độ trung bình đấy”

Nam Cung Nguyên lạnh lùng liếc xéo Ôn Linh giống như gà mẹ bảo vệ gà con , giọng điệu không tốt nói : “Cậu không cho phép người khác tiến bộ à”

“Ha ha , thành tích tiến bộ cũng miễn đi . Nguyên , cậu có nhận thấy Tả Ngôn Mặc ngày càng đẹp ra hay không ?” Ôn Linh không để ý đến sắc mặt thối của Nam Cung Nguyên , cứ thế tiếp tục nói “Lần trước lúc mình gặp cậu ta ở văn phòng thật sự hoảng sợ đấy , thì ra một nữ sinh không ai biết đến lại giống như lột xác vậy , đôi mắt rất to , làn da trắng muốt”

“Hừ!” Nam Cung Nguyên thở một hơi hạnh từ mũi , lẩm bẩm “Cô ấy vốn rất đẹp”

“Cậu có cái gì?”

Đúng lúc tiếng chuông tan học vang lên , lời Nam Cung Nguyên nói Ôn Linh nghe không rõ ràng.

“Không có gì , trở về lớp đi thôi , sắp cuối kỳ rồi , mình cũng không muốn chấp tay nhường vị trí thứ nhất cho ai đâu”

Nam Cung Nguyên dứt tay vào túi quần , chuẩn bị quay về phòng học , khi quay đầu lại , cậu đột nhiên cảm giác được trời đất xoay chuyển . Ôn Linh đứng sau cậu , không hiểu sau Nam Cung Nguyên đột nhiên lại đứng yên bất động . Bước đến trước cậu hai bước , cậu ta lập tức hiểu ra.

Tả Ngôn Mặc đang cầm một tờ bài thi bước thẳng tới đây , hiển nhiên là cô cũng nhìn thấy bọn họ , không biết từ lúc nào , cô đã không còn mang cặp kính mắt kia nữa , đôi mắt xinh đẹp không có cái gì che giấu nhìn bọn họ , con người đen như trâu châu vẫn bình tĩnh như trước . Cô gật đầu khẽ với bọn họ , lúc đi qua , trong gió lưu lại mùi hương thơm ngát còn sót lại trên gười cô , chờ cô đi qua hồi lâu sau , Nam Cung Nguyên mới cất bước quay về lớp .

“Này , mình đột nhiên nghe đến nguyên nhân thứ ba.” Ôn Linh như có suy nghĩ gì đó , nói “Ngôn Mặc có lẽ có người thích , con gái chỉ làm đẹp vì người mình thích .

Nhưng mà , đoán chừng không phải cậu”

“Cậu nói cái gì?” Toàn thân Nam Cung Nguyên đột nhiên bao bọc một tầng sát khí.

“Ha ha” Ôn Linh ngây ngô cười , tính làm yên lòng nói “Đoán thôi , đừng xem là thật chứ” Nói xong , cậu ta nhanh chóng trốn vào phòng học . Không nói còn tốt hơn , Ôn Linh nói rồi , Nam Cung Nguyên lại càng cảm thấy buồn bực hơn .

Bước chân của cuối kỳ ép sát các học sinh , nhưng ở giữa biển mù tăm tối , mọi người vẫn còn có cách giải trí ỉn tranh thủ lúc rảnh rỗi . Ngày gần đây , những tin đồn về Tả Ngôn Mặc ở lớp 12 ngày càng nhiều . Từ việc Nam Cung Nguyên công khai thừa nhận theo đuổi Ngôn Mặc , Ngôn Mặc đã luôn bị theo dõi chú ý

, hiện tại , ở trong mắt những người này , sự biến hóa của Ngôn Mặc có hiểu qua kích động rất lớn . Thậm chí có người còn truyền ra nói cô sẽ vượt qua hoa hậu Du Chi Âm , trở thành mỹ nữ kiêm tài nữ , cùng Nam Cung Nguyên sống vai đệ nhất trở thành nữ sinh đứng đầu toàn trường . Ngay cả Tiểu Nhã và Yên Nhiên cũng chắc lưỡi liên tục , thần thần mình có mắt không trông , một đại mỹ nữ như Ngôn Mặc sao lại bị mai một hai năm kia chứ?

Tả Ngôn Mặc vẫn trải qua cuộc sống của mình như cũ , cô luôn khiêm tốn , tình huống bây giờ đối với cô mà nói chẳng qua là cô lấy đi tất cả lớp che đậy , để mọi thứ khôi phục diện mạo của nó . Thiếu đi lớp che đậy hàng ngày , quả thật cảm thấy thoải mái hơn trước kia , mặc dù ghét vẻ kinh ngạc cùng ánh mắt nghi kỵ , nhưng nếu đã quyết định quay về với chính mình , như vậy , cô nhất định phải bước đến bước này . Trải qua mấy ngày lập đi lập lại , điều Ngôn Mặc làm có lẽ sẽ ảnh hưởng đến quyết định cả đời của cô , vận mệnh vốn là một canh bạc , nhưng trong canh bạc này cho dù cô đổ hết lợi thế ra cũng rất khó cứu vớt , nhưng nếu thành công , cũng sẽ làm nên thứ gì đó đáng giá.

Cho dù rất nhiều năm sau không còn gì , Ngôn Mặc vẫn tin tưởng quyết định lúc trước của mình , không có sai!

40. Q.1 - Chương 41: Cơ Hội

Khai giảng lớp mười hai , ánh nắng mặt trời chói chang , thời tiết giống như lửa đốt cộng thêm tâm tình nóng vội , thật sự làm cho người ta như ngồi trên đồng lửa .

Bởi vì sắp bước vào giai đoạn cuối cùng , những đứa trẻ cuối cấp số khổ , cho dù là thời tiết nóng như vậy đi nữa thì bọn họ vẫn phải học vào hai tuần hè trước khi các em lớp 11 bắt đầu đến trường . Trong lớp học , trên đầu là hai chiếc quạt trần không có tác dụng gì , bên tai là tiếng giáo viên ru ngủ , trong không khí ngoài trừ hơi nóng còn có mùi mồ hôi làm cho người ta khó có thể chịu được , tất cả tất cả mọi thứ đều làm con người ta bức bối , muốn tĩnh tâm học tập cũng không phải chuyện chỉ cần nói là có thể làm được .

Kết quả kỳ thi cuối năm trong trường không chỉ kinh động toàn bộ học sinh , còn kinh động đến tất cả thầy cô giáo , trường học lần này có thể nở mày nở mặt dương ày , ngẩng đầu nhìn trời một bận . Bởi vì trường học có Nam Cung Nguyên , cho nên hoàn toàn không lo lắng việc danh hiệu đứng đầu ban Khoa học Tự Nhiên sẽ rơi vào tay ai . Lần này , cũng không khác gì , Nam Cung Nguyên lại đứng ổn định đứng đầu bảng , là trạng nguyên của toàn bộ ban Khoa học Tự Nhiên .

Nhưng như vậy không đủ để gây nên náo động , người đáng kinh ngạc thật sự chính là , trạng nguyên ban Xã hội lần này không ngờ lại là Tả Ngôn Mặc của lớp 12 , không chỉ có văn tròn điểm , toán học tròn điểm , tổng Anh ngữ và tiếng Nhật cũng cao đến đạo người , hai trạng nguyên cùng ra từ một trường học . Khiến ấy dăm quanh đây bàn luận xôn xao . Trong trường học , Nam Cung Nguyên từ trước đến nay đều là bảo bối trong lòng thầy cô giáo , lời khen ngợi nhiều đến không nói hết , quá nhiều vinh dự khiến Nam Cung Nguyên cảm thấy trên đầu gánh vác một quãng sáng nặng đến mức làm cậu ăn không tiêu . Còn Ngôn Mặc nhảy vọt trở thành nhân vật tiêu điểm được chú ý nhất trong trường học . Bởi vì thành tích hơn người , sự nghiêm túc của cô làm thầy cô giáo yêu thích , bất luận là trước kia cô không được giáo viên đánh giá tốt thì bây giờ đối với cô lại đặc biệt quan tâm , thêm việc qua kỳ thi trắc nghiệm đầu năm cô vẫn giữ vị trí đứng đầu bảng , điểm dẫn đầu vượt xa người thứ hai , lại càng đặt cô ở vị trí quan trọng trong lòng thầy cô giáo hơn . Cũng còn bởi vì đáng vẻ nghiêm túc không giải tạo của Ngôn Mặc làm cho hình ảnh của cô ở trong mắt đám bạn học cũng bay thẳng lên cao . Khen cô xinh đẹp , càng lúc càng trở nên lợi hại hơn , ở trong lòng rất nhiều người , vòng nguyệt quế hoa khôi trường đã đổi chủ nhân mới , thậm chí có người còn nói cô và Nam Cung Nguyên mới là đúng với câu Kim đồng ngọc nữ , thể gian tuyệt phối.

Nam Cung Nguyên sắc mặt không tốt từ sân bóng rổ quay về khu nhà học , Ôn Linh và Tưởng Hàm đi theo phía sau . Ôn Linh trao đổi ánh mắt với Tưởng Hàm , sau đó Ôn Linh chạy lên bước song song cùng Nam Cung Nguyên : “Thật ra cũng chẳng có gì đáng tức giận đâu . Ngôn Mặc ưu tú như vậy , có nam sinh thích cậu ta cũng không có gì kỳ lạ . Cậu không cần phải ... vì chuyện này mà lo nghĩ trong lòng.”

Nam Cung Nguyên trừng mắt liếc nhìn Ôn Linh một cái , không thèm nhìn cậu .

Tưởng Hàm chạy sang bên phải nói : “Chẳng phải cậu cũng như vậy sao , có rất nhiều nữ sinh thích cậu , cũng đâu có thấy Tả Ngôn Mặc tức giận hay ghen gì đâu .

Mà lớp mười mới vào năm nay có mấy người , chất lượng vô cùng không tồi , cũng không kém gì cậu . Nguyên , nếu cậu không cố gắng địa vị đệ nhất Cỗ thảo khó có thể giữ được đấy”

“Tưởng Hàm , có phải cậu chán sống rồi hay không ?”

Nam Cung Nguyên tức giận vung đấm lên nhìn hai tên bạn không thể ngậm nổi miệng lại này . Vừa khai giảng đã có nhiều chuyện không hài lòng như vậy rồi , thời gian này thật sự khó có thể chịu nổi . Hai tên học đệ vừa rồi dám trắng trợn ở trước mắt mọi người nhiệt tình thảo luận người xinh đẹp nhất trong lòng bọn nó là học tỷ Tả Ngôn Mặc , một tên trong đó còn ngưỡng ngùng thương lượng với hai tên khác làm thế nào để thổ lộ , trong lúc nói chuyện bọn họ có nhắc đến Nam Cung Nguyên , nam sinh muốn thổ lộ kia có phần phiền não nói : “Nam Cung Nguyên học trường ưu tú như thế cũng thành trò cười , xem ra xác suất thành công của mình thật sự quá xa vời rồi” Lời này vừa nói ra , Nam Cung Nguyên bùng nổ ngay tại chỗ , may mà có Ôn Linh ở phía sau kéo cậu lại , không những vậy cậu ta còn không màng sống chết bỏ vào một câu ; “Người ta cũng đâu có nói sai , cậu theo đuổi đã hai năm rồi , ngay cả một chút ánh sáng hi vọng cũng không thấy”

Tóm lại , với những nam sinh có ý với Tả Ngôn Mặc , nữ sinh sẽ dả kích bằng cách : “Tả Ngôn Mặc người ta ngay cả Nam Cung Nguyên cũng chướng mắt , sao lại để ý mấy đứa mặt mày gian manh như mấy người?” Còn nam sinh sẽ khinh thường nói với đám nữ sinh mê Nam Cung Nguyên rằng : “Đẳng cấp của mấy người kém xa Tả Ngôn Mặc , Nam Cung Nguyên sao có thể để ý đến mấy loại thô chi tục phẩm được?”

Tả Ngôn Mặc và Yên Nhiên chậm rãi tản bộ quanh sân thể dục , học tập vẫn vội vã , tranh thủ lúc rảnh rỗi mới có thể đi dạo một chút . Mặc dù đã qua lập thu từ lâu , nhưng thời tiết nóng bức vẫn chưa tiêu tan , đi được vài vòng , trên người đã có thêm một lớp mồ hôi . Lúc này những học trò trên sân thể dục , hoặc ít hoặc nhiều vẫn có người không tự chủ được đưa mắt nhìn về phía hai người bọn họ .

Yên Nhiên kéo cánh tay Ngôn Mặc cười hì hì nói “Ngôn Mặc à Ngôn Mặc , cậu phải thấy cái khuôn mặt Du Chi Âm thôi bao nhiêu ấy . Bây giờ người khác cũng chẳng buồn để mắt đến đệ nhất mỹ nữ nữa , bây giờ thành thích của cô ta không tốt như cậu , tướng mạo không xinh đẹp hơn cậu , còn lấy cái gì tranh Nam Cung Nguyên với cậu đây ? Không đúng , Nam Cung Nguyên đại soái ca không cần cậu tổn hao sức lực sẽ tự động dâng mình tới cửa , ha ha .”

“Cậu nói linh tinh gì vậy” Ngôn Mặc vỗ mu bàn tay Yên Nhiên .

“Chẳng lẽ không đúng sao ? Ngôn Mặc , cậu nói ỉn biết cậu có bí quyết gì để trở nên xinh đẹp , thành tích tốt như vậy ?”

“Trời sinh”

“Này , cậu đừng có mà dả kích người ta chứ? Nếu thật là vậy , chẳng lẽ trước kia cậu luôn cố tình chôn giấu bản thân ?” Yên Nhiên chạy chậm đến trước mặt Ngôn Mặc đi giật lùi nhìn cô , bắt đầu “ép hỏi” cô.

Ngôn Mặc không còn cách nào chỉ biết lắc đầu thật mạnh “Ồ , khi đó muốn bực mình lại , bực mình càng chặt càng tốt”

“Vậy còn bây giờ?” Ngôn Mặc nheo mắt lại , nhìn về phía sân bóng rổ cách đó không xa , khóe môi như có chút ý cười làm cho khuôn mặt xinh đẹp của cô tỏa sáng “Mình muốn đánh cược xem mình có thể hạnh phúc hay không .”

Ngôn Mặc ôm một chồng bài thi đi ra từ văn phòng , tim đập nhanh hơn , cô không thể không buộc chính mình đứng lại hít thở sâu hai cái mới tiếp tục bước đi . Thời gian tan học , có rất nhiều học sinh đi qua hành lang , có mấy người nhìn thấy Ngôn Mặc đều mỉm cười chào cô một cái . Thật ra , trong những người này phần lớn Ngôn Mặc chỉ quen mặt , còn rốt cuộc là ai thì cô cũng không rõ lắm . Ngôn Mặc tự biết quan hệ với mọi người của cô bây giờ phân ra hai kiểu , người thích cô sẽ gọi cách xử sự khiêm tốn của cô là người dậm bạc , người không thích cô sẽ coi tính cách lạnh nhạt của cô là thanh cao . Tóm lại , bất luận Ngôn Mặc làm điều gì đều sẽ có người chửi bới và có người yêu thích .

Ngôn Mặc đi đến gần cửa lớp 7 , đứng một chỗ ngăn một nam sinh đứng lúc đi ra :

“Phiền cậu gọi Nam Cung Nguyên của lớp cậu hộ mình được không ?”

Nam sinh kia chăm chú nhìn Ngôn Mặc không rời hồi lâu , do dự nửa ngày mới thử mở miệng hỏi : “Cậu là Tả Ngôn Mặc ?”

Ngôn Mặc gật đầu .

Nam sinh đột nhiên bày ra vẻ mặt như bưng tỉnh , sau đó chạy vào trong lớp kêu to một tiếng : “Nam Cung Nguyên , Tả Ngôn Mặc tìm !”

Ngôn Mặc không ngờ được cậu ta sẽ giúp tìm người như thế , trước khi cô hết ngạc nhiên , nam sinh kia đã đi ra khỏi phòng học cười mờ ám với cô . Ngôn Mặc đứng ở bên ngoài , động tĩnh bên trong lớp không còn lớn , có mấy nam sinh bắt đầu ồn ào , trên cửa sổ cũng có thêm mấy cái đầu nhô ra xem náo nhiệt . Ngôn Mặc im lặng đứng tại chỗ chờ đợi , chỉ chốc lát sau , Nam Cung Nguyên đã vội vàng chạy từ trong lớp ra.

Hai người mặt đối mặt , sắc mặt Nam Cung Nguyên ửng hồng , nhưng giữa hai đầu lông mày thì vẫn như đang cố áp chế tâm tình của mình . Hình như việc nói chuyện với nhau trong khoảng cách gần như vậy đã là chuyện của bốn tháng trước , bốn tháng trước đột nhiên cô bắt ngờ nói không muốn nhìn cậu , sau đó thật sự không nhìn đến đâu nữa . Bốn tháng , mỗi khi hai người vô tình đụng nhau , Ngôn Mặc luôn Nam Cung Nguyên hơi mỉm cười với cô , sau đó giống như những gì bọn họ hẹn trước , cậu sẽ rời khỏi tầm mắt của cô ngay lập tức . Một người kiêu ngạo như vậy , phải mang tâm tình như thế nào để chấp nhận một yêu cầu bốc đồng , thất thường như ‘không muốn nhìn thấy cậu’ chứ?

“Bài thi của lớp các cậu”

Ngôn Mặc đem một chồng bài thi tiếng anh đưa cho Nam Cung Nguyên . Nam Cung Nguyên yên lặng nhận lấy , thần sắc trên mặt đã bình tĩnh trở lại : “Chỉ có vậy sao?”

“Ừ” Ngôn Mặc ôm bài thi của lớp mình vào trong lòng “Yên Nhiên nói cuối tuần ra ngoài chơi , muốn hỏi xem cậu và Ôn Linh có thể đi hay không”

“Hả?” Đột nhiên được mời khiến Nam Cung Nguyên không kịp phản ứng .

“Không rảnh sao ?”

“Có , có” Nam Cung Nguyên trầm ngâm “Cậu , cũng đi chứ?”

“Ừ , nếu không có việc gì , thì hết tiết học thêm thứ 7 sẽ đi” Ngôn Mặc thản nhiên nở nụ cười , thoáng gật đầu nói “Vậy tôi đi trước , tạm biệt”

Ngôn Mặc đi rồi , Nam Cung Nguyên lập tức bị một đám nam sinh bao vây lại , Tưởng Hàm chỉ thiếu điều không nhảy lên người cậu “Coi như là mây rẽ trắng tỏ rồi đấy , ha ha” Ban đầu trên mặt Nam Cung Nguyên còn cứng đờ , một tay cầm tập bài thi , một tay đẩy đám người ra hai bên quay về lớp , nhưng càng bước đi nụ cười càng lớn , ngày càng không thể che dấu , Ôn Linh đột nhiên xuất hiện đi bên cạnh cậu “Vui đến chết rồi , tiểu tử , đừng giả vờ nữa”

“Giả vờ cái gì , mình đâu có giả vờ”

“May mà cậu thật sự có thể nhẫn nại lâu như vậy , mình còn tưởng rằng thời gian mấy tháng này đã làm hao mòn sạch sẽ lý trí của cậu rồi nữa đấy”

Nam Cung Nguyên chậm rãi phát bà thi , ngoài miệng không chút để tâm nói “Ai nói mình bỏ cuộc , mình chỉ là thay đổi phương pháp . Cô ấy không thích , mình sẽ không miễn cưỡng”

“À... tạm thời nhận nhượng vì lợi tức toàn cục”

Nam Cung Nguyên nhếch mép một cái , không muốn giải thích nhiều .

Ôn Linh tiếp tục cười nói “Được rồi , cậu cứ chờ mong chuyến đi chơi cuối tuần này đi . Cơ hội lần này là từ trên trời rơi xuống , cậu phải nắm cho chắc vào”

“Này , hình như cậu cũng phải đi đấy”

“Đúng , nhưng mà có phải mình theo đuổi bạn gái đâu”

Chuông vào học vang lên , Nam Cung Nguyên yên vị quay về ghế ngồi , chỉ vì một câu nói của Ngôn Mặc , vẻ lo lắng trong mấy tháng qua đã hoàn toàn được quét sạch , ngay cả Lão yêu làm cho người ta không vừa mắt lúc này cũng không khiến cậu chán ghét nữa . Tâm tình của cậu hiện tại rất muốn ca hát , làm gì cũng đặc biệt thư thái . Chỉ có điều , từ hôm nay trở đi cậu phải bấm từng ngón tay qua ngày , thật hi vọng cuối tuần tới sớm hơn một chút. Thời điểm tan học , Nam Cung Nguyên đấu tranh tư tưởng rất lâu , lảng vảng mãi ở ngoài lớp 12 , cuối cùng quyết định chờ Ngôn Mặc ở dưới tàng cây ngô đồng ngoài cổng trường . Mặc dù trong lòng rất mâu thuẫn , nhưng cậu đã tĩnh mịch lâu như vậy rồi , hôm nay vất vả lắm mới nhìn thấy chút ánh sáng , nếu không có hành động gì , thì thật có lỗi với bốn tháng u ám kia của mình.

Nam Cung Nguyên vẫn dáng vẻ vai khoác túi sách , dứt tai nghe điện thoại , dáng người cậu thuộc dạng nam sinh hơi gầy , nhưng lại có thân hình rất cao , vô cùng cao ráo , cho dù chỉ mặc bộ đồng phục đơn giản trên người trông cậu vẫn hấp dẫn ánh nhìn . Ánh mắt của Nam Cung Nguyên tập trung tìm kiếm trong đám người , có hai nam sinh lớp 8 đi qua cậu , cậu cũng không để ý gì . Nhưng không ngờ hai nam sinh này nghĩ cậu đang nghe nhạc , giọng nói cũng không có ý nhỏ xuống “Cậu xem , đây chẳng phải là Nam Cung Nguyên sao ? Cậu ta lại đang chờ Tả Ngôn Mặc à?”

“Xem ra là vậy , thật sự là không có lòng tự trọng , bị từ chối lâu như vậy rồi không từ bỏ , mình nghĩ Tả Ngôn Mặc đã chán chết từ lâu rồi . Tưởng bộ dạng đẹp trai một chút là giỏi , cũng chẳng phải tất cả nữ sinh đều thích hẳn”

“Đúng vậy , nếu đồng ý thì đã đồng ý từ lâu rồi , còn chờ tới bây giờ làm gì?”

Nam Cung Nguyên hoàn toàn không nghe nhạc , lời của bọn họ cậu đều nghe được rõ ràng . Máu trong người lập tức vọt lên đỉnh đầu , tay Nam Cung Nguyên vô thức nắm chặt lại , khớp xương kêu lên răng rắc , ngay cả những đường mạch máu màu xanh trên mặt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng . Bọn họ từ đầu đến cuối đều không hiểu gì hết , có điều kiện gì để bàn luận về cậu !

“Nam Cung Nguyên ?” Nam Cung Nguyên ngẩn ra , lúc lấy lại tinh thần liền phát hiện ra Ngôn Mặc đã đứng trước mặt mình từ lúc nào . Ổn định lại tâm tình , Nam Cung Nguyên nở nụ cười tươi nhất , nói : “Tan rồi à?”

“Ừ , giáo viên dạy hơi quá giờ một chút” Ngôn Mặc lơ đãng nhìn theo bóng lưng hai nam sinh đi xa dần kia , mở miệng nói “Chúng ta đi thôi”

“Được , đi?”

Nam Cung Nguyên cảm thấy trái tim của mình bắt đầu hoạt động vượt quá sức của mình .

“Không phải cậu đang đợi tôi sao ?”

“Không phải ... à ... phải ừm ... quay về quán bar sao?”

“Không phải , tôi quay về nhà trọ”

Hai người sóng vai bước đi , mái tóc dài của Ngôn Mặc thoải mái buộc thành đuôi ngựa , khuôn mặt nhìn nghiêng xinh xắn hoàn hảo , trên mặt cô vẫn là biểu tình lạnh nhạt , hoàn toàn không nhìn ra tâm tư của cô một chút nào . Lúc hai người bọn họ đi qua trạm xe liền nhìn thấy hai nam sinh ban nãy đang đợi xe , Ngôn Mặc thấy lúc Nam Cung Nguyên nhìn bọn họ có chút nín nhịn .

“Sau này tôi sẽ chú ý không ra muộn .”

Giọng của cô không lớn không nhỏ , tới gần hai nam sinh kia chắc đã nghe được .

Còn Nam Cung Nguyên đương lúc Ngôn Mặc vừa dứt lời , đôi mắt đẹp lập tức trợn to .

“Ngôn Mặc ... cậu thay đổi rất nhiều ... Vì sao? Tôi có chút không hiểu?”

Ngôn Mặc nghiêng đầu , sắc nắng vàng ấm áp phủ trên gương mặt trắng nõn của cô , khiến khuôn mặt không có biểu cảm gì của cô trở nên sinh động hơn , môi cô như chứa đựng ý cười , Nam Cung Nguyên không dám chắc chắn , nhưng lại chìm đắm bên trong sự yên bình này .

Ngôn Mặc nhẹ giọng nói : “Bởi vì có người nói , tôi hẳn phải thi vào trường đại học tốt nhất cả nước . Cho nên , tôi muốn cố gắng”

41. Q.1 - Chương 42: Cuộc Hẹn

Ngôn Mặc nhìn bức thư cầm trong tay , xác định đúng thật là ở nhà để xe , sau đó liền yên tâm chờ đợi . Buổi sáng cô nhìn thấy một phong thư đặt trên bàn học , Ngôn Mặc vừa liếc qua đã biết đây là một bức thư tỏ tình , đối phương hẹn cô gặp mặt ở nhà để xe vào giữa trưa . Ngôn Mặc suy nghĩ đi suy nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định gặp mặt nói rõ cho đối phương thì tốt hơn .

Không ngờ vẫn là cô tới trước , Ngôn Mặc ngồi đợi trong nhà để xe một lúc thì thấy một nam sinh đang chạy nhanh về phía cô , sau khi dừng lại còn không ngừng thở hồng hộc , lúc lên tiếng cũng có phần đứt quãng : “Thật ngại , vừa rồi thầy giáo tìm mình có việc , mình thật sự không ngờ được sẽ bị giữ lại lâu như vậy , thật xin lỗi!” Nam sinh không ngừng cúi đầu giải thích với Ngôn Mặc , Ngôn Mặc cũng không cảm thấy sao , chỉ bình thần lắc đầu.

Sau khi nam sinh kia bình ổn lại , bỗng có chút khấn trương nhìn Ngôn Mặc , không biết nên nói gì ngay lúc này , ngượng ngùng gãi gãi đầu , ánh mắt mơ hồ bất định . Ngôn Mặc cẩn thận đánh giá cậu ta một lượt , nhận ra cậu ta là ủy viên thể dục của lớp 1 , lúc đại hội thể thao cậu ta và Nam Cung Nguyên đều náo động như nhau . Ngôn Mặc thấy cậu ta mãi không mở miệng , cô quyết định vẫn là do mình làm rõ trước : “Mình tới chỗ hẹn là muốn nói , thư của cậu mình đã xem qua , chỉ có điều , mình chỉ có thể nói thật xin lỗi với cậu , mình không thể nhận .”

Nam sinh kia kinh ngạc nhưng ngay lập tức quên hết cả ngượng ngùng : “Vì sao ?”

Mình biết mình làm như vậy có chút đường đột , có lẽ cậu còn không biết mình , nhưng mà ...”

“Bạn học , cho dù cậu là ai , mình có biết cậu hay không , chúng ta đều không có khả năng” Ngữ điệu của Ngôn Mặc không có một chút gợn sóng , đồng đặc rõ ràng , thấm vào ruột gan , đôi mắt đen trong vắt của cô làm cho người nam sinh trước mắt có phần không nhìn được đỏ mặt lên , trên trán còn phủ một lớp mồ hôi còn sót lại vì ban nãy chạy vội tới.

“Vì sao ...”

“Vậy vì sao cậu lại thích tôi chứ?” Ngôn Mặc thay đổi cách nói . “Bởi vì cậu rất tốt , cái gì cũng tốt , thành tích tốt , lại xinh đẹp , tính tình cũng tốt...” Nói xong những lời cuối cùng nam sinh lại cúi đầu ngượng ngùng cười.

“Vậy sao , nếu đổi lại là một năm trước , cậu cũng cảm thấy như vậy sao ?” Ngôn Mặc vẫn bình thản hỏi .

Nam sinh bỗng nhiên im lặng .

Ngôn Mặc cầm bức thư nhét vào trong tay nam sinh , nghiêm túc nói : “Vào lúc tôi tệ nhất , đã có người nói thích tôi , cho nên , tôi không có khả năng nhận lời yêu thích của cậu đối với tôi”

Nam sinh ngơ ngác nhìn bức thư trong tay , ngẩng đầu nhìn khuôn mặt người nữ sinh xinh đẹp giống như hoa bách hợp ung dung bình tĩnh trước mắt này , lẩm bẩm nói : “Là Nam Cung Nguyên sao ?”

Lần đầu tiên Ngôn Mặc nở nụ cười xinh đẹp trước mặt nam sinh này , đôi mắt đẹp của cô giống như làn nước nhẹ nhàng : “Cậu ta là loại khác , cũng là điều đặc biệt”

Hai ngày này có thể nói là hăng hái đối với Nam Cung Nguyên , trên mặt tràn ngập ánh sáng , tục ngữ nói gặp việc vui thì tinh thần cũng thoải mái , qua buổi đi chơi mấy giờ vào cuối tuần , cuối cùng Nam Cung Nguyên cũng thoát khỏi tầng đáy của địa ngục để sống lại một lần nữa , làm cho cậu lấy lại được vài phần tự tin .

Hôm đó mọi người đều rất vui vẻ , Ôn Linh và cậu từ trước tới giờ đều giống như một đôi đồng xuồng , cậu chọc tôi một câu , tôi chọc cậu một câu , lời hay ý đẹp tuôn ra ào ào , vô cùng buồn cười , làm cho Yên Nhiên cười suốt , mà Ngôn Mặc cũng luôn duy trì nụ cười nhẹ . Nhìn Ngôn Mặc hình như cũng rất vui vẻ , nỗi bất an trong lòng Nam Cung Nguyên cũng buông xuống hơn . Đến lúc nướng thịt , cậu nhận lúc không khí không tồi , ngồi xuống bên cạnh Ngôn Mặc thử thăm dò hỏi cô yêu cầu không muốn gặp mặt cậu đã

kết thúc rồi chứ? Ngôn Mặc nghe xong lập tức cong khóe môi , cô hỏi ngược lại : “Cậu cảm thấy như vậy còn chưa đủ sao?”

Nói giỡn sao , sao có thể chứ đủ được , cậu đã chịu đủ lắm rồi . Nam Cung Nguyên nắm thời cơ phủ định , nghĩ lại , giờ mới hiểu ý của Ngôn Mặc . Cười ngô nghê , lại muốn hỏi cô vì sao thời gian trước không muốn gặp cậu . Nhưng vấn đề này đến cuối cùng cậu vẫn không hỏi ra , cậu tin rằng Ngôn Mặc có nguyên nhân của mình , cậu cũng hiểu rõ hiện tại tất cả đã yên bình , chuyện cũ không nên đề cập lại.

Chỉ là , cậu chưa vui vẻ được mấy ngày thì lại có chuyện khiến cậu cảm thấy lo lắng . Mặc dù cậu rất mừng vì Ngôn Mặc có thể trở nên xinh đẹp hơn , nhưng , nếu bởi vì việc cô ngày càng trở nên xinh đẹp hơn , ngày càng xuất sắc hơn mà ngày càng hấp dẫn ánh mắt của mấy con “ong mật” bay tới , cho dù cậu là Nam Cung Nguyên , cũng không thể không sinh ra cảm giác nguy hiểm . Lại thêm Ôn Linh như ruồi bọ mỗi ngày đều ghé vào tai cậu nói nam sinh này có vẻ như đang chú ý tới Ngôn Mặc , năm sinh kia có ý muốn lật đổ vị trí của cậu ... Lặp đi lặp lại như thế , khiến cậu đau đầu nhức óc , vốn là không có cách nào để không quan tâm tới , khi nghe xong cũng khiến cho thần kinh của cậu rung động , huống chi hôm nay cậu còn nhận được một tin tức xác thật , có người thấy Ngôn Mặc đứng cùng một nam sinh ở nhà để xe. Phong thái mới khôi phục chưa được bao lâu của Nam Cung Nguyên lại bắt đầu có phần bi thảm.

Tâm tình của Nam Cung Nguyên giống như có thứ gì đó vướng mắc , nhưng lại không biết phải mở miệng hỏi Ngôn Mặc như thế nào , từ trước tới giờ cậu đều không được tính là ai đó của Ngôn Mặc , nhiều nhất cũng chỉ là một người bạn khác giới có quan hệ tương đối tốt với cô , Ngôn Mặc không có bất kỳ biểu hiện gì , cậu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ . Cho nên , đối mặt với một học kỳ bất ngờ xảy ra đủ nguy cơ trùng điệp này , Nam Cung Nguyên biết vậy nên rất lo lắng , trước kia khi không có ai cạnh tranh với cậu , cậu cũng không thể theo đuổi Ngôn Mặc , huống chi là hiện tại ...

“Nam Cung Nguyên”

Nam Cung Nguyên ngẩng phắt đầu lên , phát hiện Ngôn Mặc đang đứng trước mặt , vẻ mặt nghi hoặc nhìn cậu .

“Hôm nay lớp các cậu tan sớm vậy à?” Không ngờ Ngôn Mặc lại tan sớm hơn mình , cậu vội vàng cười che giấu đi sự xấu hổ.

“Ừ , hôm nay tan sớm một chút. Vừa rồi cậu cứ đứng ngẩn người , cau mày gì vậy?”

“Không có gì , không có gì , chúng ta đi thôi”

Ngôn Mặc cũng không hỏi tới cùng , nhưng trong đôi mắt trong veo hàm chứa ý cười.

Hai người từ trên xe bước xuống , trạm xe cách chỗ ở của Ngôn Mặc có một đoạn , Nam Cung Nguyên biết đoạn đường này không dài , chỉ đi vài phút là tới , nhưng lời cậu muốn hỏi thì mãi vẫn chưa hỏi ra miệng nổi.

“Ngôn Mặc này...”

Ngôn Mặc nghiêng đầu nhìn cậu : “Sao vậy?”

Nam Cung Nguyên nhìn vào đôi mắt phẳng lặng của Ngôn Mặc , bỗng quay đầu sang chỗ khác , đưa tay chỉ về phía tiệm bánh bên đường : “Ăn bánh ngọt không?”

“Hả?” Ngôn Mặc nhìn đồng hồ đeo tay , gật gật đầu .

Bước vào tiệm bánh ngọt , Nam Cung Nguyên xoay người nhìn lên những chiếc bánh ngọt ngon miệng rực rỡ muôn màu lại quay sang hỏi Ngôn Mặc đứng phía sau “Muốn ăn gì ? Vị dâu tây ăn rất ngon.” “Tôi không thích ăn vị dâu lắm.” Ngôn Mặc đứng bên cạnh cậu cúi đầu xuống nhìn , chỉ vào một cái bánh pho mát .

Hai người mỗi người một cái bánh ngọt ngồi trên dây ghế nhỏ cao cạnh cửa sổ , Ngôn Mặc ăn hai miếng phát hiện Nam Cung Nguyên còn chưa ăn , cô buông thìa nhẹ giọng hỏi : “Nếu như là chuyện buổi trưa , muốn hỏi thì trực tiếp hỏi là được!”

“Mình không muốn hỏi !... Cậu trả lời cậu ta thế nào?”

Vẻ mặt Nam Cung Nguyên bối rối nhìn chằm chằm vào miếng bánh ngọt của mình , không dám nhìn thẳng vào Ngôn Mặc . Nghe câu trả lời trước sau mâu thuẫn của cậu , Ngôn Mặc bật cười . ‘Người ta có ý tốt , tôi cũng không nên cự tuyệt , đúng không’

Người bên cạnh đột nhiên giống như mất đi tiếng nói , thời gian trở nên trầm mặc .

Đến khi Ngôn Mặc ăn hết một miếng bánh ngọt cuối cùng , cái bánh ngọt kia của Nam Cung Nguyên vẫn im lìm không động đến chút nào.

Chắc cũng không ngốc đến mức đấy chứ . Ngôn Mặc xoay người về phía Nam Cung Nguyên , lại phát hiện cậu nhóc lớn đầu này đang cúi đầu , cắn chặt môi của mình , lông mi hơi run lên , tay nắm thì dường như rất dùng sức.

“Không ngờ Tả Ngôn Mặc cũng biết nói đùa sao ?” Ngôn Mặc nhẹ giọng nói , thanh âm trong vắt giống như âm thanh của thiên nhiên “Đương nhiên là tôi từ chối rồi”

Cô nhìn hô hấp của cậu thả lỏng ra , sau đó quay phắt nhìn về phía cô.

“Cậu , cậu không nên làm tôi sợ.”

Nín nhịn nửa ngày để nói ra một câu như vậy , Nam Cung Nguyên cũng cảm thấy mình mất mặt . Ngôn Mặc nở nụ cười , ánh mắt ôn nhu , trong giọng nói không giấu được ý cười của cô : “Đừng có tự mình lo nghĩ” Nam Cung Nguyên vừa vui vừa giận nhìn Ngôn Mặc , rồi nhanh chóng giải quyết miếng bánh ngọt trước mắt.

Đi ra khỏi tiệm bánh ngọt , trên đường xe cô đi lại đông đúc , giờ cao điểm trong thành phố luôn kéo dài rất lâu . Nam Cung Nguyên hiển nhiên đã bỏ được tảng đá lớn trong lòng , mặt cười híp mí , toàn thân thoải mái .

“Ngôn Mặc , cảm ơn”

“Sao tự nhiên lại nói cảm ơn với tôi?”

“Từ trước đến giờ tôi không biết nên nói chuyện thế nào với con gái , tính khí lại nóng nảy , đến bây giờ tôi vẫn tùy hứng đối với cậu như vậy , nhưng cậu vẫn nguyên ý...” Nam Cung Nguyên không biết nên dùng từ ngữ như thế nào mới có thể biểu đạt được cảm nhận trong lòng .

Ngôn Mặc im lặng nghe xong , tiếp nhận lời của cậu : “Thật ra cũng không phải vậy . Đối với tôi mà nói , mấy ngày này tôi mới cảm thấy sống cho đáng sống.”

Nam Cung Nguyên ngẫm nghĩ , thử mở miệng nói : “Tôi không biết nói như vậy cậu có tức giận hay không , chỉ là cảm giác của cậu làm cho tôi cảm thấy dịu dàng hơn rất nhiều , cậu biết không , lúc mới đầu cảm giác lạnh lẽo cậu tạo nên làm tôi cảm thấy nói chuyện với cậu quả là một việc vô cùng khó khăn . Nhưng mà bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Có lẽ là vì bây giờ không cần phiền não chuyện gì cả , tâm tình bình thản , bây giờ ngoại trừ việc thi tốt nghiệp ra , không có việc gì có thể ảnh hưởng đến tôi”

Trong một thoáng Nam Cung Nguyên không biết nên vui mừng hay nên cảm thấy mất mát , ngoài điều đó ra không có gì ảnh hưởng đến Ngôn Mặc , như vậy còn cậu thì sao , có phải cậu vẫn phải tiếp tục chờ đợi hay không ?

Nam Cung Nguyên không giống Tả Ngôn Mặc , Tả Ngôn Mặc có thể đem tâm sự chôn thật sâu ở trong lòng , không biểu lộ một chút gì . Nhưng Nam Cung Nguyên lại không thể làm được như vậy , nếu như cậu không vui sẽ giấu nụ cười đi , nếu cậu khó chịu khi nhìn người ta sẽ hờ hững , nếu tức giận sẽ không cố kỵ điều gì mà phát tiết ra ngoài.

Bây giờ cậu có chút buồn bực , hơn hai năm qua , cậu luôn đảo qua đảo lại giữa thiên đường và địa ngục , nhưng vẫn không thể thích ứng được với sự chênh lệch trong chuyện này.

Chỉ một lúc sau , bọn họ đã đi tới dưới nhà trọ Ngôn Mặc thuê , Ngôn Mặc đứng trước mặt cậu theo thói quen chờ cậu nói một điều gì đó cuối cùng với mình , cậu luôn có chuyện nói với cô vào lúc này . Nhưng lần này thời gian cậu trầm mặc nhiều hơn trước rất nhiều.

Cuối cùng , cậu hạ quyết tâm tay trái của cậu chậm rãi tới gần tay trái của Ngôn Mặc , sau đó nhẹ nhàng giữ chặt lấy , Ngôn Mặc hơi giật mình , nhưng vẫn để mặc cậu kéo cô lại . Nam Cung Nguyên cảm nhận được sự cổ vũ rất lớn , đôi con ngươi màu hổ phách yên lặng nhìn cô nói : “Chúng ta cùng nhau thi đại học tốt nhất , thi trường đại học giống nhau , được không?”

“Được” Ngôn Mặc không chút do dự đáp.

“Cậu nói thật , không gạt tôi?” Cô đáp quá nhanh , trái lại càng khiến cho cậu không yên tâm .

“Không lừa cậu” Ngôn Mặc đành phải khẳng định lại .

Trên khuôn mặt anh tuấn nở một nụ cười thoải mái , Nam Cung Nguyên nhẹ nhàng buông cánh tay Ngôn Mặc ra , vẫy vẫy tay chào cô .

Cậu biết , tình cảm của bọn họ chỉ có chầm chậm chảy , mới có thể nở rộ trong yên lặng.

42. Q.1 - Chương 43: Hoa Hồng

Những ngày bước vào giai đoạn cuối cùng trôi qua vô cùng nhanh , dường như chỉ trong chớp mắt đã lật sang một trang lịch mới . Người ta thường nói học sinh cuối cấp là những đứa trẻ khổ nhất , lúc thời tiết nóng nực cũng phải liều mạng , thời tiết lạnh giá cũng phải liều mạng , hoạt động trong trường ngoại trừ đại hội thể thao truyền thống cùng lễ văn nghệ ra , tất cả đều không có quan hệ gì đến những học sinh cuối cấp . Thi tốt nghiệp là chuyện liên quan đến tương lai , ai dám lười biếng , ngay cả học sinh bình thường không nghe lời bây giờ cũng không thể không thu mình lại.

Gần như mỗi tuần đều có các bài trắc nghiệm , mỗi ngày đều có các bài kiểm tra lớn nhỏ , thi mãi cũng thành quen , ngồi lên ghế cầm bút lên là tay di chuyển liên tục hai giờ , ban đầu thì giống như bước ra chiến trường , sau đó lại được tôi luyện đến tột độ . Ngôn Mặc luôn vững vàng chiếm giữ vị trí số một ban Khoa học Xã hội , điểm ổn định , điểm thi lúc nào cũng khiến cho thầy cô giáo ngạc nhiên , cô Chu khen cô rất có hi vọng thi đậu thậm chí là thủ khoa vào trường đại học Khoa học Xã hội . Ngay cả Lão yên lúc gặp Ngôn Mặc cũng phải nhìn bằng ánh mắt khác xưa , không ngừng khen cô . Bây giờ Ngôn Mặc chỉ cần xem sách ôn thi , ngoài ra cô không cần lo lắng gì cả. Từ bữa sáng đến bữa tối Bạch Đạm sẽ đích thân đưa cơm đến nhà cô , giặt quần áo quét tước cha vì không muốn cô phân tâm mà thuê riêng một người làm theo giờ . Chỉ có một điều Ngôn Mặc không ngờ tới chính là mẹ cô cũng tới thăm cô . Lúc mẹ cô đến mang cho cô thuốc bổ , dù không mang nhiều đồ nhưng tất cả đều là hàng tốt , bà nhìn Ngôn Mặc gượng gạo nói mấy câu tự chăm sóc bản thân rồi liền vội vàng rời đi . Khi Ngôn Mặc nhìn vào những hộp đồ này , trong vô thức ngẫm lại tất cả , cô không có cách nào để tiếp tục oán hận bà được , bà chẳng qua cũng chỉ là một người đáng thương.

Hiện tại ngay cả thời gian nghỉ trưa cũng rất vội vàng , đại đa số người đều ngồi trong phòng học vội vàng hoàn thành bài tập , không ít người chạy đến phòng giáo viên để giải đáp thắc mắc , cho nên Ngôn Mặc , Yên Nhiên và Tiểu Nhã thi thoảng mới tụ tập tâm sự được một chút .

“Ai , thời gian này thật sự rất đau khổ , không chơi không ngủ , cả ngày chỉ đọc sách ôn thi , thật sự sắp bức người ta điên rồi” Yên Nhiên mệt mỏi , nhìn qua cũng đủ biết thời gian ngủ nghỉ không đủ.

Tiểu Nhã cũng rất mệt mỏi , thành tích của cô không xuất sắc bằng Ngôn Mặc , hiện tại đang sàu khổ suy nghĩ nên thi đại học gì : “Ngôn Mặc à , cậu thi đại học gì vậy ?”

Ngôn Mặc nghĩ nói : “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì mình chắc sẽ thi đại học B .”

“Hả? Chính là đại học B khó vào nhất đấy hả . Ai , quên đi , dù sao với thành tích của cậu thì muốn thi vào đại học này cũng có thể thi đậu.” Tiểu Nhã lại nhìn Yên Nhiên , “Còn cậu thì sao?”

Thần sắc Yên Nhiên ảm đạm lắc đầu : “Thành tích bây giờ của mình như đang ngồi trên tàu lượn vậy , lúc cao lúc thấp , mình cũng không biết , mơ mơ hồ hồ”

“Đúng rồi , Nam Cung Nguyên nhà cậu thi vào đâu ?” Yên Nhiên quay sang hỏi Ngôn Mặc , vẻ mặt mang ý cười xấu xa. Ngôn Mặc trực tiếp bỏ qua cách dùng từ lung tung của cô bạn : “Không nghe thấy cậu ấy nói

qua , nhưng mà mình đoán chừng nếu không phải đại học Q thì cũng là đại học Z . Nói không chính xác được”

“Vậy à , thành tích của cậu ta cũng trâu bò giống cậu , nhất định không thành vấn đề.” Yên Nhiên chống cằm dùng ánh mắt hâm mộ xuất thần nhìn Ngôn Mặc.

“Không cần quá lo lắng , cậu cứ phát huy thật tốt thì thi đại học Q cũng không thành vấn đề” Ngôn Mặc nhìn thấy bộ dạng cô đơn của Yên Nhiên cũng không biết phải an ủi cô thế nào.

Hiện tại giữa các học trò và học trò , thầy cô giáo và học trò , người giám hộ và học trò , ngoại trừ thành tích ra còn có nguyện vọng . Nó đã là một điều không thể thay đổi , trong cuộc sống học tập vô cùng buồn chán , tuần lễ văn hóa của thể nói là thời gian mang đến hi vọng cho cuộc sống như trong địa ngục của những học sinh cuối cấp , chỉ có vào lúc này bọn họ mới có thể nghỉ ngơi lấy hơi .

Nhưng mà đối với giáo viên chủ nhiệm mà nói , tuần lễ văn hóa là hoạt động làm cho bọn họ đau đầu nhất . Thi cử còn không kịp , sao còn có thời gian để cho học sinh tham gia thứ này . Có điều đây là truyền thống của trường học , dựa theo lời nói của hiệu trưởng , trong học tập phải kết hợp với giải trí , mặc dù là cuối cấp , cũng không thể cướp đi toàn bộ quyền lợi tham gia hoạt động vui chơi giải trí của học sinh được . Dây đàn căng quá cũng sẽ đứt đoạn mà.

Tôn chỉ của cô Chu là giản lược tất cả , hoạt động cần tham gia , nhưng không cần tập trung quá mức , cho nên lớp biểu diễn cái gì , tất cả đều sắp xếp bố trí đơn giản , chỉ là , trận thi đấu ca sĩ lai làm cho cô Chu có chút đau đầu , mấy học sinh báo danh thành tích lại không quá ổn định , cô lo khi đi tham gia trận đấu sẽ làm cho bọn họ phân tâm . Nhìn tờ giấy đăng ký mà ủy viên văn nghệ đưa tới , cô lần lượt bỏ qua , nhìn thấy cái tên cuối cùng thì vô cùng kinh ngạc há hốc miệng . Trên tờ giấy kia chính là tên Tả Ngôn mặc .

Ngôn mặc , đứa bé yên lặng đấy muốn ghi danh?

Việc Ngôn Mặc muốn tham gia thi đấu nhanh chóng được truyền ra ngoài , Nam Cung Nguyên cũng đã biết từ lâu , Ngôn Mặc tuần trước cũng đã nói với cậu , cho dù Ngôn mặc có quyết định gì , cậu cũng đều ủng hộ cô . Nhưng mà , Ôn Linh dán vào lỗ tai cậu lẩm nhẩm nói mấy câu khiến cho đầu óc cậu phiền chết đi được .

“Với thực lực của Ngôn Mặc tám phần có thể thắng được , đến lúc đó cô ấy sẽ lên sân khấu biểu diễn trước toàn trường , nhiều ánh mắt thèm thuồng nhìn chăm chăm Ngôn Mặc như vậy , cậu chịu được sao?”

Nam Cung Nguyên trả lời như đinh đóng cột : “Cô ấy thích làm gì mình sẽ ủng hộ , cô ấy nói không muốn để lại tiếc nuối gì ở thời trung học , mình đương nhiên sẽ đứng ở bên cạnh cô ấy , cậu nói nhảm vừa thôi , lo nghĩ vô có” Lời tuy nói như vậy , nhưng nghe qua lời Ôn Linh nói , quả thật cậu cũng cảm thấy có chút không yên tâm , sau khi suy nghĩ lại cảm thấy mình như vậy rất giống cô đầu nhỏ có ý trí độc chiếm vô cùng mạnh , không kìm được mà rung mình một cái , bất bản thân dừng lại .

Tuần lễ văn hóa phối hợp cùng lễ Giáng sinh sắp tới , đây là cơ hội cuối cùng cho những học trò năm cuối tham gia hoạt động của trường , cho dù thầy cô giáo can ngăn mãi là không cần chú ý để mà lỡ những buổi thi thử , nhưng trong lòng mọi người vẫn đặc biệt quý trọng .

Ngôn Mặc thắng quả nhiên giống như lời Ôn Linh dự liệu trước đó , cô rất xinh đẹp , giọng hát trời sinh cũng rất đẹp , lại thêm công lực ca hát không ai sánh bằng , trổ hết tài năng trước các đối thủ và trở thành người thắng cuối cùng . Đồng thời đem sự cuồng hoan cuối cùng quanh tuần lễ văn hóa này đẩy lên cao trào . Tả Ngôn Mặc biểu diễn , chuyện này ở trong trường học có thể cũng coi là một chuyện lớn . Ai cũng biết Tả Ngôn Mặc có thành tích tốt , tính cách cũng rất được , nhưng mà , cô ca hát cũng rất lợi hại , lại làm cho rất nhiều người chấn động . Học trò năm cuối rất được ưu đãi , lần này chọn ra hai người xuất sắc nhất đều ở lớp mười hai , một người là Ngôn Mặc , một người chính là Ôn Linh .

Kết quả vừa được công bố , Ôn Linh rất giáo hoạt cố ý chọc giận Nam Cung nguyên : “Ha ha , mình tính cùng Ngôn mặc hát song ca một bài , thật sự là may mắn a.”

Nam Cung Nguyên lần này kiên quyết không để ý đến cái bộ dạng “tiểu nhân đắc ý” kia nữa , lạnh lùng nói ra một câu : “Học đệ học muội thích Ngôn Mặc có rất nhiều , cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn , đừng có mà quá đáng.”

Cùng ngày lễ hội cuối năm hôm đấy , Nam Cung Nguyên và Ôn Linh ở phòng hóa trang phía sau sân khấu chuẩn bị . Lễ hội cuối năm lần này , Ôn Linh cùng Ngôn Mặc thật sự quyết định hát song ca , lúc Ôn Linh đề nghị không phản đối , đối với Ngôn Mặc mà nói hình thức như thế nào cũng không có vấn đề gì . Nam Cung Nguyên sau khi nghe Ngôn mặc đồng ý , liền chủ động đề nghị nhạc đệm sẽ do cậu đàn violin , Ôn Linh nói cậu quý kẻ đa đoan , còn đưa ra biện pháp như vậy nữa .

Ngôn Mặc sau khi cân nhắc cảm thấy đề nghị này không tồi , nhưng nếu đồng ý thì chỉ có đàn violin không thôi là không đủ , Ngôn Mặc đưa ra ý kiến để mình đàn piano , Nam Cung Nguyên đàn violin phối hợp .

Điều này khiến cho Nam Cung Nguyên cảm thấy có chút khó tin , cậu biết Ngôn Mặc có thiên phú về âm nhạc , nhưng cậu cũng chỉ biết cô ca hát rất lợi hại , nhưng không có nghe thấy cô nhắc tới việc cô biết đàn piano . Ngôn mặc giải thích qua , từ rất lâu trước cô đã luyện đàn , anh Air đánh đàn rất lợi hại , là chính tay anh dạy cô đánh đàn . Cũng vì vậy mà buổi biểu diễn của bọn họ càng được mọi người chú ý hơn . Lúc này , trong phòng hóa trang .

“Quà giáng sinh chuẩn bị xong chưa?” Ôn Linh chỉnh lại nơ , đứng trước gương cẩn thận quan sát bộ lễ phục biểu diễn .

“Xong rồi , sau khi kết thúc mình đưa cô ấy về nhà sẽ tặng .” Hôm nay ngày tốt , vừa là lễ giáng sinh , lại là lễ hội cuối năm , đương nhiên không thể thiếu quà tặng .

Về mặt này Nam Cung Nguyên rất cẩn thận , ngày lễ lớn nhỏ cậu đều tỉ mỉ chuẩn bị quà cho Ngôn Mặc , có lúc là một món đồ chơi nhỏ thú vị , có lúc là một món quà tinh xảo , tóm lại là đủ kiểu quà tặng đa dạng , tuyệt đối sẽ khiến Ngôn mặc thích thú . Nhưng mà , điều này lại làm khổ đám huynh đệ của cậu , cứ hôm nào đến ngày lễ là bọn họ lại phải hao hết tâm tư giúp Nam Cung Nguyên chọn quà , thật sự là còn mệt mỏi hơn cả mua quà tặng cho bạn gái mình.

“Aizzz , cậu cũng đẩy mạnh lên chút đi , đã sắp ba năm rồi , còn không thể đường hoàng chính chính gọi người ta một tiếng bạn gái” Tuy rằng thời gian qua , Nam Cung Nguyên và Tả Ngôn Mặc ở trong mắt mọi người chính là một đôi , nhưng mà người biết nội tình bên trong , tỷ như Ôn Linh này , thì hiểu rõ tình hình nhìn bên ngoài và bên trong không khớp nhau .

Lần này Nam Cung nguyên cũng không nóng vội , rất nhàn nhã nói : “Sợ cái gì , mình cùng cô ấy thi cùng một trường đại học , đến lúc đó còn có bốn năm , còn sợ thời gian không đủ sao?”

“Cô ấy đồng ý thi cùng một trường với cậu sao ?”

“Đúng vậy”

“Vậy cũng không tệ lắm”

“Đừng nó nhảm nữa , đến giờ biểu diễn rồi . Đừng có làm mấy mặt mình đấy , mình cùng Ngôn Mặc với cậu cùng một sân khấu , cậu đừng có cản trở.” Hai người bọn họ đi ra khỏi phòng hóa trang của nam sinh , Ngôn mặc đã đứng đợi bên ngoài chờ biểu diễn . Sau khi tiết mục trước kết thúc , màn sân khấu hạ xuống , người dẫn chương trình nói lời giới thiệu xong .

Nam Cung Nguyên nhìn Ngôn Mặc ngày hôm nay , đầu óc choáng váng , cậu đã tưởng tượng đáng vẻ xinh đẹp của Ngôn Mặc khi mặc lễ phục , nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn kinh ngạc đến vô cùng . Mái tóc đen như mực của cô được búi lên , tóc mái vén cao , lộ ra vầng trán nhẵn mịn . Đồ trang sức cài trên tóc lấp lánh sáng như sao , điểm xuyết trên mái tóc cô . Ngôn Mặc trang điểm dịu dàng đoan trang , môi hồng răng trắng , phối thêm một bộ váy công chúa tinh khiết hoàn mỹ , bên eo còn thắt một dải nơ bướm đáng sau lưng , chân váy dài suôn thẳng kéo dài chấm đất , chỉ liếc mắt nhìn một cái đã thấy đẹp không sao tả xiết .

“Cậu ... thật ... đẹp” Không tự chủ được , cậu thì thào thành tiếng .

Đôi mắt to tròn của cô như màn bạc , tràn ngập đủ loại màu sắc , khi nghe được lời cậu nói thì hào quang trong mắt cô chợt tỏa ra bốn phía .

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ rồi.

Ngôn Mặc bước lên sân khấu , Nam Cung nguyên theo sát phía sau , Ôn Linh lên sân khấu cuối cùng . Bọn họ vừa xuất hiện , toàn trường đều im lặng . Ngôn Mặc cúi đầu chào tao nhã , cô quay đầu lại nhìn Nam Cung Nguyên và Ôn Linh , hai người gật đầu với cô . Cô đi tới ngồi xuống trước cây đàn piano , khuôn mặt hơi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ , đôi mắt khép hờ , nhẹ nhàng hít sâu một hơi , nhắc tay , hạ xuống, ngay sau đó những giai điệu tuyệt đẹp khoan thai chảy ra từ tiếng đàn .

Tiếng piano hòa cùng tiếng đàn violin tao nhã , giọng nữ như âm thanh của thiên nhiên hòa cùng giọng nam trầm ấm , điều này không chỉ như biểu diễn ca hát , mà giống như nghe một bữa tiệc thánh giác , ba người phối hợp không chê vào đâu được , khiến người dưới sân khấu như si như say , như bước chân vào thiên đường , bay bổng như tiên .

Khi bài hát kết thúc , dư âm vẫn còn , dưới sân khấu im lặng , qua vài giây sau , tiếng vỗ tay vang lên vang vọng tận chân trời , tiếng hoan hô như sấm dậy , Ngôn Mặc có hơi giật mình , mãi đến khi Nam Cung Nguyên dắt tay cô qua , cô mới kịp phản ứng , cậu cười híp mắt nhìn cô , trên khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn đầy sự hăng hái , Ngôn mặc kéo tay cậu cùng chào cảm ơn .. Cho đến khi màn che hạ xuống , tiếng vỗ tay vẫn vang lên không ngớt .

Cảnh tượng này mãi đến tận khi Ngôn Mặc công thành danh toại , vẫn khắc sâu trong ký ức cô , hơn nữa còn là một khoảng khắc đẹp để mãi mãi không bị đánh đổ được .

Gió đêm thổi đến làm cho con người ta thư thái , Ngôn Mặc sau khi bỏ lớp hóa trang liền cùng đi về với Nam Cung Nguyên . Thay bộ quần áo của mình , toàn thân liền thư thái hơn . Nhìn qua Nam Cung nguyên có vẻ hưng phấn hơn thường ngày , trên đường đi nói chuyện không ngừng , sự kích động qua đi Ngôn mặc cũng nhanh chóng khôi phục được bình tĩnh . Nhưng cô thích nhìn dáng vẻ phấn khởi của cậu , vui vẻ nghe cậu không ngừng nói những lời trêu chọc .

Đêm Thánh này , quanh đường đều bật những bản nhạc vui , đèn màu lấp lánh , chiếu trên đường , trên khuôn mặt người đi đường đều là sự hân hoan .

Lúc sắp về đến nhà , Nam Cung Nguyên đứng dưới nhà ngôn Mặc nói : “Ngôn Mặc , hôm nay mình vốn định tặng một món quà như mấy lần trước, nhưng hôm nay mình mới phát hiện ra có một thứ quan trọng mà đến tận bây giờ mình vẫn chưa tặng cậu .”

“Ồ? Là cái gì vậy ?” Nam Cung nguyên thần thần bí bí lấy ra từ trong ba lô một cái hộp quà thật dài , trên hộp còn dùng một vải nhung màu xanh thắt thành hình nơ bướm .

“Tặng cho cậu” Hai tay của cậu cầm hộp quà , đưa đến trước mặt Ngôn Mặc “Về đến nhà hãy mở ra”

“Được”

“Ngôn Mặc .” Tiếng nói của cậu rất dịu dàng , nhẹ nhàng gọi tên cô .

“Ừ”

“Mình muốn thi đại học Z, cậu thì sao ?”

“Đại học Z?” Quả nhiên là cô không đoán sai , nhưng mà môn khoa học xã hội ở đại học Z không phải tốt nhất , thế nhưng “Vậy đại học Z đi”

“Thật sao? Cậu suy nghĩ kỹ chưa?” Bóng đêm đẹp đẽ , Ngôn Mặc vẫn ôn nhu như nước , từng chút một mê hoặc trái tim của cậu .

“Gần nhà , trường học cũng tốt , còn phải lo lắng gì chứ?” Đối với cô mà nói , đại học B , hay là đại học Z đều không quan trọng như vậy , quan trọng là ... cậu thi nơi nào.

“Ngôn Mặc .” Nam Cung Nguyên kim lòng không được lại gọi tên cô .

“Ừ”

“Ngôn mặc .” Đường như chỉ cần gọi tên của cô , cậu đã cảm thấy rất hạnh phúc , rất hạnh phúc .

Ngôn mặc khó hiểu nhìn Nam Cung Nguyên , ánh mắt của cậu rất dịu dàng , giống như ánh trăng dịu dàng trên trời đều ở trong mắt cậu . Hơi thở riêng biệt chỉ có trên người cậu bao phủ lấy cô , Ngôn mặc có chút

bối rối , cảm thấy cậu cách mình càng lúc càng gần , khuôn mặt anh tuần chậm rãi cướp đoạt đi hô hấp của cô . Cô không dám động , ngừng thở , nhẹ nhàng nhắm mắt lại . Thời gian từng chút một trôi đi , im lặng không một tiếng động .

Đêm yên tĩnh , gió vô hình.

Chợt thấy có thứ gì mềm nhẹ phớt qua hai má cô , sau đó cô liền dựa vào một cái ôm ấm áp .

Ngôn Mặc mở mắt ra , Nam Cung Nguyên đang ôm cô , hô hấp của cậu ngay bên cổ cô , ấm áp , ngứa ngứa.

“Thật xin lỗi , thiếu chút nữa , mình lại mạo phạm đến cậuchỉ là” Tiếng nói quyến rũ của Nam Cung Nguyên vang lên bên tai cô “Đêm nay , để cho mình ôm cậu như vậy một lúc đi .

Ngôn Mặc để mặc cho cậu lặng lẽ ôm mình , tâm tình phập phồn mãnh liệt cũng dần dần bình tĩnh lại .

Không ai biết qua bao lâu , chỉ biết là khi tách ra , sự không nỡ tách ra kia đã dâng lên mấy hồi . Không biết từ khi nào , được người khác thân mật lại thư thái như vậy , ấm áp như vậy , là một chuyện hạnh phúc như vậy .

Cậu nói với cô : “Mình đi đây , ngủ sớm một chút , chúc ngủ ngon .”

Sau khi cậu đi , Ngôn Mặc cẩn thận mở chiếc hộp xinh đẹp kia .

Đó là một đóa hoa hồng xinh đẹp điểm lệ .

Hoa hồng , đại diện cho tình yêu .

Một đóa , là toàn tâm toàn ý , một đời một thế .

Nét bút sắc bén đẹp đẽ của cậu viết lên tờ giấy nho nhỏ : “Mặc dù tầm thường , nhưng không thể bỏ qua.

Hoa hồng tình yêu , nở rộ xinh đẹp trong buổi tối hôm nay .

43. Q.1 - Chương 44: Kết Thúc

Ngôn Mặc về đến nhà , đang định lấy chìa khóa ra thì bỗng nhiên bị một bóng người bước tới ngăn lại .

“Anh Bạch Đạm?”

“Nhóc con.” Tô Bạch Đạm mặc một bộ lễ phục màu bạc , trên cổ cài nơ , bên ngoài khoác một chiếc áo banh tô nỉ kẻ vuông trắng xám , tóc dài đã cắt ngắn .

“Sao anh lại ở đây?” Ngôn mặc chú ý thấy hôm nay anh ăn mặc rất không giống bình thường .

Tô Bạch Đạm cười nhạt nói : “Tham gia xong một dạ hội , thuận tiện qua đây thăm em một chút”

Trước đó không lâu , Tô Bạch Đạm đã chính thức ký hợp đồng cùng một công ty đĩa nhạc , album đầu tiên của anh cũng được quảng cáo mạnh , điều này cũng có nghĩa anh sắp sửa lấy thân phận ca sĩ ra mắt thật sự . Ngôn mặc xúc động khen ngợi : “Thật không tồi , khi nào thì ra đĩa nhạc , em nhất định sẽ mua”

“Nói điều này còn sớm lắm “ Lúc Tô Bạch Đạm cười , đôi mắt phượng híp lại , vô cùng xinh đẹp , nhưng mà chẳng hiểu tại sao , nụ cười tối nay của anh có chút cô đơn . “Nhóc con ! Anh muốn nói chuyện với em”

Ngôn mặc không hỏi gì , chỉ gạt đầu , lấy chìa khóa ra mở cửa : “Đi vào rồi nói.”

“Anh muốn nói với em chuyện của Nam Cung Nguyên .”

Bạch Đạm còn đứng ngoài cửa , chiếc áo banh tô màu bạc nổi bật vẻ đẹp ngọc thụ lâm phong của anh .

Ngôn mặc thu hồi nụ cười , lẳng lặng nói : “Đi vào rồi nói sau.”

Đối với học sinh cuối cấp mà nói , kỳ nghỉ đông cuối cùng cũng không có , chỉ có khi ăn tết là buông thả được mấy ngày . Đến khi khai giảng đã tiến vào tháng hai , chờ đợi chính là cuộc chiến đề thi với cường độ cao . Thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc , không muốn trở thành kẻ rơi xuống nước , nhất định phải bắt lấy hàng trăm hàng ngàn đề mục là sinh cơ cuối cùng

Lúc này là thời khắc máu chốt , đồng thời cũng là thời khắc dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác mệt mỏi . Giờ nghỉ trưa Ngôn Mặc được cô Chu gọi đến văn phòng , vừa đẩy cửa đi vào đã nhìn thấy một khung cảnh sục sôi ngất trời . Mỗi thầy cô giáo đều được mấy học trò vây quanh , trong tay mỗi học trò đều cầm bài thi , miệng không ngừng hỏi vấn đề . Đến lúc này , cảm giác lo âu cũng sẽ gia tăng gấp bội .

“Ngôn Mặc , lại đây” Cô Chu nhìn thấy Ngôn Mặc đi vào , vội cười gọi cô.

Ngôn mặc đi đến trước mặt cô Chu : “Cô tìm em có việc gì ạ?”

“À , vị này chính là Tạ tiên sinh , ngài ấy tìm em muốn hỏi một số việc .”

Lúc này , Ngôn mặc mới phát hiện bên cạnh cô giáo còn có một người . Người nọ rất cao , cách ăn mặc thời trang khác hẳn với mọi người ở đây , thời tiết lúc này vẫn tương đối lạnh , vậy mà trên người lại mặc một cái áo cổ chữ V màu lam nhạt bằng lông cừu , bên ngoài là áo khoác gió ngắn màu xanh ngọc , hắn tùy tiện quần một chiếc khăn nhỏ màu trắng quanh cổ , đeo một cái kính râm che kín khuôn mặt , tay phải sở bốn lỗ , vô cùng bắt mắt . Người này chính là thuộc kiểu chỉ cần đứng một chỗ cũng có thể trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ngôn mặc không rõ , người này tìm mình làm gì ?

“Nơi này nói chuyện không thích hợp , chúng ta có thể đi ra ngoài nói chuyện chứ?”

Người đàn ông khẽ nhếch môi mỏng , tiếng nói vô cùng dễ nghe .

Ngôn Mặc đi theo hắn ra ngoài hành lang , thời gian nghỉ trưa , đám học trò không phải ở trong lớp học thì ở trong phòng giáo viên , trên hành lang không có người nào .

“Xin chào , đột nhiên tới tìm em , có chút mạo muội” Người đàn ông lấy một tờ danh thiếp đưa cho Ngôn Mặc .

Tổng giám đốc công ty đĩa nhạc xx Trung Quốc – Tạ Tranh .

Ngôn Mặc phe phẩy tấm danh thiếp , hỏi : “Có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn hỏi em có ý muốn trở thành ca sĩ của công ty chúng tôi không?” Người đàn ông nhìn vào thái độ thần nhiên thảng thốt của Ngôn Mặc , không kìm được lộ ra một nụ cười thích thú , nét cười của hắn quá mức tỏa sáng , làm Ngôn mặc cảm thấy có chút chói mắt .

“Thật ngại , có phải anh tìm lộn người rồi không “

“Tả Ngôn Mặc , tính cách tốt , hình tượng tốt , thanh âm tốt , cảm âm tốt , tôi không tìm nhầm người.” Ngôn Mặc không nhìn rõ ánh mắt người đàn ông này , trực giác cho cô biết hắn đang nhìn chằm chằm mình , ánh mắt giống như tìm tòi nghiên cứu . Ngôn Mặc khách khí nhận lấy tấm danh thiếp , lại nói : “Thật xin lỗi , tôi không có hứng thú.”

“Vậy sao?” Bạch Đạm hình như không nói với mình như vậy , Tạ Tranh không lộ ra vẻ thất vọng nói , giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn “Không sao cả , em bây giờ là học sinh chuẩn bị thi , cứ chuẩn bị tốt đi . Chuyện này , em cũng đừng nghĩ ngợi gì nhiều , ngày nào đó em nghĩ thông suốt , anh lúc nào cũng hoan nghênh em . Như vậy đi , không quấy rầy nữa , tạm biệt”

“Chờ đã , anh là một tổng giám đốc , tự mình tới tìm tôi , có phải có chút khoa trương quá hay không?” Ngôn Mặc khó hiểu .

Hai tay người đàn ông này đứt túi quần , nghiêng người nhìn Ngôn Mặc , hắn chậm rãi tháo mắt kính xuống , lộ ra một đôi mắt anh tuấn , mang theo một chút lười biếng , nhưng vẫn khiến cho Ngôn Mặc bất ngờ , cô thấy chính bản thân hắn đã là một nguyên liệu tạo lên một minh tinh rồi . Người đàn ông khiêm tốn nhã nhặn tươi cười làm nổi bật khuôn mặt vô cùng anh tuấn : “Tôi thường đi tới mừng 6 tháng 6 . Tạm biệt , nhóc con.”

Đây là lần đầu tiên Ngôn Mặc gặp mặt Tạ Tranh , một người tuổi còn trẻ nhưng trưởng thành , đẹp đến lóa mắt lại còn tỏa ra một khí chất đàn ông người mà khác không thể bỏ qua . Hắn không che giấu một chút ham muốn hứng thú trong ánh mắt khi nhìn Ngôn Mặc . Sự tinh nhanh và sắc sảo của người này trong chớp mắt đã khiến cho Ngôn Mặc dựng lên một bức tường bảo hộ inh.

Rất nhiều năm sau , Ngôn Mặc cùng Tạ Tranh mặt đối mặt uống rượu , nhắc đến lần gặp mặt đầu tiên này , Tạ Tranh đều buồn cười , yêu chiều vuốt ve khuôn mặt Ngôn Mặc , hắn nói hắn không ngờ ấn tượng đầu tiên của cô nhóc đối với hắn lại tệ đến vậy . Mùa xuân tháng ba ẩm áp còn chưa để cho người ta cảm thụ được bao lâu , cái nóng mùa hè đã vội vàng bước lên sàn diễn .

Đến gần ngày thi trường học cho học sinh nghỉ , để học sinh tự mình điều chỉnh ở nhà . Vào lúc những người khác thì cuống lên ôm chân Phật , Ngôn mặc dùng Nam Cung Nguyên lại vui vẻ sắp xếp một loạt hoạt động thả lỏng tâm trạng . Từ xem phim , đến dạo phố , rồi đến công viên , sau đó không làm gì chỉ ngồi ở trong quán café nói chuyện , lộ trình dày đặc cho đến trước ngày thi một ngày mới chấm dứt .

Trước khi vào phòng thi , Nam Cung Nguyên kéo tay Ngôn mặc nói cổ lên , Ngôn Mặc cười đáp ứng .

Trong thời gian thi không thể tính thời gian như ngày thường , lúc này , mỗi giây đồng hồ đều đáng quý như vàng .

Cho nên , sau khi kỳ thi tốt nghiệp kết thúc , có người vẫn còn mơ hồ , không ngờ được làm thế nào mà đại sự cả đời lại trôi qua như vậy ?

Có thể nói là , có nhà sung sướng , có nhà lo .

Sau khi hoàn toàn thả lỏng , Ngôn mặc cuối cùng cũng đặt sách giáo khoa xuống , trong khoảng thời gian chờ kết quả này , Ngôn Mặc ở thẳng quán bar để giúp việc .

Bạch Đạm hiện tại rất ít khi đến quán bar , anh ra mắt đĩa nhạc , được sự hưởng ứng nhiệt liệt , tốc độ nổi tiếng nhanh đến chính anh cũng không ngờ được , dường như chỉ trong vòng một đêm poster của anh đã được dán đầy khắp đường phố . Cho nên , sau khi trở thành minh tinh , anh cũng không tùy tiện xuất hiện trong quán bar , bản thân anh cũng không còn cách nào khác , mỗi lần ra ngoài đều phải cẩn thận hóa trang , sau đó mới dám bước vào cửa quán mừng 6 tháng 6.

Ngôn Mặc rất vui mừng cho Bạch Đạm , Tô Bạch Đạm cuối cùng cũng bước một bước đầu tới giấc mơ âm nhạc của mình , chỉ có điều lúc này muốn gặp anh càng ngày càng trở nên khó khăn , giới giải trí , Ngôn Mặc dù đơn thuần cũng biết , nó là một nơi quá mức phức tạp .

Thành tích tốt nghiệp không quá ba tuần đã có , Nam Cung Nguyên được thầy cô giáo trong văn phòng gọi lên mấy lần , còn hưng phấn hơn cả cậu . Thành tích của cậu đều được mọi người kỳ vọng , điểm số tuyệt đối như vậy có thể để cậu tiến vào một trường đại học tốt nhất . Nam Cung Nguyên lấy được hồ sơ cá nhân , vất vả lắm mới nói tạm biệt được với mấy thầy cô giáo đang nín giữ mình , sau đó lập tức không tìm được mà chạy thẳng tới quán bar tìm Ngôn Mặc . Ngày hôm qua thành tích vừa tới , cậu và Ngôn mặc đã nói chuyện điện thoại , cô thi cũng rất tốt . Cả đêm Nam Cung Nguyên đều hưng phấn tới mức khó ngủ , không phải vì nghĩ đến điểm số tốt mà cậu vui vẻ , đơn giản là vừa nghĩ tới việc bốn năm sau này có khả năng được ở cạnh Ngôn Mặc , tim cậu liền đập rộn lên , đại não phấn khởi vô cùng.

Nam Cung Nguyên cực kỳ hứng khởi tươi cười chạy xuống tầng , liền gặp Yên Nhiên.

“Ê , sao phấn khởi thế , đại trạng nguyên .” Yên Nhiên phát huy không tồi , có thể nói đây là lần thi cô vừa lòng nhất trong đời . Lúc trước cô thi thử còn không được điểm sàn đại học Z , còn hối hận cả buổi , đau khổ ăn không ngon ngủ không yên .

Mà lần này , cuối cùng cũng đáng mừng .

Nam Cung nguyên nhướn mày : “Đúng vậy , tâm tình rất tốt . Hai ngày nữa mời cậu ăn”

“Thật sự ? Mình nhớ kỹ rồi đấy .”

“Còn giả được sao , dù sao sau này chúng ta cũng học cùng trường , cậu lo lắng cái gì .” “Vây cũng được , hoàng thượng cũng không chạy khỏi miếu được” Yên Nhiên nói xong , lại đột nhiên cảm khái “Ai , sau này chia tay Tiểu Nhã với Ngôn mặc , trong lòng cũng thật là khó chịu”

Nam Cung nguyên sững sốt , lập tức vỗ bả vai Yên Nhiên nói : “Ngôn Mặc cùng trường với chúng ta , lo cái gì , sau này có thể gặp mỗi ngày mà.

Về mặt Yên Nhiên khó hiểu “Không phải chứ , không phải cậu ấy báo danh đại học B sao?”

“Đại học B?” Sắc mặt Nam Cung Nguyên bỗng trở nên khó coi “Cậu nghĩ sai rồi , cậu ấy báo đại học Z mới đúng”

Yên Nhiên bị Nam Cung Nguyên hù sợ , suy nghĩ lại nửa ngày , cuối cùng không để ý sắc mặt Nam Cung Nguyên , vẫn gật đầu “Là đại học B , lần trước lúc cậu ấy nói chuyện với tui mình còn nói muốn thi đại học B . Cậu ... cũng đừng tức giận , có thể là mình nhớ nhầm , nhưng mà , Tiểu Nhã nói cậu ấy thấy Ngôn mặc viết là đại học B ... Ờ , Nam Cung Nguyên , cậu đi đâu vậy “

Nam Cung Nguyên như một cơn gió lao xuống lầu , Yên Nhiên ở đằng sau gọi thế nào cũng không được . Huyệt thái dương trên trán cậu co giật , chạy băng băng dưới ánh mặt trời đang khuất bóng , giống như một con cá mắc cạn , đầu hoa mắt choáng , bất cứ lúc nào cũng có thể ngất được .

Cậu không dám dừng lại , cậu sợ một giây sau , nước mắt sẽ chảy ra ngoài , vậy thì rất không có tiền đồ.

Cậu tưởng rằng , cậu tưởng rằng , tất cả đều là cậu tự nghĩ , khi sự thật đến thật là tàn khốc , đáng về tự đắc buồn cười đến hôm nay đã bị dẫm nát dưới lòng bàn chân. Nam Cung nguyên không dừng lại một khắc nào chạy thẳng tới quán bar , cửa khóa , còn chưa tới giờ mở cửa. Cậu lại như bị điên mà gõ cửa , đau đớn kiệt sức

gào : “Tả Ngôn mặc , cậu ra đây!”

Cửa nhanh chóng được mở ra , Ngôn mặc đứng trước mặt cậu , nhìn thấy bộ dạng cậu thì sửng sốt , một lúc sau mới lên tiếng hỏi : “Làm sao vậy ?”

“Vì sao?”

Ngôn Mặc không hiểu gì , vô duyên vô cớ bị hỏi vì sao , nhìn ánh mắt cuồng loạn của cậu trong lòng Ngôn mặc không nhận được sinh ra chút bối rối “Cái gì vì sao?”

Trong quán bar , cha và Thi Hoa phát hiện không khí không bình thường , cũng đi theo ra.

“Vì sao cậu lừa tôi ? Ngôn Mặc , vì sao phải làm như vậy ?”

“Nam Cung Nguyên , tôi lừa cậu khi nào?”

Đôi mắt của cậu bỗng nhiên phủ kín một tầng sương mù , hô hấp nghẹn lại , ngực phập phồng không ngừng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy ?” Cha từ phía sau đi lên

“Không có việc gì đâu” Ngôn mặc nhanh chóng đi ra cửa , tiện tay đóng cửa lại , đứng đối diện với Nam Cung nguyên , mặt không chút thay đổi , “Chờ cậu tỉnh táo lại rồi hãy tới tìm mình.”

“Tả Ngôn mặc ! Rốt cuộc cậu muốn tôi làm gì ? Rốt cuộc cậu còn muốn tôi làm thế nào nữa đây ?” Mắt Nam Cung Nguyên đỏ lên , kính động , cậu cố ngửa đầu lên để tiếng nói của mình trấn tĩnh trở lại “Vì cậu , tôi làm còn chưa đủ nhiều sao ?

Tôi thích cậu , đúng vậy , tôi thích cậu đến mức không biết làm gì mới tốt , cho nên , mỗi ngày tôi đều sợ hãi , sợ tôi có chỗ nào không cẩn thận làm sai , sẽ chọc giận cậu mấy vui , đặt cậu ở trên tay , để cậu ở trong lòng mà yêu thương , tôi không đành lòng khi nhìn thấy mỗi cái nhăn mày nhíu mi của cậu , chỉ cần tôi có thể , tôi nguyện đem tất cả những thứ tôi có cho cậu . Nhưng mà , cậu thì sao ? Trong mắt cậu , Nam Cung Nguyên có phải chỉ là một người gọi sẽ đến , đuổi thì đi không .

Là tôi ngốc , là tôi tưởng ai cũng mê mình , tôi nghĩ không cần phải nói gì , tình cảm của chúng ta đã chín muồi , nhưng mà , cậu dường như không cảm thấy như vậy , cậu cần bản không nghĩ rằng chúng ta đang qua lại , nếu không cậu sẽ không tiếp tục nói dối tôi lần nữa!”

Về mặt Ngôn Mặc như bị đóng băng , không có chút thay đổi nào , hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào đôi môi khẽ run rẩy của Nam Cung nguyên .

“Nếu , cậu không chấp nhận tôi , thì xin hãy nói thẳng cho tôi biết , không cần để người ta phải hiểu lầm , tôi không phải làm từ đá tảng , chỗ này của tôi cũng sẽ bị thương.”

Nam Cung nguyên chỉ chỉ vào lồng ngực mình , nói xong , cậu quay đầu chạy , Ngôn mặc đứng yên tại chỗ , hao hết sức lực toàn thân mới ép mình không rơi nước mắt xuống.

“Đồ ngốc , đũa ngốc , từ đầu đến cuối cậu đúng là một tên ngốc”

Ngôn mặc ngồi dưới đất , nhắm chặt hai mắt lại , thở mạnh .

Nam Cung Nguyên này vừa chạy đã không thấy bóng dáng đâu . Ngôn Mặc nhờ Ôn Linh đến nhà tìm cậu ta , lấy được đáp án là cậu ta đã đi du lịch một mình rồi.

Cả kỳ nghỉ hè , Ngôn Mặc đều ngồi ngẩn người trước bông hoa hồng được ép khô .

Nhanh chóng khai giảng là ổn thôi , sau đó , cô muốn nói cho cậu biết , cậu đối với cô có ý nghĩa gì .

- Hết tập 1-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-cuu-vot-ai>